

ספר

# אשר בנחל

שנת

ה'תשע"ג - ה'תשע"ד

חלק - רמ"ד

והוא קבץ מכתבים ושאלות ותשובות אשר בנחל הנובע מקור  
חכמה יסודתם, ענינים נוראים ונפלאים, עצות יקרות, התחזקות  
והתעוררות להתקרב אל השם יתברך בכל דרגה ודרגה מכל  
מקום שהוא יהיה מי שיהיה

\*

בנוי ומיסד על פי דברי

רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה אדמו"ר

רבי נחמן מברסלב זי"ע

ועל פי דברי תלמידו מורנו

הגאון הקדוש אור נפלא אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב זי"ע

ומשלב בפסוקי תנ"ך ומאמרי חז"ל הקדושים

מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

\*

הדפס על-ידי חסידי ברסלב

יבנאל עיר ברסלב בגליל

ה'תש"פ

הכתובת להשיג את הספר הזה  
ועוד ספרים של אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע  
וספרי מוהר"אש הצדיק מיבנאל  
עיר ברסלב בגליל

\* \* \*

הוצא לאור על ידי

"ניצני הקודש הוצאה לאור"

יבנאל ת.ד. 599

טל: 5610\*

פקס: 077-3182015

דואר אלקטרוני: [hkodsh1@gmail.com](mailto:hkodsh1@gmail.com)

\* \* \*

להזמנות ספר זה וספרים נוספים

עם אפשרות משלוחים עד בית הלקוח

תוך 48 שעות

\* \* \*

לתרומות והשתתפות בזיכוי הרבים

"הצדקה בעבור הדפסת הספרים שמגלים את האמונה

היא הפדיון נפש הגדול ביותר שהצדיק עושה עושה"

בנק מזרחי טפחות

בנק: 20 / סניף: 046 / מס' חשבון: 477625

שם ניצני הקודש הוצאה לאור

ניתן לשלוח את האסמכתא

למייל או לווואפ - 054-2287882

## הקדמה

הנביא אומר (ישעיה סג ז) "חסדי הוי"ה אזכיר תהלת הוי"ה כעל כל אשר גמלנו הוי"ה ורב טוב לבית ישראל אשר גמלם כרחמיו ורב חסדיו", ודרשו על זה חכמינו הקדושים (הובא בבתי מדרשות ב' מח סימן פ') לעתיד לבוא כל צדיקי עולם מביאין לפניו יתברך שי לעולם הבא, שנאמר (תהלים סח, ל) "לך יובילו מלכים שי", ומהו שי שהן מביאין לפניו, אלו שי של צדקה, שי של גמילות חסדים, שי של משרים, שי של אמונה, שי של רחמים, שי של שלום, שהיו עושין בעולם הזה לעניים ולאביונים, לדלים ולרשעים ולדכים, ולעולם הבא הן באין לפניהם הן וכל צדקותיהן עמהן, שנאמר (ישעיה נח, ח) "והלך לפניך צדקך" וגו', באותה שעה מעלה עליהן הקדוש ברוך הוא כאלו מביאין לפניו שי ומקבלין פניו, שנאמר (תהלים יז, טו) "אני בצדק אחזה פניך", מה עושה הקדוש ברוך הוא, באותה שעה עומד בעצמו ומסדיר כל צדקה וצדקה שביד כל אחד ואחד לפני כסא הכבוד, ונותן להן שכר טוב על כל אחד ואחד, שנאמר (ישעיה סג, ז) "ורב טוב לבית ישראל", ואפלו על כל אמירה ואמירה שאדם אומר בין חברו לחברו, עד שתכלה מריבה מביניהם, נוטל אדם עליהן שכר טוב, כנגד צדקה וגמילות חסדים, ומה שכר נוטל עליהם מלמד שאורו יזרח כאור השמש בחשך ואפלה ממראה פניו, שנאמר (ישעיה נח, י) "ותפק לרעב נפשך ונפש נענה תשביע וזרח בחשך אורך ואפלתך כצהרים", ואף מחשבה טובה שאדם מחשב בעולם הזה ואינו יכול לעשותה נוטל שכר טוב עליה לעולם הבא, שנאמר (מלאכי ג, טו) "ליראי הוי"ה ולחשבי שמו", ומה שכרו שהוא נוטל מלמד שכותבין אותו בספר זכרון לפניו עם הצדיקים לזכות ולירש חיי עולם הבא, שנאמר (שם) "ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי הוי"ה ולחשבי שמו", למה כדי שאיכל וישבע מטובו של עולם הבא, שנאמר (ישעיה נח, יא) "ונחף הוי"ה תמיד והשביע בצחצחות נפשך", ונחף הוי"ה תמיד זו מנוחת עולם הבא, "והשביע בצחצחות נפשך" זו מעדני עולם הבא שמהן שובעין כל צדיקי עולם, והנה זכני הקדוש ברוך

הוא, בזכיות חנם להשיב לשואלי ולדורשי שלומי זה ארבעים שנה רצופות, ומסתכם עד עכשו ערב ראש השנה תשס"ד ליותר מעשרים וחמש אלף מכתבים, וכבר נדפסו עד עכשו ארבעים כרכים, שבהם קרוב לשבעת אלפים מכתבים הפלולים מכל מיני נושאים שבעולם, אמונה, שמחה, התחזקות, שלום בית, ושלום בין אדם לקונו, ושלום בין איש לרעהו, דבורים ערבים ונעימים לחזק בחורים ואברכים שעובר עליהם מה שעובר ירידות ונפילות השלכות וכו', צרות ויסורים מרירות והרפתקאות וכו', והיה המכתבים האלו להם כמים קרים על נפש עיפה.

וכל המכתבים האלו נכתבו במסירות נפש עצומה, שהפקרתי את עצמי ואת זמני היקר בשביל לעזור להזולת, ורבים הצלתי ממות לחיים ממש על ידי המכתבים האלו, ומה גם שאלפים נשמות קבלו ומקבלים חיות מהמכתבים האלו, ונתקיים בי (תהלים סח, ל') "לך יובילו מלכים שי", ומהו שי שהן מביאין לפניו, אלו שי של צדקה, שי של גמילות חסדים, שי של משרים, שי של אמונה, שי של רחמים, שי של שלום, שהיו עושין בעולם הזה לעניים ולאביונים, לדלים ולרשעים ולנדכאים, קשי יום, נשברי לב, ומרירי נפש כי כל אלו המכתבים נכתבו על ידי גדל הרצונות והכסופים של הנפשות השבורים שהריצו את מכתביהם אלי, וכל אלו המכתבים הם תשובות לשאלותיהם.

ומחמת שעדין אוחזים באמצע הדפוס מכתבים משנת תשמ"ה תאריכים של למעלה מעשרים שנה, ועד שיגיעו לשנים אלו מי יודע כמה זמן יקח, ויען שנאבדו כבר כמה אלפי מכתבים אמרתי ויהי מה אדפיס שתים או שלשה טופסים על כל פנים מכל שנה כדי שלא ילך חס ושלום לאבוד, כי רבות יגעתי וטרחתי ובטלתי מזמני היקר, וחבל שילך לאבוד, ומהקדוש ברוך הוא, אבקש אלקי אבי יהיה בעזרי שאזכה לראות את כל המכתבים האלו כבר מדפסים בסדרת חלקי שו"ת "אשר בנחל", עד שנזכה לגאלה שלמה, על ידי משיח צדקנו שבא יבוא ויגאלנו גאלת עולם, ונזכה להתענג בזיו שכינת עזו ותברך, אשר יתגלה אז לעיני כל כי מלא כל הארץ כבודו.

## דתקג.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר כי תבא, י"ז אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... גרו יאיר

פלא גדול בעיני אחרי שכתבתי לך כמה פעמים מכתבים לפני שנה ושנתיים וכו', שתשמר מאד מאד לא לקבל שום לשון הרע "בשם מוהרא"ש", כי יש לא מעט אנשים שמקנאים בך ורוצים להפריד אותך ממני, ואני לא צריך להסביר לך את הרשעות של אנשים וכו' וכו', אני מאד מקנה להקדוש-ברוך-הוא שאת השיחה שהיתה לי אתך כמעט שלש שעות יכנס טוב בלבך פעם ולתמיה, כי אני לא יכול לחזור על עצמי וכן אני לא אחזור על עצמי פעם אחר פעם כתקליט שבור וכו', אני סובל פה ביבנאל את הגיהנום ממש, זה עשרים ושבע שנים, חמש וחצי קדנציות וכו', ולא בחנם שהפעם אני רוצה להצליח בגדול, ואני אעשה כל מיני מאמצים שאני אצליח הפעם, ואני בטוח בהקדוש-ברוך-הוא שאני אצליח הפעם בגדול, על אף שיש כמה מתוך הקהלה שחותרים תחתי וכו', אבל זה לא יועיל להם שום דבר.

עכשו בעת הזאת עדין לא החלטתי שום החלטה עד שאני לא אראה את הרשימה סגורה נקדה! אין טעם לטחן מים וכו' וכו', אקנה שתבין את זה.

דעתי מאד נחושה בתוך החדשים האלו אלול תשרי להרס את כל המבנים ולנקות את כל המקום, ולפזר שמה חיזרה, ועל זה שכבה דקה של זפת וכו', כדי שתהיה חנייה מסדרת, יעלה המחיר כמה שיעלה, נתן לו אפלו בתשלומים עד פסח, העקר שביא כמה וכמה פועלים שהכל ילך בזריות, וזה צריך להיות עוד לפני הבחירות.

אקנה שהכסף של ... גרו יאיר יכנס כבר ביום ראשון, ונוכל לתת ל....  
גרו יאיר.

תאמין לי חבל מאד לחזור על כל דבר עשר או עשרים פעם, וממש לטחן מים, למעשה כשאדם זוכה ולומד כל יום דף גמרא, זה מה שישאר לו, וזה מה שילנה אותו, שום דבר לא שומר את האדם בקבר כמו דף גמרא, וזה

אי אפשר להסביר, כי נראה מה כבר יהיה כשאני אלמד דף גמרא? אבל רק זה מה ששומר את האדם, ורק זה מה שמציל את האדם, ורק זה בטוח, וכן את הצדקה וחסד שעושים עם הזולת, כמו בית התבשיל - "אהל אברהם", ועל זה נאמר: (ישעיה נ"ח) "והלך לפניך צדקך כבוד הוי"ה יאסף" ודרשו על זה חכמינו הקדושים: (סוטה ג:) כל העושה מצוה אחת בעולם הזה מקדמתו והולכת לפניו לעולם הבא שנאמר "והלך לפניך צדקך"; איזה נחת רוח יהיה לאדם כשנשמטו תצא מגופו ותעלה למעלה, ומה ילוי אותו? זה שעזר לתת אכל לרעבים ולצמאים, ומלבד זאת הכל הבל הבלים, מה שזה אומר וכו', או זה מסית וכו', גם הפלבים נובחים ואף אחד לא שם לב אליהם, ולכן אני מאד מקנה שתבין היטב הדק הדק היטב את מה שדברנו, הפעם אני מכרח להצליח בגדול.

המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

## דתקד.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר פי תבא, י"ז אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל המלמד היקר לי מאד ... נרו יאיר

מאד מאד אני מבקש אותך שתשים לב אל כל דבור ודבור שאני כותב לך כאן, אנחנו נמצאים עכשו בעידן של תהו ובהו, מאז שכל ילד וילדה יכולים להחזיק ביד איפון וכו', בלקברי וכו', אייפד וכו', וכל מיני כלי משחית שיכולים לראות בזה כל מיני זבל שבעולם, ערום, שקוף ותעוב וכו', אזי נגמר הכל, אבדו את כל הנער נקדה! ואי אפשר להתנפח על זה, וזה שיך בכל העולם כלו בין החרדים, ובין שעדין רחוקים מהדת וכו' וכו', ולכן הגישה אל הילדים צריכה להיות אחרת לגמרי ממה שהיה אי פעם.

אי אפשר יותר ללכת עם ענשים וכו', עם קנסות וכו', ובודאי לא עם מכות ואימים וכו', עקר הדרך למד אותנו רבנו ז"ל (לקוטי-מהר"ן, חלק ב', סימן ח) התוכחה צריכה להיות התוכחה של משה רבנו, היינו בדרך אהבה וקרוב לכבות, כי אחרת זה לא ילך בשום פנים ואופן, וכבר אמר החכם

מִכָּל אָדָם (משלי ט' ח') "אל תוכח ליץ פֶּן יִשְׁנָאָךָ הוֹכַח לְחֶכֶם וַיֵּאֱהָבָךָ", פֶּרֶשׁוּ  
הַמְּגִידִים: כִּשְׂאֵתָה בָּא לְהוֹכִיחַ אֶת הַיֶּלֶד, אֵל תוֹכִיחַ אוֹתוֹ בְּלִשׁוֹן מְגִנָּה וְכוּ',  
אוֹ לְחַטֵּט אַחַר הָרַע שְׁלוֹ וְכוּ', לומר לוֹ "אַתָּה לִיץ" וְכוּ' וְכוּ', כִּי אִז תִּדַע לָךְ  
פְּתוּחַ שְׂאֵבְדָת אוֹתוֹ "פֶּן יִשְׁנָאָךָ", וּבִדְרָאֵי יִשְׁנָא אוֹתָךְ, וְתִהְיֶה בְעֵינָיו כְּלוֹם  
וְכוּ', וְעוֹד יִתְחַצֵּף אֵלֶיךָ כְּפֶל כְּפִלִים, מַה כֵּן הֶעֱצָה? "הוֹכַח לְחֶכֶם" תִּסְבִּיר  
לוֹ: אַתָּה יֶלֶד חֶכֶם, וְאַתָּה יָכוֹל לְהַצְלִיחַ וְכוּ' וְכוּ', רַק בְּדֶרֶךְ קְרוֹב וְאֵהָבָה  
וּבְדֶרֶךְ פְּרָסִים יָכוֹלִים לְהוֹכִיחַ "וַיֵּאֱהָבָךָ", עַל יְדֵי זֶה הוּא יֵאָהֵב אוֹתָךְ, כִּי  
מִסְכָּנִים הַיְלָדִים - מֵצַד אֶחָד הַהוֹרִים עֲצָבָנִים וְהֵם לֹא יִכּוֹלִים לְהַשְׁתַּלֵּט עַל  
יְלָדֵיהֶם, וּמֵצַד שְׁנֵי מִסְכָּנִים הַיְלָדִים שֶׁהִגִּיהֵנָם פְּתוּחַ לְפָנֵיהֶם וְהֵם יִכּוֹלִים  
לְרֹאוֹת וְלִצְפוֹת בְּשִׁקְט כָּל הַזֵּבֶל וְהַלְכָלוֹךְ שָׂרָק יֵשׁ בְּעוֹלָם וְכוּ' וְכוּ', וְלִכֵּן  
צְרִיכִים לְלַכֵּת עִם הַיְלָדִים רַק בְּדֶרֶךְ אֵהָבָה וְהִבְנָה הַדְּדִית וּבְלֵי עֲנָשִׁים, רַק  
שִׂיחוֹת וְעוֹד פְּעַם שִׂיחוֹת, וְעוֹד פְּעַם הַסְּבָרָה אִישִׁית וְכוּ', רַק קְרוֹב לְכַבּוֹת,  
וְאִם חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים סִפְרוּ לָנוּ (תַּעֲנִית כ"ה) רַב אֵיקָלַע לְהֵהוּא אֲתָרָא גִזֵּר  
תַּעֲנִיתָא וְלֹא אֲתָא מִיטְרָא, נַחֲתִית קָמִיה שְׁלִיחָא דְצַבּוּרָא, אָמַר: "מִשִּׁיב הָרוּחַ"  
וְנִשְׁב זִיקָא, אָמַר "מוֹרִיד הַגֶּשֶׁם" וְאַתָּא מִיטְרָא, אָמַר לִיה מַאי עֲבַדְךָ?! אָמַר  
לִיה: מִיִּקְרִי דְרִדְקֵי אָנָּא וּמִקְרִינָא לְבָנֵי עֲנָנֵי כַבְנֵי עֲתִירִי, וְכָל דְלֹא אֲפִשֵׁר לִיה  
לֹא שְׁקִילְנָא מִינֵיה מִיִּדִי, וְאִית לִי פִירָא דְכוּרִי, וְכָל מֵאֵן דְּפִשְׁע מִשְׁחִידְנָא לִיה  
מִנִּיהוּ וּמִסְדְּרִינֵן לִיה וּמִפִּיִּסִינֵן לִיה עַד דְאַתִּי, [רַב הַגִּיעַ לְאַיִזָּה עִיר, וְהִיתָה  
שָׁם בְּצִרְתָּ, וְגִזֵּר לְהַתְעַנּוֹת כְּדִי שִׁירַד גֶּשֶׁם, וְלֹא יֵרַד גֶּשֶׁם, פְּתָאוּם קָם אֶחָד  
וְהָיָה שְׁלִיחַ צַבּוּר, וְרַק הִתְחִיל לומר "מִשִּׁיב הָרוּחַ" הִתְחִילוּ לְנִשְׁב רוּחוֹת,  
"מוֹרִיד הַגֶּשֶׁם" - הִתְחִיל לְבוֹא גֶשֶׁם עַז, שָׁאַל אוֹתוֹ רַב: מַה הֶעֱבֹדְתָה שְׁלָךְ,  
שֶׁבְזָכוֹת זֶה שֶׁהִתְפַּלְלְתָּ - וּכְבָר הַגִּיעוּ רוּחוֹת וּגְשָׁמִים?! עָנָה וְאָמַר: אֲנִי מְלַמֵּד  
תִּינוּקוֹת, וְאֲנִי מְלַמֵּד לְכֻלָּם שְׁוִים - בֵּין בְּנֵי הָעֲנָנִים וּבֵין בְּנֵי עֲשִׂירִים, וּמִי  
שָׂאִין לוֹ כֶּסֶף אֲנִי לֹא לוקֵחַ מִמֵּנּוּ תִשְׁלוּם, וַיֵּשׁ לִי בְרָכָה שֶׁל דָּגִים (אֲקוּרִיוִים)  
וְכָל יֶלֶד שֶׁמִּתְרַשֵּׁל בְּלִמּוּדוֹ, אֲנִי מִשְׁחַד אוֹתוֹ עִם דָּגִים, וּמִפִּיִּס אוֹתוֹ בְּכָל מִינֵי  
פִּיּוּסִים עַד שֶׁהוּא בָּא וְלומֵד, וְזֶה הָיָה עוֹד לְפָנֵי אֲלֹפִים שָׁנָה, מַה נֹּאמַר וּמַה  
נְדַבֵּר אֲנַחְנוּ בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁהוּא תָּהוּ וְבָהוּ בְּהַחֲנוּךְ שֶׁל הַנְּעֵר? בּוֹדֵאֵי אֵין עֲצָה  
אַחֲרַת אֲלָא לְלַכֵּת בְּאֵהָבָה וּבְהַסְּבָרָה וּבְשִׂיחוֹת אִישִׁוֹת קְרוֹב לְכַבּוֹת, רַק זֶה

## ח אֲשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמֹד בְּנַחֵל

הַדְרָה, שִׁיחוֹת אִישִׁיּוֹת לְכָל תַּלְמִיד וְתַלְמִידָה, וְשִׁירְגִישׁ שֶׁהַמְלַמֵּד הַמְחַנֵּךְ אוֹתוֹ רוֹצֵה אֶת טוֹבוֹתָו, רַק זֶה הָעֶצָה.

אֲנִי מֵאֵד מְקַנֶּה לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁתְּכַנִּיס הַיֵּטֵב אֶל לְבָבְךָ אֶת הַדְּבוּרִים הָאֵלֶּה, וְרַק כִּךָ נֹכַח לְהַצְלִיחַ עִם הַתַּלְמִידִים.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ שֶׁבֶת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֹדֵר נְצִיבִים וְיִלְךָ י"ט אֱלוֹל ה'תְּשַׁע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... גְּרוֹ יְאִיר

מֵאֵד מֵאֵד אֲנִי מִבְּקֵשׁ אוֹתְךָ שֶׁתַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי אַפְּנִים שֶׁבְּעוֹלָם רַק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, אֲשֶׁר אֵין לְךָ עוֹד דְּבָר כָּל כִּךָ חָשׁוּב בְּחַיֵּי יוֹם יוֹם כְּמוֹ מִדַּת הַשִּׂמְחָה, שֶׁפְּשוֹט צְרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת וְהַדְּכָאוֹן כָּל כִּךָ סוֹכְבִים אֶת הָאָדָם וְכוּ', עַד שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְעַקֵּר הַשִּׂמְחָה לְהַחִיּוֹת אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה טוֹבָה שִׁישׁ בּוֹ, וְיִהְיֶה חָשׁוּב בְּעֵינָיו אֶת הַמְּצוּוֹת שֶׁמְקִיִּם בְּכָל יוֹם, וְכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנּוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת שִׂמְחָה, סִימָן א') כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה בִּידוּעַ שֶׁלְּבוֹ שְׁלֹם עִם אֱלֹקָיו, וְתִהְיֶה לָאֵל, יֵשׁ לְכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל לְכָל הַפְּחוֹת מֵאֵה מְצוּוֹת בְּכָל יוֹם, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (ירוּשְׁלַמִי בְּרֻכּוֹת, פֶּרֶק ט', הֵלָכָה ה') "תְּנִי בְּשֵׁם רַבִּי מֵאִיר: אֵין לְךָ אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁאֵינּוֹ עוֹשֶׂה מֵאֵה מְצוּוֹת בְּכָל יוֹם: קוֹרָא אֶת שְׁמַע וּמְבָרֵךְ לְפָנֶיהָ וְלֵאחֲרֶיהָ, וְאוֹכֵל אֶת פֶּתוֹ וּמְבָרֵךְ לְפָנֶיהָ וְלֵאחֲרֶיהָ, וּמְתַפְּלֵל שְׁלֹשׁ פְּעָמִים שֶׁל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, וְחוֹזֵר וְעוֹשֶׂה שְׁאָר מְצוּוֹת וּמְבָרֵךְ עֲלֵיהֶן. וְכֵן הִיָּה רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר: אֵין לְךָ אָדָם בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁאֵין הַמְּצוּוֹת מְקִיפּוֹת אוֹתוֹ: תְּפַלֵּין בְּרֵאשׁוֹ, וְתְפַלֵּין בְּזָרוּעוֹ, וּמְזוּזָה בְּפֶתַח, מִלֵּה בְּבִשְׂרוֹ, אַרְבַּע צִיצִיּוֹת בְּטִלְיָתוֹ מְקִיפִין אוֹתוֹ. הוּא שֶׁדָּוִד אָמַר (תְּהִלִּים קי"ט) "שָׁבַע בַּיּוֹם הִלְלִיתִיךָ עַל מִשְׁפָּטֶי צְדָקָתְךָ". וְכֵן הוּא אוֹמֵר (תְּהִלִּים ל"ד) "חֲנֹה מִלֵּאךְ הַיּוֹי"ה סְבִיב לִירְאִיו וַיַּחְלֹצֵם", וְעַקֵּר הַשְּׁלֵמוֹת הוּא לְשִׂמְחָה עִם הַמְּצוּוֹת, שֶׁזֶה מֵאֵד מֵאֵד חָשׁוּב בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ, וְלִכְּן אֵל תִּהְיֶה בְּטוֹלָן! רַק תִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה, וְתַעֲשֶׂה כָּל מַה שֶׁבִּכְלִתְךָ לְשִׂמְחָה וְלִדְבָר



משמחה, כי מה שמדברים עם הזולת, אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן קפ"ד) נעשה אור ישר ואור חוזר, היינו שהדבורים חוזרים אליו, ואף שההוא לא מתעורר מהדבורים שלו, על כל פנים הוא בעצמו מתעורר, ובאמת אם מדברים עם הזולת פועלים אצל שניהם, ולכן אל תהיה בטלן! רק תתחזק ביתר שאת ביתר עז ולהיות בשמחה עצומה, ולשמח את אחרים, שזה מצוה מאד מאד חשובה, כי על כל אחד ואחד עובר משברים וגלים, ואשרי מי שמחזיק מעמד ומחזק את אחרים.

האור החיים הקדוש מפרש את הפסוק (דברים כ"ו י"א) "ושמחת בכל הטוב", שזה טוב על הקדוש-ברוך-הוא, כמו שכתוב: (תהלים קמ"ה ט) "טוב הוי"ה לכל", והוא יתברך מקור הטוב, ולכן צריך אדם לשמח עמו יתברך, איך שהוא הרי נברא יהודי ושלא עשני גוי כגויי הארצות, והשמחה הזו לא יכול להראות שום מלאך ושום שרף אלא בר ישראל בעצמו, ולכן ראוי לכל בר ישראל לשמח מאד מאד עמו יתברך, וכן אומר "ושמחת בכל הטוב", שזה טוב על התורה, כמאמר ז"ל (אבות פ"ק ו') "אין טוב אלא תורה", שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות וערכות טוב התורה, היו משתגעין ומתלהטין אחריה, ולא היה חשוב בעיניהם מלא העולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטוב שבעולם, ואל יקל בעיניך שמחה זו, כי בזה תלוי כל הצלחת האדם כשהוא שמח בו יתברך ושמח עם התורה הקדושה, זה חלקו הנצחי, אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזה העולם כולל.

אל תהיה בטלן! השבוע זה השבוע האחרון של שנת תשע"ג, ולכן ראה ללמד בכל יום מקרא חמש ורש"י עם התרגום מפרשת נצבים וילך, וכן תגס פ"ק אחר פ"ק משניות, אשר אין למעלה מזה, כי משנ"ה אותיות נשמ"ה שמזככת את נשמתו של אדם, וכן משנ"ה עולה כמספר פרנס"ה, בזכות למוד משניות יהיה לך פרנסה בשפע, וככל שתברכה בלמוד משניות, כן יוסיף עליך הקדוש-ברוך-הוא פרנסתך, עד שלא יחסר לך שום דבר, והעולה על הכל תהיה חזק בלמוד דף היומי, כי דף גמרא ליום זה חיות להנפש, ואל יקל בעיניך דבר זה, כי על ידי למוד דף גמרא, אתה ממשיך

## י אֲשֶׁר שָׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמֵד בְּנַחֵל

על עצמך את הד' מלאכי השמירה ג'בריאֵל, מ'יכָאל, ר'פָאֵל, א'וֹרִיאֵל שהם ראשי תבות ג'מ'ר'א'.

ראה למסר את נפשך להתפלל במנין ד'קא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלת תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא ככר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכולתך להתפלל את השלש תפלות במנין ד'קא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י') רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אחזה פניך", אשרי המקים את זה בתמימות ובפשטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

אני מאד מאד מבקש אותך שאל תתערב עכשו בשום ענין של בחירות וכו' וכו', עלינו רק לעסוק בתורה ובתפלה ובעשית חסד אחד עם השני, ולא להתערב בשום מחלקת או ופוחים וכו', ותשמר את עצמך מאחד או שנים שאין להם מה לעשות רק לעורר מדנים ומחלקת וכו' וכו', כי באמת אמרו אנשי שלומנו שמצינו שרבנו ז"ל אמר כשחזר מארץ ישראל "הבאתי לכם מתנה מחלקת", והסבירו את זה כי לולי המחלקת שהיה על אנשי שלומנו, היה מזמן נשכח כל דבר רבנו ז"ל, כמו שהרבה חסידיות שהיו בעולם נשכחו במשך הדורות וכו', ולא פן היות שעל דבר רבנו ז"ל היה הרבה מחלקת ודברו מה שדברו הן מבית ומכל שכן מבחוץ, ומוהרנ"ת ז"ל עורר את אנשי שלומנו רק על דבר אחד, לקים את דברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ו') עקר התשובה לשמע בזיונו ידם וישתק, וככל שיתגבר המחלקת על אנשי שלומנו, כן שתקו ולא ענו שום דבר, רק הרבו בתורה ובתפלה ובאמירת חצות ובהתבודדות, ובעשית צדקה וחסד, ולא ענו למחרפי ולמבזי נפשם כלום, על ידי זה נתברר דבר רבנו ז"ל בצורה כזו שאף אחד לא היה יכול להבין איך אחר מאתים שנה אור רבנו ז"ל זורח באור כזה שאף אחד לא תאר, ומתקבצים על ראש השנה קרוב לארבעים אלף אנשים מכל חלקי העולם ממש, ומכל גוני הקשת, ומכל העדות וכו', שזה דבר למעלה משכל

אנושי להבין, והכל בזכות שלא התערכו בשום מחלקת, כמו כן הקהלה שלנו עקר הצלחתה על ידי שאנחנו לא מתערכים עם אף אחד בבחינת היה ותן לחיות, אנחנו לא מתערכים בחיים של הזולת, ועל ידי זה אנחנו מצליחים פה ביבנאל עם הקהלה שלנו שהיא חממה של אמונה, שבכל פעם נכנסים משפחות חדשות לגור, ולכן אני מאד מבקש שאף אחד לא יגיד את הדעות שלו וכו', הכל יסתדר על צד הכי טוב, לא צריכים להתבלבל משום דבר.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקו.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה

מאד מאד אני מבקש אותך שתעשי כל מיני פעולות שבכולם להיות בשמחה, ותמסרי את נפשך רק על שמחה, כי כשיש שמחה יש כבר הכל, וכשאין שמחה אין כלום, ולכן הסמ"ך מ"ם עובד על כל אשה ואשה להכניס אותה בדכאון ובמרירות ובעצבות וכו' וכו', כדי לשבר אותך, ולכן תעשי כל מה שביכולתך רק להיות בשמחה, ועקר השמחה שתמיד תדברי משמחה גם עם נשים אחרות, ועל אחת כמה וכמה שאת צריכה לדבר גם עם בעלך ועם הילדים רק משמחה, כי על ידי שמחה זוכים שתהיה שורה בבית אוריך של רגיעה וסבלנות, שזה המתנה הכי יפה שאשה יכולה לקנות לעצמה.

נא ונא ראי לעשות חסד עם הזולת, שזה המתנה הכי יפה רק לעשות חסד, וכמו שעושים חסד עם הזולת, כמו כן הקדוש-ברוך-הוא משלם מדה כנגד מדה ועושה אתנו חסד, ולכן אשרי האשה שיש לה חלק בבית התבשיל - "אהל אברהם", ובאה לעזר מדי פעם, פי אצלו יתברך מאד חשוב חסד, כמאמרם ז"ל (ילקוט תהלים, רמז תתל"ד) אמר רבי סימון בשעה שבא הקדוש-ברוך-הוא לכרא אדם הראשון, נעשו המלאכים כמות כמות, מהם אומרים "יברא", ומהם אומרים "אל יברא", חסד אומר "יברא" שהוא

## יב אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

גומל חסדים; והיו המון נשים צדקניות בין נשות אנשי שלומנו שדרךן היתה לעשות חסד, והיו נכנסות אל השכנות שלהן להתודע במה יכולים לעזור להן, שזה גם כן חסד מאד מאד גדול, אשרי האשה שעושה חסד עם השכנות שלה.

עכשו לפני החגים, תראי לעשות את כל הקניות שלך לכבוד החגים, אך ורק בהחנות שהקמתי במסירות נפש "ברסלב סנטר", כי זה זכות הרבים גדולה מאד, ובאים מארבעים ישובים סביב ליבנאל לקנות ד' מינים, וסכות, ונוי ספה וכו' וכו', וממש משמח את הלב איך שחנות כזה במקום כזה שמנעו את היהדות, היום זה שוקק ועם ישראל עם קדוש באים ונכנסים לקנות כל אחד זה ציצית, זה מזוזה, זה תפלין, אשריהם ישראל, ואשרי מי שעוזר להם, ולכן בזה שגם את תקני בהחנות "ברסלב סנטר", את עוזרת להמשיך את הפעילות של החנות.

המאחל לך פתיחה וחתימה טובה

## דתקז.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... גרו יאיר

מאד מאד אני מבקש אותך שתראה שהיום יתחילו לעבד עם החומה וכו', כי או היום או למחר תקבל את כל הכסף על החוב שאני חייב לך, ועוד מקדמה על בנית החומה.

תעשה כל מה שביקלתך רק להיות בשמחה, כי הסמ"ך מ"ם עובד על כל אדם כל כך חזק להפילו בעצבות ובמרירות ובדכאון וכו', רק על ידי הדמיונות שמכניס בו וכו' וכו', כל אחד כפי בחינתו וענינו, ולכן אתה מכרח לעשות כל מיני פעולות שבעולם רק להיות בשמחה, והרגע שתהיה בשמחה, זה ירחיב לך את הדעת לגמרי, וכמו שאמר רבנו ז"ל: (לקוטי-מוה"ר, חלק ב', סימן י') "מה שבני אדם רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא, זה מחמת חסרון ישוב

הדעת, ולמה אין ישוב הדעת? כי חסר מהשמחה, ולכן תמסר את נפשך להיות בשמחה, ואז תזכה לגדלות המוחין, וכבר לא יחסר לך שום דבר.  
המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקה.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

אני מקרח להגיד לך שכל הצרות והבעיות והאי ישוב הדעת שיש לך וכו', זה הכל בא מחמת חסרון השמחה, ואם היית תמיד בשמחה לא הייתה עולה לך שום מחשבה ובלבול בלבך כלל, כי באמת הנשמה תמיד מושכת למעלה להפיל באין סוף ברוך הוא וכו', והגוף מושכת למטה לכל התאוות והשטיות של הבלי העולם הזה וכו', וזה הקונפליקט התמידי שיש בין הגוף להנשמה וכו', שזה מה שמבלבל את האדם מאד, עד שנופל בספקות ואי ודאות, ואי ישוב הדעת, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כ"ב) שאדם צריך לראות לזכך כל כך את הגוף שגם היא תהיה כסא להנשמה, שהנשמה תראה לה גם כן אלקות, עד שגם מבשר הגוף ישיג אלקות כמו שכתוב (איוב י"ט) "מבשרי אחזה אלוך", היינו מבשר הגוף גם כן יכולים לראות אלקות, וצריך כל אדם לרחם מאד על בשר הגוף להראות לו מכל הארה ומכל השגה שהנשמה משגת, שהגוף גם כן ידע מזה ההשגה, כמו שכתוב (ישעיה נ"ח) "ומבשרך לא תתעלם", שלא תעלים עיניך מלרחם על בשרך, היינו בשר גופך, כי צריכים מאד על הגוף ולראות לזככה, כדי שיוכל להודיע לו מכל ההארות וההשגות שהנשמה משגת, כי הנשמה של כל אדם היא רואה ומשגת תמיד דברים עליונים מאד, אבל הגוף אינו יודע מהם, על כן צריך כל אדם לרחם על בשר הגוף, לראות לזכך הגוף עד שתוכל הנשמה להודיע לו מכל מה שהיא רואה ומשגת תמיד, ואז כבר לא יהיה מחלקת בין הגוף להנשמה, כי גם את הגוף שעבד להנשמה.

וְלִכֵּן אֲנִי מְאֹד מִבְּקֵשׁ אוֹתָךְ שֶׁתִּתְחַזַּק בְּיָתֶר שְׂאֵת בְּיָתֶר עַז לֵהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וּכְבֹר אָמַר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן י') מַה שֶּׁהָעוֹלָם רְחוּקִים מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאֵינָם מִתְקַרְבִּים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ? הוּא רַק מִחֻמַּת שְׂאֵין לָהֶם יָשׁוּב הַדַּעַת, וְאֵינָם מִיִּשְׁבִּין עֲצָמָן, וְהַעֲקָר לְהַשְׁתַּדֵּל לֵישֵׁב עֲצָמוֹ הַיֵּטֵב, מַה הַתְּכַלִּית מִכָּל הַתְּאוּוֹת וּמִכָּל עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, הֵן תְּאוּוֹת הַנִּכְנָסוֹת לַגּוֹף, הֵן תְּאוּוֹת שְׁחוּץ לַגּוֹף, כְּגוֹן כְּבוֹד, וְאִזּוֹ בְּיָדָאֵי יָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲךָ דַּע, שֶׁעַל יְדֵי מְרָה שְׁחוּרָה אֵי אֲפָשֶׁר לְהִנְהִיג אֶת הַמַּחַ כְּרָצוֹנוֹ, וְעַל כֵּן קָשָׁה לוֹ לֵישֵׁב דַּעַתוֹ. רַק עַל יְדֵי הַשְּׂמִחָה יוֹכֵל לְהִנְהִיג הַמַּחַ כְּרָצוֹנוֹ, וְיוֹכֵל לֵישֵׁב דַּעַתוֹ, כִּי שְׂמִחָה הוּא עוֹלָם הַחֲרוּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה נ"ה) "כִּי בְּשִׂמְחָה תִצְאוּ", שֶׁעַל יְדֵי שְׂמִחָה נִעְשִׂין בֵּין חוּרִין וְיוֹצְאִין מִן הַגְּלוּת. וְעַל כֵּן כְּשֶׁמְקַשֵּׁר שְׂמִחָה אֶל הַמַּח, אִזִּי מַחוּ וְדַעַתוֹ בֵּין חוּרִין מִמֶּשׁ, וְאֵינוֹ בְּבַחֲבִינַת גְּלוּת, וְאִזִּי יוֹכֵל לְהִנְהִיג אֶת מַחוּ כְּרָצוֹנוֹ וְלֵישֵׁב דַּעַתוֹ, מֵאַחַר שֶׁמַּחוּ בְּחֲרוּת וְאֵינוֹ בְּגְלוּת. כִּי עַל יְדֵי גְלוּת אֵין הַדַּעַת מִיִּשְׁבֵׁ כָּלֵל וְכוּ', וְלִבּוֹא לְשִׂמְחָה הוּא עַל יְדֵי מַה שְׂמוֹצֵא בְּעֲצָמוֹ אִיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, כִּי אִיךָ שָׂרָק יִהְיֶה, יֵשׁ אֲצֵל כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל נִקְדוּת טוֹבוֹת מְנַקְדֵת יְהוּדוּתוֹ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (בְּרֻכּוֹת נ"ז) עַל הַפְּסוּק: (שִׁיר הַשִּׁירִים ד') "כִּפְלַח הָרִמּוֹן רִקְתָּךְ" - מֵאֵי רִקְתָּךְ? אֲפֹלוּ רִיקְנִין שְׂבָךְ מְלֵאִים מִצְוֹת כְּרִמּוֹן, וְעַל כָּל פָּנִים יֵשׁ לְכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל לְשִׂמְחָה בְּמַה שְׂזָכָה לֵהִיּוֹת מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל, וְשֶׁלֹּא עֲשֵׂנִי גוֹי כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, כִּי הַשְּׂמִחָה הַזֶּה עוֹלָה עַל כָּל הַשְּׂמִחוֹת, וְעַל יְדֵי שְׂמִחָה מִתְרַחֵב מַחוּ וְדַעַתוֹ וּכְבֹר יֵשׁ לוֹ יָשׁוּב הַדַּעַת אַחֲרַת לְגַמְרֵי.

אַתָּה צְרִיף מְאֹד מְאֹד לְשִׂמְחָה שִׂישׁ לָךְ זֶקֶן וּפְאוֹת, שְׂזָה הַסִּימָנִים שֶׁל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וּבְזֶה אֲנַחְנוּ נִבְדְּלִים מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם וְכוּ', וְאָמַר מוֹהַר"ן ת"ז"ל (לְקוּשֵׁי-הַלְכוּת, גְּלוּת הַלְכָה, ג' אוֹת ב') עֲקָר הַדַּת יִשְׂרָאֵל וְעֲקָר הַיְהוּדוּת תְּלוּי בְּזֶקֶן וּפְאוֹת וּבִהֶם נִכְר הַיְהוּדִי, כִּי הוּא מְזֻרַע בְּרַךְ הַשֵּׁם, מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל. וּמִי שְׂרוּחַ אַחֲרַת עֲמוֹ, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וְרוּצָה לְכַפֵּר, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, בְּאֵלָקֵי יִשְׂרָאֵל, תְּחַלַּת הַכְּפִירָה הוּא, שְׂמִשְׁלִיף חֶסֶד וְשְׁלוֹם מֵעָלְיוֹ הַזֶּקֶן וְהַפְּאוֹת, כִּי בְּאֵמַת כָּל דַּת יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשׁ הוּא תְּלוּי בְּזֶקֶן וּפְאוֹת, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ שְׂתִזְכֶּה לְהִתְחַזַּק

בִּיתָר שְׁאֵת בֵּיתָר עוֹ, וּלְקַיִם אֶת כָּל הַנְּאֻמַּר כְּאֵן, וְאֵז טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים, רַק תַּחֲזִיק מִמְּעַד, וְאֵנִי מְאֹד מְקוּוֹה לְרֵאוֹת אוֹתָךְ בְּאוֹמֵן בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקֻט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֹדֵר נְצִבִים וְיִלְךְ, י"ט אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֶת מִכְתָּבָךְ.

אֲשֶׁרֶיךָ וְאֲשֶׁרֶי חֶלְקֶךָ שְׁאֵתָה זוֹכָה לוֹמַר בְּכָל יוֹם לְקוּטֵי תַפְלוֹת, כִּי מוֹהֲרֵנִי ת"ז"ל הַפְּלִיג מְאֹד בְּמַעֲלַת הַתַּפְלוֹת הָאֵלוּ, וְאָמַר שֶׁהֵם בָּאִים מִשְׁעַר נִי, וְהִרְבֵּה אֲנִישִׁים יוֹשְׁבִים כְּכֹר בְּגֵן עֵדֵן בְּזִכּוֹת הַתַּפְלוֹת הָאֵלוּ, וּמִי שֶׁרָגִיל לוֹמַר בְּכָל יוֹם אֶת הַתַּפְלוֹת הַנּוֹרְאוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁבְּסִפֵּר "לְקוּטֵי תַפְלוֹת", מְרַגֵּשׁ חִיוֹת חָדָשׁ בְּכָל פַּעַם.

וּמָה שְׁאֵתָה שׁוֹאֵל מָה אֵתָה צְרִיךְ לְכַוֵּן בְּאֶמְרֶךָ "שְׁאֵזְכָה לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל", הַאֵם כְּדַאי לְשִׁנוֹת? אֲסוּר לְשִׁנוֹת בְּשׁוּם פְּנִים וְאֶפֶן, רַק לְכַוֵּן שְׁאֵזְכָה לְבוֹא לְקַדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁקִּדְשָׁתָהּ הוּא עַד אֵין סוּף, וּכְכָל שְׁאֵדָם יוֹתֵר מִבְּקֵשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ שִׁיזְכָּה לְהַכְלִיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר אֵין סוּף וְאֵין תַּכְלִית לְגִדְלוֹתוֹ, כְּמוֹ כֵּן אָדָם צְרִיךְ לְבַקֵּשׁ בְּכָל יוֹם שִׁיזְכָּה לְבוֹא וּלְהִרְגִישׁ פְּנִימִיּוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא כְּסוּי לְאֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאָמַר הָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ (כִּי תְבֵא) עַל הַפְּסוּק: "וְהָיָה כִּי תְבוֹא אֶל הָאֶרֶץ" - חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ: (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה מ"ב, סִימָן ג') אֵין "וְהָיָה" אֲלָא לְשׁוֹן שְׂמֻחָה, לְהַעִיר שְׂאֵין לְשִׂמְחָה אֲלָא בִישִׁיבַת הָאֶרֶץ וְכוּ', וְיִשִּׁיבַת הָאֶרֶץ הִיא מִצְוָה בְּפָנֶי עֲצֻמָּה, כְּמוֹ שְׂמֻצִינוּ כְּמָה הַפְּלִיגוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (כְּתוּבוֹת ק"א). בְּמִצְוֹת יִשִּׁיבַת הָאֶרֶץ, וְלִכֵּן כְּשֶׁאָדָם זוֹכָה לְגוֹר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל צְרִיךְ לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד בְּזֶה שְׂאֵין שְׂמֻחָה כְּשִׂמְחָה זוֹ שֶׁהוּא נִמְצָא בְּפִלְטְרֵין שֶׁל מֶלֶךְ, אֲבָל עֲלִיו לְבַקֵּשׁ בְּכָל יוֹם שִׁיזְכָּה לְהִרְגִישׁ אֶת קַדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן בְּכָל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב: "שְׁאֵזְכָה לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל"

תִּכְנֹן שְׁתִּזְכֶּה לְהִרְגִישׁ אֶת קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אֵין עוֹד עִמָּךְ כְּעַמָּךְ קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא עַד אֵין סוֹף, וּכְמֵאמְרָם ו'ל (בַּמִּדְבָּר רַבָּה, פָּרָשָׁה כ"ג, סִימָן ז) שְׁאֵין חֲבִיבָה כְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמִשָּׁה: הֵן הָאֶרֶץ חֲבִיבָה עָלַי, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים י"א) "אֶרֶץ אֲשֶׁר הוֹי"ה אֶלְקִיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד", וְיִשְׂרָאֵל חֲבִיבִין עָלַי, שֶׁנֶּאֱמַר (שָׁם ז) "כִּי מֵאַהֲבַת הוֹי"ה אֲתַכֶּם", אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲנִי אֲכַנִּים אֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵן חֲבִיבִין עָלַי לְאֶרֶץ שְׁחֲבִיבָה עָלַי, שֶׁנֶּאֱמַר: (בַּמִּדְבָּר ל"ד ב) "כִּי אַתֶּם בָּאִים אֶל הָאֶרֶץ כְּנַעַן"; וְאָמְרוּ: (שָׁם סִימָן י"א) אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: הָאֶרֶץ שְׁלִי, שֶׁנֶּאֱמַר: (תְּהִלִּים כ"ד) "לְהוֹי"ה הָאֶרֶץ" וְאוֹמַר: (וַיִּקְרָא כ"ה כ"ג) "כִּי לִי הָאֶרֶץ" וְיִשְׂרָאֵל שְׁלִי הֵם, שֶׁנֶּאֱמַר: (וַיִּקְרָא כ"ה) "כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֹבְדִים", מוֹטֵב שְׁאֲנַחִיל אֶרְצִי לְעַבְדֵי - שְׁלִי לְשִׁלִּי, לְכַף נֶאֱמַר: (בַּמִּדְבָּר ל"ד ב) "זֹאת הָאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּפְּל לָכֶם בְּנַחֵלָה".

עִם כָּל זֹאת צְרִיכִים הִרְבֵּה תְּפִלוֹת לְהִתְפַּלֵּל שִׁיזְכֶּה לְקִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִכְנַס בּוֹ שׁוֹם מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת שֶׁל "כַּחַי וְעַצֵּם יְדֵי עֲשֵׂה לִי אֶת הַחִיל הַזֶּה", שֶׁזֶה עֲבוּדָה זָרָה גְּמוּרָה, אֲלֹא לְדַעַת שְׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֶה עֲצָם גְּלוּי אֲלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁזוֹכִים שָׁם כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: (דְּבָרִים י"א י"ב) "אֶרֶץ אֲשֶׁר הוֹי"ה אֶלְקִיךָ דֹרֵשׁ אֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי הוֹי"ה אֶלְקִיךָ בֵּה מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה", אֲכַל צְרִיכִים לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ וּלְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן שִׁיזְכֶּה רַק לְהִרְגִישׁ אֶת קִדְשַׁת שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִתְבַּלְּבַל עִם שׁוֹם בְּלִבּוֹל שֶׁל כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת שֶׁמִּתְגַּבְּרֶת מֵהַסְטֵרָא אַחֲרָא דִּיקָא בְּמָקוֹם שִׁישׁ שְׁמָה קִדְשָׁה גְּדוּלָה מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁאֲנַחְנוּ רוֹאִים כְּשֶׁבְּלִילָה מְאִיר אֹר גְּדוּל מְאֹד, אֲזִי כָּל הַזְּכוּבִים וְהִיתוּשִׁים וְכוּ' וְכוּ', מְסוּבְּבִים אֶת הָאֹר הַזֶּה וְכוּ' וְכוּ', וְלָכֵן צְרִיךְ כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּשׁ אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שִׁיזְכֶּה לְהִרְגִישׁ רַק קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִבְלְבַל אֶת עֲצָמוֹ מִשׁוֹם מִפְּלֶגָה אוֹ פּוֹלִיטִיקָה שֶׁל שָׂקָה, רַק יִזְכֶּה לְהִרְגִישׁ אֶת עֲרֻבוֹת, נְעִימוֹת, יְדִידוֹת זִיו שְׁכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמִרְגִישִׁים כְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִי אֶפְשֶׁר לְהִרְגִישׁ טַעַם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, רַק עַל יְדֵי רְבוּי תְּפִלָּה וְשִׁיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנּוֹ, כִּי קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כָּל כֶּף גְּדוּלָה, שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְהַגִּיעַ לָזֶה רַק עַל יְדֵי תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה, וּלְכַנֵּן "שְׁאִזְכֶּה לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל", הֵינְנוּ לְהִרְגִישׁ אֶת קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.



אנשי שלומנו מספרים שר' אברהם בן ר' נחמן ז"ל כשהיה בארץ ישראל, היה מפעם לפעם נעצר ושואל את עצמו: איפה אני נמצא? וענה לעצמו, "בארץ ישראל", וכששאלו אותו כמה מתלמידיו: מה זה? ענה ואמר: רבנו ז"ל גלה שארץ ישראל הוא סוד התפלין, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת י"ב). חיב אדם למשמש בתפלין כל שעה ושעה, קל וחמר מציץ - מה ציץ שאין בו אלא אזכרה אחת אמרה תורה: (שמות כ"ח ל"ח) "ויהיה על מצחו תמיד" שלא יסיח דעתו ממנו, תפלין שיש בהן אזכרות הרבה על אחת כמה וכמה; שאסור להסיח דעת מהם, כמו בן אסור להסיח דעת כרגע שהוא נמצא בארץ ישראל, ששם מאיר אור הקדוש-ברוך-הוא בגלוי רב ונפלא מאד, ולכן לא בחנם שזה לעמת זה הסטרא אחרא מתגברת שם יותר ויותר, וצריכים רחמים רבים לא להתפס בכחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה וכו' וכו', אלא לבקש שיזכה להרגיש את רוחניות ארץ ישראל.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקי.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... גרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

ידוע שבעת תקיעת שופר אז הוא עת רצון גדול בשמים, ומוחלים את עוונות של האדם, כמאמרם ז"ל (בראשית רבה, פרשה נ"ו, סימן ט) אמר רבי יהודה בר סימון אחר כל הדורות ישראל נאחזים בעברות ומסתבכין בצרות וסופן לגאל בקרנו של איל, הדיא הוא דכתיב: (זכריה ט) "ויהי"ה אלקים בשופר יתקע" אמר רבי חנינא ברבי יצחק: כל ימות השנה ישראל נאחזים בעברות ומסתבכין בצרות ובראש השנה הן נוטלין שופר ותוקעין בו ונזכרים לפני הקדוש-ברוך-הוא, והוא מוחל להם, וסופן לגאל בקרנו של איל, שנאמר (שם) "ויהי"ה אלקים בשופר יתקע"; ולכן אז בזמן תקיעת שופר הוא הזמן לחזור בתשובה, ואמרו: (פסיקתא רבתי) כשתטלו את השופר לתקע חדשו מעשיכם

## יה אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

ועשו תשובה, נמצא שאז בין התקיעות וכו', אז טוב להשיח עמו ותברך בהתבודדות, ולבקש רחמים על עצמו וכו', אשרינו ואשרי חלקנו שנבראנו מזרע ישראל, וזכינו שנתן לנו הקדוש-ברוך-הוא את הראש השנה, וכבר אמרו חכמינו הקדושים (שם) כשתהיו עומדין לפני בראש השנה, יהיו נוטלין שופרות ותוקעין בהם, ואפלו יש לכם כמה קטרוגים הם בטלים מכם; ואמרו (שם) אין גדול מן השופר שמסלק מדת הדין ומקרב מדת הרחמים; ובשביל זה בין התקיעות טוב לשיח את לבבו עמו ותברך, ולבקש כל מה שצריך.

המאחל לך פתיחה וחתימה טובה

### דתקיא.

בעזרת השם ותברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

הענין הוא פשוט כי כבר קרה מקרים מזעזעים שבדרך צחוק לקח בחור וקדש אותה, ולכן נוהגים שבחורה רוקה לא הולכת עם טבעת, ואף שהטבעת שלה ויש ספקות אם היא מקדשת וכו', עם כל זאת כבר יש בעיה בזה, ולכן לא נוהגים שבחורה רוקה תלך עם טבעת, ובפרט עכשו בדור פרוץ כזה שמסתובבים יחד רוקים ורוקות וכו' זה מאד מאד מספן, ומי תן שבנות ישראל יהיו צנועות ויקימו בעצמן מה שאמר דוד המלך (תהלים מ"ה י"ד) "כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה" ודרשו על זה חכמינו הקדושים: (תנחומא וישלח) אמר רבי יוסי כשהאשה מצנעת את עצמה בתוך הבית ראוי להנשא לכהן גדול ותעמיד כהנים גדולים שנאמר: (תהלים מ"ה י"ד) "כל כבודה וגו' אם תכבד עצמה בתוך הבית ממשבצות זהב לבושה" תנשא למי שכתוב בהן (שמות כ"ח ל"ט) "ושבצת הכתנת שש" אמר רבי פנחס הכהן בר חמא: בזמן שהיא צנועה בתוך הבית כשם שהמזבח מכפר כך היא מכפרת על ביתה שנאמר: (תהלים קכ"ח) "אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך ואין ירכתי" אלא מזבח שנאמר: (ויקרא א') "ושחט אתו על

## אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמֵד בְּנַחַל יט

יֵרֶךְ הַמְזוּבָח "דָּבָר אַחֵר "אֲשֶׁתֶּךָ כְּגִפֶן פְּרִיָה" - אִימְתִי הִיא 'כְּגִפֶן פְּרִיָה'? בְּזִמָּן שֶׁהִיא 'בְּיִרְכָתִי בִיתְךָ! וְאִם עָשָׂתָה כֵן "בְּנִיךָ כְּשִׁתְּלִי זֵיתִים" תַּעֲמִיד בְּנִים נִמְשָׁחִין בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה סְבִיב.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁמַע בְּתַפְלָתִי שְׁאֲנִי מְבַקֵּשׁ וּמִתְפַּלֵּל בַּעֲדֶךָ שִׁיְהִי לְךָ הַצְּלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל וְתִצְלִיחַ. הַמְּאַחַל לְךָ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

### דַּתְקִיב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר נְצִיבִים וְיֵלֶךְ, י"ט אֱלוֹל ה'תשע"ג

חֶסֶר, (כָּאֵן הָיוּ מְכַתְּבִים בְּיִיִדִישׁ, הַנִּ"ל יִדְפְּסוּ בְּעֶזְרַת ה' בְּחֻלְקֵי אֲשֶׁר בְּנַחַל בְּיִיִדִישׁ).

## דתקיד.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה

ככל שאני רואה את עבודתך שאת עובדת ומצלחת בגדול כטלפנית בהמשך, אני מאד מאד שמח שאת עוזרת לי לטפח יותר ויותר את הקהלה, ולכן אין מלים להודות לך על המסירות נפש שאת מוסרת את נפשך עבור קהלתנו הקדושה, אני מאד מקנה להקדוש-ברוך-הוא שתעלי ותצליחי יותר ויותר, ובזכות זה שאת מתרימה אחרים, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שבכל אשר תפני תשפילי ותצליחי, ותרוי רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלצריך בזכות המצוה הגדולה הזו.

רק תתחזקי להיות תמיד בשמחה, ולקבל את הזולת עם חינוך, כי לשמח אחרים זה מצוה גדולה מאד מאד, כי לצערנו הרב, עובר היום על אנשים סבל בל יתאר, ואשרי מי שעוסק לשמח את הזולת, וכבר אמרו חכמינו הקדושים: (כתובות קיא): (בראשית מ"ט י"ב) "ולכן שנים מחלב" - אל תקרי "לכן שנים" אלא "לבון שנים"; היינו כשאשה מחיכת לזולתה ומקבלת אותה בסבר פנים יפות ומראה לה את שניה הלבנים, זה יותר חשוב מלתת לה לשתות כוס חלב, כל כך יקר לקבל את פני חברתה עם חינוך ולהראות לה את השנים, כי בזה שאשה תמיד מחיכת יכולים לראות בתוך הפנים שלה את פני הצדיק, שהוא בן השמחה, המנחם הכל ומשמח הכל.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשפילי ותצליחי.  
המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתקטו.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה  
לנכון קבלתי את מכתבך.

אני מכרח להגיד לך שמצות כבוד אב ואם היא מהמצוות הכי חמורה, כמאמרם ז"ל (תנא דבי אליהו רבה, פרשה כ"ו) כל העולם כולו של הקדוש-ברוך-הוא, ואין הקדוש-ברוך-הוא מבקש מהאדם רק שיכבד אב ואם; ואמרו: (פסיקתא רבתי) חמורה שבחמורות כבוד את אביך ואת אמך; ואמרו (קדושין ל:) שלשה שתפין הן באדם, הקדוש-ברוך-הוא, ואביו ואמו, בזמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אמר הקדוש-ברוך-הוא מעלה אני עליהם כאלו דרתי ביניהם וכבודוני; רואים מזה אם מכבדים אבא ואמא בזה מכבדים את הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אם האבא שלך שומר שבת, ושומר תורה ומצוות, וזה הנכד הראשון שלו, עדיף שתתני לו את זה, וזה הכבוד הכי גדול שאת יכולה לכבד את אביך, אני מקנה שבבבך יבין את זה, ועוד חזון למועד שגם בעלך יהיה סגדך.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשפילי ותצלחי. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקטז.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

הארז"ל אומר שטוב ללכת לקברי צדיקים או שאר נפטרים, רק בערב ראש חודש או בחמשה עשר בחודש, או ביארצייט יום ההולא, כי אז יש

## כב אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

חבור להנפש לשרשה וכו', וכל זה בשאר צדיקים וכן בשאר נפטרם, אבל אצל קברי גדולי מבחרי הצדיקים כגון אבות העולם בחברון, והנביאים, והתנאים, והאמוראים וכו', יכולים ללכת בכל פעם, ומעלת ההולך אל קברי צדיקים אין לתאר ואין לשער כלל, עד כדי כך שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות צדיק, סימן קע"ג) על ידי השתטחות על קברי הצדיקים הקדוש-ברוך-הוא עושה לו טובות אף על פי שאינו ראוי להן.

ובפרטי פרטיות אצל ציון רבנו ז"ל, ידוע מה שמוכא (שיחות-הר"ן, סימן קנ"ו) (שיחות-הר"ן, סימן קנ"ו) כשהיה רבנו ז"ל באומן, שמע בביתו קול של הצועקים על הבית עלמין על קברי אבותם, שדרכם לצעק ולהתפלל שם בקול מר כנהוג, ופעם אחת שמע אשה אחת שהיתה צועקת שם על קבר אביה: "אבי, אבי", בקול מר מאד וכו' וכו', ובתו אדל תחיה, היתה עומדת אצלו אז, ענה ואמר לה רבנו ז"ל, "האשה הזאת צועקת ככונה היטב אבי, אבל אביה אינו ככאן כלל" וכו', ואמר אז שטוב כשבאים על קברי אבות לומר להמתים השוכנים סביב סביב לקבר אביהם ואמם וכיצא שבאים אליו, לבקש מהם שיודיעו לו שבא בנם או בתם אליו. כי בודאי לא כל המתים נסתלקים ממקום קבורתם למקום שנטרדים, כי הרבה שרויים על קברם. על כן טוב להודיעם כדי שהם יודיעו לאביהם וכו', ואמר אז: אבל אצל הצדיק אין צריכים לחשש על זה שמא אינו שם. כי מיתת הצדיק הוא רק כמו מי שיוצא מחדר לחדר אחר. והמשיל אז לבתו על עצמו: "כמו שאני עתה בחדר זה, ואחר כך אני יוצא מחדר זה ונכנס לחדר השני וסוגר הדלת אחרי. אם את תבואי אצל הדלת ותצעקי: אבי, אבי וכו', לא אשמע דבריך?" [כדברים האלה נשמע מפיו הקדוש כמה פעמים שרמז לכל אחד ואחד כמה גדולה המעלה של מי שיוזכה לבוא על קברו הקדוש והנורא. כי בודאי ישמע דבריו ויעזר וישיע לו בכל מה דאפשר].

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתקיו.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

אתה צריך לרחם על אשתך וכו', אני לא מבין אותך, אתה בעצמך כותב שאשתך הולידה בלדות קשות מאד עד שהגיעה לשערי מות, רחמנא לצלן, ועכשו כשמתחשק לך שתוליד עוד אתה רוצה שתכנס עוד פעם בהריון וכו' וכו', דע לך שאתה משחק פה עם פקוח נפש, כי היא הגיעה כבר לגיל כזה שמאד מאד קשה להכנס בהריון, וגם הגיל הזה מסכן להכנס בהריון, ולכן תעזב את אשתך, רק תשמח עם השני הבנים שנתן לך הקדוש-ברוך-הוא, ותרקד בכל יום עם אשתך על גדל הזכות שיש לך שני בנים, ואל תציק לאשתך יום יום וכו', תהיה אנושי כלפי אשתך, היא כמעט הלכה מהעולם בכל לדה וכו', אזי אני לא מבין מה אתה דוחק עליה וכו', האם זה תלוי בה? ולכן תניח לנפשך ותשמחו שניכם עם המתנות שנתן לכם הקדוש-ברוך-הוא בחסד חנם, ומהיום והלאה תראה מאד מאד לכבד את אשתך, ואל תצער אותה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים: (בבא מציעא נ"ט) לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו, שמתוך שדמעתה מצויה אונאתה קרובה, והקדוש-ברוך-הוא לא מוחל על זה, ולכן תפיס את אשתך, ותשמח אותה שבוה תלויה כל הצלחתך, ואמרו חכמינו הקדושים (בבא מציעא נ"ט) לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו, שנאמר (בראשית י"ב) "ולאברם היטיב בעבורה", והינו דאמר להו רבא לבני מחוזא, 'אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעטרו', (תכבדו ותקירו את נשותיכם כדי שתהיו עשירים), ואמר רבנו ז"ל: (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס"ט) שעקר העשירות בא בזכות האשה, ולכן אני מאד מאד מבקש אותך תניח את אשתך במנוחה, רק תשמח ותעודד אותה, ואל תבא דבית שמאי קימת כבר מצות פריה ורבייה עם שני זכרים, אזי מה אתה רוצה לסכן עוד?

מובא (ספר מגורת המאור, ג' כ"ל ו', חלק ד', פרק א') אם האשה נוהגת כראוי,

## כד אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

מצוה על בעלה לכבדה ולשמחה, ושללא יכניענה יותר מדאי, וזהו טוב לו, גם יזהר שלא יונה אותה באונאות שלא כדין או באונאת דברים (דברי צער) ויהא זהיר בתבואה בתוך ביתו כדי שלא יבואו למריבה על זה, ואם יתנהג עמה כראוי, יהיה שלום ביניהם, והשכינה מגנה בעדם, ואם יאהבנה כגופו מקים את התורה, כמו שכתוב (בראשית ב' כ"ד) "והיו לבשר אחד" שהיא צלע מצלעותיו, ודרכו לחזר אחריה ולפיסה בכל דבר, כמו שאמרו במסכת נדה (לא): שאלו תלמידיו את רבי דוסתאי בר ינאי מפני מה איש מחזר על האשה, ואין האשה מחזרת על האיש? אמר להם משל לאדם שאבדה לו אבדה, מי מחזר על מי? בעל אבדה (שנאבד הצלע מהאיש) מחזר על אבדתו, מפני מה איש מקבל פיוס ואין אשה מקבלת פיוס? זה ממקום שנברא (אדמה רכה סופגת) וזו ממקום שנבראת (עצם קשה של הצלע שאינה סופגת).

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשפיל ותצליח. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקיה.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

ראה לקחת את עצמך בידך ותשמר על זמני התפלה, ותתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה ערבית במנין דיקא, פי כך אמרו חכמינו הקדושים (ברכות ח.) מאי דכתיב: (תהלים ס"ט) "ואני תפילתי לך הוי"ה עת רצון" - אימתי עת רצון? בשעה שהצבור מתפללין; ולכן תעשה לעצמך הרגל לבוא לבית הכנסת, ואז טוב לך כל הימים, וזכור וגם זכור מה שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ו:) כל הרגיל לבוא לבית הכנסת ולא בא יום אחד הקדוש-ברוך-הוא משאל בו; היינו בזה שאדם רגיל לבוא להתפלל את



## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל כה

השֵׁלש תפלות מִיְדֵי יום בְּיוֹמוֹ, עַל יְדֵי זֶה הוּא מְמַשֵּׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ הַשְּׁגָחָתוֹ הַפְּרָטִי פְּרָטִית, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁגֵּיחַ עָלָיו, וְאִם יוֹם אֶחָד הוּא לֹא בָּא, כְּבָר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְעַנֵּן כְּכִיכּוֹל, לְמַה הוּא לֹא בָּא? וּמִשְׁלִים לוֹ אֵת חֲסֻרוֹנוֹ וְכוּ', הֵרִי שְׁמִשְׁתֵּלֵם לְהַתְפַּלֵּל בְּמִנְיָן, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְמַשֵּׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ הַשְּׁגָחָה עָלֵינוּהָ.

וְהַעוֹלָה עַל הַכֹּל תִּרְאֶה לְהִיּוֹת זֶהִיר בְּכַבוֹד אָב וְאִם, כִּי כִּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תְּנָא דְבִי אֵלֵיהּוּ רַבָּה, פְּרָשָׁה כ"ו) כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ שֵׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבַקֵּשׁ מִהָאֲדָם רַק שְׂיִכְבֵּד אָב וְאִם; וְאָמְרוּ (פְּסִיקְתָּא רַבְתִּי) חֲמֻרָה שְׁבַח־מִוֵּרוֹת כְּבֹד אֵת אָבִיךָ וְאֵת אִמְךָ; וְאָמְרוּ: (קְדוּשִׁין ל'): שְׁלִשָּׁה שְׁתַּפִּין הֵן בְּאֲדָם, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאָבִיו וְאִמּוֹ, בְּזִמְן שְׁאֲדָם מְכַבֵּד אֵת אָבִיו וְאֵת אִמּוֹ, אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַעֲלָה אֲנִי עָלֵיהֶם כְּאֵלוֹ דְרַתִּי בִּינֵיהֶם וְכַבְּדוּנִי; וְרֹאִים מְזַה אִם מְכַבְּדִים אָבָא וְאִמָּא בְּזַה מְכַבְּדִים אֵת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכַתֵּב הַרְמַב"ם (פְּרָק ה': מִהֲלָכוֹת מְמָרִים, סִימָן ט"ו) כָּל הַמְּבַזֵּה אָבִיו אוֹ אִמּוֹ אֶפְלוּ בְּדַבְּרִים וְאֶפְלוּ בְּרַמְיָזָה הֵרִי זֶה אָרוּר מִפִּי הַגְּבוּרָה, שְׁנֹאֲמַר: (דְּבָרִים כ"ז ט"ז) "אָרוּר מִקְּלָה אָבִיו וְאִמּוֹ", וְהֵרִי הוּא אוֹמֵר: (מִשְׁלֵי ל' י"ז) "עֵינַי תִּלְעַג לְאָב וְתִבּוֹ לִיקָהָת אִם" וְגו', וַיֵּשׁ לְבֵית דִּין לְהַכּוֹת עַל זֶה מַכַּת מְרֻדּוֹת וְלַעֲנֹשׁ כְּפִי מֵה שְׂרִירָאוּ; וּמוֹבָא (סֵפֶר חֲרָדִים, פְּרָק ט', סִימָן ל"ה) שְׁאֶפְלוּ אִם מְבַזֵּה אוֹתָם בְּלִבּוֹ בְּלִבּוֹ, הֵרִי הוּא בְּכָלֵל אָרוּר זֶה, עֵינַי שָׁם.

בְּעֵנֵין הַזְּקָן, זְכוּר גַּם זְכוּר מֵה שְׁאֲמַר מוֹהֲרַנ"ת ז"ל (לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, גְּלוּחַ, הַלְכָה ג', אוֹת ב') עַקֵּר הַדַּת יִשְׂרָאֵל וְעַקֵּר הַיְהוּדוֹת תְּלוּי בְּזָקָן וּפְאוֹת וּבָהֶם נִכְרַ הַיְהוּדִי, כִּי הוּא מְזַרְע בְּרַךְ הַשָּׁם, מְזַרְע יִשְׂרָאֵל. וּמִי שְׁרוּחַ אַחֲרַת עֲמוֹ, חַס וְשָׁלוֹם, וְרוּצָה לְכַפֵּר, חַס וְשָׁלוֹם, בְּאֵלְקֵי יִשְׂרָאֵל, תַּחֲלַת הַכְּפִירָה הוּא, שְׁמִשְׁלִיךְ חַס וְשָׁלוֹם מֵעָלָיו הַזְּקָן וְהַפְּאוֹת, כִּי בְּאֵמַת כָּל דַּת יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ הוּא תְּלוּי בְּזָקָן וּפְאוֹת; וְלִכֵּן שְׁמֹר מְאֹד לֹא לְהוֹרִיד אֵת הַזְּקָן וְהַפְּאוֹת, וְכָל אֵלוֹ שְׁמוֹרִידִים אֵת הַזְּקָן וְהַפְּאוֹת בְּשֹׁאֵט נִפְשׁ וּבְזָדוֹן וּבְמַעַל, אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ, כִּי עוֹקֵר עֲצֻמוֹ וְנַפְשׁוֹ מֵאֵלְקֵי יִשְׂרָאֵל וְאִין לוֹ חֵלֶק בְּתוֹרַת מֹשֶׁה, אוֹי לְנַפְשׁוֹ כִּי גָמְלוּ לָהֶם רַעָה. וּבִשְׁבִיל זֶה נִתְפַּשְׁטָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים מְאֹד חֲכַמַת הַפִּילוֹסוֹפִיָּה וְהָאֶפִיקוֹרְסוֹת בְּמִדֵּינַת אֲשַׁכְּנֹז וּסְבִיבוֹתֵיהֶם, שְׁפָרְקוּ מֵעָלֵיהֶם בְּאֵלוֹ הַדּוֹרוֹת

## כו אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

על מלכות שמים לגמרי והשליכו זקנם והפאות ומלכשים במלבושיהם וכו', ובאמת אינם עוברים על חמשה לאוין בלבד, כי כשמשיחיתין פאת זקנם כאלו עוברים על כל התורה כלה, כי כל התורה כלה תלויה בזה כי על ידי התער והספין שמרימין על הדיקנא קדישא להשחיתה, חס ושלום, על ידי זה מתגבר מלכות עמלק, עין שם דבריו החריפים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצליל. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקיט.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

צריכים להשתדל מאד מאד לברח ממחלקת, ובפרט לא לצער את אבא ואמא, שזה עוון חמור מאד מאד, כמאמרם ז"ל (ירושלמי פאה, פרק א', הלכה ה') אמו של רבי טרפון ירדה לטייל לתוך חצרה בשבת והלך רבי טרפון והניח שתי ידיו תחת פרסותיה והיתה מהלכת עליהן עד שהגיעה למטתה, פעם אחת חלה ונכנסו חכמים לבקרו, אמרה להן: התפללו על טרפון בני, שהוא נוהג בי כבוד יותר מדאי אמרו לה מאי עביד לה ותנית להון עבדא אמרו לה אפלו עושה כן אלף אלפים עדין לחצי כבוד שאמרה התורה לא הגיע; רואים מכל זה מה זה לצער אמא וכו', שרבי טרפון שהוא תנא קדוש ונורא מאד, לא רצה שהאמא שלו תדרוך יחפה, אז הוא שם את שתי כפות ידיו תחתיה כדי שתדרוך עליהם וכו', ואף על פי כן אמרו שעדין לא הגיע לחצי כבוד מה שהתורה מבקשת מהילדים לכבד את ההורים.

דבר פרוה - אין על זה שום שאלה, אלא לבדק מי המשגיח, ואתם ממילא מעשרים את הירקות, אז אין שום בעיה, ועכשו אם באמת שיש שמה

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל כז

משגיח ירא שמים, אזי יכולים לסמוך עליו, ואם אתם רוצים להחמיר אתם יכולים להביא את הבשר שלכם ולבשל.

אבל אני הייתי מציע שהגיע הזמן שכל האחים יזמינו על החג את ההורים המבגרים, מספיק עבדו ועמלו ההורים היקרים של הילדים, עכשו מגיע להם גם מנוחה, ולכן מה טוב ומה נעים שהילדים יזמינו את ההורים אליהם.

עם כל זאת אם זה בלתי אפשרי, וגם יוצא מזה מחלקת, צריכים לברוח מזה לגמרי.

אני בטוח שיש פתרון ובפרט שזה קבוצ דתי, והיום יכולים לקבל בשר אצל בד"צים יראי השם, כגון של עטרה או של הרב לנדא שליט"א, או משאר בתי דינים מפרסמים ליראי השם וכך אתם לא צריכים לבוא לידי מחלקת שזה מאד מאד גרוע, ובפרט כשנוגע בענין כבוד אב ואם.

הקדוש-ברוך-הוא, העושה שלום בין עם ישראל, יעשה שלום במשפחתכם, ותגרמו נחת רוח לההורים שאין למעלה מזה.

המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתקכ.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... גרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

לדעתי אתה צריך להחליף את השם שלך, כי זה לא שם, ואתה מסכן שאין לך שם, ובשביל זה אתה סובל מה שאתה סובל וכו' וכו', כי מצינו בדברי חכמינו הקדושים (ברכות ז:) (ברכות ז:) מנא לן דשמא גרים? אמר רבי אליעזר דאמר קרא: (תהלים מ"ו) "לכו חזו מפעלות הוי"ה אשר שם שמות

## כח אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

בְּאֶרֶץ, אֵל תִּקְרָא "שְׁמוֹת" אֲלָא "שְׁמוֹת", וּמוּבָא בַּמְהַרְשָׁא (שם) שְׁפַעְלַת הַוּוּי"ה נִמְשָׁכִים אַחַר הַשֵּׁם שֶׁל הָאָדָם שֶׁהוּא הַגּוֹרֵם.

וְלִכְן תִּרְאֶה לְשָׁנוֹת אֶת הַשֵּׁם שֶׁלְךָ לְשֵׁם תַנ"כִי.

הַעֲקָר אֵל תִּהְיֶה בְּרִין, כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל בַּחֹר אוּ בַחֹרָה כְּשֶׁבָּאִים בְּגִיל לְמַעַלָּה מְשֻׁלְשִׁים, אוּ נַעֲשִׂים בְּרִינִים, וְאֲנִי רְגִיל לֹמֵר לָהֶם מַה שְׁאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (יְכָמוֹת סג.) "נְחִית דְּרָגָא נְסִיב אֶתְתָּא", צְרִיכִים לְרִדַת מְדֻרְגָּה וְאוּ מוֹצָאִים אֶת הַזְּוִיג, כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל בַּחֹר אוּ בַחֹרָה הֵם גְּאוּתָנִים וְכוּ', וְלֹא מִתְאִים לָהֶם לְקַחַת אֶת זֹאת אוּ אֶת זֶה וְכוּ', 'אֲנִי הֵכִי חֻכְם וְהֵכִי יָפָה וְכוּ', אֶקַּח אֶת זֶה?' אוּ אֲנִי 'הֵכִי חֻכְמָה וְהֵכִי יָפָה וְהֵכִי מְשַׁכְּלַת וְכוּ', אֶקַּח אֶת זֶה?' וְהֵם מְסַתּוּבְבִים וּמְחַפְּשִׁים אֶת הַזְּוִיג שֶׁלָּהֶם כְּפִי הַדְּמִיוֹן שֶׁנִּכְנַס בְּכָל אַחַד וְאַחַת כָּאֵלוּ מִי יוֹדֵעַ מַה הוּא, וְהֵם מְחַיְבִים שְׂיָבוֹאוּ לָהֶם וּזֶה מְשֻׁהוּ שְׁעֻדִין לֹא נִבְרָא וְכוּ', וְעַל יְדֵי זֶה מְחַפְּשִׁים וְכוּ', וּמְסַתּוּבְבִים וְיוֹצְאִים לְפַגְיָשׁוֹת פֶּן וְאוּלַי אֲמַצָּא אֶת בַּחִיר לְבִי שְׂיָבוֹא אֵלַי עַל סוּס לְבֶן עִם שְׂקִים מְלֵאִין כֶּסֶף וְכוּ', וּבְשִׁבִיל זֶה הַבַּחֹר אוּ הַבַּחֹרָה מְחַכְּמִים עַד שְׂיִוָּלְד וּזֶה כְּזֶה, וּבֵין כֶּף הֵם לֹא קוֹלְטִים שְׁהִזְמֵן לֹא מְחַכְּמָה, כְּמֵאֲמַר הַחֻכְם: "הִזְהַר מִן הַזְּמֵן כִּי הוּא אוֹיֵב רַע מְאֹד", עַד שֶׁתּוֹפְסִים אֶת עֲצָמָם רוֹאִים שְׁאֲנַחְנוּ כְּכָר בְּגִיל שְׁלִשִׁים, מַה עוֹשִׂים עִכְשָׁו? עַל זֶה בָּאִים חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וְנוֹתָנִים לָנוּ עֲצָה (יְכָמוֹת סג.) "נְחִית דְּרָגָא נְסִיב אֶתְתָּא", תִּרְדוּ מְדֻרְגָּה וְאַל תַּחְזִיקוּ מֵעֲצָמְכֶם כֹּל כֶּף בְּגִדּוֹל וְכוּ', וְאוּ תִמְצָאוּ בְּקִלּוֹת זֶה מַה שְׂיִתְאִים לָכֶם.

אֲנִי מְאֹד מְקַנָּה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁתִּכְנִס אֶת הַדְּבוּרִים הָאֵלוּ בְּתוֹךְ לְבָךְ, וְאוּ טוֹב לְךָ כָּל הַיָּמִים.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דתקכא.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... גרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

כל העניין של התבודדות שגלה רבנו ז"ל, צריך להיות עם אמת, היינו לדעת שאין לו אף אחד בעולם שיבין אותו, ואין לו אף אחד בעולם שיכול לעזור לו, ואין לו אף אחד בעולם שישמע אותו, כי אם הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, שמלא כל הארץ כבודו, ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ובתוך כל עלמין, אין בלעדו יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, ודומם, צומח, חי, מדבר זה לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, ואז כשיגיע אל מדרגה זו שירגיש רק את אמתת מציאותו יתברך, אז כבר יכול להתבודד בכל מקום שרק הולך, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק א', סימן נ"ב) שלזכות להגיע לבטול כזה עד שירגיש שכל העולם כלו הוא מחיב המציאות, היינו שהבריאה כלה זה עצם עצמיות אלקותו יתברך בלבוש הזה לפי מראה עיניו, על זה צריכים ללכת בלילה בשדה במקום שאין שמה שום בני אדם, ויבקש ויתחנן אליו יתברך עד שיוזכה לנקות את עצמו מכל מיני מדות רעות ותאוות רעות, עד שיהיה נכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא.

והנה בודאי לצאת לשדה יש פחדים גדולים וכו', מכל מיני חיות רעות וכו', וגם אני עברתי את זה לא פעם אחת וכו', עם כל זאת צריכים להתאמן עם כל מיני אמץ ולב רחב אליו יתברך, עד שיעבר על כל הפחדים וכו', בודאי זה לא קל וכו', ואז בעת הייתי בגיל שבע עשרה שמונה עשרה שיצאתי לשדה או ביער, ומאד מאד פחדתי, ולקחתי עמי מקל על כל צרה שלא תבוא מאיזה חיה, ואז חברתי את השיר "ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, אין שום מציאות בלעדך יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם", וחרתי על זה פעמים אין מספר עם הנגון הידוע, כי רציתי להכניס בעצמי אמונה פשוטה בו יתברך, ולא לפחד משום בריה שבעולם וכו', אבל אני מכרח להגיד לך שזה לא היה קל, סוף כל סוף הייתי

בְּחֹרֶץ צְעִיר, וְיָדֵי פְחָדְתִּי, עִם כָּל זֹאת הַמְּלִים הָאֵלוּ חִזְקוּ אוֹתִי מְאֹד מְאֹד, שְׁנֵדַע שְׂאִין בִּלְעָדוֹ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְאִין לִי מָה לִּפְחָד, וְלֹא פַעַם אַחַת קָרָה לִי דְבָרִים מְזַעְזָעִים וְכוּ', וְכוּ', וּכְכֹר אָמַר רַבְּנֵנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת פַּחַד, סִימָן י"ט) עַל יָדֵי אֲמַת הָאָדָם נִצּוֹל מִפְּחָד בְּלִילוֹת; וְלָכֵן צְרִיכִים הֵרָבָה לְבַקֵּשׁ אֶת הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא גַם עַל דְּבַר זֶה, שֶׁלֹּא יִכְלָלוּ אוֹתוֹ שׁוּם בְּלִבּוֹל וְשׁוּם פַּחַד, וּמוֹכָא בְּזוּרָה (שֶׁלַח קנ"ח:) "מֵאֵן דְּאִיְהוּ בְּדוּחֶקָא לֹא אֶסְתַּכֵּל מְדִי, כִּף כָּלֵב בֵּין יְפוּנְהָ בְּגִין דְּהוּהוּ בְּדוּחֶקָא לֹא אֶסְתַּכֵּל מְדִי וְאֲתָא לְצַלָּאָה עַל קַבְרֵי אַבְהֵן לְאַשְׁתַּזְבָּא מְעִיטָא דָא"; כִּשְׁאֲחַד נִמְצָא בְּצַרְהָ גְדוּלָה מְאֹד, אֲזִי הוּא לֹא מְסַתְּכַל עַל שׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, כִּף כָּלֵב בֵּין יְפוּנְהָ כְּשֶׁהִיָּה בְּצַרְהָ גְדוּלָה מְאֹד לֹא הִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה, וְלֹא פַחַד מֵהַעֲנָקִים כְּשֶׁבָא לְחַבְרוֹן לְהַתְּפַלֵּל עַל קַבְרֵי הָאֲבוֹת.

עִם כָּל זֹאת עָלֶיךָ לְדַעַת אִם יֵשׁ לָךְ פְּחָדִים וְכוּ', וּבְצַדֵּק שְׂיִישׁ הַיּוֹם כָּל מִינֵי מַחְבְּלִים לְמִינֵיהֶם, אֲזִי עֲדִיף לְקַיֵּם מָה שְׁאָמַר רַבִּי חַיִּים וַיִּטְאַל ז"ל (בְּהַקְדָּמַת סֵפֶרוֹ "שַׁעַר הַקְּדוּשָׁה") שְׂיִישׁ שֶׁהִתְחַבְּאוּ בְּבֵיתָם וְשֵׁם הַתְּבוּדָדוֹ בְּדַמְיוֹן הוֹלְכֵי מְדַבְּרִיּוֹת וְכוּ', אוּ בְּנִקְיֵי סְלָעִים וְכוּ', הֵינִינוּ שִׂיכוּלִים לְלַכֵּת לְמִקְוֹם שְׂאִין שְׁמָה בְּנֵי אָדָם, כְּגוֹן בְּאִיזָה מְרַתֵּף וְכוּ', אוּ בְּאִיזָה בְּנִין מְבַדֵּד וְכוּ', אוּ עַל אִיזָה גַם מְבַדֵּד וְכוּ', הָעֵקֶר שְׂאִין שְׁמָה בְּנֵי אָדָם, וְשֵׁם יְכוּלִים לְהַתְּבוּדַד לְהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא בְּלֵי שׁוּם פַּחַד שֶׁל חַיּוֹת רַעוּת אוּ מַחְבְּלִים, וּבִפְרָט עֲכָשׁוּ כְּשִׂישׁ לָנוּ כְּכֹר אֶת הַהַקְּדָמוֹת שֶׁל רַבְּנֵנוּ ז"ל, שְׂאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בִּלְעָדוֹ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֲלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, שְׁזָה הַבְּטוּל הָאֲמַת, אֲזִי יְכוּלִים לְהַתְּבוּדַד אֶפּוֹא בְּכָל מְקוֹם שֶׁרַק הוֹלְכִים וְכוּ', וּכְכֹר לֹא מְבַלְבְּלִים אֶת עַצְמָם מִשׁוּם דְּבַר בְּעוּלָם, הָעֵקֶר לְלַכֵּת בְּמִקְוֹם שְׂאִין שְׁמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁזָה נִקְרָא הַתְּבוּדָדוֹת עִם אֲמַת, כִּי הוּא לְהַשִּׁיחַ וּלְסַפֵּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּמֵאַחַר שְׂאִין שׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם יוֹדַע אֵיפֶה הוּא, כִּי הוּא מֵתְחַבֵּא מִכָּלֵם, עַל יָדֵי זֶה הוּא מְדַבֵּר עִם לֵב אֲמַת לֵב נְכוֹן, מָה שְׂאִין בֵּין כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּשָׂדֵה אוּ בִיעַר עִם עוֹד אֶחָד וְכוּ', אֲזִי הַהַתְּבוּדָדוֹת כְּכֹר לֹא בְּשִׁלְמוֹת וְכוּ', כִּי הַהַתְּבוּדָדוֹת בְּשִׁלְמוֹת צְרִיף לְהִיּוֹת שִׁיְהִיָּה מְבַדֵּד לְגַמְרֵי שְׂאֵף אֶחָד לֹא יִשְׁמַע אוֹתוֹ אִיךָ שְׂמַדְבֵּר אֶל הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, וְזֶה דְּבוּר אֲמַת שְׂמַדְבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׁגָלָה לָנוּ רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲרָן, חֵלֶק א', סִימָן ט', וְסִימָן קי"ב) שְׂדַבּוּר אֲמַת יְכוּל לְהֵאִיר לוֹ בְּחוּף הַחֲשֵׁף שְׁלוֹ, אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוֹ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ בְּזֶה הָעוּלָם,

וּמִתְבוֹדֵד בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׂאֵז יִזְכֶּה שִׁיאִיר עָלָיו מְלֶךְ הַכְּבוֹד בְּעֲצָמוֹ, אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בְּבֵּא, כִּי כֶּף מוֹכָא (תְּנָא דְבֵי אֵלֵיהּ וְרָבָה, פֶּרֶק ט"ו) לְפִי שְׁכָל הַמְּרָבָה שִׁיחֻת וּתְפִלוֹת, הֵם הַמְּלֻיִם אוֹתוֹ עַד שִׁיגִיעַ לְבֵית עוֹלָמוֹ; אִין עוֹד דְּבַר שְׁמֵלֻהָ אֶת הָאָדָם עַד הֶרְגַע הָאֲחֻרוֹנָה כְּמוֹ הַשִּׁיחָה בִּינוּ לְבִין קוֹנוֹ, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁמַכְנִיס אֶת הַדְּבוּרִים הָאֵלּוּ בַתּוֹךְ לְבוֹ, וְאֵז טוֹב לוֹ תְּמִיד

הַמְּאָחַל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקַבֵּב.

בְּעֻזַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֹדֵר נְצִיבִים וְיִלְךְ, י"ט אָלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... גְּרוֹ יְאִיר

לְנִכּוֹן קְבֻלְתִּי אֶת מַכְתְּבָךְ.

בְּאֵמַת זֶה הֵלְכָה שְׂאָסוֹר לְהַכְנִס מְעַטָּף עִם טְלִית וּתְפִלִּין לְבֵית הַקְּבָרוֹת וְלִהְתְּפִלֵּל שָׁם, עֵינִי שְׁלַחֲנָן עֲרוּךְ: (יִזְרְהֵ דְעָה, סִימָן שס"ז, סַעִיף ב') לֹא יִהְיֶה בְּבֵית הַקְּבָרוֹת אוֹ בַתּוֹךְ ד' אֲמוֹת שֶׁל מֵת וּתְפִלִּין בְּרֵאשׁוֹ, מִשׁוּם לוֹעֵג לְרֵשׁ, וְאִם הֵם מְכֻסִּים מִתַּר וְכוּ', וְכֵן שְׁמֵתְפִלֵּל שָׁם וְלֹא יִהְיֶה הַצִּיצִית שְׁלוֹ מְגֻלָּה, עֵינִי שָׁם, וְלִכֵּן נוֹהֲגִים כֶּכָּה שְׁלֹא מִתְפִלֵּלִים בְּבֵית הַקְּבָרוֹת עִם טְלִית וּתְפִלִּין, וְכֶךְ נוֹהֲגִים עַד עַכְשָׁו, אֲלֵא בְּמִקוֹמוֹת בּוֹדְדִים כְּגוֹן בְּמַעְרַת הַמְּכַפְלָה, אוֹ בְּקַבֵּר רַחֵל, אוֹ בְּקַבֵּר שְׁמוּאֵל הַנְּבִיא, אוֹ בְּמֵרוֹן אֶצֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, אוֹ בְּטַבְרִיָּה אֶצֶל רַבִּי מֵאִיר בַּעַל הַנֶּס וְכוּ', כִּי שְׁמָה הֵם קְבוּרִים לְמַטָּה לְמַטָּה, וְכֵן אִין קְבָרִים סְבִיב.

יְדוּעַ שְׂרַבְנוּ ז"ל טְמוֹן בֵּין הַקְּדוּשִׁים שְׁנִהְרָגוּ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, שְׁשָׁם בְּחֵר לְהַקְּבֵר, וְהַמְּקוֹם מְלֵא קְבָרִים, וְעַד מְלַחֲמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה יִהְיֶה שָׁם אֲהֵל קָטָן שְׁבֻקְשֵׁי הָיוּ יְכוּלִים לְהַכְנִס שְׁמָה כְּחֻמֵשׁ עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים, וְלִכֵּן הָיוּ נִזְהָרִים אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לֹא לְהַתְּפִלֵּל שְׁמָה עִם טְלִית וּתְפִלִּין, כִּי בְּמִקוֹם הַזֶּה מְלֵא קְבָרִים וְכוּ', וְסִפֵּר לִי הָרַב הַחֲסִיד ר' לױ יִצְחָק בִּנְדֵר זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, כְּשֶׁהָיָה בְּאוֹמֵן וְאֵז הִתְחִילוּ לְבוֹא בַחֲזוּרִים מְפּוֹלְגִיָּה, וְיֵשׁ לָהֶם בְּדֶרֶךְ כָּלֵל

## לב אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

עזות דקדושה, אזי היו בחורים שהלכו אל האהל מלבשים בתפלין, והתפללו שם בקולי קולות וכו' וכו', והיו זקני אנשי שלומנו מקפידים עליהם מאד מאד, ואמרו להם מוסר שבבית הקברות אסור להתפלל עם תפלין.

והנה פלא על גבי פלא רבנו ז"ל עוד בחיים חיותו כשדבר מקברו, אמר כשיבואו ללמד שם ולהתפלל שם, יהיה לו נחת רוח גדולה מאד, ורמוז שיהיה לו חלוץ עצמות אז בקברו כשיאמרו תהלים על קברו, ועברו מאתים שנה מאז הסתלקות רבנו ז"ל, והנה בנו אהל ענקי על ציון רבנו ז"ל ועם עמודים באויר כדי שלא יהיה על קברים, ואנשי שלומנו היקרים מתפללים שם ולומדים שם, ונתקיים רצונו של רבנו ז"ל, והיום המקום פתוח לכל עובר ושב שאף אחד לא תאר שזה יקרה פעם, ותהלה לאל, באים מכל העולם בלו אל ציון רבנו ז"ל, ולכן אין מה לחשש מלהכנס אל תוך ציון רבנו ז"ל ולהתעטף שם בציצית ותפלין, ולהתפלל את השלש תפלות, אשרי מי שזוכה לבוא לשם, כי אין דבר יותר גדול מזה, כי עוד לא היה צדיק בעולם שיבטיח עם הבטחה כזו כמו שרבנו ז"ל הבטיח, ולכן מלבד לבוא לשמה ולתן פרוטה לצדקה ולומר את העשרה מזמורי תהלים הנקראים "תקון הכללי", שרבנו ז"ל הבטיח שיוציא אותו מהשאול תחתית ומתחתיו וכו' וכו', מלבד זאת מתר להתפלל שמה עם טלית ותפלין, ואפלו כהנים נכנסים שמה.

המאחל לך בתיבה וחתימה טובה

## דתקבג.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... גרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

ידוע שרבנו ז"ל קרב את השלשה האפיקורסים הכי גדולים באומן, עד שאחד מהם הירש בער הורוויץ שהיה כופר בעקר וכו' וכו', חזר בתשובה, ורבנו ז"ל צוה את מוהרנ"ת ז"ל שהוא ידבר אתו, והיה דרכו לשאל הרבה



## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֵלֶק רִמֵּד בְּנַחֵל לַג

קִשְׁיֹת בְּאֻמוֹנָה אֶת מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל, וְכֵן שִׁיבִיר לוֹ הִרְבֵּה מֵאֲמֵרֵי ז"ל שֶׁהִיָּה קִשָּׁה לְהִבִּין אֶת זֶה עַל פִּי שֶׁכֵּל, וּפְעַם שָׁאֵל אֶת מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל עַל מֵאֲמָרָם ז"ל (שְׁבַת י"ג): קִשָּׁה רְמָה לְמַת כִּמְחַט בְּבֶשֶׂר הַחִי, שֶׁנֶּאֱמַר: (אִיּוֹב י"ד כ"ב) "אִךְ בִּשְׂרוּ עָלָיו יִכָּאֵב וְנִפְשׁוּ עָלָיו תֵּאָבֵל"; שִׁיבִיר לוֹ בְּשֶׁכֵּל אֲנוּשֵׁי אִיךְ יִכּוֹל לְהִיּוֹת הָרִי זֶה נִפְטָר וּמֵת וְכוּ', אִיךְ הוּא יִכּוֹל לְהִרְגִישׁ כְּמוֹ שְׂדוּקָרִים עִם מַחַט לְחִי? וְהִסְבִּיר לוֹ מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל עַל פִּי שֶׁכֵּל בְּאִפְן נִפְלָא, וְהֶאֱפִיקוּרְס הַזֶּה קִבֵּל אֶת תְּשׁוּבַת מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל, וּבִעֵת שֶׁהִסְבִּיר לוֹ מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל יִשָּׁב שְׁמָה אֶחָד מִתְּלִמֵיֶי מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל, עֲנֶה וְאָמַר הַתְּלִמִּיד לְמוֹהֲרַנְתָּ ז"ל: גַּם לִי הָיָה קִשָּׁה מְאֹד לְהִבִּין אֶת הַמֵּאֲמָר חֲז"ל הַזֶּה, וְעַכְשָׁו כְּפִי הַהִסְבֵּר שֶׁלְכֶם זֶה מֵתִישָׁב עַל לְבִי, וְהִקְפִּיד עָלָיו מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל מְאֹד, וְאָמַר: מַה? אֶתָּה צָרִיךְ הִסְבֵּר עַל דְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים! אֲצִלִּי אִם חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ מִשְׁהוּ, הָרִי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֹמֵר אֶת זֶה דֶּרֶךְ הַחֲכָמִים, כְּאֹמֵר שֶׁאֲסוּר לְהִרְהַר עַל דְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים כָּלֵל, וְאִם הֵם אָמְרוּ מִשְׁהוּ, בּוֹדְאִי כִּף הוּא, וְאִם אֲנַחְנוּ לֹא מְבִינִים, הַחֲסוּרֹן זֶה בְּדַעַתְנוּ הַמְצַמְצָמַת וְהַפְּגוּמָה לְגַמְרֵי וְכוּ'.

וְהִנֵּה הָאֲרִיז"ל אָמַר שֶׁעַל כָּל פְּסוּק בַּתְּנ"ךְ יֵשׁ שְׁשִׁים רְבּוּא פְּרוּשִׁים בְּפֶשֶׁט, שְׁשִׁים רְבּוּא פְּרוּשִׁים בְּרִמְזִים, שְׁשִׁים רְבּוּא פְּרוּשִׁים בְּדְרוּשִׁים, וְשְׁשִׁים רְבּוּא פְּרוּשִׁים בְּסוּדוֹת, וְזֶה רַק עַל פְּסוּק אֶחָד [וְעַיִן בְּסִפְר (נִהַר שְׁלוֹם, דף י, עמוד ב')] וּמֵאֹר גּוֹף הַתּוֹרָה מְאִירִים וּמִתְּפַשְׁטִים שְׁשִׁים רְבּוּא מֵיְנֵי פְּרוּשִׁים עַל פִּי הַפֶּשֶׁט לְשְׁשִׁים רְבּוּא פְּרָצוּפֵי הָעֲשִׂיָּה שֶׁהֵם פְּרָצוּפֵי הַנֶּפֶשׁ, רוּחַ, נְשָׁמָה, חַיָּה, יְחִידָה דְּנֶפֶשׁ, דְּכָל פְּרָצוּף מְשֻׁשִׁים רְבּוּא פְּרָצוּפִים, כְּמוֹ כֵן יֵשׁ כָּל כִּף הִרְבֵּה פְּשֻׁטִים, רְמָזִים וְדְרָשׁוֹת וְסוּדוֹת, עַיִן שְׁם].

אֵינְנו טַעַם וְאֵינְנו מְקוּם לְהִסְבִּיר לָךְ שֶׁכֵּל דְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים הֵם אֲמַת אֶפְלוּ עַל פִּי פְּשׁוּטָן שֶׁל דְּבָרִים, וְאֶפְלוּ שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא מְבִינִים אֶת זֶה, וְאֶפְלוּ הַגְּזֻמּוֹת שֶׁל רַבֵּה בַר בַּר חֲנָה וְכְדוּמָה, יֵשׁ בָּהֶם אֲמַת גַּם בְּפֶשׁוּטָן שֶׁל דְּבָרִים, מְלַבֵּד הַרְמָזִים וְהַדְרָשׁוֹת וְהַסּוּדוֹת שֵׁשׁ בָּהֶם, וְאִךְ שֵׁשׁ דְּבָרִים שֶׁזֶה לְמַעַלָּה מִהַשְׁגוּתֵינוּ, וְלֹא נִתֵּן לְהִבִּין אֶת זֶה בְּכָלֵל בְּדֶרֶךְ פִּשְׁטוּת וְכוּ', עִם כָּל זֹאת דְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אֲמַת וְיִצִּיב, רַק הַמַּחַ הַפְּגוּמָה שֶׁלָּנוּ לֹא יִכְלֶה לְהִבִּין, וּמְכַל שֶׁכֵּן מִי שֶׁחֲטָא בְּהִרְבֵּה חֲטָאִים וְכוּ' וְכוּ', וְעַדִּין הָרֵאשׁ וְהַמַּח שֶׁלוֹ מְלֵא

## לד אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

זבל וטנוף ונאוף וצואה, איך הוא יכול להבין את דברי חכמינו הקדושים כפשוטם? וכבר הסבירו חכמי הדורות שבדור האחרון לדגמא שאמרו יש עוף שהטיל ביצה על ששים כרפים והחריבה אותם לגמרי, איך יכול להיות במציאות דבר כזה? והסבירו פשוט דבר שלא הבינו כל הדורות, בא מטוס כדגמת עוף, והטיל פצצה כגדל ביצה, והחריב ששים עירות וכו', האם יש בזה דגמא? האם זה למעלה מהמציאות? הרי לצערנו הרב, אנחנו עדים לזה יום יום, שהיום יש פצצות כאלו בגדל ביצה, ויכולות להחריב בפעם אחת עירות שלמות וכו', וזה רק דגמא אחת לקרב לנו אל השכל המגשם שלנו שנבין איזה רמז בדבריהם הקדושים של חכמינו הקדושים.

על אחת כמה וכמה שאתה מביא רשימה של כל מיני חיות שהיו מצויות בעולם, וכן יש סוגי כנים ויתושים שנוצרים מעפר וכו', איך אתה לא מתביש לכתב דברים כאלו "כל אדם רציונאלי יודע שאין דברים כאלו, ואין יצורים מוזרים כאלו בעולם"?! הזמן אינו בידי להביא לך עכשו על המקום מכמה וכמה אנציקלופדיות של כמה דורות ותראה שכן יש דברים כאלו בעולם, הן חיות, והן דגים, והן צמחים, שהזכירו חכמינו הקדושים, כי כל דבריהם הם תורת אמת, תורת חיים, שכל תנא וכל אמורא קבל את חלקו מהר סיני וגלו דברים כאלו שלקח למדענים דורות שלמים להודות לדברי חכמינו הקדושים, שהם אמת ודבריהם אמת, וכבר הביאו בדברי רבי שמעון בן יוחאי אית ארעא תחות ארעא, היינו עד קולומבוס חשבו שיש רק חצי כדור העולם העליון, אף אחד לא חלם שיש עוד חצי כדור העולם התחתון, וחושבים שקולומבוס גלה את ארצות הברית בשעה שזה כבר מוכא בזהר לפני אלפים שנה שגלה את זה רבי שמעון בר יוחאי ואף אחד לא יודע את זה, ורק חושבים שקולומבוס גלה את חצי העולם התחתון ושיש שמה ישוב עם אנשים.

יודע לפני שעוד חלמו שיהיה מטוס שייסע אנשים באויר כבר גלה רבנו ז"ל ואמר: "עוד יהיה כלי כזה שיעוף ויסיע אנשים ממקום למקום", מי היה מאמין בימים ההם שבאמת יהיה דבר כזה מטוסים?! וכן רבי אברהם בן רבי נחמן ז"ל אמר פעם לאנשי שלומנו באומן: עוד יהיה זמן שנתפלל

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל לה

ותיקין באומן, וארוחת צהרים נאכל בירושלים, וחסבו שהוא סתם מדמין וכו', כי איך יכול להיות דבר כזה? והנה במשך כל השנים שאנו נוסעים כבר אל ציון רבנו ז"ל במשך חמשים שנה משנת תשכ"ד עד עכשו היה רק פעם אחת שנסע מטוס משדה תעופה בעטרות (שהוא סמוך לירושלים) עד שדה התעופה באומן, ולקח הטיסה סך הכל שלש וחצי שעות, ונתקיים מה שהוא אמר, ולא כמו שחשבו אז שהוא מדמין וכו'.

על כל פנים איך שהוא אחד מקניני התורה הוא שאדם צריך להיות מכיר את מקומו, כשאדם רואה משהו בדברי חכמינו הקדושים אפלו שזה פלא על גבי פלא, צריך לדעת שחכמינו הקדושים ראו את הכל על ידי השפע האלקי שנשפע עליהם וכו' וכו', ואנשים קטני ערך שראשם מלאים צואה וטנוף ונאוף וכו', איך הם יכולים להבין בדבריהם? מאחר שראש מלא זבל ולכלוך וכו', ולא בחנם שהרבה רבנו ז"ל לדבר הרבה מאמונת חכמים, ובפרוש גלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס"א) שעל ידי אמונת חכמים יכול להנהיג את המח שלו וכו', ומי שאין לו אמונת חכמים יש לו צואה ומותרות בראשו, עין שם.

אשרי מי שמחזק את עצמו באמונת חכמים, ויודע שדברי חכמים אמת, והתורה היא תורת אמת, תורת חיים, ואז ימצא כל חכמת העולם מדברי חכמינו הקדושים, והיום אפלו המדענים הכי גדולים מתפלאים איך ידעו חכמינו הקדושים לפני אלפים שנה מה שהם המציאו עכשו כידוע ומפרסם דבר זה.

המאחל לה כתיבה וחתומה טובה

## דתקכד.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר נצבים וילך, י"ט אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

הנה החכם מכל אדם אמר: (קהלת א') "דור הלך ודור בא והארץ לעולם עמדת", וכתיב: (בראשית ג') "כי עפר אתה ואל עפר תשוב" - שמרמזין לאדם שהעולם הוא עולם עובר, הנה הוא כאן והנה הוא יהיה בקבר, ולכן כל זמן שחי עליו להכיר את הקדוש-ברוך-הוא מפרטיות הבריאה על ידי קיום מצוות מעשיות דיקא, ועל ידי למוד תורתו הקדושה שהיא חכמתו יתברך, וזה תכלית הבריאה שנוזקה להפירו, כמובא בזהר (בא מ"ב) בגין דישתמודעין ליה; ואמרו חכמינו הקדושים: (תנחומא נשא) בשעה שברא הקדוש-ברוך-הוא, את העולם נתאנה שיהא לו דירה בתחתונים כמו שיש בעליונים, נמצא שכל זמן שאנחנו חיים בזה העולם עלינו להכיר את הקדוש-ברוך-הוא, ולדבר אתו ולקיים את מצוותיו הקדושים, וללמד את תורתו הקדושה שהיא חכמתו יתברך עד שיקרא אותנו חזרה וכו' וכו', כי העולם הזה הוא עולם עובר, ולכן אין זמן לבלות את הזמן היקר עם שטיות והבלים, וכמו שכתב רבנו ז"ל (בשיר שלו) אל תביט על מצהלות הזמן, כי גופך חלוש ודל, הזמן הולך והומה, והגוף אפֶּשֶׁר עכָּשׁוּ בֵּא יוֹמוֹ; ואמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה צ"ו, סימן ב') "כצל ימינו על הארץ ואין מקנה", והלואי כצלו של כתל או כצלו של אילן, אלא כצלו של עוף בשעה שהוא עף" דכתיב: (תהלים ק"ד) "כצל עובר", "ואין מקנה", ואין מי שיקנה שלא ימות הכל, יודעים ואמרינן בפיהם שהן מתים; ולכן צריכים לחשב על תכליתו הנצחי, שיבוא היום והשעה והרגע שיצטרך לעזב את זה העולם, ואז מי שחושב על זה אזי יש לו כבר הסתכלות אחרת לגמרי על זה העולם העובר, ואינו רץ ומתרוצץ כל היום אחר כסף וכבוד ותאוות וכו' וכו'.

אנשי שלומנו היו אמרים על זה שהתורה הקדושה מספרת לנו (בראשית ה') "ויהיו כל ימי אדם אשר חי תשע מאות שנה ושלושים שנה וימת", וכן ממשיך את כל סדר הדורות שכל אחד האריך ימים ושנים, זה תשע מאות שנה וזה שמונה מאות וזה שבע מאות שנה וכו' וכו', ואצל כלם כתוב לבסוף וימת', מה התורה הקדושה רוצה לרמז לנו?! שאפלו שחיים תשע מאות שנה ושבע מאות שנה לבסוף וימת', אדם צריך למות, זאת אומרת שלא לחיות באשליות, כי לבסוף צריכים לעזב את זה העולם, ועל כן לא כדאי להסתכסך במחלוקת עם אף אחד, ולא לרוץ אחר הבלי העולם הזה,

## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחֵל לֹז

כִּי הִכַּל הַכֵּל וְרַעוּת רוּחַ וְכוּ', וּלְבִסּוּף אָדָם צָרִיף לַעֲזֹב אֶת זֶה הָעוֹלָם, וְלֹא בְּחִנָּם שְׂאֵמֶר הַחֶכֶם מִכָּל אָדָם: (קֹהֶלֶת א') "מֵה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ שְׂיַעֲמַל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ".

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתֵּן לָנוּ אַרְיֵכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים בְּזֶה הָעוֹלָם, וְנִזְכָּה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׂרָק בְּשִׁבִיל זֶה נִכְרָאנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקָחָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֹדֵר נִצְבִּים וְיִלָּךְ, י"ט אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוֹ יְאִיר

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבָךְ.

לֹא הִבְנַתָּ טוֹב אֶת הַתְּשׁוּבָה שְׁעָנִיתִי שָׁם שְׁעַל פִּי הִירוּשָׁלַיִם לֹא נוֹתַנִּים צְדָקָה בְּלִילָה, עִם כָּל זֹאת מִבִּיא שָׁם שֶׁהִיָּה אֲמוּרָא שְׁכַן נִתַּן צְדָקָה בְּלִילָה כְּדִי לְגַרֵשׁ אֶת הַקְּלָפוֹת וְהַמְשַׁחִיתִים אֵף וַחֲמָה וּמְשַׁחִית וְכוּ', שְׂרוּצִים לְהַתְּאָחֵז בְּכַנֵּי אָדָם, שְׁזֵה (מִשְׁלֵי י') "וְצְדָקָה תַּצִּיל מִמּוֹת", עַל יְדֵי צְדָקָה מְגַרְשִׁים אֶת הַקְּלָפוֹת הַנִּקְרָאִים מוֹת הַשְּׁוֹרִים בְּלִילָה, וְלִכֵּן הַצְּדִיקִים כֵּן נִתְּנוּ צְדָקָה בְּלִילָה.

יַעֲזֹר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתַּמִּיד נִזְכָּה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וַחֲסֵד עִם הַזּוֹלָת, וְנִגְרַשׁ אֶת כָּל הַמְשַׁחִיתִים מֵאַתְּנוּ.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דתקכו.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר

ראה להחזיק מעמד יותר ויותר, כי הנה אנחנו מתקרבים יום יום אל היום הגדול שהוא ראש השנה יום הדין, שבו דנים את כל העולם כולו מה יקרה אתו לשנה הבאה, וכן כותבים את התקציב לכל אחד ואחד מה יהיה אתו בשנה הבאה, כמאמרם ז"ל (ביצה ט"ז.) "כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה", ואמרו: (שם) "הכל נדונים בראש השנה", ולכן מצד אחד ראוי לכל אחד ואחד מאתנו לפחד מאימת הדין הנורא וכו', אבל מצד שני עלינו להתחזק ביתר שאת ביתר עז בשמחה עצומה שיש לנו את רבנו ז"ל, שהוא המלמד אותנו איך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, כי בפרוש גלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס') כשאדם זוכה לשמע בקול הצדיק, על ידי זה נפתח לו הפה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, כי זה תלוי בזה, כל אחד כפי שיש לו אמונת חכמים ברבנו ז"ל ושומע בקולו, על ידי זה נתעורר לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אם אדם מרבה לדבר עם הקדוש-ברוך-הוא, סימן שהוא מקבל הרבה מרבנו ז"ל, ואם הוא ממעט לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, סימן שהוא לא מקבל עדין מרבנו ז"ל, וכתיב: (תהלים י"ט ד) "אין אמר ואין דברים בלי נשמע קולם", אם לא שומעים את קול הצדיק, אזי אין אמר ואין דברים לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ולכן מה שאני מבקש אותך עכשו קדם ראש השנה, ראה להרגיל את עצמך הרבה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ואתה צריך לדעת שכל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך, זה הצלחה נצחית, הצלחה כזו שאין לתאר ואין לשער כלל, עד כדי כך שאמרו חכמינו הקדושים (פסיקתא רבתי, פרשה מ"ד) על הפסוק: (הושע י"ד ב, ג) "שובה ישראל עד הוי"ה אלקיך כי כשלת בעונך: קחו עמכם דברים ושובו אל הוי"ה אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו", היינו הושע אמר להם לישראל: "שובה ישראל עד הוי"ה אלקיך" עד שנתון במדת רחמים עשו תשובה, כי הקדוש-ברוך-הוא רחום וחנון ורוצה בתשובה, עד שלא ימתח עליכם מדת הדין, בשר ודם כועס על חברו והוא מוליך לו דורן

שיקבלנו, ספק מתקבל ספק אינו מתקבל, והקדוש-ברוך-הוא אינו בן אלא מתפייס בדברים, "קחו עמכם דברים", ולא עוד אלא אדם שהוא הולך לכבד את המלך הולך אצלו מלא וחוזר ריקם, והקדוש-ברוך-הוא אינו בן, אלא הולכים אצלו ריקנים ושבים מלאים, הם אומרים לו "כל תשא עון", והוא אומר להם "וקח טוב", לכן הנביא משבחו על רב רחמיו ואומר לו: (מ"ב ז' ח"ה) "מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע"; ולכן אני מאד מבקש אותך אל תהיה בטלן! עכשו בימים אלו תרבה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, במקום ללכת לפטפט עם בני אדם על דא ועל הא וכו', וכו', יותר טוב שתדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בתמימות ובפשטות גמורה, אפלו כמה דבורים תבקש ממנו יתברך כל מה שאתה צריך בפרטי פרטיות כדרך בן יחיד שמבקש מאביו העשיר הכי גדול וכו', וכן תבקש ממנו סליחה על כל מה שעשית וכו' וכו', ואז נכון לכה יהיה בטוח שלא תזוז משם עד שימחל לך על כל עוונותיה, ותכנס בראש השנה בטוח עם שנה טובה ומתוקה, אני מאד מקנה שתצית אותי, וכבר תתחיל לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא אפלו חמש דקות, ועוד חמש דקות וכו', ואם היית יודע איזה רעש זה עושה בשמים, לא היית מקמץ על כל פנים חמש דקות ועוד חמש דקות וכו', אלא הסמך מ"ם מחליש לך את הדעת כאלו אף אחד לא צריך אותך וכו', וכבר עשית כל כך הרבה שטיות בחיים שאין לך תקנה וכו', צחק ממנו, כי יש לנו רבי גדול שבפרוש גלה לנו (חיי-מוהר"ן, סימן קצ"א) מה לכם לדאג מאחר שאני הולך לפניכם, אלו אנשים מאנשינו שמתו מקדם היה להם חשש, אבל אתם מאחר שאני הולך לפניכם אין לכם לחוש כלל. ומה אם הנשמות שלא הכירו אותי כלל הם מצפים על תקונם שלי, מכל שכן אתם; ולכן עלינו לשמח מאד מאד על שאנחנו מקרבים אל רבנו ז"ל, ועקר ההתקרבות לצית אותו, לדבר הרבה עמו יתברך, וכל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך, צריך להיות יקר בעיניך, ואז נכון לכה יהיה בטוח שתראה ישועה גדולה מאד מאד.

אני מאד מתחנן אליך שאל תהיה בטלן, תגרס בכל יום חמש עם התרגום מפרשת השבוע, כדי שעד ערב שבת גמרת את הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, וכן תגרס הרבה פרקים משניות שמטהר את הנשמה מכל מיני חלדה, ועל כלם תגרס את הדף גמרא, כי דף גמרא ליום זה חיות להנפש,

## מ אֲשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחֵל

וְאֶפְלוּ שְׁאֵתָהּ לֹא מִבֵּין שׁוֹם דְּבָר אֵל תִּסְתַּכַּל עַל זֶה, רַק תִּהְיֶה חֹזֵק בְּלִגְרָס דִּף גְּמָרָא בְּסֻדְרַת דִּף הַיּוֹמִי, וְזֶה יִבְיֵא לָךְ הַצְּלָחָה גְּדוּלָה מְאֹד, וְאֵל תַּחֲשֹׁב שְׁאֲנִי רוֹצֵה לְשַׁכְנַע אוֹתָךְ עִם אֵיזָה חֲשָׁבוֹן וְכוּ' וְכוּ', כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ מַה זֶה לְמַעְלָה בְּשָׂמַיִם דִּף גְּמָרָא, אֶפְלוּ שְׁלֹא מִבֵּינַיִם, כְּמֵאמָרָם ז"ל (עֲבוּדָה וְרָה י"ט.) לְעוֹלָם לְגִרָס אֵינִישׁ וְאֵף עַל גַּב דְּמִשְׁכַּח וְאֵף עַל גַּב דְּלֹא יוֹדֵעַ מֵאֵי קְאָמָה, (תְּהֵלִים קי"ט כ') "גְּרָסָה נִפְשֵׁי לְתַאֲבָה", וּמוֹכָא בְּזֵהָר (קְדוּשִׁים פ"ה:) וּמֵאֵן דְּתִיאֻבְתִּיָּה לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא [וּמִי שֵׁישׁ לוֹ רְצוֹן לְלַמֵּד תּוֹרָה] וְלֹא אֲשַׁכַּח מֵאֵן דְּיֹולִיף לִיָּה [וְלֹא מוֹצֵא מִי שֵׁילְמַד אוֹתוֹ] וְהוּא בְּרַחֲמֵימוֹתָא דְּאוּרִייתָא לְעֵי בָּהּ [וְהוּא מֵרַב אֶהְבָּה לוֹמֵד תּוֹרָה] וּמְגַמְגֵּם בָּהּ בְּגַמְגוּמָא דְּלֹא יוֹדֵעַ. [וּמְגַמְגֵּם בְּלִמּוּד וְלֹא מִבֵּין מַה שְׁלוֹמֵד] כָּל מְלָה וּמְלָה סְלֵקָא [כָּל מְלָה וּמְלָה עוֹלִית לְמַעְלָה בְּשָׂמַיִם] וְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא חֲדֵי בְּהֵיִיא מְלָה [וְהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁמַח עִם הַמְּלִים שֶׁהוּא גּוֹרֵם] וְקִבִּיל לָהּ וְנִטְעַ לָהּ סְחָרְנִיָּה דֶּהֱהוּא נַחֲלָא [וּמְקַבֵּל אוֹתָם מְלִים וְנוֹטְעַ מְזָה אֵילָנוֹת סְבִיב עַל נַחֵל הָעֵלְיוֹן] וְאֵתְעִבִּידוּ מְאֵלִין מְלִין אֵילָנִין וְכַרְבִּין וְאֶקְרוֹן עַרְבֵי נַחֵל [וְנִנְעֵשִׁים מֵאֵלוּ הַמְּלִים שְׁמַגְמָגֵם בְּתוֹרָה, אֶפְלוּ שֶׁהוּא לֹא מִבֵּין אֵילָנוֹת גְּדוּלוֹת, וְנִקְרָאִים עַרְבֵי נַחֵל], מְכַל זֶה רוֹאִים אֶת מַעְלַת הָאָדָם שְׁזוֹכָה אֶפְלוּ לְגַמְגֵּם בְּתוֹרָה, אֵיף שְׁזֵה מְאֹד מְאֹד חֲשׁוּב לְמַעְלָה, וְעַל כֵּן תַּעֲשֶׂה לְעַצְמְךָ קְבִיעוֹת חֹזְקָה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם דִּף גְּמָרָא, וְזֶה יִצִּיל אוֹתָךְ מְכַל רַע, וְאֲנִי מְאֹד מְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ לְטוֹבְתָךְ הַנְּצַחִית שְׁתַּצִּית אוֹתִי וְלֹא תִתְחַרֵּט.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דְּתַקְכוּ.

בְּעֻזַת הַשֵּׁם יְהוָה, יוֹם שְׁנֵי לְסֻדְרֵי נְצִיבִים וְיִלְךְ, כִּי אֵלּוּל ה'תְּשַׁע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲנִיָּה

נָא וְנָא רְאֵי לְהַתְעוֹרֵר מֵהַשְּׁנָה הַעֲמֻקָּה שְׁאֵת יִשְׁנָה בָּהּ בְּעַצְבוֹת וּבְמִרְרוֹת וּבְדַכְּאוֹן וְכוּ' וְכוּ', כִּי הִנֵּה הִנֵּה רֵאשׁ הַשְּׁנָה שֶׁהוּא יוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל בָּא, וְאֲזֵי דִינִים אֶת הָאָדָם עַל כָּל פְּרִט וּפְרִט מַה שִׁיְהִיָּה אֵתוֹ בְּכָל הַשְּׁנָה, כְּמֵאמָרָם ז"ל:



## אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל מֵא

(ביצה ט"ז): "הכל נדונים בראש השנה", וכן כותבים את התקציב של כל השנה, כמו שאמרו: (שם) "כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה", ולכן הרגילי את עצמך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלך בלי שום חכמות כלל, כי אצלו יתברך מאד מאד יקר הדבורים שמדברים אליו יתברך, ואפלו שאת מרגישה סחוטת וכו' וכו', מרב הצרות והיסורים והמרירות שעוברים עליך וכו' וכו', עם כל זאת עליך לדעת שלמעלה בשמים הדבורים שמדברים עמו יתברך מאד מאד חשוב, ובפרט כשתבקשי ממנו יתברך ברחמים ובתחנונים כמו בת יחידה שמבקשת את אביה העשיר הכי גדול, אזי בודאי הוא יענה לך וכו' וכו', רק תהיי חזקה בדבר זה, כי אצלו יתברך מאד מאד חשוב תפלה, כמו שכתוב: (הושע י"ד) "קחו עמכם דברים ושובו אל הוי"ה", ודרשו על זה חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשה ל"ח, סימן ד')

הוי איני מבקש מכם לא זכאים ולא קרבנות אלא דברים שנאמר: "קחו עמכם דברים ושובו אל הוי"ה"; ולכן אל תהיי בטלנית! תצאי לטייל בחוץ שאין שם אף אחד, ותדברי אל הקדוש-ברוך-הוא בתמימות ובפשטות גמורה, ותספרי לו כל השברון לב שלך וכו', מה שעובר עליך וכו', והוא יתברך הוא האזן קשבת שלך כביכול, יתן לך כל מה שאת צריכה, רק שיהיה לך סבלנות לבקש ממנו יתברך יום יום, ואז תראי ישועה גדולה שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא.

נא ונא לקרב את השכנות שלך, כי אצלו יתברך מאד מאד חשוב חסד שעושים עם הזולת.

המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתקכה.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כלליות אנשי שלומנו  
היקרים "חסידים ברסלב" תלמידי "היכל הקדוש" הגרים ב"בנאל עיר  
ברסלב", הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד

דעו לכם שבועוד עשרה ימים יהיה ראש השנה שהוא יום הדין, שאז  
דנים את האדם על הכל, כמאמרם ז"ל: (ביצה ט"ז) "הכל נדונים בראש השנה",  
וכן כותבים את התקציב של כל השנה, כמו שאמרו: (שם) "כל מזונותיו של  
אדם קצובים לו מראש השנה", ולכן עלינו להכין את עצמנו טוב טוב על  
יום הדין והנורא יום ראש השנה, ובשביל זה אנחנו נוסעים אצל רבנו ז"ל,  
שהוא העורך דין הכי גדול שרק יכול להיות, כי רק הוא בקש והתחנן  
מאנשי שלומנו שיזהירו ויפרסמו מי שמאמין בו שיבוא אליו לראש השנה,  
ואז יכול לתקן אפלו אלו שהוא לא יכול לתקן כל השנה, היינו שנפלו כל  
כף וכו' וכו', גם להם יש תקון בראש השנה.

ולכן אני מבקש אתכם אישית היות שכל החיות שלכם זה מהספרים  
הקדושים, ולכן תקחו אתכם חבילה של עשרה ספרים לא יותר, או "שאלות  
ותשובות בחסידות ברסלב", שזה פשוט הצלת נפשות, או עשרה "סליחות  
עת רצון", או עשרה "הנהגות ראש השנה", ותפיצו את זה איפה שתרוצו,  
הן במטוס, והן באומן, העקר שאתם תפיצו עשרה ספרים, ואתם לא יכולים  
לתאר ולשער את גדל הזכות שיש לכם על ידי זה, כי אנשים היום מסתובבים  
שבורים ורצוצים סחוטים וכו', מרב צרות ויסורים ומרירות שעובר עליהם,  
ודיקא אלו הספרים מחיה נפשות, ולכן אני מאד מבקש אתכם שתקחו  
אתכם רק עשרה ספרים, ואתם תראו להפיץ את זה, אפלו בשדה התעופה,  
או במטוס, או באומן, וגדל הזכות הזו אי אפשר לתאר ולשער כלל, כי  
בפרוש השאיר לנו מוהר"נ ת"ז ל צוואה ארבעה ימים לפני הסתלקותו ואמר  
אז לאנשי שלומנו "העבדה שלכם יהיה פוצו מעינותיך חוצה", ולכן תראו  
גם אתם שיהיה לכם חלק בזה, ואני לא מבקש מכם רק עשרה ספרים, וזה

יכולים להפיץ תכף ומיד, או בשדה תעופה, או במטוס, או באומן, וגדל הזכות הזה לזכות את הרבים זה אי אפשר לתאר ולשער כלל.

היות שמכמה סבות, מסבות שונות וכו', יש מאנשי שלומנו שלא יכולים לנסע השנה, הן מצד הוצאה לפעל וכו', הן מצד שאר מניעות וכו', ואף שאני מבין היטב את הכאב לב שיש לאלו וכו', עם כל זאת אסור לפל ב'אוש, בודאי זה ענין רוחני שבדיוק אני נתקעתי וכו', ולא יכול לנסע וכו', ולכן ראו לעשות קבוצ' כ'אן ב'בנאל, ואני בטוח שרבנו ז"ל יהיה גם פה עמכם, העקר לא לפל ב'דעתכם כלל בשום פנים ואופן, כי (עבודה זרה נ"ה) אנס רחמנא פטריה, ובודאי אם תחזיקו את עצמכם ביחד, רבנו ז"ל יהיה עמכם ב'בנאל בלי שום ספק, ומה גם בעזרתו יתברך שאז אני אתפלל עבורכם שם בציון רבנו ז"ל, ואזכיר אתכם לטובה, רק תכתבו לי את שמותיכם.

הקדוש-ברוך-הוא יכתבנו ויחתמנו לחיים טובים, ולשנה טובה ומתוקה.

המאחל לכם כתיבה וחימה טובה

## דתקכט.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן ל"ו) ד'זה הוא כלל גדול שאי אפשר לשום אדם להשיג ולתפס בדבורו של הצדיק, אם לא שתקן תחלה אות ברית קדש כראוי, אזי יכול להבין ולתפס דבורו של הצדיק, כי כשתקן אות ברית קדש כראוי, אזי המוחין שלו בשלמות, ויכול להבין דבורו של הצדיק, כפי התקון של כל אחד כ'ך הוא השגתו, ומבאר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות, קריאת שמע, הלכה ד', אות ב') אשר אמירת שני הפסוקים של קריאת שמע "שמע ישראל הויה אלקינו הויה אחד" ב'רוך שם כבוד מלכותו

## מד אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

לעולם ועד", הם מסגלים לבטל על ידם הרהורי נאוף, עין שם, ועקר שני הפסוקים האלו הם גלוי וברור האמונה בו יתברך, שידעו שהוא יתברך נמצא ואין בלעדו נמצא, והכל לכל אלקות גמור הוא, וזה זוכים רק על ידי מוחין נקיים שאין בו שום ערוב ובפגם בפגמי הברית שהם קלקול המוחין, שאז נצטיר האור אצלו לטובה, ואז יוכל להבין את דברי הצדיק האמת, כי עקר יסוד כל התורה כלה היא האמונה הקדושה, שהיא מצות קריאת שמע, כמו שכתוב: (תהלים קי"ט) "כל מצותיך אמונה", וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מכות כ"ד) בא חבקוק והעמידן על אחת: "וצדיק באמונתו יחיה", ולכאורה לא שבקת חיי לכל בריה. כי אם כן מה יעשו המון עם שרבים אינם בכלל תקון הברית בשלמות? כי זעירין אינון בכל דור שזוכין לתקון הברית בשלמות? ואם כן זה שלא זכה עדין לתקון הברית. אם כן, חס ושלום, אפס תקוה כי אינו יכול לקבל שום עצה מהתורה הקדושה, מאחר שהמוחין שלו אינם מתקנים על ידי פגם הברית שפגם. ואדרבא לא זכה נעשה לו סם מות חס ושלום. כי נצטיר אצלו האור בהפוך לפי פגם הכלים של המוחין שלו. ואם כן מה יפעל בעסק התורה? וכן אפלו כשיבוא להצדיק, והצדיק יגלה לו תורה ומוסר מה יועיל לו? אדרבא יוכל לקלקל לו יותר, חס ושלום, מחמת שתפיסת המוחין שלו הם פגומים על ידי פגם הברית, ואזי אינו יכול לתפס דבורו של הצדיק, רק אדרבא נצטיר אצלו להפוך, ואם כן נפל פתא בבירא ומה הועילו חכמים בתקנתן שעוסקין כל ימיהם לתקן נפשות ישראל על ידי התגלות תורתם הקדושה? וזה באמת השאלה שאת שואלת, כי רב בני אדם הם פגומים בברית, ואם כן איך יכול להיות שאי פעם יזכו להבין את דברי הצדיק האמת ויהיה להם אמונת חכמים, ולא יהיה להם שום קשיות על הקדוש-ברוך-הוא, כי הרי הם פגומים לגמרי וכו' וכו'.

אך באמת יש בענין זה דברים גנוזים הרבה, וכאשר הבננו מפיו הקדוש של רבנו ז"ל שבשביל זה צריך הצדיק האמת לפעמים להלביש תורתו בכמה מיני לבושים וכו' וכו', ומה גם שלפעמים מלביש תורתו בספורי מעשיות ושיחות חלין וכו', כמו שאנחנו רואים גדולי מבחרי הצדיקים הדבוקים לגמרי בו יתברך, הם יכולים להוריד את עצמם להכי פגומים שבעולם, הן גברים והן נשים, ומדברים אתם שיחות חלין וכו', שנגאה שיחות של מה

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל מה

בכך וכו', אבל הוא מלביש בתוך דבוריו אור כזה שמטהר את נשמתם עד שלאט לאט גם בהם נכנס אורו יתברך, ומתחזקים באמונה פשוטה בו יתברך, והם עושים את זה בחכמה עמקה כזו, עד שכל הפגומים גם כן זוכים אחר כך לברור וזכוף האמונה בו יתברך, ומתחזק אצלם האמונת חכמים.

כי באמת עקר העצה לכל זה הוא האמונה הקדושה. להאמין בו יתברך בתמימות ובפשיטות גמור שאין בלעדו יתברך כלל, שזה סוד שני הפסוקים "שמע ישראל ה' ה' אלקינו ה' אחד" ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כי על ידי אמירת שתי הפסוקים האלו זוכין להנצל מהרהורי נאוף לגמרי, ומטהר ומזכך את מח מחשבתו, ומתחיל רק לחשב ממנו יתברך.

וצריכים לדעת אשר העקר הוא האמונה, הן בכלליות התורה, והן בפרטיות בכל דור ודור שצריכין להתקרב להצדיק האמת שבכל דור ודור, העקר הוא האמונה. שצריך לבטל דעתו לגמרי כאלו אין לו שום דעת עצמו כלל, ויסתכל רק על האמת לאמתו, וימשך עצמו רק אל האמת, שהוא סוד האמונה, ולא יטעה את עצמו כלל, ואז בודאי יזכה לקבל עצות קדושות ותקון גדול מהצדיק האמת ותורתו הקדושה, שמגלה לעם סגולה, אף על פי שלא תקן בריתו עדין, ואין המח שלו בשלמות עדין, והעקר מה שהוא צריך זה שפגום וכו', שיפיר את מקומו וידע זאת בעצמו, איך המח שלו אינו מתקן כראוי מחמת פגם הברית שלו כפי מה שיודע בנפשו, ועל כן הוא צריך לבטל דעת עצמו לגמרי. וכשבא אל הצדיק האמת יטה דעתו רק על האמת לאמתו, וכן כשעוסק בתורה יבטל בכל פעם הערמומיות שנכנס בתוכו. מחמת המח העקם שלו שעקם מחמת פגם הברית שלו, ויבקש מהשם יתברך שיגלה לו נקדת האמת בכל פעם, שידע תמיד בכל עת איך להתנהג באמת לאמתו. ואם יבוא על דעתו איזה קשיא על הצדיק, או על התורה, או על השם יתברך, יבטל דעתו לגמרי, ויאמר בלבו: מי אני? ומה דעתי וחכמתי שיהיה קשה לי איזה קשיא על הצדיק הגדול במעלה נוראה מאד שהוא שלם בדעתו? כי הלא אני יודע בעצמי שדעתי עכורה ופגומה מאד על ידי פגם הברית שלא זכיתי עדין לתקן, ויבטל דעתו לגמרי, ויסמך עצמו רק על אמונה, וימסר לבו להשם יתברך ולהצדיק האמת ולתורתו

## מו אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

הקדושה, שיוליך אותו בדרך האמת כרצונו. ואז יזכה שיאיר לו האמת בכל עת. ויזכה לציר ולקבל אור תורתו בברכה, אף על פי שלא זכה עדין לתקון הברית בשלמות. כי אמונה עולה על הכל. כי על ידי האמונה הוא נכלל בהשם יתברך ובהצדיקים האמתיים שמאמין בהם, ובתורתם, ואז הם בעצמם מצירים לו האור לברכה. וממשיכין לו אור מתקן ומצירים את האור לברכה, ואז אין הפלים פגומים שלו יכולים לקלקל האור, חס ושלום, לצירו בהפקה, כי כבר נצטיר האור למעלה בבחינת ברכה, וזה התקון שלו.

הכלל אדם צריך תמיד לדעת שהוא פגום, ויזכר את כל עוונותיו שעשה בעבר, הן האיש והן האשה וכו', והרגע שמכניסים בדעתם דבר זה, ויודעים שהם פגומים, ואוי להם אם ישאלו קשיות וספקות עליו יתברך או על הצדיקים האמתיים או על התורה הקדושה, תכף ומיד יבוא לדעתם איך יש לנו חצפה לשאל שאלות באמונה הקדושה, או שיהיה לנו ספקות בו יתברך, או בהצדיק האמת, או בהתורה הקדושה, בשעה שאנחנו יודעים שאנחנו פגומים לגמרי, ועל ידי שאדם זוכה להכיר את מקומו ולבטל את שכלו ואת ישותו לגמרי, על ידי זה לבסוף זוכה להגיע לתקונו.

אקרה שתביני דבר מתוך דבר, שדבר זה שיך לכל אחד ואחד מאתנו, אשר אין אחד שיהיה נקי לגמרי מחטאים ועוונות, ולכן אם הוא לא רוצה להעניש שיפל לנוקבא דתהומא רבה יותר ויותר, עליו להכיר את מקומו, ולהשליך את שכלו המדמית, ולהתחזק באמונה פשוטה בו יתברך, ובתורה הקדושה, ובצדיקים האמתיים, ואז יבוא אל מקומו ואל תקונו.

המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתקל.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

לצערנו הרב, מי שלא הולך בדרך התורה והיראה, לבסוף נופל נפילה אחר נפילה ובוגד באשתו, ובורח עם זבל כמותו וכו'.

ולכן אני מכרח להגיד לך מאחר שהיה יכול לעשות לך דבר כזה, את צריכה מאד מאד להתחזק ולא להשבר משום דבר בעולם, אני מבין טוב טוב את רגשי לבך שזה מאד מאד כואב, גרים עם בן אדם עשירים ושתיים שנה, ואחר כך הוא בורח וכו', והוא עדין נקרא בעל תשובה... שזה מאד מאד מצחיק לצערנו הרב, ועל כן איעצך שבשום פנים ואופן אל תקבלי על עצמך את החובות שלו וכו', שהוא 'שלם את זה וכו', מה את צריכה לסבל פעמים, הן מצד שעזב אותך וכו', והשאיר לך צלקת גדולה בלב וכו', עוד שישאיר לך עם חצי החובות שלו וכו', מה את צריכה את זה, ולדעתי תהיי שוב ואל תעשה, תחכי וכו' וכו', בודאי זה כואב מאד מאד, אבל כך הוא החיים, צריכים להתמודד עם כל הבעיות שצצים בכל יום ויום, דברים שלא חלמו על זה, וזה עקר גדלת בר ישראל שיכול להפך את המר למתוק, את החשך לאור, כמובא (זהר הקדמה ד) מאן מנכון די חשוכא מהפכן לנהורא, וטעמין מרירא למתקא, עד לא ייתון הכא. מאן מנכון דמחכאן בכל יומא לנהורא דנהיר וכו' מאן דלא מצפה דא בכל יומא בההוא עלמא, לית ליה חולקא הכא; [מי מכם יכול להפך את החשך לאור ואת המרירות למתיקות עד שלא יבוא לעולם הבא וכו', מי מכם שמחפה בכל יום לאור הגנוז, שיתגלה בעולם וכו', מי שלא יכול להראות את זה בעולם הזה, אין לו חלק בעולם הבא] מכל זה רואים מעלת האדם שאפלו שעובר עליו כל מיני חשכות ומרירות וכו' וכו', אף על פי כן הכל הוא מהפך לטובה, אשרי לו בזה ואשרי לו בבא.

ולכן אני מאד מבקש אותך שתעשי כל מה שביכולתך רק להתחזק, ואף שאני יודע שזה מאד מאד קשה, כי סוף כל סוף זה חצי מהחיים וכו', ושיקרה לך דבר כזה וכו', יעזר הקדוש-ברוך-הוא שיהיה לך כחות הנפש להתחזק ולהחזיק מעמד עם הילדים, ונשמע ונתבשר בשורות משמחות תמיד.

המאחל לך בתיבה וחתומה טובה

## דתקלא.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

אמת, אני למדתי עם התלמידים לפני שנים שעור קבוע ב"ספר החנוך", ולא בשביל טעמי המצוות, אלא שהתלמידים ידעו היטב את התרי"ג מצוות, כי יהודי יכול לעבר את השבועים שנה, ולא ידע אפלו מה הם התרי"ג מצוות, וידוע שרפנו ז"ל רצה שנהיה בכל מקומות של התורה הקדושה, (עין "שיחות-הר"ן", סימן כ"ח) ובאמת טוב מאד שיהיה אדם בקי בתרי"ג המצוות, יש מצוות שאי אפשר לקיים אלא על ידי למוד אותן המצוות, הן המצוות שהיו בזמן הבית, הן מצוות ששייך לכהן וכו' וכו', ובזה שלומדים את המצוות כאלו קיים את המצוות, ולכן אשרי אדם שזוכה ללמד את התרי"ג מצוות, ויהיה בקי בהם, וזה מכניס שמחה בלב האדם, כי כשבר ישראל לומד את התרי"ג מצוות, על ידי זה מתחזק הרמ"ח אברים שלו, כנגד רמ"ח מצוות עשה, והשס"ה גידים שלו, כנגד שס"ה לא תעשה, ומוריד עליו את האור אין סוף ברוך הוא, אשרי לו, אבל לא לומדים את זה בשביל טעמי המצוות, אלא לדעת את כל המצוות, מלבד זאת "ספר החנוך" היא מלא מוסר והתחזקות, אשרי מי שיהנה בו בכל יום לכל הפחות שתים או שלש מצוות, וירגיש כל מיני נעימות שבעולם.

המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתקלב.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר

אין מלים להודות לך על המסירות נפש שאתה מוסר את נפשך  
בשביל קהלתנו הקדושה שעומדת ומתרחבת יותר ויותר, ותהלה לאל, היא



## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל מט

קהלה חממה של אמונה, ויש לה חלק מאד מאד גדול בהתפתחות קהלתנו הקדושה. יעזר לה הקדוש-ברוך-הוא שבזכות זה תזכה לילדים טובים יראי השם וחושבי שמו שאין למעלה מזה.

רציתי מאד מאד לבקש אותך היות שהרסנו את המבנה הסמוך ל"היכל הקדוש", ואני רוצה עד שנבנה לעשות מזה חנייה גדולה, אבל רציתי לעשות מדרגות מברזל מהחנייה אל הכולל "אור המאיר", וכך לא יצטרכו ללכת סביב, אלא כבר יוכלו להפנס שמה, וזה יהיה ישועה גדולה לכל אנשי שלומנו היקרים.

רק חזק ואמץ באמונה פשוטה בו יתברך, כי גדול אדונינו ורב להושיע, העקר תכניס בדעתך אשר אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ובמחשבה זו תמיד תלך, וזה יטהר אותך מהכל, כי כשבר ישראל רק חושב ממנו יתברך, על ידי זה נדבק באין סוף ברוך הוא, ונצול מכל רע, אשרי האדם שזוכה להכניס במח מחשבתו תמיד אשר אין בלעדו יתברך כלל, ומצויר לפניו איך שהכל לכל הוא אור האין סוף ברוך הוא, והוא נמצא בתוך האור אשר אין עוד תענוג פתענוג הזה.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לה הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. המאחל לה כתיבה וחתימה טובה

## דתקלג.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל היקר והנעלה ... גרו יאיר

אם אתה יכול לעשות לי טובה אישית להשיג שני ערכים להארך היקר ... גרו יאיר, יהיה לי מזה טובה גדולה מאד, ואני ערב בעדו, כי אני חייב לו כסף, אבל אני מכיר אותו שהוא לא בורח, והוא יחזר, והכל יסתדר על צד הכי טוב.

בְּזֶה הָעוֹלָם כָּל אֶחָד עוֹבֵר אֶת הַנְּסִיווֹת הַקָּשִׁים שֶׁלוֹ, זֶה בָּכָה וְזֶה בָּכָה,  
אֵין אִיזָה אָדָם שֶׁלֹּא יִסְבֵּל אִיזָה סִבָּל, וְהָעֶקֶר מֵה שֶׁקָּבְּלָנוּ מֵרַבְּנוּ ז"ל זֶה רַק  
לְהִתְחַזֵּק וְלֹא לְהִשָּׁבֵר.

אֲנִי מְאֹד מְקוּנָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁאֶצֶל הַבֶּן שֶׁלְּךָ ... נִרוּ יְאִיר הַכֹּל  
סִתְמָדָה, וְצָרִיכִים בְּזֶה הָעוֹלָם הַרְבֵּה סִבָּלוֹת, וְהַצֶּעַר וְהַכָּאֵב שֶׁלוֹ מְאֹד נִגַּע  
לְלִבִּי, כִּי הוּא מְאֹד מְאֹד קָשׁוּר אֵלַי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, יַעֲזֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא  
שְׁיִתְרַחֵב לְךָ כְּכֹר בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת, וְלֹא תִדַּע כְּכֹר שׁוֹם צְרוּת, וְנִשְׁמַע  
וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוּרוֹת מְשֻׁמְחוֹת תָּמִיד.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקֵלֵד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר נִצְבִּים וְיִלְךְ, כִּי אֶלּוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֶל הַתְּלַמִּידָה הַיְקָרָה ... תַּחֲיָה סְמִינָר "בֵּית מְלֶכָה"

הַיּוֹם מִתְחִיל הַלְמוּד בְּהַסְמִינָר, וְלִכֵּן בְּאֵתִי בְּשׁוּרוֹתִים אֱלוּ אֵלֶיךָ, הַיּוֹת  
שְׂאֵת כְּכֹר מִתְבַּגֵּרֵת וְכוּ', אֲזִי תַתְחִילִי לְקַחַת אֶת הַחַיִּים יוֹתֵר בְּרָצִיּוֹנֹת,  
הַלְמוּד שְׁלוּמִדִּים אֶתְךָ עֲכָשׁוּ בְּסִמְיָנָר, זֶה הָעֵתִיד שֶׁלְּךָ, כִּי אֲנִי מְאֹד מְאֹד רוֹצֶה  
שְׁתַּצְלִיחִי בַּחַיָּה, וְאֲנִי רוֹצֶה לְרִאוֹת עֵתִיד נִפְלָא וּמֵאֲשֶׁרֵת בְּשִׁבְלֶךָ.

וְעַל כֵּן תַעֲשֵׂי כָל מֵה שְׁבִיכְלֶתְךָ לְהַקְפִּיד עַל מִדַּת הַצְּנִיעוּת כְּרִאוּי לְבַת  
יִשְׂרָאֵל, וְלִשְׁמֵר מְאֹד מְאֹד לֹא לְלַכֵּת עִם חֲצִאִיוֹת קְצָרוֹת מֵעַל הַבְּרֵךְ, או  
שְׁרוּול מֵעַל הַמְּרַפֵּק, וְכֵן לֹא לְלַכֵּת בְּלִי גְרָבִים, וְלֹא לְלַכֵּת עִם שַׁעַר פְּזוּרָה, וְעַל  
כָּלֵם לִשְׁמֵר מְאֹד מְאֹד לֹא לְהִסְתוֹכֵב בֵּין גְּבָרִים וּבָנִים וְכוּ', כִּי עַל דְּבָר זֶה  
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְאֹד מְאֹד מְקַפֵּיד, וְאֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד חֲשׁוֹב צְנִיעוּת  
שֶׁל אִשָּׁה, שְׁזֶה הַיְפִי שֶׁל בַּת יִשְׂרָאֵל, וְתֵאֱמִינִי לִי שֶׁאֲנִי רוֹצֶה רַק אֶת הַטוֹב  
שֶׁלְּךָ שְׁיִהְיֶה לְךָ עֵתִיד נִפְלָא, וְשִׁתְּהִי הַכִּי מֵאֲשֶׁרֵת, וְלִכֵּן תִּשְׁתַּדְּלִי מְאֹד לְהַיּוֹת  
תְּלַמִּידָה טוֹבָה בְּעֵלֶת דְּרֹךְ אֶרֶץ, מִדּוֹת טוֹבוֹת, וְהָעֶקֶר לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם הַזּוּלָּת,  
שְׁזֶה מְאֹד מְאֹד יְקָר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל: (יִלְקוּט תְּהִלִּים, רַמְז' תַּתל"ד)

אָמַר רַבִּי סִימּוֹן בְּשֵׁעָה שְׁבָא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבָרָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן, נַעֲשֶׂה הַמְּלָאכִים כְּתוּת כְּתוּת, מֵהֶם אוֹמְרִים: "יְבָרָא" וּמֵהֶם אוֹמְרִים: "אֵל יְבָרָא", חֶסֶד אוֹמֵר: "יְבָרָא" שֶׁהוּא גּוֹמֵל חֶסֶדִים; וְעַל זֶה בְּנִיתִי אֶת הַקְּהֵלָה שְׁלֹנוּ שְׂנֹזְכָה רַק לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם הַזּוֹלָת תְּמִיד.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר שְׂאֲזֹכָה לְרֵאוֹת הַרְבֵּה נַחַת מִמֶּךָ, וְשִׁיחֶיָה לְךָ שְׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, שְׁנָה שֶׁל הַצְּלָחָה וְהַתְּעֻלּוֹת בְּרוּחַנִיּוֹת.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקָלָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר נְעִיבִים וְיִלְךְ, כִּי אֵלּוּל ה'תּשׁע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיָה

לְנִכּוֹן קַבְּלֹתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

בְּעֶנְיֵן חֲמִיד וְכוּ', כְּדַאי לְשַׂאֵל אֶת הָרַב ... נְרוּ יְאִיר, כִּי זֶה גּוֹבֵל בְּפִקּוּחַ נֶפֶשׁ, וְהוּא בְּקִי בְּכָל הָרוֹפְאִים הַכִּי מְמַחִים בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל.

בְּעֶנְיֵן תַּקּוּן הַשְּׁנִי וְכוּ', גַּם לִי קָרָה דְּבַר כְּזֶה, וְאַחַר כֵּךְ הַרְבֵּה שְׁנִים לֹא הִלַּכְתִּי לְרוֹפֵא שְׁנִים, וְעַכְשָׁו בֵּן הִלַּכְתִּי כְּבָר, וְהַכֵּל הַסֵּתֶדֶר עַל צַד הַכִּי טוֹב, וְלִכְּן אֶת תַּקּוּחִי רַק רוֹפֵא פְּרֻטִי מְמַחָה, וְאִין לְךָ מַה לְפַחַד, כִּי אִם עֲבַרְתָּ מַה שְׁעַבַרְתָּ וְכוּ', זֶה לֹא אוֹמֵר שְׁכָל הָרוֹפְאִים אוֹתוֹ דְּבַר, צְרִיכִים לְקַחַת רוֹפֵא מְמַחָה דִּיקָא, וְאִין לְךָ מַה לְפַחַד.

בְּעֶנְיֵן לְלַמֵּד תֵּאֵר וְכוּ', אֲדַרְבֵּה אִם זֶה מוֹשֵׁף אוֹתָךְ, לְמָה לֹא?! יַעֲזֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂתַצְלִיחִי.

בְּעֶנְיֵן הַבְּזִיוּנוֹת וְכוּ', מַה לַעֲשׂוֹת כְּשֶׁנִּגְזַר עַל מִישֶׁהוּ אֵיזָה גְזָרָה רָעָה וְכוּ', הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַחְלִיף אֶת זֶה עִם בְּזִיוֹן, וְתֵאֱמִינִי לִי שְׂאֵם הָיוּ שׂוֹאֵלִים אֶת הָאָדָם מַה הוּא רוֹצֵה יוֹתֵר וְכוּ', הִיָּה בּוֹחֵר בְּזִיוֹן, וּרְבִנוּ ז"ל אָמַר (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת הַתְּנַשְׁאוֹת, סִימָן י') כְּשֶׁאֲחַד מִבְּזֵה אוֹתָךְ וְאֶתָּה מְקַבֵּל בְּשִׂמְחָה

## נב אֲשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחֵל

עַל יְדֵי זֶה תִּזְכָּה לְכַבֹּד וְהַתְנַשְׂאוֹת בְּשִׂמְחָה, וְלִכְּן רְאֵי לַחֲזֹק אֶת בְּעֵלָהּ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר שְׁתַּמִּיד יִשְׂרָה בֵּינֵיכֶם הַשְּׁלוֹם וְהַאֲהָבָה, וְתָרוּו רַב נַחַת דְּקִדְשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיכֶם.

הַמְּאַחַל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

### דַּתְקִלוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר נִצְבִים וַיִּלֶךְ, כִּי אֵלּוּל ה'תּשׁע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֵל ... וְ... שְׂיַחֲיוּ נִצַּח  
לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְכֶם.

מְאֹד מְאֹד אֲנִי שֹׂמֵחַ בְּשִׂבְלֵיכֶם שְׂאֵתֶם מְכִינִים אֶת עֲצָמְכֶם כְּכֹר לְהַחֲתִנָּה,  
יַעֲזֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיַהֲיֶה לָכֶם רַב נַחַת דְּקִדְשָׁה, וְנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר תְּמִיד  
בְּשׁוּרוֹת מְשֻׁמָּחוֹת, וְתִבְשְׂרוּ לִי בְּשׁוּרוֹת מְשֻׁמָּחוֹת תְּמִיד.

הַמְּאַחַל לָכֶם כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

### דַּתְקִלְזוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר נִצְבִים וַיִּלֶךְ, כִּי אֵלּוּל ה'תּשׁע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲקִיָּה  
לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

חֲזָקִי וְאִמְצִי מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְתִכְרִיחִי אֶת עֲצָמְךָ רַק לְהִיּוֹת  
בְּשִׂמְחָה, כִּי הַשִּׂמְחָה זֶה רְפוּאָה בֵּין בְּגִשְׁמִי בֵּין בְּרוּחִנִי, וְכִשְׂאֲשָׁה שִׂמְחָה  
וְעֲלִיזָה, מִתְרַחֶבֶת דְּעֵתָה וִיכֹלָה לְהַחֲדִיר בְּעֲצָמָה אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ,  
וְהַרְגַע שְׁחֲזָקָה בְּאֲמוּנָה שְׂאִין בְּלַעֲדוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר  
הוּא, עַל יְדֵי זֶה נִפְתַּח פִּיהָ לְדַבֵּר אֵל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ  
אֶל רֵעֵהוּ, אֲשֶׁר זֶה הַתְעַנּוּג הַכִּי גָדוֹל, וְטוֹעֵמַת טַעַם עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה,

ויכמו שכתוב: (ויקרא כ"ו י"ב) "והתהלכתו בתוככם והייתי לכם לאלקים ואתם תהיו לי לעם", ופרש רש"י: "אטיל עמכם בגן עדן כאחד מכם, ולא תהיו מזדעזעים ממני" וכו', איזה תענוג שאשה מרגישה שמלא כל הארץ כבודו, והוא נמצא ואין בלעדו נמצא, והיא יכולה לדבר עמו יתברך פנים אל פנים, ואל מדרגה זו רבנו ז"ל רוצה להביא אותנו, וזה זוכים על ידי תקף השמחה, ולכן תמסרי את נפשך להיות בשמחה, ואת צריכה לדעת שזה גם כן עצת היצר ששובר אותך כאלו את לא שוה לשום דבר וכו', אדרבה רבנו ז"ל למד אותנו (לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן רפ"ב) לחפש ולבקש רק הטוב שיש בך, תהלה לאל, יש בך הרבה טוב, אשה לא צריכה ללמד רק הלכות ששיד אליה, ולכן אני לא יודע למה את צריכה לבלבל את עצמך בבלבולי חנם ולצער את עצמך על לא דבר, ולכן תעשי כל מה שביכולתך להתחזק להיות בשמחה, ואז תראי את הישועות שיביא לך הקדוש-ברוך-הוא.

חזקי ואמצי עם המתנה היקרה שנתן לך הקדוש-ברוך-הוא, וכן תשמחי עם בעלך כי (סוטה יז) "איש ואשה זכו שכינה ביניהן", ואמרו: (ירושלמי ברכות, פרק ט', הלכה ח') אי אפשר לאיש בלא אשה, ואי אפשר לאשה בלא איש, אי אפשר לשניהן בלא שכינה, ובמקום, שהשכינה נמצא - שם הברכה מצויה, רק שיהיה ביניהם שלום ואהבה גדולה מאד, כי "שלום", אמרו חכמינו הקדושים, (שבת י.) זה שמו של הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אם מכניסים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית, זה נקרא "שלום בית", היינו שמו של הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית.

המאחל לך פתיחה וחתומה טובה

## דתקלח.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כי אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

## נד אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

צריכים לחסן את הילדים כבקשת הרופאים, וזה מאד מאד נחוץ, יעזור הקדוש-ברוך-הוא שישמר על כל ילדי ישראל מכל מיני מחלות וחלאים רעים.

את יכולה לקחת הפסקה לשנתים וכו', כי עכשו הדורות חלשים, רק את צריכה להתייעץ עם רופא באיזה צורה זה יותר טוב וכו'.

חזקי ואמצי עם בעלך שהוא בעל נפלא ויקר מאד, רק צריכים לדבר אתו ולהסביר לו וכו' וכו', ועל ידי הדבור ביניכם זה יקשר אתכם יותר ויותר, ותהיו מקשרים יותר, כי הדבור שמדברים ומסבירים אחד להשני, זה פותח את הלב של שניהם, אבל הכל צריך ללכת בדרך ובצורה של אהבה, ולא של בקרת, יעזור הקדוש-ברוך-הוא שיהיה לכם שלום בית אמתי, כי אתם זוג נפלא, אני מאד מאד אוהב אתכם ורוצה את הטוב שלכם.

תראי לבשר לי תמיד רק בשורות משמחות, ונשמע ונתבשר תמיד רק טוב.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקלט.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

אני מאד מאד מבין את כאב לבך בכל מה שעובר עליך וכו', עם כל זאת אני מאד מבקש אותך שתתאזרי במדת הסבלנות שאין מדה יותר יפה מזו, ואפלו שזה בא לך מאד מאד קשה, זכרי מה שאמר התנא הקדוש: (אבות פ"ק ה') "לפום צערא אגרא", ודעי לך כשאשה עוצרת עצמה לא לכעס וכו', על ידי זה היא מצלת את חיי הנשואין שלה וכו', כי הכל תלוי כפי מדת הסבלנות ולא להכנס ככעס וקנאה וכו' וכו', והיא צריכה לראות שלא תהיה

## אֲשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל נה

לָהּ שׁוֹם תְּרַעַמַת עַל בְּעֵלָהּ, כִּי הָאִשָּׁה הִיא חֵלֶק מִבְּעֵלָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: (בְּרֵאשִׁית ב' כ"ג) "וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הִפַּעַם עֵצָם מֵעֵצָמִי וַיִּכְשֹׁר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לְקָחָהּ זֹאת", וְלִכֵּן אִשְׁרֵי הָאִשָּׁה שֶׁקָּנְתָה לְעֵצְמָהּ אֶת מִדַּת הַסְּבִלְנוּת לְגַבֵּי בְעֵלָהּ וְכו', וּמוֹחֶלֶת לוֹ עַל הַכֹּל, וּמִתְחַזְּקִים לְאַהֲבֵה אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי, שָׂאז הַשְּׂכִינָה תִשָּׂרָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְעַל יְדֵי זֶה יִצְלִיחוּ בְּחַיֵּי נִשְׂוֵאֵיהֶם.

תְּאֵמִינִי לִי שְׁעַם דְּבוּרִים וְהַסְּבָרָה נְכוֹנָה בִּינְךָ לְבֵינִי בְעֵלָהּ, אֵת יְכוּלָהּ לְתַקֵּן אֶת הַשְּׁלוֹם בֵּית שְׁלֶךְ עַל צַד הַכִּי טוֹב, וְלִכֵּן תִּרְאִי הַרְבֵּה לְדַבֵּר עִם בְּעֵלָהּ, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר שֶׁהַכֹּל יִסְתַּדֵּר עַל צַד הַכִּי טוֹב, רַק אַל תִּכְנָסִי בְּלַחֲץ, וְתִמִּיד תִּבְשָׂרִי לִי בְּשׁוֹרֹת מְשֻׁמָּחוֹת.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקָמ.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר נְצִיבִים וַיִּלְךְ, כִּי אֱלוֹל ה'תְּשַׁע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יֵאִיר

תַּעֲשֶׂה כָּל מַה שֶׁבִּיכָלְתָּךְ רַק לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, כִּי הַסְּמִיךְ מ"ם עוֹבֵד עַל כָּל אָדָם כָּל כֶּף חֲזֹק לְהַפִּילוֹ בְּעֵצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת וּבְדַכָּאוֹן וְכו', רַק עַל יְדֵי הַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁמְכַנִּים בּוֹ וְכו' וְכו', כָּל אֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ וְעֵנִינּוּ, וְלִכֵּן אֲתָה מְכָרַח לְעֵשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם רַק לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְהַרְגַע שֶׁתְּהִיָּה בְּשִׁמְחָה, זֶה יִרְחִיב לָךְ אֶת הַדְּעַת לְגַמְרִי, וְכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנּוּ ז"ל: (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן י') "מַה שֶׁבִּנִּי אָדָם רְחוּקִים מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה מִחֲמַת חֲסֵרוֹן יָשׁוּב הַדְּעַת, וְלָמָּה אֵין יָשׁוּב הַדְּעַת? כִּי חֲסַר מֵהַשִּׁמְחָה", וְלִכֵּן תִּמְסַר אֶת נַפְשְׁךָ לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה וְאִז תִּזְכֶּה לְגַדְלוֹת הַמוֹחִיז, וְכִכֵּר לֹא יִחְסַר לָךְ שׁוֹם דְּבָר, וְרַבְּנּוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קס"ט) כְּשֶׁאָדָם תִּמִּיד בְּשִׁמְחָה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֵצְמוֹ שׁוֹמֵר אוֹתוֹ מִפְּגַם הַבְּרִית, כִּי עַקֵּר פְּגַם הַבְּרִית בָּא לְאָדָם רַק מִחֲמַת חֲסֵרוֹן הַשִּׁמְחָה, כִּי הַקְּלָפָה שֶׁמְחַטֵּאת אֶת הָאָדָם נִקְרָאת עַל שֵׁם יִלְלָהּ, שֶׁמְכַנִּיסָה עֵצָבוֹת, מְרִירוֹת וְדַכָּאוֹן בְּאָדָם, וְכִכֶּה תוֹפֵס אוֹתוֹ בְּמִצְוֹתוֹ וְכו' וְכו'.

אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבעולם להתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה, ערבית במנין דיקא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכולתך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י') רבי אלעזר זיהב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אחזה פניך", אשרי המקים את זה בתמימות ובפשיטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלח. המאחל לך בתיבה וחתומה טובה

## דתקמא.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כי אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

מאד מאד צר לי לומר לך שבדרך זה שאת הולכת עם בעלה, באכזריות כזו שהנשואין שלכם לא יחזיק מעמד וכו', כי אני לא רואה אחרת אלא שתצטרכו להתגרש רחמנא לצלן, וחכמינו הקדושים אמרו (ביצה ל"ב:) מי שאשתו מושלת עליו חייב אינם חיים, זה לא יתכן שאשה תצוץ ותצרח כמטרפת וכו', ותשתלט על בעלה שנשואין כאלו יכולים להחזיק מעמד וכו', ואמרו חכמינו הקדושים (יבמות ס"ג:) אשה רעה - מצנה לגרשה, דכתיב: (משלי כ"ב י') "גרש לץ ויצא מדון וישבת דין וקלון", ואמרו (שבת י"א.) כל רעה ולא



אֲשֶׁה רָעָה; וְאָמְרוּ (ערוֹבִין מ"א): מִי שֵׁישׁ לוֹ אֲשֶׁה רָעָה, אֵינּוּ רוֹאֶה פְּנֵי גֵיהֲנוּם; כִּי כָּבֵד יֵשׁ לוֹ אֶת הַגֵּיהֲנוּם בְּזָה הָעוֹלָם, וְלִכֵּן אִם לֹא תִשְׁתַּנֵּי אֲנִי לֹא רוֹאֶה דְרָךְ אַחֲרָת, אֲלֵא שְׁלִבְסוּף תִּהְיֶי גְרוּשָׁה, וְגַם אֶת הַיְלָדִים יִקְחוּ מִמֶּנּוּ, וְלִכֵּן פַּעַם הָאֲחֻרֹנָה שְׁאֲנִי מִבְּקֵשׁ אוֹתָךְ שֶׁתִּרְאִי לְהִשְׁתַּנּוֹת, זֶה לֹא הוֹלֵךְ כִּכְהָ שְׁאֲשֶׁה תִשְׁתַּלֵּט עַל בַּעֲלָה וְתִצְרַח וְתִצְוַח עַל בַּעֲלָה כַּחֲמָה טוֹרֶפֶת וְכו'.

וְלִכֵּן אֲנִי מְאֹד מִבְּקֵשׁ אוֹתָךְ שֶׁתַּעֲשֶׂי כָּל מַה שֶׁיִּכְלַתְךָ לְהִשְׁתַּנּוֹת, כִּי אַחֲרָת חֲבַל שֶׁהִבִּית שְׁלֹכֶם יִתְפָּרֵק לְגַמְרִי.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁאָמַר לְעוֹלָמוּ דִי, יֹאמַר לְצָרוֹת בַּעֲלָךְ דִי.

הַמֵּאֲחַל לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקֻמָּב.

בְּעֻזַּת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר נְצֻבִים וְיִלְךְ, כ' אֱלוּל ה'תּשׁע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יֵאִיר

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

מָה אָמַר לָךְ! עֲלִיךָ לְדַעַת אֲשֶׁר רִבְנּוּ ז"ל הַזֵּהִיר (שיחֹת-הַר"ן, סימָן רס"ד) שְׁצָרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אֶת אֲשֶׁתּוֹ. כִּי אָמַר הֵלֵא הַנְּשִׂיִם הֵם סוֹבְלִים צָעַר וְיִסוּרִים גְּדוֹלִים מְאֹד מְאֹד מִיְלֻדֵיהֶם, צָעַר הָעֵבֹר וְהַלְדָּה וְהַגְּדוּל, כִּאֲשֶׁר יְדוּעַ לְכָל עֲצָם מִכְּאוֹבָם וְצָעָרָם וְיִסוּרֵיהֶם בְּכַמָּה אָפְנִים הַקְּשִׁים וְכַבֵּדִים מְאֹד מְאֹד וְכו', עַל כֵּן רָאוּי לְרַחֵם עֲלֵיהֶם וּלְיַקְרָם, וּלְכַבְּדָם. וְכֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּבֵא מִצִּיעָא נט.) 'אוֹקִירוּ לְנִשְׂיֵיכֶם כִּי הֵיכִי דַתְתַּעֲרֵרוּ, [תִּכְבְּדוּ וְתִיקְרוּ אֶת נְשׁוֹתֵיכֶם כְּדִי שֶׁתִּהְיוּ עֲשִׂירִים], וְכֵן אָמְרוּ (יְבָמוֹת סג.) 'דִּינּוּ שְׁמַגְדְּלוֹת אֶת בְּנֵינוּ וּמִצְלַת אוֹתָנּוּ מִן הַחֲטָא, וְלִכֵּן צָרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אוֹתָם מְאֹד מְאֹד, וְזֶה יְסוּד גְּדוֹל בְּחִסְדֵי דוֹת בְּרִסְלָב, שֶׁהַבַּעַל מְכָרַח לְעֹזֵר לְאִשְׁתּוֹ, וְאִם הוּא רוֹצֵה לְהִיּוֹת מְקָרֵב אֶל רִבְנּוּ ז"ל וּלְצִיַּת אוֹתוֹ, עֲלָיו הַדְּבָר הָרִאשׁוֹן לְעֹזֵר לְאִשְׁתּוֹ בְּכָל הַמוֹבְנִים, וְלִכֵּן תַּעֲשֶׂה כָּל מַה שֶׁיִּכְלַתְךָ לְרַחֵם עַל אִשְׁתְּךָ וּלְעֹזֵר לָהּ, כִּי אֲסוּר לְהִתְאַכְזֵר עַל הָאִשָּׁה, סוּף כָּל סוּף קִשָּׁה לָהּ מְאֹד עִם הַיְלָדִים,

## נח אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

ולכן תעשה להקל ממנה את העל, ואז תראה ישועה גדולה שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא, וכשאדם מכבד את אשתו, על ידי זה נשפע עליו שפע גדול, אדרבה תנסה ותראה.

אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבעולם להתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה, ערבית במנין דיקא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא שאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכולתך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י') רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אצוה פניך", אשרי המקים את זה בתמימות ובפשטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקמג.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כי אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

אין דבר יותר גדול מזה מלקבץ את הבנות אצלך ולומר עמהם תהלים ביחד, ולספר להן ספורי צדיקים, ולתת להן ממתקים, כי בזה מקרבים אותן אל הקדוש-ברוך-הוא, והן נשמרות לא להסתובב על הרחובות ולעשות שטיות.

וְלִכְּנָן תַּעֲשִׂי כָּל מַה שְּׁבִיכְלִתְךָ לְעֶסֶק בְּזֶה, וְתֵרְאִי בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדִיךָ.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁמַע בְּתַפְלִיתִי שְׁאֵנִי מִבְּקָשׁ וּמִתַּפְּלָל בַּעֲדֶךָ שִׁיְהִי לְךָ הַצְלָחָה מְרֵבָה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנִי תִשְׁכִּילִי וְתַצְלִיחִי. הַמֵּאֲחֵל לְךָ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקִמָּד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר נֶצְבִים וְיִלְךְ, כִּי אֱלוֹל ה'תּשׁע"ג שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיָה לְנִכּוֹן קַבְלִתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֶת צְרִיכָה מְאֹד מְאֹד לְשָׁמֵר לֹא לְמַתַּח אֶת הַחֶבֶל יוֹתֵר מִדְּאִי וְכוּ', וְלִכְּנָן שְׁמֵרִי מְאֹד עַל הַבְּרִיאוֹת שְׁלֶךָ, וְתַצְמִצְמִי אֶת הַכֹּל, כִּי אִי אֶפְשֶׁר לְכַבֵּשׁ אֶת כָּל הָעוֹלָם עִם כְּדוּר אֶחָד וְכוּ', וְלִכְּנָן תַּעֲשִׂי כָּל מִינֵי מְאָמְצִים שְׁבַעוֹלָם לְצַמְצָם אֶת הַחַנוּת, כְּדֵי שִׁתְּצַלִּיחִי בְּחַיִּיךָ לְגַדֵּל אֶת הַיְלָדִים, כִּי לֹא יִקַּח הַרְבֵּה זְמַן וּיְכַבֵּר תַּחֲתָנִי אֶת הַתְּאוּמִים, וְאַחֵר כֶּךָ תִּהְיֶי כְּכֹר סִבְתָּא וְכוּ', וְלִכְּנָן אֶת צְרִיכָה לְשָׁמֵר מְאֹד עַל הַבְּרִיאוֹת שְׁלֶךָ.

נָא וְנָא רְאִי לֵהֵיוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְתִשְׁתַּדְּלִי מְאֹד מְאֹד לֹא לְתַת אֶת הָעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן שִׁיתַּפֵּס אוֹתְךָ, כִּי הַסֵּמֶךְ מ"ם רוֹצֶה רַק לְשַׁבֵּר אֶת הָאָדָם וְלִהְפִּילוֹ בַּעֲצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת וְדְכָאוֹן, כִּי זֶה כָּל כַּחוֹ, וְרַבְּנּוּ ז"ל הִזְהִירוּנוּ מְאֹד מְאֹד עַל מַדַּת הַשְּׂמִחָה, וְאָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ד) שְׁצַרִיכִים לְהַכְרִיחַ אֶת עַצְמוֹ עִם כָּל הַכַּחוֹת לְהֵיוֹת בְּשִׁמְחָה, וְאֶת צְרִיכָה לְדַעַת שְׁלֵהֵיוֹת בְּשִׁמְחָה זֶה בָּא בְּמִסְרִיחוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי גְדוּלָה, וְלִכְּנָן אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַכְרִיחַ אֶת עַצְמוֹ לְהֵיוֹת בְּשִׁמְחָה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, וְכֵן הַרְגִּילִי אֶת עַצְמִי לְדַבֵּר אֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר אֵין טוֹב מִזֶּה, כִּי כָּל דְּבוּר וְשִׁיחָה שְׂאָדָם מְדַבֵּר וּמְשִׁיחַ לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נִשְׁמַע וְנִתְקַבֵּל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְגוֹרֵם נַחַת רוּחַ לְמַעְלָה, אֲשֶׁרִי הָאִשָּׁה שְׁחֻזָּקָה בְּזֶה בְּכָל יוֹם.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשכילי ותצלחי. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקמה.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

את צריכה להתחזק ביתר שאת ביתר עז ושום דבר בעולם לא יוכל לשבר אותך, ותרגילי את עצמך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא ולבקש ממנו יתברך כל מה שאת צריכה, כי אין לתאר ולשער גדל הזכות של אשה שמרבה בתפלה, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה ל', סימן ג') בדורות הללו שאין להם לא מלך ולא נביא לא כהן ולא אורים ותמים ואין להם אלא תפלה זו בלבד אמר דוד לפני הקדוש-ברוך-הוא רבונו של עולם, אל תבזה את תפלתם (תהלים ק"ב) "תכתב זאת לדור אחרון", מכאן שהקדוש-ברוך-הוא מקבל השכים, "ועם נברא יהלל יה" שהקדוש-ברוך-הוא בורא אותך בריה חדשה, ולכן ראי להתפלל בכל יום אליו יתברך ולבקש ממנו יתברך כל מה שאת רוצה, ותראי את הנסים נגלים שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא, ומה שתפלה פועלת שום דבר בעולם לא פועל.

דעי לך שסגלה לפרנסה לברך ברכת המזון מתוך הסדור דיקא, ובקול ובשמחה, וזה מסגל לעשירות נפלאה, כמו שכתוב (משלי י') "ברכת הוי"ה היא תעשיר ולא יוסף עצב עמה", היינו אשה שמברכת את ברכת המזון בשמחה עצומה, זה מסגל לעשירות, וכן להזהר מאד על נטילת ידים וכו', ולכן מהיום והלאה תקפידי מאד מאד על נטילת ידים כשאת קמה בבקר וכו', וכן כשיוצאים לשרותים וכו', וכן לפני האכילה לטל ידים עם נטלה דיקא וכו', כי נטילת ידים מסגלת להנצל מעניות, כי ע'ל נטילת ידים

ראשי תבות ע'נ'י, מי שמוזלזלת בנטילת ידיים נעשית עניה, ואמרו חכמינו הקדושים (שבת ס"ב): "אמר רב חסדא: אָנָּא מְשַׁאי מְלֵא חֲפְנֵי מִיָּא וַיְהִי לִי מְלֵא חֲפְנֵי טִיבוּתָא"; [אני נטלתי ידי עם מלא מים, נתנו לי מלא חפנים טוב, כי רב חסדא היה עשיר גדול מאד, והכל בזכות נטילת ידיים שהיה מקפיד על זה]

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשפילי ותצליחי. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקמו.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג

שלום רב אַל ... תחנה

לנכון קבלתי את מכתבך.

את צריכה להתחזק ביתר שאת ביתר עז ושום דבר בעולם לא יוכל לשבר אותך, ותרגילי את עצמך לדבר אַל הקדוש-ברוך-הוא ולבקש ממנו יתברך כל מה שאת צריכה, כי אין לתאר ולשער גדל הזכות של אשה שמרבה בתפלה, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה ל', סימן ג') בדורות הללו שאין להם לא מלך ולא נביא לא כהן ולא אורים ותמים ואין להם אלא תפלה זו בלבד אמר דוד לפני הקדוש-ברוך-הוא: רבונו של עולם, אל תבזה את תפלתם (תהלים ק"ב) "תכתב זאת לדור אחרון" מכאן שהקדוש-ברוך-הוא מקבל השבים, "ועם נברא יהלל זה" שהקדוש-ברוך-הוא בורא אותן בריה חדשה, ולכן ראי להתפלל בכל יום אליו יתברך ולבקש ממנו יתברך כל מה שאת רוצה, ותראי את הנסים נגלים שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא, ומה שתפלה פועלת שום דבר בעולם לא פועל.

דעי לך שסגלה לפרנסה לברך ברכת המזון מתוך הסדור דיקא, ובקול ובשמחה, וזה מסגל לעשירות נפלאה, כמו שכתוב (משלי י') "ברכת הוי"ה

היא תעשיר ולא יוסף עצב עמה", היינו אשה שמברכת את ברכת המזון בשמחה עצומה, זה מסגל לעשירות, וכן להזהר מאד על נטילת ידים וכו', ולכן מהיום והלאה תקפיד מאד מאד על נטילת ידים כשאת קמה בבקר וכו', וכן כשיוצאים לשרותים וכו', וכן לפני האכילה לטל ידים עם נטלה דקא וכו', כי נטילת ידים מסגלת להנצל מעניות, כי על נטילת ידים ראשי תבות עניי, מי שמזלזלת בנטילת ידים נעשית עניה, ואמרו חכמינו הקדושים (שבת ס"ב (שבת ס"ב): "אמר רב חסדא: אנה משאי מלא חפני מיא ויהבי לי מלא חפני טיבותא"; [אני נטלתי ידי עם מלא מים, נתנו לי מלא חפנים טוב, כי רב חסדא היה עשיר גדול מאד, והפל בזכות נטילת ידים שהיה מקפיד על זה]

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשפילי ותצלחי. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקמוז.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר  
לְנוֹן קְבִלְתִּי אֶת מַכְתְּבָךָ.

אתה לא יכול לתאר ולשער את גדל הזכות שיש לך שאתה מפיץ במסירות נפש הכי גדולה את ספרי רבנו ז"ל, ובפרט אצל החרדים ששמה על פי רב אנשי שלומנו לא הולכים, ולכן הזכות שלך מאד מאד גדולה, ותאמין לי שאתה צריך הרבה הרבה זכיות מפל העבר שלך וכו', ולכן זכור גם זכור אשר אין עוד דבר יותר גדול ממי שזוכה להפיץ בכל יום את ספרי רבנו ז"ל אשר אין עוד מעלה יותר גדולה מזו בתקון הברית, וכמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות נאוף, סימן מ"א) תקון להוצאת זרע לבטלה שישתדל להחזיר בני אדם בתשובה; ומי יכול להתפאר שהוא נקי מחטא

הזה, כי מוכא בספר "ראשית חכמה" (שער התשובה, פרק ג', סימן י') ומהדברים שצריך השב לתקן, הוא לתקן אות ברית הפגום בהוצאת זרע לבטלה, שאין אדם בזמננו נצול ממנו בכחיותו, עין שם. ואם שכתב את זה לפני ארבע מאות וארבעים שנה, כי הוא היה תלמיד הרמ"ק ז"ל שהיה בדורו של האריז"ל, וכבר אז כתב "שאינ אדם בזמננו נצול ממנו בכחיותו", מה נאמר אנחנו בדור הזה שהכל פתוח, והכל פרוץ, ובני הנעורים נכשלים בגדול בחטא המגנה והמרור הזה, ורק אלו הספרים, הקונטרסים והחברות שהם תמצית דברי רבנו ז"ל ומהרנ"ת ז"ל מציל את האדם מאבדון ומהתאבדות ומחזירים אותו בתשובה, כאשר יעידו כל המפיצים, ולכן תפיץ דיקא בין החרדים שעובר על הבחורים מה שעובר וכו' וכו'.

אין לתאר ואין לשער את גדל הנחת רוח שאתה גורם לי בזה שאתה מחזיק את הנער, מחזק ומשמח אותם ומספר להם ספורי צדיקים, שזה זכות מאד מאד גדולה, ומי יתן שתמשיך בזה תמיד, כי זה זכות מאד גדולה לקרב את הנער ולהחדיר בהם אמונה בו יתברך, ואמונת חכמים, ודרך ארץ, אשריך ואשרי חלקך.

אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבעולם להתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה, ערבית במנין דיקא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מהר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכלתך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י') רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אצוה פניך", אשרי המקים את זה בתמימות ובפשטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלֵתִי שְׁאֵנִי מִבְּקֶשׁ וּמִתַּפְּלָל בְּעֶדְךָ שִׁיְהִיָּה לְךָ הַצְּלָחָה מְרֻבָּה וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל וְתַצְלִיחַ. הַמֵּאֲחֵל לְךָ כְּתִיבָהּ וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקֻמָּה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר נִצְבִים וְיִלְךְ, כִּי אֵלּוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיָה  
לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַזְּכוֹת שֵׁישׁ לְךָ בְּזֶה שְׁאַתָּ מְעוֹרֶרֶת אֶת נְשׁוֹת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שִׁיבּוּאוֹ לְכָל הַפְּחוֹת פַּעַם אַחַת בְּחֻדֹשׁ לְעֶזֶר בְּבֵית הַתְּבָשִׁיל - "אֵהֵל אֲבָרְהָם", כִּי אֲצֵל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵאֵד מֵאֵד חֹשׁוֹב חֶסֶד, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (יְלֻקוּט תְּהִלִּים, רַמְזוֹ תַתּל"ד) אָמַר רַבִּי סִימוֹן בְּשֻׁעָה שֶׁבֵּא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבָרָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן, נַעֲשׂוּ הַמְּלֵאכִים כְּתוֹת כְּתוֹת, מֵהֶם אוֹמְרִים "יְבָרָא" וּמֵהֶם אוֹמְרִים "אֵל יְבָרָא", חֶסֶד אוֹמַר "יְבָרָא" שֶׁהוּא גּוֹמֵל חֶסְדִּים; יְעֹזֵר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שִׁיתֵּן לְךָ כַּחוֹת הַנֶּפֶשׁ, וְהַעֲקֵר שִׁיְהִיָּה לְךָ כְּכֹר נַחַת מִכָּל הַיְלָדִים, וְשִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם וְאַהֲבָה בְּבֵיתְכֶם, וְנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרֹת מִשְׁמַחוֹת.

אֲנִי מֵאֵד מִבְּקֶשׁ אוֹתָךְ שֶׁתַּחֲדִירִי בְּהַיְלָדִים שֶׁלְךָ אֲשֶׁר סִגְלָה לְפָרְנֶסָה לְבָרְךָ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן מִתּוֹךְ הַסִּדוּר דִּיקָא, וּבְקוֹל וּבְשִׁמְחָה, וְזֶה מִסְגָּל לְעֵשִׂירוֹת נִפְלְאוּהָ, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: (מִשְׁלִי י) "בְּרַכַּת הַיְי"ה הִיא תַעֲשִׂיר וְלֹא יוֹסֵף עֲצָב עִמָּה", הִינּוּ אִשָּׁה שֶׁמְבָרַכַת אֶת בְּרַכַּת הַמְּזוֹן בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, זֶה מִסְגָּל לְעֵשִׂירוֹת, וְכֵן לְהַזְהֵר מֵאֵד עַל נְטִילַת יָדַים וְכוּ', וְלִכֵּן מֵהַיּוֹם וְהַלָּא תַקִּיפִידִי מֵאֵד מֵאֵד עַל נְטִילַת יָדַים כְּשֶׁאַתָּ קָמָה בְּבִקְרֹ וְכוּ', וְכֵן כְּשִׁיּוֹצְאִים לְשֵׁרוֹתִים וְכוּ', וְכֵן לְפָנֶי הָאֲכִילָה לְטַל יָדַים עִם נְטִלָה דִּיקָא וְכוּ', כִּי נְטִילַת יָדַים מִסְגָּלָת לְהַנְצִיל מִעֲנִיּוֹת, כִּי עַל נְטִילַת יָדַים רְאֵשִׁי תְּבוֹת עֲנִי', מִי שֶׁמְזַלְזֵל בְּנְטִילַת יָדַים נַעֲשִׂית עֲנִיָּה, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שְׁבַת ס"ב:) "אָמַר רַב חֶסְדָּא: אֲנָא מִשְׂאֵי



מלא חפני מיא ויהבי לי מלא חפני טיבותא"; [אני נטלתי ידי עם מלא מים, נתנו לי מלא חפנים טוב, כי רב חסדא היה עשיר גדול מאד, והכל בזכות נטילת ידיים שהיה מקפיד על זה]

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשפילי ותצליחי. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקמט.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... ו ... שיחיו נצח  
לנכון קבלתי את מכתבכם.

אין לתאר ואין לשער את גדל האהבה והערצה שיש לי אליכם, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שתמיד תכבדו אחד את השני, כי כן אמרו חכמינו הקדושים: (סוטה יז.) "איש ואשה זכו שכינה ביניהן", ואמרו: (ירושלמי ברכות, פרק ט, הלכה ח') אי אפשר לאיש בלא אשה, ואי אפשר לאשה בלא איש, אי אפשר לשניהן בלא שכינה, ובמקום, שהשכינה נמצא - שם הברכה מצויה, רק שיהיה ביניהם שלום ואהבה גדולה מאד, כי "שלום", אמרו חכמינו הקדושים, (שבת י.) זה שמו של הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אם מכניסים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית, זה נקרא "שלום בית", היינו שמו של הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית.

רק חזקו ואמרו מאד להיות בשמחה כמו שהזיהרנו רבנו ז"ל על זה ביותר, ואמר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן כ"ד) מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחורה בכל כחו, כי כל החלאים הבאים על האדם כלם באים רק מחמת קלקול השמחה, ולכן צריכים למסור את נפשו בשביל להיות תמיד בשמחה, וחכמינו הקדושים אמרו: (תנחומא שמיני) "לפי שאין השמחה ממתנת לאדם, לא כל מי ששמח היום שמח למחר, ולא כל

מי שמצר היום מצר למחר, לפי שאין השמחה ממתנת לאדם"; ולכן יעזר הקדוש-ברוך-הוא שתמיד יהיה השמחה מצויה אצלכם, כי אין טוב מזה, ועל ידי שמחה מתרחב הלב ויכולים אחר כך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ולספר לפניו יתברך את כל אשר עם לבבו בתמימות ובפשטות גמורה, כי מה שאין האדם מתחזק לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, הוא מפני שנופל על לבו עצבות ומרירות ודפאון, אבל תכף ומיד שמכריח את עצמו להיות בשמחה, אזי נפתח לבו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדכם שיהיה לכם הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנו תשפילו ותצליחו.

המאחל לכם כתיבה וחתימה טובה

## דתקנו.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר נצבים וילך, כ' אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... גרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

צריכים להרגיל את עצמו להיות סבלן, כי בזה העולם אי אפשר לעבר אלא על ידי מדת סבלנות ולא להכנס בלחץ ובכעס, הקדוש-ברוך-הוא חנן אותך עם אשה יקרה ולכן ראה לשמר מאד על כבוד אשתך, כי רבנו ז"ל אמר (שיחות-הר"ן, סימן רס"ד) שצריכים לכבד וליקר את אשתו. כי אמר: הלא הנשים הם סובלים צער ויסורים גדולים מאד מאד מילדיהם, צער העבור והלדה והגדול, כאשר ידוע לכל עצם מכאובם וצערם ויסוריהם בכמה אפנים הקשים וכבדים מאד מאד וכו', על כן ראוי לרחם עליהם וליקדם, ולכבדם. וכן אמרו חכמינו הקדושים: (בבא מציעא נט.) 'אוקירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו', [תכבדו ותיקרו את נשותיכם כדי שתהיו עשירים], וכן אמרו (יבמות סג.) 'דינו שמגדלות את בנינו ומצלת אותנו מן החטא', ולכן צריכים לכבד וליקר

אותם מאד מאד, וזה יסוד גדול בחסידות ברסלב, שהבעל מכרח לעזר לאשתו, ואם הוא רוצה להיות מקרב אל רבנו ז"ל ולצית אותו, עליו הדבר הראשון לעזר לאשתו בכל המובנים, ולכן אני מבקש אותך שתתאזר במדת הסבלנות, ואפלו שזה בא לך מאד מאד קשה, זכור מה שאמר התנא הקדוש: (אבות פרק ה') "לפום צערא אגרא", ודע לך כשאדם עוצר את עצמו לא לכעס, בזה אפלו שנמצא במדור הקלפות וכו', הוא עולה עד עולם האצילות, שהוא בטל ומבטל אל האין סוף ברוך הוא, כי הכל תלוי כפי מדת הסבלנות ולא להכנס בכעס, שבדרך כלל בא מגאות וישות, אדם צריך לבטל את עצמו כל כלו אליו יתברך, ושלא יהיה לו אפלו משהו תרעמת על אשתו וכו', כי האשה היא חלק מבעלה, כמו שכתוב: (בראשית ב' כ"ג) "עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת".

אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבועולם להתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה, ערבית במנין דיקא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכך ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכולתך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י') רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אחזה פניך", אשרי המקיים את זה בתמימות ובפשיטות גמורה, ואז טוב לו כל הימים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית.

המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דַּתְקָנָא.

בְּעִזְרוֹת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסִדּוֹר נִצְבִים וְיִלְךְ, כ' אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יֵאִיר  
לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אִף שְׁעַל הַלּוֹאָה אֲסוּר לְהַגִּיד תּוֹדָה כִּי זֶה בְּגִדְר רַבִּית דְּבָרִים, אֲבָל  
פְּשוּט הַצְּלֵת אוֹתִי בְּרַגַע הָאֲחֵרוֹן עִם הַהֲלֹאָה הַזֶּה, יַעֲזוֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא  
שְׁאֲחוֹתְךָ תִּמְצָא אֶת בֶּן זִוְגָה, וְתִכְףּ וּמִיד כְּשִׁיעִיעוּ לָהּ בַּחוּר טוֹב שֶׁתִּקַּח אוֹתוֹ,  
וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזוֹר שֶׁתִּצָּא מְכַל צְרוּתֶיךָ.

וְגַם אִתָּה תִּצָּא מְכַל הַצְּרוּת שְׁלֶךְ שְׁזָה עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת וְדִכְאוֹן, כִּי כָּךְ  
אָמַר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קפ"ט) צְרִיף לְהִזְהַר מְאֹד מֵעֲצָבוֹת  
וְעֲצָלוּת, כִּי עָקֵר נְשִׁיכַת הַנְּחֻשׁ הוּא עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת בְּבַחֲיִנַת (יִשְׁעִיָּה ס"ה)  
"וְנִחַשׁ עָפָר לְחִמוֹ", עָפָר הִיא בַּחֲיִנַת עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת שֶׁהֵם בָּאִים מִסוּד  
הָעָפָר.

אֲנִי מְאֹד מְאֹד מְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ שֶׁתַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי מְאֲמָצִים שְׁבַעוּלָם  
לְהַתְּפִיל אֶת הַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת שְׁחָרִית, מְנַחֵה, עֶרְבִית בְּמִנְיַן דִּיקָא, כִּי בְּפִרוּשׁ  
גְּלוּה לְנוּ רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ח') שֶׁמַּחְנֵה יִשְׂרָאֵל הוּא שְׁלֵשׁ  
פְּרָסָאוֹת, הֵינּוּ שְׁלֵשׁ תְּפִלוֹת, הֵינּוּ כָּל זְמַן שְׁאֵדָם נִזְהָר בְּהַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת,  
הוּא יִשְׂאָר יְהוּדֵי מְאֲמִין בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִכְףּ וּמִיד כְּשִׁיתְּחִיל לְהַתְּרִשׁל  
אֲפִלוּ מִתְּפִלָּה אַחַת, הוּא כְּבָר יוֹצֵא מִמַּחְנֵה יִשְׂרָאֵל, וְלִכְּן תַּעֲשֶׂה כָּל מַה  
שְׁבִיכְלֵתְךָ לְהַתְּפִיל אֶת הַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת בְּמִנְיַן דִּיקָא, וְלִפְנֵי כָּל תְּפִלָּה תִּכְנִיס  
פְּרוּטָה לְצִדְקָה בְּקַפְת הַצְּדָקָה, כִּי כָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּבֵא בְּתָרָא י')  
רַבִּי אֶלְעָזָר יְהִיב פְּרוּטָה לְעֵנִי וְהִדֵּר מְצָלִי אָמַר דְּכָתִיב (תְּהִלִּים י"ז ט"ו) "אֲנִי  
בְּצִדְקָא אֲחִזָּה פְּנִיךָ", אֲשֶׁרֵי הַמְּקִים אֶת זֶה בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּר, וְאֵז טוֹב  
לוֹ כָּל הַיָּמִים.

דַּע לֶךְ שֶׁסְּגָלָה לְפָרְנִסָּה לְבִרְךָ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא, וּבְקוֹל  
וּבְשִׁמְחָה, וְזֶה מְסָגֵל לְעִשְׂרוֹת נְפִלְאָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מְשִׁלִּי י') "בְּרַכַּת הַיּוֹי"ה  
הִיא תַעֲשִׂיר וְלֹא יוֹסֵף עִצָּב עִמָּה", הֵינּוּ שְׁמִבְרַךְ אֶת בְּרַכַּת הַמְּזוֹן בְּשִׁמְחָה

עצומה, זה מסגל לעשירות, וכן להזהר מאד על נטילת ידים וכו', ולכן מהיום והלאה תקפיד מאד מאד על נטילת ידים כשאתה קם בבקר וכו', וכן כשיוצאים לשרותים וכו', וכן לפני האכילה לטל ידים עם נטלה דיקא וכו', כי נטילת ידים מסגלת להנצל מעניות, כי על נטילת ידים ראשי תבות ע'ני', מי שמזלזל בנטילת ידים נעשה עני, ואמרו חכמינו הקדושים (שבת ס"ב): "אמר רב חסדא: אָנָּא מְשָׂאי מְלֵא חֲפְנֵי מֵיָא וְיִהְיֵי לִי מְלֵא חֲפְנֵי טִיבּוֹתָא"; [אני נטלתי ידי עם מלא מים, נתנו לי חפנים מלא טוב, כי רב חסדא היה עשיר גדול מאד, והכל בזכות נטילת ידים שהיה מקפיד על זה].

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפנה תשכיל ותצליח. המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דַּתְקִנְבּוּ.

בְּעֻזַּת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר נְצִיבִים וְיִלְךְ, כִּי אֵלּוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

אֵת כָּל הַכֶּסֶף שְׁאֲנִי חִיב לְכֶם עַל הַקִּיר תוֹמֵךְ שְׁבִנְתֶם יֵשׁ כְּבֹר בְּבִנְךָ, וְהֵאבְרֵךְ ... נְרוּ יְאִיר יִשְׁלַם לְכֶם אֵת זֶה כְּבֹר, וְכֵן יֵשׁ לִי גַם סְכוּם הַגּוֹן מִקְדָּמָה עַל הַקִּירוֹת שְׁאַתֶּם צְרִיכִים עוֹד לַעֲשׂוֹת, רְצִיתִי מְאֹד שֶׁתַּחֲזִילוּ כְּבֹר, כְּדֵי שֶׁעַד שְׁאֲנִי בָּא בְּעֻזְרָתוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ יוֹם אַחַר חַג הַסְּכוּת, שְׁיִהְיֶה גְמוּרָה, וְאֲנִי אֲשַׁלַּם לְכֶם עַל זֶה, וְאַחַר כֵּן תַּתְּחִיל שְׁלֵב שְׁלֵב לְבָנוֹת אֵת הַבָּתִּים.

אֲנִי מְאֹד מְאֹד מְקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתוּכְלוּ מֵה שְׁיֹתֵר מִהָר לְקִנּוֹת אֵת הַשְּׂטַח הַצָּמוּד ל"הֵיכַל הַקֶּדֶשׁ", כִּי חָבַל שֶׁתִּפְסְדוּ אֵת זֶה.

דַּע לָךְ שֶׁסָּגְלָה לְפָרְנֶסָה לְבָרְךָ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא, וּבְקוּל וּבְשִׂמְחָה, וְזֶה מְסָגֵל לַעֲשִׂירוֹת נְפִלְאָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (משלי י') "בְּרַכַּת הַוּוִי" הִיא תַעֲשִׂיר וְלֹא יוֹסֵף עֲצָב עִמָּה", הֵינּוּ שְׂמֵבְרֵךְ אֵת בְּרַכַּת הַמְּזוֹן בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, זֶה מְסָגֵל לַעֲשִׂירוֹת, וְכֵן לְהַזְהֵר מְאֹד עַל נְטִילַת יָדַיִם וְכוּ', וְלִכְּנ

מֵהַיּוֹם וְהַלְאָה תִּקְפִּיד מְאֹד מְאֹד עַל נְטִילַת יָדַיִם כְּשֶׁאַתָּה קָם בְּבִקְרָוּךְ, וְכֵן כְּשִׁיוָצֵאִים לְשֵׁרוּתֵיכֶם וְכוּ', וְכֵן לְפָנַי הָאֲכִילָה לְטַל יָדַיִם עִם נְטִילַת דֵּיִקָּא וְכוּ', כִּי נְטִילַת יָדַיִם מְסַגֵּלַת לְהַנְצִל מִעֲנִיּוֹת, כִּי עַל נְטִילַת יָדַיִם רָאשֵׁי תְבוּת עַנְיָ, מִי שְׁמֻזְזֵל בְּנְטִילַת יָדַיִם נַעֲשֶׂה עָנִי, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שְׁבַת ס"ב:) "אָמַר רַב חֲסֵדָא: אֲנָא מְשַׁאי מְלֵא חֲפָנַי מֵיָא וְיַהֲבִי לִי מְלֵא חֲפָנַי טִיבוּתָא"; [אֲנִי נְטִילְתִּי יָדַי עִם מְלֵא מַיִם, נִתְּנָו לִי מְלֵא חֲפָנַיִם טוֹב, כִּי רַב חֲסֵדָא הָיָה עֲשִׂיר גְּדוּל מְאֹד, וְהַכֵּל בְּזָכוֹת נְטִילַת יָדַיִם שְׁהִיָּה מִקְפִּיד עַל זֶה]

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלֵתִי שְׁאֵנִי מִבְּקֶשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדָךְ שְׁהִיָּה לָךְ הַצְּלָחָה מְרַבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל וְתַצְלִיחַ.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקִנְג.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נְצִבִים וְלֶךְ, כ"א אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יֵאִיר

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מִבְּקֶשׁ אוֹתָךְ שֶׁתִּתְחַזַּק לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, כִּי הִנֵּה אֲנִינְנוּ מִתְקַרְבִּים אֶל יוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁהוּא יוֹם הַדִּין הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, שְׁאֵז דְּנִים אֵת הָאָדָם עַל כָּל הַשָּׁנָה, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרַאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה ג"ו, סִימָן י"ג) כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה יִשְׂרָאֵל נֶאֱחָזֵין בְּעִבְרוֹת, וּמִסְתַּבְּכִין בְּצָרוֹת, וּבְרַאשׁ הַשָּׁנָה הֵן נוֹטְלִין שׁוֹפָר וְתוֹקְעִין בוֹ, וְנִזְכָּרִים לְפָנַי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהוּא מוֹחֵל לָהֶם; וְלִכֵּן בְּזֶה רְאוּי לָנוּ לְשַׁמַּח מְאֹד מְאֹד אִף שֶׁהוּא יוֹם הַדִּין, עִם כָּל זֹאת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ בְּזָכוֹת תְּקִיעַת שׁוֹפָר שְׁאֲנִינְנוּ תוֹקְעִים וּמִתְעוֹרְרִים בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְאָמַר הָאֲרִיז"ל עַל הַפְּסוּק: (דְּבָרִים כ"ט י"ז) "פֶּן יֵשׁ בְּכֶם שֶׁרֵשׁ פְּרָה ר'אש וְלַעֲנָה", שְׁזֶה רָאשֵׁי תְבוּת שִׁוְפָר, וּפְרֵשׁ רִשִׁי "שֶׁרֵשׁ פְּרָה ר'אש וְלַעֲנָה" שֶׁרֵשׁ מְגַדֵּל עֲשָׂב מֵר כְּגִדִּין שֶׁהֵם מְרִים כְּלוֹמֵר מִפְּרָה וּמִרְבֵּה רִשָּׁע בְּקִרְבָּנֶם; הֵינֵנוּ אָדָם צָרִיךְ בְּיָמֵים אֵלּוּ, יְמֵי אֱלוּל הַקְּדוּשִׁים, וּבְפֶרֶט בִּימֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְשֶׁרֵשׁ מִמֶּנּוּ אֵת הָרַע וְהָרָשָׁעוֹת שְׁנִדְבַק בּוֹ עַל יְדֵי עֲוֹנוֹתָיו, וְתַכְּף וּמִיד כְּשֶׁאָדָם מוֹצִיא מִמֶּנּוּ

את הרשעות, לא לעשות רשעות להזולת, הן לאשתו, והן לילדיו, והן לשאר בני אדם, על ידי זה הוא ממשיך על עצמו מחילת עוונות, כי אצלו יתברך מאד מאד חשוב יהודי שמוסר נפשו לגמרי אליו יתברך, ומחפש רק את הטוב שיש אצל כל אחד ואחד, ולכן אמרו חכמינו הקדושים: (פסיקתא רבתי) בראש השנה הם נגאלים ממלאך המות, כי המלאך המות זה הסמך מ"ם בעצמו שכל ענינו לעשות רשעות להשני, רשעות לשם רשעות, ודבר זה נדבק בכל אדם שיש לו בטבע לעשות רשעות להשני, ורואים שיש בני אדם שעושים רשעות לאשתו וילדיו, הם מתאכזרים כלפיהם, עד כדי כך שאמר רבנו ז"ל: (ספר-המדות, אות בנים, סימן צ"ו) מי שאין לו רחמנות על בניו, בידוע שאין לו חלק בשכל הקדשה; ולכן אדם צריך לשרש מעצמו את הרע לגמרי, שזה הסמך מ"ם מלאך המות שממית אותו, ותכף ומיד כשאדם נעשה כלו טוב, הוא נעשה כלו שמחה, ולכן ראוי לנו לשמח מאד מאד שאנחנו עכשו בימי אלול הקדושים, ומתקרבים לראש השנה הקדוש שאז תוקעים בשופר, ומשרשים מאתנו את הרע שנדבק בנו על ידי עוונותינו, והקדוש-ברוך-הוא מוחל לנו על כל עוונותינו, וזה צריך להיות כל שמחתנו, ובפרט שאנחנו מקרבים אל רבנו ז"ל שאמר: (ת"י-מוהר"ן, סימן ת"ה) הראש השנה שלי הוא חדוש גדול, והשם יתברך יודע שאין הדבר הזה בירשה מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה, לא מבטיא אתם כלכם, בודאי תלויין בראש השנה שלי, אלא אפלו כל העולם כלו תלוי בראש השנה שלי".

נא ונא חוס ורחם על עצמך ותראה לשמר על השלום בית שלך, ואפלו שזה בא לך קשה, כי בפרוש אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רס"ד) שצריכים לכבד וליקר את אשתו. כי אמר: הלא הנשים הם סובלים צער ויסורים גדולים מאד מאד מילדיהם, צער העבור והלדה והגדול, כאשר ידוע לכל עצם מכאובם וצערם ויסוריהם בכמה אפנים הקשים וכבדים מאד מאד וכו' וכו', על כן ראוי לרחם עליהם וליקדם, ולכבדם. וכן אמרו חכמינו הקדושים: (בבא מציעא נט.) 'אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעתרו', [נתכבדו ותיקרו את נשותיכם כדי שתהיו צשירים], וכן אמרו: (יבמות ג.) 'דינו שמגדלות את בנינו ומצלת אותנו מן החטא', ולכן צריכים לכבד וליקר אותם מאד מאד, וזה יסוד גדול

בְּחִסְדוֹת בְּרִסְלָב, שֶׁהִבְעֵל מִכְרַח לְעֶזֶר לְאִשְׁתּוֹ, וְאִם הוּא רּוֹצֵה לְהִיּוֹת מְקַרֵּב אֶל רַבְּנּוֹ ז"ל וּלְצִיַּת אוֹתוֹ, עָלָיו הַדְּבָר הָרִאשׁוֹן לְעֶזֶר לְאִשְׁתּוֹ בְּכֹל הַמּוֹבְנִים, וְזֶה שְׁלֵמוֹת הַבֵּית שֵׁישׁ תְּמִיד שְׁלוֹם בֵּית, אֲשֶׁרִי אָדָם שֶׁמְגִיעַ לְזֶה, וְאִזּוֹ יֵשׁ לוֹ מוֹחִין נְקִיִּים לְקַבֵּל בּוֹ אֶת הַתּוֹרָה.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקֵנֵד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נְצִיבִים וְלָךְ, כ"א אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחִּיָּה

מֵאֵד מֵאֵד אֲנִי מִבְּקֵשׁ אוֹתָךְ שֶׁתַּעֲשִׂי כֹל מֵה שֶׁבִּיכְלֶתְךָ רַק לְהַחֲזִיק מֵעֵמֶד וְלֹא לְהַשְׁבֵּר מִשׁוֹם דְּבָר, תִּשְׁתַּדְּלִי לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְאִף שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ מִשְׁבָּרִים וְגַלִּים וְכו', וְכו', סְפָקוֹת וּבִלְבוּלִים וְכו', עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת וְכו' וְכו', עִם כֹּל זֹאת אֲנִי מֵאֵד מִבְּקֵשׁ אוֹתָךְ שֶׁתִּתְאַזְרִי בְּמֵדַת הַסְּבָלָנוֹת שֶׁאֵין מְדָה יוֹתֵר יְפָה מִזוֹ, וְאֶפְלוּ שֶׁזֶה בָּא לָךְ מֵאֵד מֵאֵד קָשָׁה, זְכָרִי מֵה שֶׁאֲמַר הַתּוֹנֵא הַקְּדוּשׁ: (אֲבוֹת פָּרָק ה') "לְפּוֹם צַעֲרָא אֲגֵרָא", וְדַעֲנִי לָךְ כְּשֶׁאֲשֶׁה עוֹצְרַת עֲצֻמָּה לֹא לְכַעַס וְכו', עַל יְדֵי זֶה הִיא מְצַלֶּת אֶת חַיֵּי הַנְּשׂוֹאִיִן שְׁלָה וְכו', כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי מֵדַת הַסְּבָלָנוֹת וְלֹא לְהַפְגִּס כְּכַעַס וְקִנְיָה וְכו' וְכו', וְהִיא צְרִיכָה לְרִאוֹת שְׁלֵא תִהְיֶה לָהּ שׁוֹם תְּרַעֲמַת עַל בַּעֲלָהּ, כִּי הָאִשָּׁה הִיא חֵלֶק מִבַּעֲלָהּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: (בְּרֵאשִׁית ב' כ"ג) "עֲצֻם מֵעֲצָמִי וּבֶשֶׁר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לְקַחְהָ זֹאת", וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי הָאִשָּׁה שֶׁקִּנְיָה לְעֲצֻמָּה אֶת מֵדַת הַסְּבָלָנוֹת לְגַבִּי בַּעֲלָהּ וְכו', וּמוֹחֶלֶת לוֹ עַל הַכֹּל, וּמִתְחַזְּקִים לְאַהֲבֵה אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, שֶׁאִזּוֹ הַשְּׁכִינָה תִשְׁרָה בְּתוֹךְ הַבֵּית, וְעַל יְדֵי זֶה יִצְלִיחוּ בְּחַיֵּי נְשׂוֹאֵיהֶם, וְאֵל יִקַּל בְּעֵינֶיךָ דְּבָר זֶה, כִּי הִרְגַע שֵׁישׁ שְׁלוֹם בֵּית, שֶׁהַשְּׁכִינָה שׁוֹרָה בְּתוֹךְ הַבֵּית, כִּי כֹךְ אֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (סוֹטָה יז.) "אִישׁ וְאִשָּׁה וְכו' שְׁכִינָה בֵּינֵיהֶן", וְאֲמָרוּ: (יְרוּשָׁלַּיִם בְּרֻכּוֹת, פָּרָק ט', הַלְכָה ח') אִי אֶפְשָׁר לְאִישׁ בְּלֹא אִשָּׁה, וְאִי אֶפְשָׁר לְאִשָּׁה בְּלֹא אִישׁ, אִי אֶפְשָׁר לְשְׁנֵיהֶן בְּלֹא שְׁכִינָה, וּבְמִקּוֹם, שֶׁהַשְּׁכִינָה נִמְצָא - שֵׁם הַבְּרִכָּה מְצוּיָה, רַק שִׁיחָהּ בֵּינֵיהֶם שְׁלוֹם וְאַהֲבָה גְדוּלָה מֵאֵד, כִּי "שְׁלוֹם",



אמרו חכמינו הקדושים, (שבת י.) זה שמו של הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אם מכניסים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית, זה נקרא "שלום בית", היינו שמו של הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית.

נא ונא אל תמנעי מבעלך שיסע אל רבנו ז"ל על ראש השנה, אדרבה תעשי כל מיני מאמצים שבעולם שהוא יהיה בראש השנה באומן, ואשרי האשה שנותנת לבעלה לנסע לרבנו ז"ל על ראש השנה באומן, וכך אמרו חכמינו הקדושים: (ברכות יז.) גדולה הבטחה שהבטיחן הקדוש-ברוך-הוא לנשים יותר מן האנשים וכו', אמר ליה רב לרבי תיא נשים במאי זכיין? באקרויני בנייהו לבי כנישתא ובאתנוי גבריהו בי רבנן ונטרין לגבריהו עד דאתו מבי רבנן, במה הנשים זוכות? בזה שלוקחים את הילדים בתלמוד תורה שילמדו תורה, ומחכות על בעליהן שיחזרו מהכולל שלומדים שמה תורה, וזה שיד גם על ראש השנה, שבודאי יביא לך בעלך חזרה מתנה שנה טובה ומתוקה, שנה של פרנסה, שנה של אשר, שנה של שמחה, ותהיו הזוג הכי מאשרים בחייכם.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקנה.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל המורה ... תחיה

בחסדו יתברך שמו ויתעלה היום נפתחים הגנים, הבית ספר, והסמינר, שהקמתי ביזע ובהם ובמסירות נפש הכי גדולה.

ולכן אני מברך אותך לקראת שנת הלמודים של השנה הבאה עלינו לטובה, בהצלחה מרבה עם התלמידות, ויעזר הקדוש-ברוך-הוא שלא יצא תקלה מתחת ידינו, ונזכר לחנך את בנותינו על טהרת הקדש, ולהחזיר בהן אמונה פשוטה בו יתברך, שזה יסוד היסודות של היהדות, וכן להחזיר בהן מדת הצניעות, כי דבר זה צריכים להכניס בהם מגיל קטנות, כדי שיזכרו

## עַד אֲשֶׁר שָׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחֵל

אֵת זֶה עַל כָּל הַחַיִּים, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַחֶכֶם מִכָּל אָדָם: (משלי כ"ב ו') "חֲנֹךְ לַנְּעַר עַל פִּי דַרְכּוֹ גַם כִּי יִזְקֵין לֹא יִסּוּר מִמֶּנּוּ", כִּי מֵה שְׁמַחְנֻכִּים בְּהַבְנוֹת כְּשֶׁהֵן עֲדִין צְעִירוֹת, זֶה נִשְׁאָר לָהֶן עַל כָּל הַחַיִּים, וְלִכֵּן רָאִי לְהַחְדִּיר בָּהֶן עֲנִיָּן שֶׁל נְטִילַת יָדַים שְׁחָרִית, שְׁלֹא הוֹלְכִים לִישׁוֹן לִפְנֵי שְׁמֻכִּינִים לְעֲצָמָה נְטִלָה עִם מַיִם, כֶּךָ כְּשֶׁקָּמִים תִּכְף וּמִיד עַל יַד הַמְטָה נוֹטְלִים יָדַים, וְכֵן לְהַחְדִּיר בָּהֶן עֲנִיָּן נְטִילַת יָדַים לְאֶכָּל, וּבְרֻכּוֹת, שִׁידְעוּ הֵיטֵב עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרֻט אֵיזָה בְּרֻכָּה צְרִיכִים לְבָרֵךְ וְכוּ', וְאִף שְׂדָבְרִים אֱלוֹ נְדָמִים כְּדָבְרִים פְּעוּטִים, אָבָל זֶה יִסּוּד הַיְהִידוֹת שְׁבַת תְּרַגֵּיל אֵת עֲצָמָה עוֹד מְגִיל קְטָנוֹת לְבָרֵךְ בְּרֻכּוֹת, וְזֶה יִשְׁאָר לָהֶ עַל כָּל הַחַיִּים.

נָא וְנָא לְלַכֵּת בְּסִבְלָנוֹת גְּדוּלָה עִם כָּל בַּת, וְלֹא לְהַעֲנִישׁ, שְׁזָה לֹא חֻכְמָה לְהַעֲנִישׁ, אֲלֹא לְלַכֵּת עִם כָּל תְּלַמִּידָה בְּאַהֲבָה גְּדוּלָה מְאֹד, כִּי לְצַעֲרָנוּ הָרַב, יֵשׁ הַרְבֵּה בְּתַיִם שְׁאִין שְׁמָה שְׁלוֹם בֵּית וְכוּ', וּמִי סוֹבֵל? רַק הַיְלָדִים, וְלִכֵּן הַמּוֹרָה צְרִיכָה עַל פִּי רַב לְהִיּוֹת גַּם אִמָּא לְהַתְלַמִּידָה, וְאִין מְלִים לְהַסְבִּיר לָךְ אֵת גְּדֻלַּת הַזְכוּת שִׁישׁ לָךְ שְׁאֵת מְחַנְכֵת בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי אֲצִלוּ יִתְבָּרַךְ זֶה מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב הַחֲנוּךְ, עַד כְּדִי כֶּךָ שֶׁאֲמָרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּבֹא בְּתָרָא ח): עַל הַפְּסוּק (דְּנִיָּא ל"ב) "וּמַצְדִּיקֵי הָרַבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד" - אֱלוֹ מְלַמְדֵי תִינוּקוֹת; וְהַפְּרוּשׁ הַפְּשׁוּט הוּא, כְּמוֹ שְׁלֹא יוֹלִים לְסַפֵּר אֵת הַכּוֹכְבִים, כִּי הֵם לְאִין סְפוּר, כֶּךָ אִי אֶפְשָׁר לְהַסְבִּיר אֵת גְּדֻלַּת הַשְּׂכָר שֶׁל מוֹרוֹת בְּבֵית סֵפֶר שְׁמַחְדִּירוֹת בְּהַתְלַמִּידוֹת אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיִרְאֵת שְׁמִים שְׁלֵמָה, וּבְפֶרֶט עֲכָשׁוּ שְׁהַעֲרִב רַב לְקַחוּ אֵת עֲצָמָם לְעַקֵּר אֵת הָאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה מִנְעָרֵי וּמִבְּנוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן אֲשַׁרֵּי מִי שֶׁהִיא עֲכָשׁוּ מוֹרָה לְלַמֵּד אֵת בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל קִיּוּם מִצְוֹת מַעֲשִׂיּוֹת, וּמַחְדִּירָה בָּהֶן אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְזִכְרוּתָהּ גְּדוּלָה מְאֹד בְּשָׁמַיִם, עַד שְׁאִין יוֹלִין לְסַפֵּר אֵת הַזְכוּיּוֹת שְׁלָהּ, כְּמוֹ שְׁאִי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר אֵת הַכּוֹכְבִים, וְלִכֵּן תִּקְחִי אֵת עֲבוּדְתָךְ מְאֹד מְאֹד בְּרֻצִינוּת, כִּי זֶה לֹא סֵתֵם עֲבוּדָה, זֶה חֲנוּךְ לְחַנּוּךְ אֵת בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמֵה טוֹב וּמֵה נְעִים בָּאֵם שְׁתוּכְלִי לְשַׁלֵּב אֵת הַלְמוּדִים עִם סְפוּרֵי צְדִיקִים, שְׁזָה מְאֹד מְאֹד מוֹשֵׁךְ אֵת הַלֵּב אֱלִיוֹ יִתְבָּרַךְ.

הַעֲקֵר דְּעֵי לָךְ שִׁישׁ עֲלִיךְ אַחֲרֵיוֹת מְאֹד מְאֹד גְּדוּלָה, וְאֵל תִּקְחִי אֵת זֶה

## אשר בשנת תשע"ג - חלק רמד בנחל עה

בקלות, וכך תצליחי עם התלמידות שלך, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שתעשי לו יתברך נחת רוח, וכן תעשי לי נחת רוח, כי כחי החלש אני מוסר את נפשי בשביל קיום המוסדות שלנו, ולכן תראי שכל יום ויום יתפללו התלמידות לרפואתי, ואהיה לך אסיר תודה, הקדוש-ברוך-הוא יתן לך הצלחה מפלגת בעבודתך, ונשמע ונתבשר בשורות משמחות.

המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

### דתקנו.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

הדבר הוא פשוט ואינו צריך באור כלל, רבנו ז"ל אמר שבראש השנה צריכים למעט בדבור, כי בראש השנה אז דנים את האדם, וידוע מה שרבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ק"ג) כי קדם שדנים את האדם מביאים לפניו ספור כעין שהוא עשה ושואלים אותו מה הוא אומר על האדם הזה שעשה זה וזה וכו' וכו', ובדרך כלל אדם דן את הזולת לכף חוב, ואומר שמגיע לו כך וכך וכו', ואינו יודע שבאותו רגע הוא דן את עצמו, כמו שאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע שקדם כל גזר דין שואלים את האדם בעצמו, ואיך שהוא פוסק כך גוזרים עליו מלמעלה, ולכן כשאדם שותק בפרט בראש השנה שאז דנים את האדם, על ידי זה הוא נצול מדין שדן את עצמו.

באמת הזהירנו רבנו ז"ל שגם בכל ימות השנה צריכים להזהר לא לדון את השני כי הוא סכנת נפשות, כי אז הוא דן את עצמו, ובני אדם לא נזהרים בזה, אשרי מי ששומר את עצמו לא לדון את הזולת, כי אז הוא דן את עצמו.

וכבר אמר החכם מכל אדם: (משלי י"ז כ"ח) "גם אויל מחריש חכם יחשב", ודרשו על זה חכמינו הקדושים: (פסחים טז.) מכאן אמרו חכמים: יפה שתיקה לחכמים, קל וחמר לטפשים שנאמר: "אויל מחריש חכם יחשב";

ויכשָׁאָדָם שׁוֹתֵק לֹא יִכּוֹלִים לְהַכִּיר אוֹתוֹ מִי הוּא, כִּיּוֹן שְׁפוּתַח אֶת הַפֶּה שְׁלוֹ רואִים תִּכְף וּמֵיד מִי הוּא; כְּמוֹ שְׁכָתוּב: (מְשָׁלִי ב' ו') "כִּי הִרְיִ"ה יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּיּו דַעַת וּתְבוּנָה"; כִּי מִפִּיּו שֶׁל הָאָדָם יִכּוֹלִים לְהִבִּין אֶת חֲכָמָתוֹ, וְלִכְּן מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים גַּם כָּל הַשָּׁנָה לְהִרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לֹא לְדַבֵּר, כִּי תִכְף וּמֵיד יִגְלֶה קְלוּנוֹ, כְּמוֹ שְׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתָר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ס"ו) שְׁכָל מֵה שְׁאָדָם חוֹשֵׁב מְכָרַח לְעֵבֵר דְרָף שְׁפָתָיו, וְלִכְּן זְכִי הָרְאוּת מֵהֶשְׁמִיעָה רואִים וּמְבִינִים בְּתוֹךְ דְּבוּרוֹ שֶׁל הָאָדָם אֶת כָּל עֲנִינּוֹ, וְלִכְּן גַּם כָּל הַשָּׁנָה כְּדַאי לְשַׁתֵּק, כְּדִי שְׁלֹא יִגְלֶה לְכָלֶם אֶת קְלוּנוֹ.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקִנּוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֵר נְצִיבִים וְיִלְךְ, כ"א אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תְּחִיָּה

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֲנִי לֹא מְבִין אוֹתָךְ אִיךְ אֶת יְכוּלָּה לְחִיּוֹת עִם בְּעַל נוֹאֶף וּבוֹגֵד וְכוּ', זֶה מְחֻלָּה שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְצַאֵת מִזֶּה, וְכֵךְ אֶמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה ג') אֵין אָדָם עוֹבֵר עֲבֵרָה אֲלֵא אִם כֵּן נִכְנַס בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת; וְכֵן אֶמְרוּ (מְדַרְשׁ תְּנַחֲוּמָא נְשֵׂא) אֵין הַמְּנַאֲפִים נוֹאֲפִים עַד שֶׁתִּכְנַס בְּהֶם רוּחַ שְׁטוּת, וְאָמַר הַחֲכָם מְכָל אָדָם: (מְשָׁלִי ו') "נֹאֶף אִשָּׁה חֲסֵר לֵב"; וְאִיךְ אֶת יְכוּלָּה לְהִיּוֹת אִתּוֹ תַּחַת גַּג אֶחָד? כִּי הַנוֹאֶף וְהַבוֹגֵד הוּא לֹא רַק מְשַׁגֵּעַ וְכוּ', אֲלֵא גַם חֲסֵר לֵב וְאֵין לוֹ שׁוֹם רַחֲמָנוּת עַל אִשְׁתּוֹ וְעַל יִלְדָיו, וְאָדָם שְׂאֵין לוֹ רַחֲמָנוּת עֲלֵיהֶם אֶסוּר לְחִיּוֹת אִתּוֹ, כִּי הוּא מְסַגֵּל לְהַכִּי גְרוּעַ וְכוּ' וְכוּ', תְּבִינִי מְעַצְמְךָ וְכוּ'.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁאָמַר לְעוֹלָמוֹ דִּי יֵאֵמַר לְצְרוּתֵיךְ דִּי.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דתקנה.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג  
שלוש וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבה.

מה טוב ומה נעים שתקח את בנך לפסיכיאטר שיתן לו תרופות כי  
עכשו יכולים עוד להציל אותו, כי ההנהגה שלו זה לא הנהגה נורמלית, ולכן  
תחוס על בנך לפני שהוא ירדדר לגמרי, והיום יכולים להציל בן או בת כאלו  
על ידי תרופות שמוציאים את מי שנפל במצב כזה, ויפה שעה אחת קדם,  
וכמוכן שאתה צריכה לעשות את זה בחכמה שהבן לא ידע שאתה לוקח אותו  
לפסיכיאטר, וראוי לך לרחם עליו לפני שיהיה מאחר.

בדרך כלל ההורים לא רוצים לחיות עם המציאות המרה כשהילדים  
בעייתיים כשהם צעירים וכו', ולכן סובלים אחר כך ככל כפלים כשגדלים,  
ולכן תהיה חכם הרואה את הנולד ותציל את בנך מיד.

רבנו ז"ל הקפיד מאד מאד לא לעשות שום דבר קיצוני, ולא ללכת עם  
חמרות יתרות, ובפרוש גלה לנו שזה פשוט שגעון שגדבק באדם.

המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתקנט.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג  
שלוש רב אל ... תחיה  
לנכון קבלתי את מכתבה.

את צריכה לדעת כלל גדול בנשואין של כל זוג זוג שצריכים לעשות  
כל מיני פעולות שבכולם להסתדר לבה, כי תמיד החמות מתערבת בין הזוג,  
פעם זה האמא שלה, ופעם זה האמא שלו, וידוע שכלה וחתומה אף פעם  
לא ישתוו בשום פנים ואופן, וזה בא להם מחמת חסרון הדעת וקטנות השכל

## עח אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחֵל

וְכוּ' וְכוּ', עַל פִּי רַב הָאֵמָא שֶׁל הַחֲתָן נִכְנָס לָהּ בְּדַמְיוֹן כְּאִלוּ הַכֶּלֶה גִּנְבָה אֶת הַבֵּן שְׁלֵהּ וְכוּ', אֲנִי הוֹלְדֵתִי אוֹתוֹ וְכוּ', גְּדֵלְתִי אוֹתוֹ וְכוּ', וְעַכְשָׁו בָּאָה בַּחוּרָה צְעִירָה וְגוֹנֵבֶת לִי אֶת הַבֵּן וְכוּ', אוֹ לְהַפֵּךְ הָאֵמָא שֶׁל הַכֶּלֶה נִכְנָס לָהּ בְּדַמְיוֹן כְּאִלוּ הַחֲתָן גִּנְבָה אֶת הַבֵּת שְׁלֵהּ וְכוּ', אֲנִי הוֹלְדֵתִי אוֹתָהּ וְכוּ', גְּדֵלְתִי אוֹתָהּ וְכוּ', וְעַכְשָׁו בָּא בַּחוּר צְעִיר וְגוֹנֵב לִי אֶת הַבֵּת וְכוּ', אָשֶׁר כְּמוֹכֵן זֶה בָּא מִקְטָנוֹת וְחֶסְרוֹן הַדַּעַת שֵׁישׁ בְּנָשִׁים וְכוּ', וְכֵן הִטְבַּע הָרַע שֵׁאִי אֶפְשָׁר לְשַׁנּוֹת אֶת זֶה, וְלָכֵן זוּג צְרִיכִים לְהִיּוֹת פְּקָחִים כְּשֶׁמִּתְחַתְּנִים, לֹא לַעְרֹב אֶת הַהוֹרִים בְּעֶסֶק נִשׁוּאֵיהֶם וְכוּ', כִּי הֵם רַק יִסְבְּלוּ מִזֶּה, הַבַּעַל וְהָאִשָּׁה צְרִיכִים לְאַהֲבָה אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, וְלִהְבִּין אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, וְלִדְאֹג מְאֹד שֶׁלֹּא יִתְעַרְבוּ הַהוֹרִים בֵּין הַנִּשׁוּאִין, וְזֶה נִשׁוּאִין מְצֻלְחִים.

וְלָכֵן אֲשַׁרִּי הַזּוּג שִׁיכּוּלִים לְהִסְתַּדֵּר לֹא לְגוֹר אֲצֵל הוֹרִים, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִגְיעוּ אַחַר כֵּן לְיַד מְרִיבוֹת עַד גְּרוּשִׁין חֵס וְשְׁלוֹם, וְהַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ, שְׁבוּרָח מְצַרָּה זוּ.

רְאִי רַק לְהַתְחַזֵּק בֵּיתֵךְ שְׂאֵת וְיִתֵּר עַו שִׁיְהִיָּה אַהֲבָה בֵּינֵיךָ לְבֵין בַּעֲלֵךְ, וְאַל תִּתְּנִי שִׁיתְעַרְבוּ לָכֶם בַּחֲזֵי הַנִּשׁוּאִין שְׁלָכֶם, בּוֹדְאֵי צְרִיכִים לְשָׁמֵר עַל כְּבוֹד אָב וְאֵם, וְהִכִּי טוֹב לְהַתְחַמֵּק בְּכָבוֹד.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקָס.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נְצִיבִים וְיִלָּךְ, כ"א אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנִכּוֹן קַבְלֵתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֲנִי לֹא יוֹדַע מִמִּי לְמִדַּת וְכוּ', אוֹ מִי אָמַר לָךְ שֶׁבְּבְרָסְלָב מִתְנַהֲגִים מוֹזֵר וְעוֹשִׂים תְּנוּעוֹת מוֹזְרוֹת בְּתַפְלָה? אֲדַרְבֶּה רַבְּנוּ ז"ל אָמַר מִי שֶׁמְכִיר אוֹתִי יִרְאֶה שְׂאִין אֲצִלִּי שׁוֹם תְּנוּעָה שֶׁל מְפָרָס וְכוּ', כִּי אֲצִל רַבְּנוּ ז"ל לֹא רָאוּ שׁוֹם תְּנוּעָה מְשֻׁנָּה בַּעַת הַתְּפִלָּה, וּבְכֻלָּל כָּל הַהִנְהָגוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל הִיָּה עִם יִשׁוּב

הדעת עמק מאד, ולכן אני לא יודע מי הכניס לך בראש שדרכו של רבנו ז"ל הוא דרך של פראות וכו', ואם רואים אחד שמשתגע ועושה תנועות משנות וכו' וכו', או רוקד וצוהל על רחובות וכו' ועל ידי זה הוא גורם בושות לאנשי שלומנו צריכים לדעת שזה בא מעוונותיו המרבים שמשגעים אותו, כמאמרם ז"ל (סוטה ג) אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות; כי אצל רבנו ז"ל היה הענין של דרך ארץ דבר עקרי מאד, ופעם התבטא: "אם קיסרין ומלכים היו יודעים איך שאני מלמד את אנשי דרך ארץ, היו שולחים את בניהם אלי ללמד דרך ארץ".

ובאמת כך היה בכל הדורות אלו מאנשי שלומנו האמתיים שהרבו בתורה ובתפלה ובשיחה בינו לבין קונו היה להם ישוב הדעת בצורה אחרת לגמרי שלא רואים אצל אף אחד, ואדרבה מי שאין לו התבודדות הוא מבהל ומבלבל מאד, ועושה דברי שטות, וכבר אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רכ"ח) בודאי נמצאים כשרים אף על פי שאין להם התבודדות. אבל אני קורא אותם "פלייטיס" מבהלים ומבלבלים. ופתאום כשיבוא משיח ויקרא אותם יהיו מערפכים ומבלבלים. אבל אנחנו נהיה דומים כמו האדם אחר השנה שדעתו נוחה ומישבת היטב כן תהיה דעתנו נוחה ומישבת עלינו בלי מהומה ובלבול; רואים מזה כשאדם מצית את רבנו ז"ל ומתבודד הרבה עמו יתברך אזי יש לו ישוב הדעת נורא ונפלא מאד, ומתנהג בדרך ארץ, וכלם מתפעלים ממנו, כי על ידי התבודדות יש לאדם ישוב הדעת גדול מאד, ומתנהג באפן אחר לגמרי, עד שיש עליו חן גדול מאד, בין בדבורו ובין במעשיו, וזה נקרא ברסלב'ר חסיד אמת.

ולא כמו שחדשים מקרוב באו שמשתגעים על הרחובות וכו', או צורחים בתפלה אוי, אוי, אוי וכו', זה מראה שבכלל אין להם התבודדות, וממילא אין להם ישוב הדעת, ולכן אני לא יודע מי הכניס לך בראש שדרכו של ישוב הדעת הוא ההפך הגמור מדרך החסידות ומדרכו של רבנו ז"ל.

אשרי מי שזוכה להרגיל את עצמו לדבר בכל יום אליו יתברך, ומבקש בכל יום ממנו יתברך עצה ודעת ושכל וכו' וכו' והעקר שלא יצא מדיני

שְׁלַחַן עֲרוּף, שְׁעַל זֶה הַקְּפִיד רַבְּנֵי ז"ל בְּיוֹתֵר, וּבִפְרוּשׁ אָמַר (שיחות-הַר"ן, סִימָן כ"ט) שֶׁכָּל בַּר יִשְׂרָאֵל מְחִיב לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם אֵיזָה דִּין בְּשְׁלַחַן עֲרוּף.  
הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקִסָּא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נְצִיבִים וְחֵלֶק, כ"א אֲלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבָךְ.

אֲנִי מְכָרַח לְהַגִּיד לָךְ שְׁעַכְשָׁו יֵשׁ מַגְפָּה כְּזוֹ שֵׁישׁ נְשִׁים גְּרוּשׁוֹת שְׁפָּשׁוֹת  
מְקַנְאוֹת כְּשִׂרְאוֹת זִוְגוֹת מְאֻשְׂרִים, אֲזִי מְרַב קְנָאָה הֵן מְסִיתוֹת אֶת הָאִשָּׁה נֶגְדַּ  
בְּעֵלָהּ, וְזֶה מְאֹד מְאֹד מְצוִי עַכְשָׁו, וּבְכָר אֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מַגְלָה י"ג) אֵין  
אִשָּׁה מְתַקְנָאָה אֶלָּא בִּירְךָ חֲבֵרְתָהּ, וְזֶה צִעַר גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד.

נְשִׁים צְעִירוֹת הֵן כָּל כֶּךָ תְּמִימוֹת שְׁלֵא קוֹלְטוֹת שְׁהֵנָה מִתְחַבְּרַת אֶלִי  
אֵיזָה גְּרוּשָׁה שְׁהִיא בְּאֲמַת רַק מְכַשְׁפָּה וְכוּ', וְהוֹלֵךְ לָהּ בְּחַיִּים לְשֹׁבֵר בֵּית שְׁל  
זוּג מְאֻשְׂרִים, וְכָל כֶּךָ חֲכָל שְׁנָשִׁים צְעִירוֹת וְתִמְימוֹת שִׁמְשִׁכּוּ אַחֲרֵי גְּרוּשׁוֹת  
שֵׁישׁ שְׁכָבֵר הַתְּגָרְשׁוּ פְּעָמִים וְכוּ', שְׁבַחְכֶּמָה שׁוֹבְרוֹת בְּתִים וְכוּ', וְלִכֵּן אֵין  
שׁוּם עֲצָה אַחֲרַת רַק שְׁתַּפְּנֵה אֶל הַהוֹרִים שְׁלָהּ וְלַהֲסַבִּיר לָהֶם אֶת הַמְּצָב שְׁלָהּ,  
וְכֵן מִי גָרַם שִׁיְהִיָּה הַנְּתוּק בֵּינֵיכֶם וְכוּ', וְאַף שְׁאֲנִי יוֹדֵעַ מְהֵרָבָה סְפוּרִים כְּאֵלוֹ  
שְׁאֵלוֹ הַגְּרוּשׁוֹת שְׁהֵן פָּשׁוּט מְכַשְׁפוֹת וְכוּ', עוֹשׂוֹת לְנָשִׁים הַצְּעִירוֹת שְׁטִיפַת  
מִחַ כְּזֶה נֶגְדַּ בְּעֵלֵיהֶן, עַד שְׁהֵן לֹא יֵצִיתוּ גַם לְהַוֹרִים וְכוּ', וְלִכֵּן אֶתְּהַ תַּעֲשֶׂה  
אֶת שְׁלָךְ לְדַבֵּר עִם הַהוֹרִים שְׁלָהּ, לְסַפֵּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבְךָ וְכוּ', וְאֶת כָּל  
הַשְּׁתַּלְשִׁלוֹת אֵיךְ שְׁהַשְּׁתַּלְשֵׁל שְׁהַגְּרוּשָׁה הִיא הַתְּחַבְּרָה בְּדֶרֶךְ הַתְּחַכְּמוֹת  
אֶל אֲשֶׁתְּךָ, עַד שְׁשִׁבְרָה לָכֶם אֶת הַבַּיִת לְגַמְרֵי.

וְכֵאֵן הַמְּקוֹם לְעוֹרֵר וּלְפַתּוֹחַ אֶת הָעֵינַיִם הֵן שְׁל אַבְרָכִים צְעִירוֹים, וְהֵן  
שְׁל נְשִׁים צְעִירוֹת, לְהַזְהִיר מְאֹד מְאֹד עִם מִי הֵם מְתַחַבְּרִים וְכוּ', כִּי בְּקִלּוֹת  
הֵם יְכוּלִים לְשֹׁבֵר לָכֶם אֶת הַבַּיִת, כִּי אֲנָשִׁים שְׁאֲצֵלֶם לֹא הוֹלֵךְ טוֹב וְכוּ',



שהתגרשו וכו', או מאיזה סבה אחרת וכו', אם רק מסיתים עבור גרושין, צריכים לברח מהם כמו שבורחים מאש, וזה לא צחוק, אין דבר כזה חבר או חברה, הרגע שרוצים לשבר לי את הבית, צריכים לדעת שזה מכשפה או מרשעת או מכשף או רשע מרשע וכו' וכו', וצריכים מאד מאד לברח מחברים כאלו, זה בא להם פשוט מקנאה שלא יכולים לסבל שלהם זה לא הליך וכו', ולכן הם יעשו כל מה שביכולתם לשבר בתים אחרים, וזה היום מאד מאד נפוץ לצערנו הרב, אשרי מי שפותח את העיניים ובורח מהם.

כי באמת כל זוג צריכים לדעת מה שאמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רס"ג) מענין בני הנעורים ששכיח מאד שנעשה קלקול ביניהם ובין נשותיהם ונפרדים זה מזה איזה זמן, ולפעמים נעשה מזה פרוד לגמרי חס ושלום. ואמר שזה מעשה בעל דבר שמניח את עצמו על זה מאד לקלקל השלום של בני הנעורים כדי שיתפסו במצודתו חס ושלום על ידי זה. כי הוא אורב על זה מאד לתפסם בנעוריהם על ידי קלקול השלום בית, חס ושלום, שגורם בערמומיותו לקלקל השלום שביניהם, והאריך בשיחה זאת כי זה מאד מאד נחוץ לאברכים לדעת איך להתנהג עם האשה, כי לצערנו הרב היום יש כל מיני אנשים פגומים וכו', שהם אומרים שמתמחים בעניני שלום בית וכו', ולוקחים הרבה כסף וכו', ונקראים מפרסמים לעניני שלום בית וכו', ובאמת נתקם אצלם מה שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס"א) שיש מפרסמים ומנהיגים שאינם יכולים להנהיג את עצמם, ואיך ינהיגו את אחרים?! ולכן צריכים מאד מאד לשמר מאנשים כאלו וכו', וכלל זה יהיה בידך, אם אחד רוצה כסף עבור לעשות שלום בית, הוא כבר שקרן גדול מאד, והוא לא מענין שיהיה אצלך שלום בית, כי הוא ימשך את זה לכל הפחות לחצי שנה או לשנה, כי הרי זה הפרנסה שלו, וככה אם הוא יגמר עם זה אחד שתים וכו', אז לא יחזרו אליו, ולכן צריכים מאד מאד לשמר מאנשים כאלו, וכל זוג שיש ביניהם אי הבנות וכו', סוף כל סוף הם רק עכשו התחתנו לפני שנה שנתים, עדיף להם ללכת אל צדיק שאין לו שום פגנה אחרת אלא לעשות ביניהם שלום בית, וזה כל החיים שלו רק שיהיה שלום בית, והוא בכלל לא מענין בכסף של אף אחד, רק אליהם צריכים ללכת, ועל

כֵּלֶם כָּל זֹוג צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשָׁמֵר מִחֻבְרִים אוֹ חֻבְרוֹת שְׁמִסִּיתִים לְהִתְגַּרֵּשׁ וְכו', זֶה בָּא רַק מִחֻמַּת קִנְיָה וְעֵין הָרַע, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁבוּרַח מְאֻנְשִׁים כְּאֵלוֹ.  
הַמֵּאַחַל לָךְ כְּתִיבָה וְחֻתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקִסָּב.

בְּעֻזַּת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נִצְבִים וְלֵךְ, כ"א אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוֹ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבָךְ.

אֲנִי מִכְּרַח לְהִגִּיד לָךְ שְׁרַבְנוּ ז' ל' אָמַר: (תני-מוה"ר, סימן ת"ג) הָרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי עוֹלָה עַל הַכֵּל, וְהָיָה פֶּלֶא אֲצִלִּי מֵאַחַר שֶׁהִמְקַרְבִים שְׁלִי מְאֻמִּינִים לִי, וְלָמָּה לֹא יִזְהָרוּ כָּל הָאֻנְשִׁים הַמְקַרְבִים אֵלַי שִׁיְהִיו כָּלֶם עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה אִישׁ לֹא יַעֲדֵר? כִּי כָּל עֲנִין שְׁלִי הוּא רַק רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וּמִי שְׁזוֹכָה לְהִיּוֹת עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה רְאוּי לֹו לְשִׁמַּח מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (נְחֻמִּיה ח') "אֲכָלוּ מִשְׂמִנִּים וּשְׂתוּ מִמֵּתִיקִים כִּי חֲדוֹת הַיּוֹי"ה הִיא מְעֻזָּכֶם", וְזֶה נֹאֲמַר עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה; וְלִכֵּן תַּעֲשֶׂה כָּל מָה שְׁבִינִידִךְ לְהִיּוֹת בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אֲצִל רַבְנוּ ז' ל', יְהִיָּה מָה שְׁיְהִיָּה וְיְהִיָּה אִיךְ שְׁיְהִיָּה, לֹא נוֹרָא שְׁחֻמִּיךְ יַעֲשֶׂה קְדוּשׁ, סֶךְ הַכֵּל אֲשֶׁתִּיךְ צְרִיכָה לְתַת לֹו אֶת הַסְּדוּר וְשִׁיעֲשֶׂה אֶת הַקְּדוּשׁ, וּמִי יוֹדֵעַ אִם הַקְּדוּשׁ הַזֶּה לֹא יִחְזִיר אוֹתוֹ בְּתִשׁוּבָה, וְלִכֵּן אֵל תַּחֲשֹׁב אַחֲרַת, אֲדַרְבֶּה אֶתָּה תַּסַּע בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְתַפְעֵל שְׂמָה יְשׁוּעוֹת עַל כָּל הַשָּׁנָה, כִּי כֶּךָ אֲמָרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (רֵאשׁ הַשָּׁנָה ח:) "בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה נִדוּן מָה יְהִיָּה בְּסוּפוֹ", הֵינּוּ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הוּא יוֹם הַדִּין וְהַנּוֹרָא שְׁדִנִּים אֶת כָּלֶם כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, מָה יְהִיָּה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּשָׁנָה זוֹ, מִי לְחִיִּים מִי לְמוֹת וְכו', מִי בְּחִנִּיקָה וּמִי בְּשִׁרְפָה וְכו', וְכֵן אֲמָרוּ (בִּיצָה ט"ז.) "כָּל מוֹזוֹנוֹתֵינוּ שֶׁל אָדָם קְצוּבִים מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה", הֵינּוּ שְׂאֵז כּוֹתְבִים אֶת הַתְּקִיב לְאָדָם עַל כָּל הַשָּׁנָה, וְכֵן אֲמָרוּ: (בְּרֵאשִׁית רַבָּה פְּרָשָׁה נ"ו סימן י"ג) "כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה יִשְׂרָאֵל נֹאֲחֲזִין בְּעִבְרוֹת, וּמִסְתַּכְּכִין בְּצָרוֹת, וּבְרֵאשׁ הַשָּׁנָה הֵן נוֹטְלִין שׁוֹפָר וְתוֹקְעִין בוֹ, וְנִזְכָּרִים לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהוּא מוֹחֵל לָהֶם"; כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא בַר מֵינֵן, אֲזִי בְּלִי שׁוּם סִפְק יִקְבַּל עֲנֵשׁ, כִּי יֵשׁ

דין ויש דין, אבל כשכא בראש השנה ומבקש סליחה, ומכניע את עצמו לפניו יתברך, מיד הוא מוחל לו, כמאמרם ז"ל: (שוחר טוב תהלים ק"ב) "פנה אל תפלת הערער", אמר רבי יצחק, כלפי דורות אמרו, שאין להם לא נביא ולא כהן ולא בית המקדש שיכפר עליהם, אלא עוד תפלה אחת שנשתיר להם שהם מתפללין בראש השנה ויום הכפורים, ולא תבזה אותו מהם. הרי, "ולא בזה את תפלתם"; הרי שלף לפניך שבראש השנה אז הוא המשפט לכל העולם כולו, והנה ידוע כשיש משפט חמור צריכים לקחת עורך דין גדול, וככל שהמשפט יותר גדול ויותר מסבך, לוקחים את העורך דין הכי גדול, ואם נגזר עליו איזה ענש מות רחמנא לצלן, אזי לוקחים את העורך דין הכי גדול בעולם, ואף שזה עולה הון תועפות, מוכרים את כל מה שיש לו כדי לשלם להעורך דין, העקר שיציל אותו ממות בטוח לחיים, והנה רבנו ז"ל הוא העורך דין הכי גדול בעולם, והוא הכריז: (חיי-מוהר"ן, סימן ת"ה) "הראש השנה שלי הוא חדוש גדול, והשם יתברך יודע שאין הדבר הזה בירשה מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה, לא מבעיא אתם כלכם, בודאי תלויין בראש השנה שלי, אלא אפלו כל העולם כלו תלוי בראש השנה שלי"; ולכן נוסעים אל רבנו ז"ל על ראש השנה, כדי שהוא יהיה לנו עורך דין בהמשפט ששופטים אז את כל אדם, והוא מוסר את נפשו עבור כל אחד שכא אליו וחוזר שם בתשובה שלמה ומבקש ממנו יתברך ישמר אותנו כל השנה מכל מיני צרות ורעות רבות וכו', ושינזקה להכתב בשנה של בריאות והצלחה בהחיים, ופרנסה טובה, ושמירה מכל מיני גנבות וגזלות ואלימות, ומכל מיני מיתות משונות, כי הצדיק האמת הוא העורך דין הכי גדול, ורבנו ז"ל רצה שכלם יהיו אצלו בראש השנה בלי יוצא מן הכלל, ולכן אשתך צריכה להבין כי בזה שאתה נוסע אצל רבנו ז"ל, אתה מציל את עצמך ואותה ואת הילדים מכל מיני מארעות ומכשולים וסכנות שרק קורה בעולם, וכן שתכתב בפרנסה בשפע, ובכל הישועות שרק צריכים, האם לא כדאי בשביל זה להשאיר לבד עם הילדים סך הכל כמה ימים? הרי בראש השנה פועלים אצל רבנו ז"ל במיליונים וכו', כל אחד כפי האמונה החזקה בזה וכו', ולכן למה להנשים לדאג? אדרבה הן צריכות לגרש את בעליהן להיות בראש השנה באומן, כי

אם שְׁמָה מְחַלְקִים בְּרִיאוֹת, פְּרִנְסָה, שְׁלוֹם בֵּית, יְלָדִים, נַחַת וְכוּ' וְכוּ', הָאֵם זֶה לֹא שׁוֹה פִּי מִיְלִיּוֹן מְלֻנְסֵעַ לְעֶסְקִים מַעֲבָר לִים לְמִזְרַח הָרְחוֹק כְּמוֹ סִין, אוּ בַמַּעֲרָב הַפְּרוּעַ כְּמוֹ לוֹס אַנְגֵ'לִס? וְלִכֵּן הַנְּשִׁים צְרִיכוֹת לְדַעַת שְׁבַעֲלֵיהֶן לֹא נוֹסְעִים לְחַפְשָׁה כְּמָה יָמִים אֲצֵל צִיּוֹן רַבְנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֲלֵא שֶׁם נִמְצָא הָעוֹרֵף דִּין הָכִי גָדוֹל בְּעוֹלָם שֶׁהוּא מִמְּלִיץ עֲבוֹרָנוּ, וּבְזִכְרוֹתָו נִבְיָא הַבֵּיתָה כָּל מָה שְׁאַנְחֵנוּ צְרִיכִים וְכוּ', וְהֵן צְרִיכוֹת לְדַעַת שׁוֹה בְּכָלֵל לֹא קָל לְהִיּוֹת שְׁמָה כְּמָה יָמִים הָאֵלוּ, הַגְּשָׁמִיוֹת אֵינּוּ גְשָׁמִיוֹת בְּכָלֵל וְכוּ', כָּל אֶחָד עוֹבֵר אֶת הַתְּקוּן שְׁלוֹ וְכוּ' וְכוּ', אֲבָל בּוֹדָאֵי זֶה מִשְׁתַּלֵּם בְּמִיְלִיּוֹן אַחֲזוּ.

וְלִכֵּן אִם כָּל הַבְּעִיָּה אֲצֵלְכֶם שְׁאִין מִי שִׁיעֶשֶׂה קְדוּשׁ בְּשִׁבְלֵי אֲשַׁתָּךְ וְהַיְלָדִים, שֶׁתִּכְבְּדוּ אֶת חֲמִיכֶם שֶׁהוּא יַעֲשֶׂה קְדוּשׁ, וּבְזִכְרוֹת הַקְּדוּשׁ הַזֶּה הוּא יִחְזֹר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְאֵתָה תִּשָּׂאֵר בְּאוֹמֵן וְתִפְעַל שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה לָךְ וְלֹא־שַׁתָּךְ וְהַיְלָדִים, וּכְכֹר אָמַר מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל שְׁכָל אֶחָד שִׁיְהִיָּה אֲצֵל רַבְנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּהַגְּאָלָה הַעֲתִידָה.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקִסָּג.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסִדֹּר נִצְבִּים וְיֵלֶךְ, כ"א אֱלוֹל ה'תּשׁע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲנִיָּה

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֲנִי חוֹשֵׁב אַחַר שְׁלִישִׁים שָׁנָה שֶׁל נִשְׁוֹאִין וַיֵּשׁ לָכֶם שְׁבַעַה יְלָדִים שִׁיְהִיו בְּרִיאִים, לֹא מִתְגַּרְשִׁים וְכוּ', וְהַבֵּן שְׁלֶךְ צוֹדֵק וְכוּ', וְלִכֵּן תַּעֲשִׂי כָּל מָה שְׁבִיכְלָתְךָ לְהַתְּאֹזֵר בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוֹת שְׁאִין מְדָה יוֹתֵר יָפָה מִזוֹ, וְאֲפִלוּ שׁוֹה בָּא לָךְ מְאֹד מְאֹד קֶשֶׁה, זְכָרִי מֵהַ שְׁאֵמַר הַתְּנָא הַקְּדוּשׁ: (אָבוֹת פָּרָק ה')

"לְפּוֹם צַעֲרָא אַגְרָא", וְדַעֲי לָךְ כְּשֶׁאֲשֶׁה עוֹצֵרֵת עֲצָמָה לֹא לְכַעַס וְכוּ', עַל יְדֵי זֶה הִיא מַצְלֵת אֶת חַיֵּי הַנִּשְׁוֹאִין שְׁלָה וְכוּ', כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי מְדַת הַסְּבָלָנוֹת וְלֹא לְהַכְּנִס בְּכַעַס וּקְנָאָה וְכוּ' וְכוּ', וְהִיא צְרִיכָה לְרֹאוֹת שְׁלֵא תַּהֲיָה לָהּ שׁוֹם

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל פה

תרעמת על בעלה, כי האשה היא חלק מבעלה, כמו שכתוב: (בראשית ב' כ"ג) "עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת", ולכן אשרי האשה שקנתה לעצמה את מדת הסבלנות לגבי בעלה וכו', ומוחלת לו על הכל, ומתחזקים לאהב אחד את השני, שאז השכינה תשרה בתוך הבית, ועל ידי זה יצליחו בחיי נשואיהם.

למה הצרכת לחכות כל כך הרבה שנים? כי אם הרגשת כבר בהתחלה שבעלך יורד עליך וכו', ומשפיל אותך וכו', את היית צריכה להיות פתוחה אתו ולומר לו פתחי, בעלי היקר, אני אוהבת אותך מאד מאד, אבל אני לא יכולה לקחת השפלות וכו', אתה יודע שלא לקחת אשה מהרחוב, כי יש לי השפלה וכו', אל תעשה עלי בקורות, אני לא אוהבת את זה וכו' וכו', את צריכה להיות מאד מאד פתוחה לבעלך, ורב הנשים שסובלות מהשפלה שהבעל משפיל אותן וכו', כי הן לא פותחות את הפה להגיד לבעליהן שזה כואב לה, ולהפך הבעל חושב שהוא לא עשה שום דבר, הוא שה תמימה וכו', וכך צריך בעל להתנהג, להשפיל את אשתו וכו', ולרדת עליה ולעשות בקרת על כל מעשיה וכו' וכו', אבל האשה צריכה לפתח את הפה ולהסביר לו שזה לא הולך ככה וכו', אני מאד מקווה להקדוש-ברוך-הוא אם תתנהגי כך לפתח את הפה ולהסביר לו, אז הוא יפתח את העינים וכו', כי הוא חושב שהוא צודק, וזה הדרך של בעל להשפיל ולרדת ולעשות בקרת על האשה וכו'.

ולכן אחר שלשים שנה של נשואין והבאתם שבעה ילדים בעולם, אזי את צריכה לחשב מחשבות אחרות ולא להתגרש, ודעי לך שאת הכל יכולים לתקן אם רק רוצים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשפילי ותצליחי. המאחל לך פתיבה וחתימה טובה

## דַּתְקִסָּד.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נִצְבִּים וְיֵלֶךְ, כ"א אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבָךְ.

לֹא צְרִיכִים לְהִכְנִס בְּפִאֲנִיקָה, וּמִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן שְׂאִסוֹר לְהִכְנִס אֶת  
אֲחֵרִים בְּפִאֲנִיקָה, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׁמֵר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל  
מִכָּל רַע וּמִכָּל מְשַׁחֲתִית, וְיִקְיָם (יִשְׁעִיָּה נ"ד י"ז) "כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלַח",  
וּבִפְרָט הַיּוֹם הַזֶּה נִכְנָסוּ לְלַמֵּד לְמַעַלְהָ מִשְׁנֵי מִלִּיּוֹן יְלָדִים לְבִתֵּי סִפּוֹ, וּמִי  
יִתֵּן שִׁילְמוֹדוֹ אֶתֶם אָמוּנָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל כָּל פָּנִים שֶׁכָּל יֶלֶד אוֹ יְלָדָה יוּכְלוּ  
לֵאמֹר "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיְי"ה אֱלֹקֵינוּ הַיְי"ה אֶחָד" "בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ  
לְעַלְמֵי עֵד", אֲשֶׁר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה מ"ב). אָמַר לְהֵן הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-  
הוּא לְיִשְׂרָאֵל אֶפְלוּ לֹא קִיַּמְתֶּם אֲלֵא קְרִיאַת שְׁמַע שְׁחֲרִית וְעַרְבִית אִי אֶתֶם  
נִמְסְרִין בְּיָדָם; יַעֲזֹר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁהַכֹּל יִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה, וְלֹא יֵאָרַע שׁוֹם  
רַע וּמְכַשׁוֹל וְכוּ', לְשׁוֹם בַּר יִשְׂרָאֵל, וְנִזְכָּה לְהַכְתֵּב בְּכַתִּיבָה וּחְתִּימָה טוֹבָה,  
שְׁנַת גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה, שְׁנַת שְׂמֻחָה, שְׁנַת עֶשֶׂר וְאֶשֶׁר, וְלֹא יִצְטָרְכוּ עִם יִשְׂרָאֵל  
זֶה לְזֶה, וְנִזְכָּה יַחַד לְרֵאוֹת בְּהַתְגַּלוֹת שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ וּבְכַנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.  
הַמֵּאֲחֵל לְךָ כְּתִיבָה וּחְתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקִסָּה.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נִצְבִּים וְיֵלֶךְ, כ"א אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֶל ... תְּחִיָּה  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבָךְ.

בְּוִדְאֵי הַבְּטָחָה זֶה הַבְּטָחָה, וְזֶה מִתְקִים, אֲבָל הַבְּעִיָּה אֲצֵל כָּל אֶחָד  
וְאֶחָת שְׂרוּצִים לְהַתְחַתֵּן אֶפְלוּ שְׂזֶה גְרוּשׁ עִם גְרוּשָׁה, יֵשׁ בְּעִיָּה אֶחָד שֶׁהֵם

בְּרָנִים גְּדוּלִים מֵאֵד, וְעַל יָדֵי זֶה מִפְּסָפְסִים אֶת הַזְּוֹג שְׁלֵהֶם, וְאֲנִי רָגִיל לֹמֵר לְכָל רוֹק וְרוֹקָה, וְזֶה שִׁיף גַּם לְגְרוּשׁ אוֹ לְגְרוּשָׁה.

שְׁצָרִיכִים לְדַעַת שְׁאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (יבמות ג.ט.) "נְחִית דְּרָגָא נְסִיב אֶתְתָּא", צָרִיכִים לְרַדַּת מְדֻרְגָה וְאִזּוּ מוֹצְאִים אֶת הַזְּוֹג, כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל בְּחוּר אוֹ בְּחוּרָה הֵם גְּאוֹתָנִים וְכוּ', וְלֹא מֵתָאִים לָהֶם לְקַחַת אֶת זֹאת אוֹ אֶת זֶה וְכוּ', 'אֲנִי הֵכִי חֲכָם וְהֵכִי יָפֵה וְכוּ', אֶקַּח אֶת זֹו? אוֹ 'אֲנִי הֵכִי חֲכָמָה וְהֵכִי יָפֵה וְהֵכִי מִשְׁפַּלְת וְכוּ', אֶקַּח אֶת זֶה? וְהֵם מְסֻתוֹבְבִים וּמְחַפְּשִׁים אֶת הַזְּוֹג שְׁלֵהֶם כְּפִי הַדְּמִיוֹן שֶׁנִּכְנַס כְּכֹל אֶחָד וְאֶחָת כְּאֵלוֹ מִי יוֹדֵעַ מֵה הוּא, וְהֵם מְחִיבִים שְׁיָבוֹאוּ לָהֶם זוּג מִשְׁהוּ שְׁעָרִין לֹא נִבְרָא וְכוּ', וְעַל יָדֵי זֶה מְחַפְּשִׁים וְכוּ', וּמְסֻתוֹבְבִים וְיוֹצְאִים לְפָגִישׁוֹת פֶּן וְאוּלַי אֲמַצָּא אֶת בְּחִיר לְבָבִי שְׁיָבוֹא אֵלַי עַל סוּס לְבָן עִם שָׂקִים מְלֵאִין כֶּסֶף וְכוּ', וּבְשִׁבִיל זֶה הַבְּחוּר אוֹ הַבְּחוּרָה מְחַכִּים עַד שְׁיִוָּלָד זוּג כְּזֶה, וּבֵינן כֶּף הֵם לֹא קוֹלְטִים שֶׁהַזְּמַן לֹא מְחַפָּה, כְּמֵאֲמַר הַחֲכָם "הַזְּהַר מִן הַזְּמַן כִּי הוּא אוֹיֵב רַע מֵאֵד", עַד שֶׁתּוֹפְסִים אֶת עַצְמָם רוֹאִים שְׁאֲנַחְנוּ כְּבָר בְּגִיל שְׁלִשִׁים, מָה עוֹשִׂים עַכְשָׁו? עַל זֶה בָּאִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וְנוֹתְנִים לָנוּ עֲצָה: (יבמות ג.ט.) "נְחִית דְּרָגָא נְסִיב אֶתְתָּא", תְּרַדוּ מְדֻרְגָה וְאַל תַּחְזִיקוּ מִעַצְמְכֶם כֹּל כֶּף בְּגְדוּל וְכוּ', וְאִזּוּ תִמְצְאוּ בְּקִלוֹת זוּג מֵה שְׁיִתָּאִים לָכֶם.

וְזֶה שִׁיף גַּם לְגְרוּשׁ אוֹ לְגְרוּשָׁה, אֲסוּר לְהִיּוֹת כָּל כֶּף בְּרָנִים, כִּי הַחַיִּים כָּל כֶּף קְצָרִים, הֵנָּה אֲנַחְנוּ כְּאֵן וְהֵנָּה אֲנַחְנוּ יוֹצְאִים מִזֶּה הָעוֹלָם, וְכֹל כֶּף חָבֵל לְפַסְפֵּס אֶת הַחַיִּים וְכוּ', בְּשַׁעַה שֶׁהֵנָּה יוֹם הֵנָּה לִילָה הֵנָּה שְׁבוּעַת הֵנָּה חֲדָשׁ, וְהֵנָּה כְּבָר שְׁנָה, וְכֶף הוֹלְכִים הַיָּמִים וְהַחֲדָשִׁים וְהַשָּׁנִים, וְכָבֵר אֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה צ"ו, סִימָן ב') "כְּצֹל יָמֵינוּ עַל הָאָרֶץ וְאִין מְקוּהָ", וְהַלּוֹאִי כְּצֹלוּ שֶׁל כֶּתֵל אוֹ כְּצֹלוּ שֶׁל אֵילָן, אֲלֵא כְּצֹלוּ שֶׁל עוֹף בְּשַׁעַה שֶׁהוּא עָף? דְּכִתְיִב: (תְּהִלִּים ק"ד) "כְּצֹל עוֹבֵר", "וְאִין מְקוּהָ", וְאִין מִי שְׁיִקְוָה שְׁלֹא יָמוּת הַכֹּל, יוֹדְעִים וְאוֹמְרִין בְּפִיהֶם שֶׁהֵן מְתִים; וְדוּד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר: (תְּהִלִּים צ') "יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם שְׁבַעִים שְׁנָה", וְאֲמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהֲרָן, חֵלֶק א', סִימָן ס"א) שֶׁהַשְּׁבַעִים שְׁנָה פּוֹרְחִים כְּמוֹ רַבַּע שַׁעַה, וְכֵן אָמַר: (לְקוּשִׁי-מוֹהֲרָן, חֵלֶק ב', סִימָן ק"ח) "אָדָם בְּשִׁבִיל תַּעֲנוּג קָטָן שֶׁל רַבַּע שַׁעַה הוּא יָכוֹל לְאָבֵד אֶת כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא", וְזֶה שִׁיף יוֹתֵר בְּמְרִיבוֹת בְּבִית, וְלָכֵן אֲשֶׁרֵי הַזְּוֹג

שְׁמִשְׁלִימִים בִּינֵיהֶם וּמִסְתַּכְלִים עַל הַתְּכָלִית הַנִּצְחָי, כִּי הַחַיִּים כֹּל כֶּךָ קִצְרִים, וְחֻבֵּל לְפַסְפֵּס אֶת הַחַיִּים עִם מְרִיבוֹת וּנְכוּחִים וְכוּ' וְכוּ', הַלֹּאֵי שְׁתַּצִּיטִי אוֹתִי עַל כָּל פָּנִים מֵעַכְשָׁו.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקִסוֹ.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם וַתְּבָרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר נִצְבִים וַיִּלָּךְ, כ"א אֱלוֹל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲנִיָּה

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

קִדְּם עָלֶיךָ לְדַעַת שְׁעַל כָּל דְּבָר יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְרַבְנוּ ז"ל אָמַר:  
(לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן קי"ב) "אִם אַתָּה מֵאֲמִין שְׁיִכּוּלִים לְקַלְקֵל תִּאֲמִין שְׁיִכּוּלִים לְתַקֵּן", וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת ל"ד) בְּמָקוֹם שְׁבַעֲלִי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים, שֵׁם אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (פְּסִיקְטָא דְּרַב כְּהֵנָא) גְּדוּל כַּחַה שֶׁל תְּשׁוּבָה שְׁכִינֵן שְׁאֲדֵם מְהִרְהוּר בְּלָבוּ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, מִיָּד הִיא עוֹלָה לֹא עַד עֲשָׂרָה יָמִים וְלֹא עַד עֲשָׂרִים וְלֹא עַד מֵאָה, אֲלֵא עַד מֵהֶלֶךְ חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנִים, וְלֹא עַד רְקִיעַ רֵאשׁוֹן וְשָׁנִי, אֲלֵא שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת לְפָנֵי כִסֵּא הַכְּבוֹד, וְהַסְמָ"ךְ מ"ם מֵאֵד מֵאֵד מִפְּחוּד מִבֶּן אֲדָם שְׁחִזוֹר בְּתְּשׁוּבָה, כִּי כִיּוֹן שְׁאֲדֵם בָּא אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲפִלוּ שֶׁהוּא עֹשֶׂה עַד עַכְשָׁו מַה שֶׁהוּא עֹשֶׂה, וּמִתְנַדָּה וּמִתְחַרֵּט עַל כָּל מַה שֶׁעֲשָׂה, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּבֵד מִקְּבֵלוֹ, וְלִכֵּן אֲסוּר לָךְ לֹמַר דְּבָר כְּזֶה שֶׁגְּמַרְתָּ בְּלִבְךָ שֶׁאֵת לֹא מִתְּכַוֵּנָה לְהִתְחַתֵּן כָּלָל וְכָלָל, אֲדַרְבָּה הִרְגַע שֶׁאֵת חוֹזֶרֶת בְּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּמִתְחַרֵּט עַל הַעֲבֵר וְכוּ', הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל לָךְ, וּבִפְרָט כְּשֶׁאֵת מִתְּבַשֵּׂת מִמַּעֲשֵׂיךָ שֶׁעֲבַרְתָּ וְכוּ', תִּזְכְּרִי מַה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת י"ב:) הַעוֹבֵר עֲבָרָה וּמִתְבַשֵּׂשׁ בָּהּ מוֹחֵלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו; וְלִכֵּן אֵין לָךְ מַה לְדַאֵג כָּלָל.

א, אֲסוּר לְהִגִּיד דְּבָר כְּזֶה שֶׁמַּה שֶׁקָּרָה לָךְ זֶה מְלַמְעָלָה מְכוּן מִהַקְּדוּשׁ-



ברוך-הוא, כי הבחירה ביד האדם, אם כן לעשות אם לא לעשות, הקדוש-ברוך-הוא מוסר את הבחירה ביד האדם, ואם יש לו שכל הוא בוחר בטוב, ואם אין לו שכל הוא בוחר ברע.

ב, צריכים לעקר מעצמו את רגשי האשמה וכו', וצריכים מאד מאד לשמר שהמצפון לא יהרס אותו וכו', מה שעבר עבר, וצריכים לזכור כי העבר אין והעתיד צדין, ולכן תתחילי התחלה חדשה, ואמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן כ"ו) אצל העולם השכחה היא חסרון גדול בעיניהם. אבל בעיני יש בהשכחה מעלה גדולה. כי אם לא היתה שכחה, לא היה אפשר לעשות שום דבר בעבודת השם יתברך אם היה זוכר כל מה שעבר לא היה אפשר לו להרים את עצמו לעבודתו יתברך בשום אופן, גם היו מבלבלים את האדם מאד כל הדברים שעוברים עליו. אבל עכשו על ידי השכחה נשכח מה שעבר.

ג, אשה צריכה להתחנן ולא להשאיר לבד בשום פנים ואופן.

ד, את צריכה למצא מסגרת, כי בפרוש אמרו חכמינו הקדושים (כתובות נ"ט) הבטלה מביאה לידי שעמום (שג"ע), הדבר הכי מזיק לאדם שהוא מסתובב בטל בלא כלום, ולכן את מרחתה למצא איזה מסגרת.

נא ונא ראי להיות בשמחה עצומה, ותשתדלי מאד מאד לא לתת את העצבות והדכאון שיתפס אותך, כי הסמ"ך מ"ם רוצה רק לשבר את האדם ולהפילו בעצבות ובמרירות ודכאון, כי זה כל כחו, ורבנו ז"ל הזהירנו מאד מאד על מדת השמחה, ואמר (לקוטי-מוה"ר, חלק ב', סימן כ"ד) שצריכים להכריח את עצמו עם כל הכחות להיות בשמחה, ואת צריכה לדעת שלהיות בשמחה זה בא במסירות נפש הכי גדולה, ולכן אשרי מי שמכריח את עצמו להיות בשמחה, ואז טוב לו כל הימים, וכן הרגילי את עצמך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר אין טוב מזה, כי כל דבור ושיחה שאדם מדבר ומשיח לפני הקדוש-ברוך-הוא, נשמע ונתקבל בכל העולמות, וגורם נחת רוח למעלה, אשרי האשה שחזקה בזה בכל יום.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלִיתִי שְׂאֵנִי מִבְּקָשׁ  
וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדוּךָ שִׁיְהִיָּה לְךָ הַצְּלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנִי תִשְׁכִּילִי וְתִצְלִיחִי.  
הַמְּאַחֵל לְךָ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקִסָּז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר נְצֻבִים וְיִלְךְ, כ"א אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחֲיָה  
לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

אֶת צְרִיכָה לְדַאֵג שִׁיְהִיָּה לְהִבֵּן שְׁלֹךְ הַמְּקוֹם הַכִּי מִתְאִים לוֹ, וְשֶׁהוּא יִהְיֶה  
מְרֻצָּה וְשִׁמְחָה, וְאֵל תַּעֲשִׂי שׁוֹם עֶסֶק מְזֵה, כְּדֵי שֶׁהִילָד לֹא יַעֲשֶׂה מְזֵה עֶסֶק,  
כִּי לְפַעֲמִים אִם הוֹרִים עוֹשִׂים מְאִיזָה דְּבַר עֶסֶק, אִזּוֹ הִבֵּן מִשְׁחַק עַל זֶה וְכוּ',  
הוּא סֵךְ הַכֹּל בְּגִיל חֲמֵשׁ, תִּרְאוּ לַעֲשׂוֹת אֶת אֲשֶׁר הַכִּי טוֹב בְּשִׁבְלֹו, וְהַקְדוּשׁ-  
בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְכֶם שְׁתִּירוּ רַב נַחַת דְּקִדְשָׁה מִמֶּנּוּ.  
הַמְּאַחֵל לְךָ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקִסָּח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר נְצֻבִים וְיִלְךְ, כ"א אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוֹ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

אֵין מְלִים בְּפִי לְהוֹדוֹת לְךָ וּמְכַל שְׁכֵן לְהַסְבִּיר לְךָ אֶת גְּדֹל הַזְּכוּת שִׁישׁ  
לְךָ שְׂאֵתָה עוֹמֵד חֲזֹק עַל כָּל אַבְרָךְ וְלִתֵּת לָהֶם עֲשָׂרָה סְפָרִים שִׁיקְחוּ אֶת זֶה  
וְיִפְיִצוּ בְּאוֹמֵן, כִּי הַשָּׁנָה יִהְיֶה שְׂמָה יוֹתֵר מִכָּל הַשָּׁנִים, וּמָה גַם בְּאִים מְכַל  
חֲלָקֵי הָעוֹלָם מִמֶּשׁ, מְאוֹסְטְרָלְיָה הַרְחוֹקָה, עַד דְּרוֹם אֲפְרִיקָה וְכוּ', וּמְאַרְצוֹת  
הַבְּרִית עַד כָּל מְדִינוֹת אֵירוֹפָּה, וְכֵן מְכַל הַמְּדִינוֹת שֶׁל דְּרוֹם אַמְרִיקָה וְכוּ',

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל צא

ויכבר לא מדברים שאין עיר בארץ ישראל שלא באים משמה יהודים על ציון רבנו ז"ל, ולכן אתה עושה דבר גדול מאד, ותראה לדאג שכל אחד יקח על כל פנים עשרה ספרים והוא יפיץ את זה שמה באומן, או אפלו בשדה התעופה, או אפלו במטוס, איפה שרק יכול, כי ההכרח לגלות את האור הגנוז של רבנו ז"ל.

ולכן תראה לשמח מאד מאד על נעם חלקה, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שזנקה לראות במו עינינו איך שדבר רבנו ז"ל מתגלה בכל העולם כלו.

אל תשאיר את הספרים בחוץ על הרחבה ליד הכולל, כי הידיים יהרסו את זה וחקל.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקסט.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

לדעתי יש לי שדוף טוב עבור בנך ... נרו יאיר, וכדאי שלא תחכה אלא תקף ומיד תגמר עם השדוף, והקדוש-ברוך-הוא יעזר שתזכה לעשות גם שדוף טוב עם בתך תחיה, העקר כשמציעים שדוף לא כדאי להגיד לא וכו'.

ראה לחזק את עצמך ביתר שאת ביתר עז, ותחזיק מעמד ולא להשבר משום דבר, כי גדול אדונינו ורב להושיע.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקע.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אַל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך שתתפטר מהצרה מה שיותר מהר וכו',  
כי נפלת בפח וכו', וכדאי לך לצאת מזה מה שיותר מהר, ותעשה כל מיני  
השתדלות דרך איזה אפן שרק יכול להיות לצאת מהצרה הזו.

תעשה כל מה שביכולתך רק להיות בשמחה, כי הסמ"ך מ"ם עובד על  
כל אדם כל כך חזק להפילו בעצבות ובמרירות ובדכאון וכו', רק על ידי  
הדמיונות שמכניס בו וכו' וכו', כל אחד כפי בחינתו וענינו, ולכן אתה מכרח  
לעשות כל מיני פעולות שבעולם רק להיות בשמחה, והרגע שתהיה בשמחה,  
זה ירחיב לך את הדעת לגמרי, וכמו שאמר רבנו ז"ל: (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב',  
סימן י) "מה שבני אדם רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא, זה מחמת חסרון ישוב  
הדעת, ולמה אין ישוב הדעת? כי חסר מהשמחה", ולכן תמסר את נפשך  
להיות בשמחה, ואז תזכה לגדלות המוחין, וכבר לא יחסר לך שום דבר.

בענין הספרים, לא כדאי שתביא את זה לאומן, כי אין לי מי שיביא לי  
את זה פה, אני בא בעזרתו יתברך שמו אחר החגים לארץ ישראל, אזי תתן  
לי את זה ביבנאל, ואם אתה יכול להשיג לי ספר "תורה לשמה" מהבן איש  
חי דפוס חדש, שרק עכשו יצא לאור, וכן ספר "אמרי בינה" על מסכת חלין.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש  
ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית.  
המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתקעא.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחֲיָה

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מַכְתָּבְךָ.

אין לי מלים להודות לך על מה שאת עושה מתן בסתר וכו', אשר זה הצדקה הכי גדולה, וכדאי שהצדקה הזו שאת עוזרת למשפחות נזקקות, שיגן עליכם ותרוו רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציקם.

לצערנו הרב, יש כמה משפחות שפשוט מחסרי אמצעים, והמקרר שלהם פשוט ריק בשבת, כגון ... תחיה, או ... תחיה, או ... תחיה, העקר תעשי כל מה שביכולתך להמשיך בעבודה הקדושה הזו, וחזקי ואמצי מאד כי גדול אדונינו ורב להושיע, ובזכות הצדקות שאת עושה תראי עוד הרבה הרבה ישועות, ובפרט שהצדקה הוא בסתר שזה עולה על הכל.

אני מאד מבקש אותך תתאזרי במדת הסבלנות שאין מדה יותר יפה מזו, ואפלו שזה בא לך מאד מאד קשה, זכרי מה שאמר התנא הקדוש: (אבות פ"ק ה') "לפום צערא אגרא", ודעי לך כשאשה עוצרת עצמה לא לכעס וכו', על ידי זה היא מצלת את חיי הנשואין שלה וכו', כי הכל תלוי כפי מדת הסבלנות ולא להכניס בכעס וקנאה וכו' וכו', והיא צריכה לראות שלא תהיה לה שום תרעמת על בעלה, כי האשה היא חלק מבעלה, כמו שכתוב: (בראשית ב' כ"ג) "ויהא אדם ואת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת", ולכן אשרי האשה שקנתה לעצמה את מדת הסבלנות לגבי בעלה וכו', ומוחלת לו על הכל, ומתחזקים לאהב אחד את השני, שאז השכינה תשרה בתוך הבית, ועל ידי זה יצליחו בחיי נשואיהם.

בענין נסיעה לאומן על ראש השנה, תגידי לבעלך הוא יכול להלוות וכו', והקדוש-ברוך-הוא יחזיר לכם שפע כפול כפלים, כי רבנו ז"ל אמר: אני כבר דאגתי שיהיה לכל אחד ואחד על הנסיעה הלוך וחזור וכו', ועל זה יכולים לומר מה שאמרו חכמינו הקדושים על שבת, (ביצה ט"ו:) אמר להם הקדוש-ברוך-הוא לישראל: בני, לוו עלי וקדשו קדשת היום והאמינו בי

## צד אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמֵּד בְּנַחֵל

וְאֵנִי פּוֹרֵעַ; וְלִכֵּן גַּם עַל הַנְּסִיעָה עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוֹמֵן יְכוּלִים לֹמַר דְּבַר זֶה, כִּי רִבְנוּ ז"ל הִבְטִיחַ לָנוּ שִׁיְהִי לָנוּ עַל הַלּוּף וְחִזּוֹר.

בְּעֵינֵי חֲנוּךְ הַיְלָדִים וְכו', לֹא כִּדְאִי לְדַחֵק עֲלֵיהֶם וְכו', רַק לְלַכֵּת אִתָּם בְּיַד קָלָה וּבְאַהֲבָה גְדוּלָה מְאֹד, וְלֹא לְהִיּוֹת בְּכַעַס עֲלֵיהֶם, וְרִבְנוּ ז"ל אָמַר (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת בְּנִים, סִימָן ק"ז) הַבְּנִים שׁוֹטִים, כְּשֶׁאַבִּיָּהֶם כְּעֶסֶן; כִּי כְּשֶׁהָאָבָא כְּעֶסֶן וְהֵבֵן שׁוֹאֵל אוֹתוֹ מִשְׁהוּ וְכו', וְהָאָבָא צוֹרֵחַ וְצוֹעֵק עֲלָיו כְּמִטְרֵף וְכו', אֲזִי הֵבֵן נִשְׁאָר שׁוֹטֵה וְכו', אָבָא צָרִיף לְהוֹרִיד אֶת עֲצָמוֹ אֶל יְלָדָיו, וְלִסְפֹּר לָהֶם סְפוּרֵי צְדִיקִים, וְכֵן לְהִתְעַנֵּן בְּכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם, שְׂזָה מְעַקֵּר הַחֲנוּךְ, בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפְּן לֹא לְדַחֵק אוֹתָם וְכו' וְכו', אָמַת שְׁצָרִיכִים לְשִׁמּוֹר הַיּוֹם עַל הַיְלָדִים יוֹתֵר מְאִי פַעַם, כִּי יֵשׁ כָּל מִינֵי כְּלֵי מִשְׁחִית שִׁיְכוּלִים לְרֵאוֹת בְּזָה כָּל מִינֵי דְבָרִים מְכַעְרִים וְכו' וְכו', עַם כָּל זֹאת הִכָּל צָרִיף לְהִיּוֹת בְּדַרְכֵי נַעַם וּבְאַהֲבָה גְדוּלָה מְאֹד.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַח לָךְ רְפוּאָה שְׁלֵמָה בְּכָל אֲבָרֶיךָ וּבְכָל גִּידֶיךָ וּבְכָל טְפֵי דְמִיָּךְ, וְלֹא יַחְסֵר לָךְ שׁוּם דְּבַר.

וְלִקְרֹאת יוֹם הַנְּשׁוּאִין הַשְּׁלֵשׁ עֲשָׂרָה שְׁלָכֶם, אִתָּם צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשִׁמּוֹחַ כִּי תִהְיֶה לְאֵל, בְּעֵלְךָ הוּא בְּעַל יָקָר מְאֹד, וְשִׁמְעָתִי שֶׁהוּא לֹמֵד בְּכָל בְּקָר אֶת הַדָּף הַיּוֹמִי שְׂזָה מִמֶּשׁ מַחְיָה אוֹתִי.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִרְחִיב לָכֶם בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, וְנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמְחוֹת תָּמִיד.

הַמְּאַחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקַעֵב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נְצִיבִים וְלָךְ, כ"א אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיָה

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

## אֲשֶׁר שָׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל צֶה

הַלּוֹאֵי וְהַלּוֹאֵי שֶׁהֵיית מְכַנִּיסָה אֶת עֲצָמָהּ בְּהַכְשָׁרוֹן שֵׁישׁ לָךְ לְלַמֵּד אֶת הַנְּשִׁים רְקוּדִים, כִּי רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּשִׁי-מוֹהָר"ן, חֵלֶק א', סִימָן י') עַל יְדֵי הַמְּחִיאַת כַּף וְרְקוּדִים מִמְּתִיקִים אֶת הַדֵּינִים, וְזֶה שֵׁיף גַּם לְנָשִׁים שֶׁהֵן צְרִיכוֹת לְהִיּוֹת תָּמִיד שְׂמֵחוֹת וְעֲלִיזוֹת, וְלָכֵן אֲשַׁרְיָךְ וְאֲשַׁרִי חֵלְקָךְ שֵׁישׁ לָךְ אֶת הַרְצוֹן לְזֶה לְשִׂמְחָה וְלְהַרְקִיד אֶת הַנְּשִׁים וְכוּ' וְכוּ', כִּי עַל כָּל אַחַת וְאַחַת עוֹבְרִים צְרוֹת וְיִסוּרִים, עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְאֵי אֶפְשֶׁר לְצַאֵת מִזֶּה רַק עַל יְדֵי שְׂמֵחָה, וְלָכֵן תַּעֲשִׂי כָּל מַה שְׁבִיכְלֶתָּךְ לְהַמְשִׁיךְ.

לְדַעֲתִי תִמְשִׁכִי עִם הַבְּנִיָּה לְכָל הַפְּחוֹת לְעוֹד שָׁנָה וְכוּ'.

אֲנִי מְאֹד מְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ תְּתַאֲזְרִי בְּמַדַּת הַסְּבָלָנוֹת שֶׁאֵין מְדָה יוֹתֵר יָפָה מִזֶּה, וְאֶפְלוּ שְׁזֶה בָּא לָךְ מְאֹד מְאֹד קָשָׁה, זְכָרִי מַה שֶׁאָמַר הַתְּנַא הַקְּדוֹשׁ: (אָבוֹת פָּרָק ה') "לְפֹם צַעֲרָא אֲגֵרָא", וְדַעֲי לָךְ כְּשֶׁאֲשֶׁה עוֹצֵרֶת עֲצָמָה לֹא לְכַעַס וְכוּ', עַל יְדֵי זֶה הִיא מְצַלֶּת אֶת חַיֵּי הַנְּשׂוֹאֵין שְׁלָה וְכוּ', כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפֵי מַדַּת הַסְּבָלָנוֹת וְלֹא לְהַכְנִס בְּכַעַס וְקִנְיָה וְכוּ' וְכוּ', וְהִיא צְרִיכָה לְרְאוֹת שְׁלֵא תִהְיֶה לָּהּ שׁוֹם תְּרַעַמַת עַל בְּעֵלָהּ, כִּי הָאֲשֶׁה הִיא חֵלֶק מִבְּעֵלָהּ, כְּמוֹ שְׂכַתְּנוּב: (בְּרַאשִׁית ב' כ"ג) וְיֹאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפַּעַם "עֲצָם מִעֲצָמִי וּבִשְׁרֵר מִבְּשָׁרִי לְזֹאת יִקְרָא אֲשֶׁה כִּי מֵאִישׁ לְקַחְהָ זֹאת", וְלָכֵן אֲשַׁרִי הָאֲשֶׁה שְׁקִנְתָּהּ לְעֲצָמָה אֶת מַדַּת הַסְּבָלָנוֹת לְגַבִּי בְּעֵלָהּ וְכוּ', וּמוֹחֶלֶת לוֹ עַל הַכֹּל, וּמִתְחַזְּקִים לְאַהֲבֵה אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, שֶׁאֵזַר הַשְּׂכִינָה תִשְׁרֶה בְּתוֹךְ הַבֵּיית, וְעַל יְדֵי זֶה יִצְלִיחוּ בְּחַיֵּי נְשׂוֹאֵיהֶם.

בְּעֵנִין שְׂכָרוֹת וְכוּ', דַּעֲי לָךְ שְׂרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּשִׁי-מוֹהָר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ו) צְרִיךְ לְהִרְחִיק מִשְׂכָּרוֹת, וְלִדְקֹדֵק שְׁלֵא לְשִׁתּוֹת יוֹתֵר מִיְכַלְתּוֹ, כְּדֵי שְׁלֵא יְבוֹא לְיְדֵי שְׂכָרוֹת, כִּי מַעֲט הַשְּׁתִּיָּה לְפִי הַצָּרֶף הוּא טוֹבָה לְהִרְחִיב דַּעֲתוֹ וְכוּ', אֲבָל הַשׁוֹתָה יוֹתֵר מְדַאֵי וּמִשְׁתַּפֵּר, אֲזִי אֲדוֹרְבָא, מִתְּגַבְּרִין תְּקַף הַגְּבוּרוֹת, וְנַעֲשֶׂה כּוֹעַס וְרוּגְזוֹ, וּלְפַעְמִים מִתְּגַבְּרִין גְּבוּרוֹת דְּסִיטְרָא אַחְרָא, וְיוֹכֵל לְבוֹא לְיְדֵי רַעוֹת וְכוּ' חֵס וְשְׁלוֹם, וְדַעֲ שַׁעַל יְדֵי שְׂכָרוֹת שׁוֹכְחִין כָּל הַמְּצוּוֹת וְהָאֲזַהְרוֹת שְׁצוּהָ מִשֶּׁה רַבְּנוּ, כִּי מִשֶּׁה הוּא מְלַבֵּשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל אֵיבָר וְאֵיבָר, וּמְזַכֵּיר כָּל אֵיבָר וְאֵיבָר, שֶׁיַּעֲשֶׂה הַמְּצוּהָ הַשְּׂיִכָּה לְאוֹתוֹ אֵיבָר. כִּי רַמ"ח מְצוּוֹת כְּנֻגַד רַמ"ח אֵיבָרִים וְכוּ', וְעַל יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת שׁוֹכַח אוֹתָם, בְּבַחֲיִנַת: (מְשָׁלִי ל"א) "פֶּן יִשְׁתֶּה וְיִשְׁכַּח מִחֻקֵּךְ", שַׁעַל יְדֵי הַשְּׁתִּיָּה וְהַשְּׂכָרוֹת שׁוֹכַח רַמ"ח

## צו אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמֵד בְּנַחֵל

מְצוֹת שֶׁל מֹשֶׁה וְכוּ', עֵינֵי שָׁם, וְכֵן כְּשֶׁאָדָם שׁוֹתֵה לְשִׁכְרָה - עֲלִיו אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (תְּנַחֲמָא שְׁמִינִי) "כִּי יִתֵּן בְּכּוֹס עֵינֵינוּ" בְּכִיס כְּתִיב, הַשְׁכוּר נֹתֵן עֵינֵינוּ בְּכּוֹס לְשִׁתּוֹת, וְהַחֲנֻנִי נֹתֵן עֵינֵינוּ בְּכִיס, כִּי יִתֵּן בְּכּוֹס עֵינֵינוּ - רוֹאֵה אֶת חֲבֵרוֹ שׁוֹתֵה וְהוּא אוֹמֵר לוֹ מִזְג לִי וְאֲנִי שׁוֹתֵה, וּמִתְלַלֵּךְ בְּרַעֲי וּבְמִמִּי רַגְלִים, "יִתְהַלֵּךְ בְּמִישְׁרִים" - סוֹפּוֹ לְמַכּוֹר כָּל חֶפְצֵי בֵיתוֹ וְאֵת כָּל כְּלֵי תְּשֻׁמִּישׁוֹ וְאֵין לוֹ לֹא בְּגָד וְלֹא תְּשֻׁמִּישֵׁי הַבַּיִת וְלֹא כְּלוּם וְהַבַּיִת רִיקָה מִן הַכֵּל, יִתְהַלֵּךְ בְּמִישְׁרִים - סוֹף שֶׁהוּא מִתִּיר אֶת הָעֵבְרוֹת וְעוֹשֶׂה אוֹתָם הַפְּקָר כְּמִישׁוֹר, מִשִּׁיחַ עִם אִשָּׁה בְּשׁוֹק וּמִנְבֵּל אֶת פִּיו וְאוֹמֵר דְּבָרִים רַעִים בְּשִׁכְרוֹת וְאֵינוּ מִתְבַּיֵּשׁ לְפִי שְׁנִטְלָטְלָה דַּעְתּוֹ וְאֵינוּ יוֹדֵעַ מֵהוּ אוֹמֵר וּמֵהוּ עוֹשֶׂה.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ וּלְבַעֲלֶךָ בְּכָל הַמּוֹכְנִים, כִּי אֲנִי מְאֹד מְאֹד אוֹהֵב אֶתְכֶם, אַתֶּם זׁוג לְהַפְּלִיא, תִּרְאִי לְכַבֵּד אוֹתוֹ, וְנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרוֹת מִשְׁמַחוֹת תְּמִיד.

הַמְּאַחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקַעַג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נְצִיבִים וְיֵלֶךְ, כ"א אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... שְׁיַחֲיוּ נְצַח

אֵין מְלִים בְּפִי לְהוֹדוֹת לְכֶם עַל הַמְּסִירוֹת נֶפֶשׁ שְׁאַתֶּם מוֹסְרִים אֶת נַפְשְׁכֶם בְּשִׁבִיל לְעֶזֶר לִי לְהַחְזִיק אֶת הַמּוֹסְדוֹת, וְאֵת הַקְּהֵלָה, וְלְהַרְחִיב אֶת הַקְּהֵלָה הַקְּדוּשָׁה שְׁלֵנוּ, וְאֲנִי מְאֹד מְאֹד מִבְּקֵשׁ אֶתְכֶם שֶׁתְּמַשִּׁיכוּ בְּזֶה, כִּי זֶה זְכוּת מְאֹד גְּדוֹלָה שְׁיִשְׁמַר עֲלֵיכֶם.

אֲנִי מְאֹד מִבְּקֵשׁ אֶתְכֶם שֶׁתְּשַׁמְּרוּ מְאֹד לֹא לְהַגְרֵר אַחַר מְקוֹם שְׁשׁוֹתִים לְשִׁכְרָה, כִּי רַבְּנוּ ז"ל אָמְרוּ: (לְקוּט-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ו) צְרִיף לְהַרְחִיק מִשְׁכְּרוֹת, וְלִדְקֹדֵק שְׁלֹא לְשִׁתּוֹת יוֹתֵר מִיְּכָלְתוֹ, כְּדֵי שְׁלֹא יְבוֹא לִיְדֵי שְׁכְרוֹת, כִּי מְעַט הַשְׁתִּיָּה לְפִי הַצְּרֵף הוּא טוֹבָה לְהַרְחִיב דַּעְתּוֹ וְכוּ', אֲבָל הַשׁוֹתֵה יוֹתֵר מְדַאי וּמִשְׁתַּפֵּר, אֲזִי אֲדַרְבָּא, מִתְּגַבְּרִין תְּקַף הַגְּבוּרוֹת, וְנַעֲשֶׂה כּוֹעֵס



ורוגז, ולפעמים מתגברין גבורות דסיטרא אחרא, ויוכל לבוא לידי רעות וכו' חס ושלום, ודע שעל ידי שכרות שוכחין כל המצוות והאזהרות שצוה משה רבנו, כי משה הוא מלבש בכל אחד ואחד מיישראל בכל איבר ואיבר, ומזכיר כל איבר ואיבר, שיעשה המצוה השייכה לאותו איבר. כי רמ"ח מצוות כנגד רמ"ח איברים וכו', ועל ידי השכרות שוכח אותם, בבחינת: (משלי ל"א) "פן ישתה וישכח מחקק", שעל ידי השתיה והשכרות שוכח רמ"ח מצוות של משה וכו', עיני שם, וכן כשאדם שותה לשכרה - עליו אמרו חכמינו הקדושים: (תנחומא שמיני) "כי יתן בכוס עינו" בכיס כתיב, השכור נותן עינו בכוס לשתות, והחנוני נותן עינו בכיס, כי יתן בכוס עינו - רואה את חברו שותה והוא אומר לו מזג לי ואני שותה, ומתלכלך ברעי וכמימי רגלים, "יתהלך במישרים" - סופו למכר כל חפצי ביתו ואת כל כלי תשמישו ואין לו לא בגד ולא תשמישי הבית ולא כלום והבית ריקה מן הכל, יתהלך במישרים - סוף שהוא מתיר את העברות ועושה אותם הפקר כמישור, משיח עם אשה בשוק ומנבל את פיו ואומר דברים רעים בשכרות ואינו מתבייש לפי שנטלטלה דעתו ואינו יודע מהו אומר ומהו עושה.

... גרו יאיר אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבעולם להתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה, ערבית במנין דיקא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכלתך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י') רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אחזה פניך", אשרי המקים את זה בתמימות ובפשטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש

## צח אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע״ג - חֵלֶק רִמֵד בְּנַחֵל

וּמִתְפַּלֵּל בְּעַדְכֶם שִׁיְהִי לָכֶם הַצְּלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּפְנוּ תִשְׁכִּילוּ וְתִצְלִיחוּ.

הַמֵּאֲחֵל לָכֶם כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

### דַּתְקַעַד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נִצְבִים וַיֵּלֶךְ, כ״א אָלוּל ה'תשע״ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיָה

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

תִּגִּידִי לְבַעֲלֶךָ ... גֵּרוּ יָאִיר שְׁלֵא צָרִיךְ לְהִתְיַחֵס אֵל אֶף אֶחָד וְכוּ', כִּי זֶה סֶתֶם קִנְיָה, וְהוּא יָכוֹל לְלַכֵּת וּלְהִתְעַסֵּק עִם הָאֲתֵרוּגִים, וְיִקְבַּל אֶת הַמְשַׁכְּרֵת שְׁלוֹ כְּפִי שְׁנֵדְבָר בֵּינוּ לְבֵין הָאֲבָרָךְ ... גֵּרוּ יָאִיר, פְּשׁוּט הֵהוּא וְכוּ', מִקְנָא בּוֹ שְׂבַעֲלֶךָ מִלְּמַד אֶת הַדָּף הַיּוֹמִי בְּכֹל יוֹם, וַיִּוֹדַע הַיּוֹם לְלִמּוֹד בְּדִיוֹק כְּמוֹהוּ וְכוּ' וְכוּ'.

אֲנִי מְאֹד מְאֹד רוֹצֶה שְׁגַם בְּעֵלְךָ ... גֵּרוּ יָאִיר יוֹצִיא הַתֵּר הוֹרָאָה שְׁגַם הוּא יִהְיֶה דִין בְּעֶזְרַתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְהוּא יָכוֹל לְהִרְאוֹת אֶת זֶה, רַק תִּרְאֵי לְעוֹדֵד אוֹתוֹ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם שְׁנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרוֹת מִשְׁמַחוֹת תְּמִיד.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

### דַּתְקַעָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר נִצְבִים וַיֵּלֶךְ, כ״א אָלוּל ה'תשע״ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיָה

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

את צריכה לגשת לרופאת נשים בענין הבטיחה שלך וכו', וכו', והקדוש-ברוך הוא ישלח לך רפואה שלמה, ונשמע ונתבשר בשורות משמחות.

נא ונא ראי להיות בשמחה עצומה, ותשתדלי מאד מאד לא לתת את העצבות והדכאון שיתפס אותך, כי הסמ"ך מ"ם רוצה רק לשבר את האדם ולהפילו בעצבות ובמרירות ודכאון, כי זה כל כחו, ורבנו ז"ל הזהירונו מאד מאד על מדת השמחה, ואמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כ"ד) שצריכים להכריח את עצמו עם כל הכחות להיות בשמחה, ואת צריכה לדעת שלהיות בשמחה זה בא במסירות נפש הכי גדולה, ולכן אשרי מי שמכריח את עצמו להיות בשמחה, ואז טוב לו כל הימים, וכן הרגילי את עצמך לדבר אל הקדוש-ברוך הוא, אשר אין טוב מזה, כי כל דבור ושיחה שאדם מדבר ומשיח לפני הקדוש-ברוך הוא, נשמע ונתקבל בכל העולמות, וגורם נחת רוח למעלה, אשרי האשה שחזקה בזה בכל יום.

אני מאד מבקש אותך תתאזרי במדת הסבלנות שאין מדה יותר יפה מזו, ואפלו שזה בא לך מאד מאד קשה, זכרי מה שאמר התנא הקדוש: (אבות פ"ק ה') "לפום צערא אגרא", ודעי לך כשאשה עוצרת עצמה לא לכעס וכו', על ידי זה היא מצלת את חיי הנשואין שלה וכו', כי הכל תלוי כפי מדת הסבלנות ולא להכנס ככעס וקנאה וכו', והיא צריכה לראות שלא תהיה לה שום תרעמת על בעלה, כי האשה היא חלק מבעלה, כמו שכתוב: (בראשית ב' כ"ג) "ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת", ולכן אשרי האשה שקנתה לעצמה את מדת הסבלנות לגבי בעלה וכו', ומוחלת לו על הכל, ומתחזקים לאהב אחד את השני, שאז השכינה תשרה בתוך הבית, ועל ידי זה יצליחו בחיי נשואיהם.

הקדוש-ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשפילי ותצליחי.

המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דַּתְקֵעוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר נִצְבִים וְיֵלֵךְ, כ"א אֱלוֹל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחֲיָה

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מַכְתְּבָךְ.

אֲנִי מְאֹד מְקַנָּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁבִנְךָ ... נִרוּ יְאִיר יְבוֹא אֶתִּי חֲזֵרָה  
לְאַרְץ, וְאַזְכֶּה לְמִצָּא הַפַּעַם שְׂדוּכִים טוֹבִים הֵן בְּשִׁבִיל ... תַּחֲיָה, וְהֵן בְּשִׁבִילוֹ,  
וְתִירוּ רַב נַחַת דְּקִדְשָׁה מֵהֶם.

רְאֵי לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד עַל הַבְּרִיאוֹת שְׁלֶךְ, וְתִשְׁאַרֵי לְעַבֵּד בְּהַמוֹסְדוֹת,  
וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִצְלִיחַ אֶת דְּרָכְךָ.

נָא וְנָא רְאֵי לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְתִשְׁתַּדְּלֵי מְאֹד מְאֹד לֹא לְתַת אֶת  
הָעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן שִׁיתַּפֵּס אוֹתָךְ, כִּי הַסֵּמֶךְ מ"ם רוֹצֶה רַק לְשִׁבֵר אֶת הָאָדָם  
וְלְהַפִּילוֹ בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת וְדְכָאוֹן, כִּי זֶה כָּל כַּחוֹ, וְרַבְּנוּ ז"ל הִזְהִירוּנוּ מְאֹד  
מְאֹד עַל מַדַּת הַשִּׁמְחָה, וְאָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ד) שְׁצַרִיכִים לְהַכְרִיחַ  
אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל הַכַּחוֹת לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְאֵת צְרִיכָה לְדַעַת שְׁלֵהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה  
זֶה בָּא בְּמִסְרִיּוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי גְדוּלָה, וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שִׁמְכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת  
בְּשִׁמְחָה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, וְכֵן הַרְגִילִי אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-  
בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר אֵין טוֹב מִזֶּה, כִּי כָּל דְּבוּר וְשִׁיחָה שְׂאָדָם מְדַבֵּר וּמְשִׁיחַ לְפָנָי  
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְגוֹרֵם נַחַת רוּחַ לְמַעְלָה,  
אֲשֶׁרֵי הָאֵשָׁה שְׁחֻזְקָה בְּזֶה בְּכָל יוֹם.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלַתִּי שְׂאֲנִי מִבְּקָשׁ  
וּמִתְפַּלֵּל בְּעֶדְךָ שְׁיִהְיֶה לְךָ הַצְלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנִי תִשְׁכִּילִי וְתִצְלִיחִי.  
הַמְּאַחֵל לְךָ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דתקעז.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

אסור לך להשבר משום דבר, ואם אתה לא יכול לנסע השנה באימן  
על ראש השנה, תשאָר ביבנאל ותדע לך שגם שם נמצא רבנו ז"ל בקבוצן  
הקדוש שלנו.

רבנו ז"ל אמר (שיחות-הר"ן, סימן קי"ב) יש עברה שענשה של עברה  
היא שיהא בעל חוב תמיד, ואפלו יעשה כל טעדיקי ופעלות דאפשר לא  
יועיל כלל. ויהיה בעל חוב תמיד. ולפעמים גורם העברה שמפיל גם אחרים  
להיותם בעלי חובות. ולזה יש עת שנעשו כמה בעלי חובות בעולם, זהו  
מחמת העברה הזאת שנתגברה בעולם, חס ושלום [והעברה הזאת, רחמנא  
לישזכן, היא הוצאת זרע לבטלה, שמי שנכשל בחטא המגנה הזה ומוציא  
זרעו לבטלה, הוא נופל לקטנות המוחין וכו', וחי בצמצום הדעת והשכל,  
עד שלא רואה עצה אחרת רק להלוות כספים, והוא מכניס בפח עוד אנשים  
שנעשים בעלי חובות בשבילו, כי החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה,  
מטמטם את הדעת ומעקם את הלב, ומכניס בו ספקות ובלבולים וכו', והוא  
נעשה מתסכל לגמרי וכו', וככל שמלוה יותר כספים, יותר הוא נכנס בקטנות  
המוחין ובתסכול וביאוש גדול מאד]

ועצה על זה, לשוב בתשובה בכלליות ולהתחנן לפני השם יתברך  
להצילו מעברה זו, ולהתחרט בכלליות על עברה זו. ועת לשוב על זה הוא  
כשהוא במחין דגדלות אזי טוב להתחרט ולבקש מאת הבורא יתברך שמו  
על זה ולשוב בתשובה, כי מוחין דקטנות הוא בחינת בעל חוב. כי אמרו  
חכמינו הקדושים (קדושין מ"ט): "עשרה קבין שנה ירדו לעולם, תשעה נטלו  
עבדים". שנה הוא בחינת מוחין דקטנות, עבדים הוא בחינת: (משלי כ"ב ז)  
"עבד לוה לאיש מלוה". ולפי זה כשהוא במחין דגדלות אזי העת לשוב  
על החטא המגנה הזה ולבטל את הענש של בעל חוב שהוא בחינת מוחין

## קב אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

דקטנות; כי באמת אתה צריך לדעת מי שמלוה כספים והוא בעל חוב לכל אחד, זה בעצמו ענש גדול מאד, ולכן צריכים לבקש הרבה את הקדוש-ברוך-הוא שיזכה להגיע לגדלות המוחין, ואז כשיש לו גדלות המוחין, שיתפלל להקדוש-ברוך-הוא שיוציא אותו מהפח הזה, והלואי שתזכה לומר בכל יום את התפלה הזו, וזה יועיל לך מאד מאד:

רבנו של עולם חוס וחמל עלי ותוציאני מהקטנות והדחקות, שגרמתי לעצמי על ידי חטאי המרבים שחטאתי, עויתי, פשעתי לפניך, ובפרט בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, שהוא חטא חמור מאד, עד שחכמינו הקדושים אמרו: כל המוציא זרעו לבטלה חייב מיתה, מה אמר, מה אדבר, מה אצטדק, האלהים מצא את עווני, מפני חטא המגנה הזה נתעפר דמי בי, ונתבלבל דעתי, ונתעקם לכבי בקשיות וספקות עליך, עד שנפלתי בקטנות המוחין, שאבדתי את שכלי לגמרי, ונעשיתי עבד ליצרי הרע, עד שהוא מושל בי, ונתקם אצלי: "תחת עבד כי ימלוך ונבל כי ישבע לחם", שעל ידי זה נפלתי בעניות גדולה מאד, עד כדי כך שאני מכרח להלוות כסף לקנות לחם, וכל כך נפלתי בעיני עצמי ביאוש עמק מאד, עד שאני לא רואה שום דרך איך יוצאים מזה, אנא, רבנו של עולם, חמל על נפש אמללה כמוני, ותוציאני מקטנות המוחין, ואזכה להגיע לגדלות המוחין, באפן שאהיה חזק להתפלל אליך תמיד, ולהתחנן ולבקש על נפשי, עד שאזכה לצאת מהקטנות ולבוא אל הגדלות, ואתה הודעתני על ידי ראש צדקך שאין שום יאוש בעולם כלל, אפלו שאדם כבר עבר על כל העוונות בכלליות, ובפרטיות על העוון החמור הזה של הוצאת זרע לבטלה, גם כן מועיל תשובה, על ידי שאתחרט על מעשי המגנים שעשיתי עד עכשו, ואזכה לקבל עלי קבלה חזקה לא לחזור אל העוון החמור הזה, וגלית לנו אשר עקר התשובה שמהיום והלאה לא להמשיך בזה החטא המגנה הזה, אנא ממה, רבנו של עולם, חוס וחמל עלי שאזכה להיות חזק בדעתי, לא לחזור אל העוון החמור הזה, ואזכה לתקן את מה שקלקלתי, עד שאצא לגמרי מהחובות, ויקים בי מקרא שכתוב: 'ב'צלו ח'מדותי וי'שבתיו ופריו מתוק לחכי', ומעתה אזכה להחדיר בעצמי אמונתך הפשוטה שאתה מלא כל הארץ כבודו, ממלא כל עלמין

וסובב כל עלמין ובתוף כל עלמין, ולא אסיח דעת ממך כרגע, ואזכה להכליל בך מעתה ועד עולם, אמן סלה.

בעזרתו יתברך שמו אני יתפלל עליך ועל אשתך ועל הילדים בציון רבנו ז"ל, אבל אני מאד רוצה שאשתך תהיה יותר פתוחה אליך וכו', ואל תמנע את עצמה ממך וכו', כי הקדוש-ברוך-הוא מאד מקפיד על דברים כאלו, וחקמינו הקדושים אמרו (תנא דבי אליהו רבה, פרק י', סימן ה') אין אשה כשרה אלא העושה רצון בעלה.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקעח.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג

שלוש וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

אני רוצה שאשתך תעמד דיקא אצל הציון של התנא הקדוש רבי עקיבא, כי שמה אין מפיצות, ובאים שמה המון אנשים, חבל שהיא לא תהיה השליחה שמה, וזה רצוני.

אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבעולם להתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה, ערבית במנין דיקא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכולתך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס

## קד אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים: (בבא בתרא י) רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אחזה פניך", אשרי המקים את זה בתמימות ובפשיטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

אני מאד מבקש אותך שתעשה כל מה שביכולתך לחטף בכל יום את הדרך היומי אפלו בגירסא, שאין למעלה מזה, כמאמרם ז"ל: (עבודה זרה יט.) לעולם לגרס איניש ואף על גב דמשכח ואף על גב דלא ידע מאי קאמר, כי דף גמרא ישמר אותך מכל רע, וימשיך עליך ברכה והצלחה בכל מעשה ידיך, והלואי שתוכל להצטרף אל אחד מהשעורים שבקהלתנו, שלומדים ברבים את הדרך היומי, כי יש כבר בהקהלה שלנו ששה שעורים בזמנים נפרדים ללמוד דף היומי, ולכן ראה להתחבר אל אחד מהשעורים שמתאים לך מצד השעות.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך תמיד שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצליח.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקעט.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... גרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

אני מכרח להגיד לך שהבחירה היא בידי האדם, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ק"י) לאיש אחד ששאל אותו: כיצד הוא הבחירה, השיב לו בפשיטות: שהבחירה היא ביד האדם בפשיטות, אם רוצה עושה, ואם אינו רוצה אינו עושה. וכתב מוהרנ"ת ז"ל רשמתי זאת, כי הוא נצרך מאד, כי כמה בני אדם נבוכים בזה מאד, מחמת שהם מרגלים במעשיהם



## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קה

ובדרכיהם מנעוריהם מאד, על כן נדמה להם שאין להם בחירה חס ושלום, ואינם יכולים לשנות מעשיהם. אבל באמת אינו כן, כי בודאי יש לכל אדם בחירה תמיד על כל דבר, וכמו שהוא רוצה עושה.

ואתה מכרח לדעת שרבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כ"ו) צריך להרחיק משכרות, ולדקדק שלא לשנות יותר מיכלתו, כדי שלא יבוא לידי שכרות, כי מעט השתיה לפי הצורך הוא טובה להרחיב דעתו וכו', אבל השוטה יותר מדאי ומשתכר, אזי אדרבא, מתגברין תקף הגבורות, ונעשה כועס ורוגז, ולפעמים מתגברין גבורות דסיטרא אחרא, ויוכל לבוא לידי רעות וכו' חס ושלום, ודע שעל ידי שכרות שוכחין כל המצוות והאזהרות שצוה משה רבנו, כי משה הוא מלבש בכל אחד ואחד מישראל בכל איבר ואיבר, ומזכיר כל איבר ואיבר, שיעשה המצוה השייכה לאותו איבר. כי רמ"ח מצוות כנגד רמ"ח איברים וכו', ועל ידי השכרות שוכח אותם, בבחינת: (משלי ל"א) "פן ישתה וישכח מחקק", שעל ידי השתיה והשכרות שוכח רמ"ח מצוות של משה וכו', עיין שם, וכן כשאדם שותה לשכרה - עליו אמרו חכמינו הקדושים: (תנחומא שמיני) "כי יתן בכוס עינו בכיס כתיב, השכור נותן עינו בכוס לשותות, והחנוני נותן עינו בכיס, כי יתן בכוס עינו - רואה את חברו שותה והוא אומר לו מזג לי ואני שותה, ומתלכלך ברעי ובמימי רגלים, "יתהלך במישרים" - סופו למכר כל חפצי ביתו ואת כל כלי תשמישו ואין לו לא בגד ולא תשמישי הבית ולא כלום והבית ריקה מן הכל, יתהלך במישרים - סוף שהוא מתיר את העברות ועושה אותם הפקר כמישור, משית עם אשה בשוק ומנבל את פיו ואומר דברים רעים בשכרות ואינו מתביש לפי שנטלטלה דעתו ואינו יודע מהו אומר ומהו עושה.

לדעתי אחר הדבורים אלו תפסיק לשנות לפני שתביא בושות על אשתך ועל ילדיך וכו', אם כבר לא הבאת עליהם בושות וכו'.

הקדוש-ברוך-הוא ישלח לך רפואה שלמה רפואת הנפש ורפואת הגוף

גם יחד, כי באמת אלוהוּלִיסט זה מחלה כמו שאר המחלות רחמנא לצלן, ולכן ראה לצאת מזה בעוד מועד.

המאחל לך כתיבה וחתִימה טובה

## דתקפ.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

את צריכה לדעת שעם שמות לא משחקים וכו', רוני זה שם של גבר ולא שם של אשה, ולדעתי, את צריכה להוסיף אל השם שלך רונית רות, כי שם רונית לבד זה שם קשה מאד.

את צריכה לחזור בתשובה שלמה על העבר שלך וכו', כי זה לא דרך לבת ישראל להתנהג כמו שהתנהגת עד עכשו, ראי לחזור בתשובה ואז הקדוש-ברוך-הוא יקבל אותך, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (ברכות ל"ה) במקום שבעלי תשובה עומדים, שם אין צדיקים גמורים יכולים לעמד, ותרגילי את עצמך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלך, ותבקשי ממנו יתברך כל מה שאת צריכה, כי אצלו יתברך מאד מאד יקר כל דבור ודבור שמדברים אליו, ומתודים לפניו בשפת האם שלך בלי שום חכמות כלל, וכך אמרו חכמינו הקדושים (פמדבר רבה, פרשה כ, סימן י"ג) בלעם היה רשע ערום, וידע שאין עומד בפני הפרענות אלא תשובה, שכל מי שחוטא ואומר "חטאתי", אין רשות למלאך לגע בו, בשביל זה הוא מסית את כל אדם: מה לך לחזור בתשובה? ומה לך להתודות? כי הוא יודע שמי שחזר בתשובה ומתודה להקדוש-ברוך-הוא, אין רשות למלאך המות לגע בו, ואמרו חכמינו הקדושים (תנחומא נח) אין מכה בעולם שאין לה רפואה, רפואתו של יצר הרע תשובה.

תעשי כל מיני מאמצים בעולם להתחתן, ותראי שהמזל שלך יאיר לך.

כי לא כדאי לאשה לגור לבד, ובפרט אחר שעבר עליך מה שעבר במשך החיים, הגיע הזמן שתקחי את עצמך כבר בידך, ותתחילי דף חדש בחיך. הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפלתך שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשכילי ותצליחי. המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתקפא.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה  
לנכון קבלתי את מכתבך.

מאד מאד כואב לי על המצב שאת נמצאת בה, היית בקשר עם בחור חמש שנים וחיינתם ביחד כמובן באסור וכו', כי בלי נשואין זה אסור חמור מאד לקיים יחסים יחד, ואחר כך זרקת אותו וכו'.

זה מוסר השכל לכל בחור ולכל בחורה שמסתובבים יחד שנה שנתים כמו שאתם הסתובבתם חמש שנים, ולבסוף נפרדתם וכו', וכך קורה, לצערנו הרב, לאלו שעדין רחוקים מהתורה ומקיום מצוות מעשיות, בחור ובחורה מסתובבים יחד ומקיימים יחסים בלי נשואין כמה שנים ואחר כך נפרדים וכו' וכו', ואחר כך המצפון הורס את שניהם וכו' וכו', ולא יכולים למחל לעצמם מה עשו וכו', וזה נמשך להם שנים וכו'.

ידוע שרבנו ז"ל הקפיד מאד מאד מהרגע שעושים ארוסין, שכבר תכננו על חתנה, הוא לא רצה שיעשו הפסק גדול בין הארוסין להחתנה, ומכל שכן וכל שכן שפחור ובחורה שלא יסתובבו כל כך הרבה זמן בלי ארוסין ובלי נשואין, כי הסמ"ך מ"ם יעשה כל מיני פעולות שבועולם להפריד בין הזוג, ובפרט כשיש משיכה אחד להשני, צריכים לדעת שזה בן זוגי, או זאת בת זוגי, ותכף ומיד לקבע זמן על חתנה, ויתחתנו ויחיו חיים באשר,

## קח אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

זוה הדרך האמתי של יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא וכו', ומתנהג על פי התורה וכו', אבל מה עשו אלו שהלכו ועזבו את הקדוש-ברוך-הוא ואת התורה וכו', שהם מסתובבים ככה כמה שנים וכו', וחיים בחד באסור וכו', ולבסוף נכנס עין רעה ביניהם וכו', ונפרדים וכו', ולכן אשרי מי שהולך בדרך התורה, שתכף ומיד כשיש משיכה בין הבחור והבחורה ומכירים אחד את השני וכו', שכבר יעשו ארוסין וידברו על נשואין, ויקבעו זמן הכי קצר לנשואין, ולא לחכות עד שיהיה כסף וכו', עד שיהיה חכמה וכו', כי כבר אמר החכם מכל אדם: (קהלת א' י"ח) "כי ברב חכמה רב כעס ויוסיף דעת יוסיף מכאוב", ודרשו על זה חכמינו הקדושים (קהלת רבה, פרשה א', סימן ל"ז) "ברב חכמה רב כעס" - כל זמן שאדם מרבה בחכמה מרבה בכעס, וכל זמן שהוא מרבה בדעת מרבה ביסורין, אמר שלמה: על ידי שהרביתי בחכמה הרביתי בכעס, ועל ידי שהרביתי בדעת הרביתי ביסורין; הרי שלך לפניך אם אדם חושב הוא חכם ובר דעת, ומושך את הזמן וכו', על ידי זה לבסוף מתפוצץ הכל וכו', ונעשה ביניהם ריב וכעס ונפרדים, ולכן אשרי הבחור או הבחורה שמוצאים אחד את השני, ויש ביניהם משיכה והבנה הדדית, שכבר יראו לסגר את הכל, והכלל הזה טוב לכל אחד ואחת, אשרי מי שיצית ויקים את כל זה, ואז יהיה להם חיים מאשרים מאד.

הלואי שהיית חוזרת אל הראשון אם הוא עדין רוצה וכו', והקדוש-ברוך-הוא יעזר ששניכם תחזרו בתשובה שלמה, ותתחתנו לשם שמים, ותבנו בית נאמן בישראל.

המאחל לך פתיכה וחתומה טובה

## דתקפב.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר נצבים וילך, כ"א אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קט

לדעתי אל תתבישי ותלכי אל האדמו"ר שאביך חסיד אצלו, ותשפכי לפניו את כל לבך, ותדברי גם בשם האחיות שלך, ואם זה קשה לך להתבטא בדבור, תכתבי את הכל בכתב, ותכנסי אל האדמו"ר ולא תלכי משם עד שהוא יקרא את כל המכתב, אבל אני מאד מבקש אותך שתראי לפרט בפרטי פרטיות את הסבל הגדול והנורא שאמן סובלות.

מוסר השכל להורים שמתאכזרים על ילדיהם, ובפרט על בנות, כי חכמינו הקדושים אמרו

(פסחים ק"ג.) בתך בגרה שחרר עבדך ותן לה; עד כדי כך הזהירו חכמינו הקדושים לחתן את הבנות מה שיותר מהר, אפלו שאין שדוך רק עבד וכו', שיקחו את זה, והיום הורים פשוט משתגעים, מחפשים להבנות שלהם או להבנים שלהם דבר שעדין לא נברא וכו', וזה בא מגאות וישות סרוח וכו', אתם יודעים איזה משפחה אנחנו? לא מתאים לנו להשתדף עם משפחה זו וכו', ולא מתאים לנו להשתדף עם משפחה זו וכו', ובין כך הם לא קולטים שהבנות או הבנים מתבגרים וכו', ולא בחנם שקורה היום מקרים מזועזעים שהבנים והבנות עוזבים לגמרי את הדת ובורחים מהבית, בשעה שבפרוש אמרו לנו חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה י"א, סימן ה') "וישמרך" - בבנות, שצריכות שמירה, ואמרו (סנהדרין ק:) בת לאביה מטמנת שוא, מפחדה לא יישן בלילה, בקטנותה - שמא תתפתה, בנעורתה - שמא תזנה, בגרה - שמא לא תנשא, נשאת - שמא לא יהיו לה בנים; איך הורים יכולים להתאכזר על ילדיהם, ובשביל כבוד סרוח וכו', ישות וגאות סרוחה וכו', יתנו להילדים לסבל כל כך? ואשרי ההורים שמחתנים את ילדיהם בגיל צעיר, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (יבמות כ:) האוהב את אשתו כגופו, והמכבדה יותר מגופו, והמדרוך בניו ובנותיו בדרך ישרה, והמשיאן סמוך לפרקן, עליו הכתוב אומר (איוב ה') "וידעת כי שלום אהלך"; אשרי ההורים שמרחמים על ילדיהם ולא מסתכלים על כבוד או יחוס או כסף וכו', אלא מחתנים את הילדים בגיל צעיר, כדי לשמר אותם שלא יכשלו בעברות חמורות, ורק כך ישארו יראים ושלמים, וכל אלו הבנים והבנות שפרקו על, זה רק מחמת שההורים לא דואגים להם בשביל לחתן אותם, ובפרט בעתים הללו שהנסיונות כל כך

## ק י אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

קשים, מכרחים לחתן את הבנים והבנות מה שיותר מהר, וחכמינו הקדושים אמרו: (אבות, פרק ה') "בן שמנה עשרה לחפה", וכן נפסק להלכה (שליחן ערוך, אבן העזר, סימן א', סעיף ג') מצוה על כל אדם שישא אשה בן שמנה עשרה; וכתבו הפוסקים שהכוונה הוא בתחלת שמנה עשרה, היינו כיון שמגיע גיל שבע עשרה ויום אחד, הוא נכנס כבר בשנת השמנה עשרה, אז הוא צריך להתחתן, וכן הוא החק הקיים בהרבה מדינות, וזה יסוד היסודות ביהדות לשמור על הילדים שלא יתקלקלו, לחתן אותם מה שיותר מהר, כדי שלא יבואו לידי נסיונות קשים ומרים, וכל אלו שעזבו את הדת וכו' וכו', זה רק מחמת ספורים כאלו שיש אצל ההורים שלהם.

יעזר הקדוש-ברוך-הוא שיכניס שכל בהורים ויפתחו את עיניהם, ויתבוננו היטב מה קורה בדור הזה, ואיך צריכים לרחם על הילדים וכו', ועקר האהבה להילדים הוא שמחתנים אותם בגיל צעיר כדי שלא יפשלו, חס ושלום, בעברות חמורות, או יבואו למצבים אי נעימים.

הקדוש-ברוך-הוא השומר את עם ישראל, ישמר אתכן ותזכו בקרוב שלשתכן למצא את בן זוגכם, והיה זה שכרי.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקפג.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר נצבים וילך, כ"ב אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... גרו ואיר

ככל שאנחנו מתקרבים יותר אל ראש השנה, ראוי לנו לשמח יותר ויותר שתהלה לאל שאנחנו מקרבים אל רבי כזה שבפרוש אמר: (תני-מוה"ר), סימן ת"ה) "הראש השנה שלי הוא חדוש גדול, והשם יתברך יודע שאין הדבר הזה בירשה מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה, לא מבעיני אתם כלכם, בודאי תלויין בראש השנה שלי, אלא אפלו כל העולם כלו תלוי בראש השנה שלי"; ואמר רבנו ז"ל לענין

## אֲשֶׁר שָׁנַת תְּשַׁע"ג - חֶלֶק רִמָּד בְּנַחֲל קִיא

ראש השנה שלו (חיי-מוהר"ן, סימן ת"ו) שִׁיכּוּלִין אֲזַ אֲנָשִׁים לְקַבֵּל תְּקוּנִים מֵה שְׁבֻכָּל הַשָּׁנָה לֹא הָיָה בְּאִפְשָׁר שֶׁיְהִיָּה לָהֶם תְּקוּן בְּשׁוּם אִפְן, אִף עַל פִּי כֵן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יְכוּלִין אֲפֹלוּ הֵם לְקַבֵּל תְּקוּן. אִף עַל פִּי שְׁבֻכָּל הַשָּׁנָה אֲפֹלוּ הוּא בְּעֶצְמוֹ ז"ל לֹא הָיָה יָכוֹל לְתַקְנֵם, אֲבָל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה גַּם הֵם יְכוּלִים לְקַבֵּל תְּקוּנִים. כִּי אָמַר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה עֲנִינִים וְתְקוּנִים מֵה שְׁבֻכָּל הַשָּׁנָה גַּם הוּא אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת; וְתִהְיֶה לָאֵל, אֲנַחְנוּ מֵאֲמִינִים בְּדַבְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל, וְלִכֵּן עָלִינוּ לְשִׁמּוּחַ מֵאֵד מֵאֵד שֶׁאֲנַחְנוּ מְקַרְבִּים אֵלָיו, וְלִכֵּן עָלִינוּ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם אֶת סִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", שֶׁבְּפִרוּשׁ גְּלַה לָנוּ (חיי-מוהר"ן, סימן שמו"ו) שֶׁהַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ שֶׁלוֹ "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", שֶׁיִּצְא בְּעוֹלָם הוּא אֲתַחְלָתָא דְגֵאלָהּ, וְאָמַר מֵאַחַר שֶׁיִּצְא בְּעוֹלָם אֲנִי חֲפִץ מֵאֵד שֶׁיִּלְמְדוּ אוֹתוֹ, כִּי צְרִיכִים לְלַמֵּד אוֹתוֹ הַרְבֵּה עַד שֶׁיְהִיָּה שְׁגוּר בְּעַל פֶּה, כִּי הוּא מְלֵא מוֹסֵר וְהַתְּעוּרֻרוֹת גְּדוּל מֵאֵד לְהִשָּׁם יִתְבָּרֵךְ אֲשֶׁר אֵין עָרוּךְ אֵלָיו, אַחַר כֵּךְ אָמַר בְּפִרוּשׁ שֶׁהַלְמוּד בְּחֻבּוּרָיו הַקְּדוּשִׁים הוּא אֲתַחְלָתָא דְגֵאלָהּ; וְלִכֵּן דִּיקָא עֲכָשׁוּ בַּעַת הַרַת עוֹלָם שֶׁאֲנָשִׁים כָּל כֵּךְ מִפְּחָדִים מֵה יְהִיָּה, עָלִינוּ לְלַמֵּד יוֹתֵר וְיוֹתֵר אֶת סִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבְּנּוּ ז"ל, וְהַעֲקֵר לְקִיָּמָם לַעֲבָדָא וּלְמַעֲשֵׂהָ, כִּי כָל תּוֹרָה וְתוֹרָה וְכָל מֵאֲמָר וּמֵאֲמָר וְכָל שִׁתְּחָה וְשִׁתְּחָה שֶׁל רַבְּנּוּ ז"ל הוּא מְרָשָׁם לְמַחְלָה אַחֲרַת וְכו', וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי מִי שֶׁאֵינּוּ מַטְעָה אֶת עֶצְמוֹ בְּזֵה הָעוֹלָם כָּלָל, וְלוּמַד בְּכָל יוֹם "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", אֲשֶׁר אָמַר רַבְּנּוּ ז"ל (חיי-מוהר"ן, סימן שמו"ט) שֶׁיְכוּלִין לְהִיּוֹת נַעֲשֶׂה בְּעַל תְּשׁוּבָה גְּמוּר עַל יְדֵי לְמוּד הַסֵּפֶר שֶׁלוֹ וְכו', וְאָמַר שֶׁיְהִיּוּ בְּנֵי אָדָם שֶׁיִּלְמְדוּ וְיִתְפַּלְלוּ עַל יְדֵי הַסֵּפֶר הַזֶּה וְכו', וְאָמַר שְׁמִי שֶׁיִּשָּׁב וְיַעֲסֵק בְּסִפְרָיו רַק בְּלִי קִנְטוּר וְנִצְחוֹן, וְיִסְתַּכַּל בּוֹ בְּאֵמֶת אֲזַ בּוֹדָאִי יְהִיּוּ נִבְקָעִין אֲצִלוּ כָּל גִּידֵי קִשְׁיוֹת לְכַבּוֹ. וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: "סַע וְעַט אִים אֲלַע אֲדַעֲרֵן טְרַעֲנַעֲוִין" [שִׁפְתַח קִשְׁיוֹת גִּידִיו]; אֲשֶׁרִינוּ מֵה טוֹב חֶלְקֵנוּ וּמֵה נְעִים גּוֹרְלָנוּ שֶׁאֲנַחְנוּ מְקַרְבִּים אֶל רַבִּי נִפְלָא כְּזֵה, רַבִּי נוֹרָא כְּזֵה, טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הַחֹסֵד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

נֵא וְנֵא תַעֲשֶׂה כָּל מֵה שְׁבִיכְלִתְךָ לְהַמְשִׁיךְ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם שַׁעוֹר בְּמִקְרָא מִפְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ, שַׁעוֹר בְּמִשְׁנֵה כְּסִדְרֵן, לְלַמֵּד פֶּרֶק אַחַר פֶּרֶק, שְׁזֵה מְסִגְל לְפִרְנָסָה, כִּי מִשְׁנָ"ה עוֹלָה כְּמִסְפֵּר פִּרְנָסָה, וְעַל כֵּלָּם תִּרְאֶה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם אֶת הַדָּף הַיּוּמִי, כִּי דָף גְּמֵרָא לְיוֹם זֶה חַיּוֹת לְהַנְפִּישׁ, וְאֲפֹלוּ כְּשֶׁתַּסַּע לְאוּמָן

## קיב אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

גם שם תמשיך ללמד בעקשנות כל יום דף גמרא אפלו בגירסא, כי אם היית יודע מה זה דף גמרא ליום אפלו לגרס, לא היית מפסיק יום אחד, אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזה העולם כלל, ועל כלם ראה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא אשר כל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך זה הצלחה נצחית, ואתה לא צריך להשקיע שום דבר, רק לפתח את הפה ולדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ובמקום לפטפט על דא ועל הא, יותר טוב שתדבר עם הקדוש-ברוך-הוא, שזה בודאי יועיל לך בגשמיות וברוחניות, כי מה שמבקשים מהקדוש-ברוך-הוא מקבלים, רק צריכים להיות עקשן וסבלן, עקשן לא להניח את מקומו, כלומר לבקש עוד ועוד, כמאמר ו"ל (ברכות לב:) אם ראה אדם שהתפלל ולא נענה יחזר ויתפלל שנאמר: (תהלים כ"ז י"ד) "קנה אל הוי"ה חזק ויאמץ לבך וקנה אל הוי"ה", כי בודאי אם מתעקשים אצלו יתברך פעם אחר פעם ולא מתעייפים בתפלה, אזי רואים ישועות גדולות, כי מה שתפלה פועל שום דבר בעולם לא יכול לפעל, וסבלן לחכות ולחכות וכו', ולצפות ולצפות וכו', ולא להניח את הרצון כרגע, ודיקא כך מצליחים בזה העולם. המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתקפד.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר נצבים וילך, כ"ב אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה

ראי להתחזק ביתר שאת ביתר עז שראש השנה הקדוש והנורא בא, ובודאי נזכה להכתב בספרן של צדיקים לאלתר לחיים טובים, כי רבנו ז"ל אמר שאת אנשיו הוא מעביר תכף ומיד הראשונים וכו' וכו', ולכן ראוי לנו לשמח שיש לנו שיכות אל רבי נפלא כזה, רבי נורא כזה שלא מניח אותנו כרגע, מחזק ומעודד ומשמח אותנו, לא נותן לנו לפל וכו', ויש דבור מרבנו ז"ל: מה אתם, ששומעים ממני כל כך הרבה דבורי התחזקות ודבורי אמונה ועדין עובר עליכם מה שעובר וכו' וכו', תתארו לעצמכם מה קורה עם אנשים אחרים שבכלל לא שומעים את הדבורים האלו, מה עובר עליהם וכו'



## אֲשֶׁר שָׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רַמֵּד בְּנַחַל קִיג

וכו', כי אף אחד לא מספר מה שעובר עליו אישית וכו', ולכן עלינו רק להתחזק ביתר שאת ביתר עז שאנחנו נמצאים בקהלה קדושה כזו, חממה של אמונה, ולשמח מאד מאד על נעם חלקינו על "אשר בנחל" שם גורלנו, ולא לתת לרגע שהעצבות והמרירות והדכאון יתפס אותנו.

העקר ראי להרגיל עצמך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר כל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך ומבקשים ממנו, זה הצלחה כזו אשר אין לתאר ואין לשער כלל, ואמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה ל', סימן ג) בדורות הללו שאין להם לא מלך ולא נביא לא כהן ולא אורים ותמים ואין להם אלא תפלה זו בלבד אמר דוד לפני הקדוש-ברוך-הוא: רבנו של עולם, אל תבזה את תפלתם: (תהלים ק"ב) "תפתב זאת לדור אחרון" מכאן שהקדוש-ברוך-הוא מקבל השבים, ו'עם נברא יהלל יה' - שהקדוש-ברוך-הוא בורא אותן ברצה חדשה; ולכן תעשי לעצמך הרגל כל מה שאת צריכה, תבקשי רק ממנו יתברך, שהכל ש'לו, ואת זה למד אותנו רבנו ז"ל, ולכן אם אנחנו מקרבים לרבנו ז"ל, עלינו לציית אותו בכל דבר, ובפרט בדבר כזה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, שזה יסוד היסודות אצל רבנו ז"ל, אשר בפרוש גלה לנו (שיחות-הר"ן, סימן קנ"ד) שעקר מה שהגיע למדרגתו הוא רק על ידי ענין פראסטיק (פשיטות) שהיה מדבר הרבה. ומשיח הרבה בינו לבין קונו, ואמר תהלים הרבה בפשיטות. ועל ידי זה דיקא הגיע למה שהגיע, ואמר אם הייתי יודע שהשם יתברך יעשה ממני מה שאני עתה, דהינו חדוש כזה, הייתי עושה ביום אחד מה שעשיתי בשנה כלה (כלומר שהיה מזדרז כל כך בעבודתו עד שמה שהיה עושה ועובד השם יתברך בשנה כלה היה עושה ביום אחד), והיה מתגעגע מאד אחר מעלת העבודה של פראסטיק (פשיטות) באמת, ואמר: איי, איי פראסטיק; היינו תמימות ופשיטות, שזה העבודה הכי קשה להגיע אליה, ואשרי מי שמסלק את השכל שלו לגמרי, ומציית את רבנו ז"ל, על כל אשר יאמר כי הוא זה.

**המאחל לך כתיבה וחתימה טובה**

## דתקפה.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר נצבים וילך, כ"ב אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

קדם אתה צריך לדעת שאשתך לא תעזב אותך, זה רק איום, כי אני לא רואה מה כל כך רע כשזוכים לנסע אצל ציון רבנו ז"ל על ראש השנה, שעוד לא היה צדיק בעולם שהבטיח הבטחה כזו שמי שיבוא אל ציונו הקדוש על ראש השנה, הוא יתקן אותו בתקון נפלא, ואמר לענין ראש השנה שלו (תי- מוהר"ן, סימן ת"ו) שיכולין אז אנשים לקבל תקונים מה שבכל השנה לא היה באפשר שיהיה להם תקון בשום אופן, אף על פי כן בראש השנה יכולין אפלו הם לקבל תקון. אף על פי שבכל השנה אפלו הוא בעצמו ז"ל לא היה יכול לתקנם, אבל בראש השנה גם הם יכולים לקבל תקונים. כי אמר שהוא עושה לראש השנה ענינים ותקונים מה שבכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות.

והנה אנחנו עומדים לפני יום הדין הנורא שבו דנים את האדם על החיים ועל המות, על עניות ועל עשירות, על צרות ויסורים ועל הרחקה והרוחה, כי זה יום המשפט, והנה ידוע כשיש משפט חמור צריכים לקחת עורך דין גדול, וככל שהמשפט יותר גדול ויותר מסבך, לוקחים את העורך דין הכי גדול, ואם נגזר עליו איזה ענש מות, רחמנא לצלן, אזי לוקחים את העורך דין הכי גדול בעולם, ואף שזה עולה הון תועפות, מוכרים את כל מה שיש לו כדי לשלם להעורך דין, העקר שיציל אותו ממות בטוח לחיים, והנה רבנו ז"ל הוא העורך דין הכי גדול בעולם, והוא הכריז: (תי-מוהר"ן, סימן ת"ה) "הראש השנה שלי הוא חדוש גדול, והשם יתברך יודע שאין הדבר הזה בירשה מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה, לא מבעיא אתם כלכם, בודאי תלויין בראש השנה שלי, אלא אפלו כל העולם כלו תלוי בראש השנה שלי"; ולכן נוסעים אל רבנו ז"ל על ראש השנה, כדי שהוא יהיה לנו עורך דין בהמשפט ששופטים אז את כל אדם, והוא מוסר את נפשו עבור כל אחד שבא אליו וחוזר שם בתשובה

שלמה ומבקש ממנו יתברך ישמר אותנו כל השנה מכל מיני צרות ורעות רבות וכו', וּשְׁנוּזָה לְהַכְתֵּב בְּשָׁנָה שֶׁל בְּרִיאוֹת וְהַצְלָחָה בְּהַחַיִּים, וּפְרִנְסָה טוֹבָה, וְשִׁמְרָה מִכָּל מִינֵי גְבוּלוֹת וּגְזוּלוֹת וְאֲלִימוֹת, וּמִכָּל מִינֵי מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת, כִּי הַצְדִּיק הָאֵמֶת הוּא הָעוֹרֵף דִּין הַכִּי גָדוֹל, וּרְבִנוּ ז"ל רָצָה שֶׁפֶלֶם יִהְיוּ אֶצְלוֹ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל, וְלָכֵן אֲשַׁתֵּף צְרִיכָה לְהַבִּין כִּי בְּזֶה שְׁאֵתָה נֹסֵעַ אֶצֶל רְבִנוּ ז"ל, אֵתָה מְצִיל אֶת עַצְמָךְ וְאוֹתָהּ וְאֵת הַיְלָדִים מִכָּל מִינֵי מֵאֲרָעוֹת וּמְכַשׁוּלִים וּסְכָנוֹת שֶׁרַק קוֹרָה בְּעוֹלָם, וְכֵן שְׁתַּכְתֵּב בְּפְרִנְסָה בְּשִׁפְעַ, וּבְכָל הַיְשׁוּעוֹת שֶׁרַק צְרִיכִים, הָאֵם לֹא כְּדָאֵי בְּשִׁבִּיל זֶה לְהִשְׁאֵר לְבַד עִם הַיְלָדִים סוֹף הַכֹּל כְּמָה יָמִים?! הֲרֵי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה פּוֹעֲלִים אֶצֶל רְבִנוּ ז"ל בְּמִלְיוֹנִים וְכוּ', כָּל אֶחָד כְּפִי הָאֱמוּנָה הַחֲזָקָה בְּזֶה וְכוּ', וְלָכֵן לְמָה לְהִנְשִׁים לְמִנְעֵ? אֲדַרְבָּה הֵן צְרִיכוֹת לְגַרֵּשׁ אֶת בְּעֻלְיָהֶן לְהִיּוֹת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוֹמֵן, כִּי אִם שְׁמָה מַחְלָקִים בְּרִיאוֹת, פְּרִנְסָה, שְׁלוֹם בֵּית, יְלָדִים, נַחַת וְכוּ' וְכוּ', הָאֵם זֶה לֹא שׁוּהָ פִּי מִלְיוֹן מְלֻנְסֵעַ לְעַסְקִים מֵעֵבֶר לַיָּם לְמִזְרַח הַרְחוֹק כְּמוֹ סִין, אוֹ בַּמְעַרֵב הַפְּרוּעַ כְּמוֹ לוֹס אֲנַגְ'לֵס? וְלָכֵן הַנְּשִׁים צְרִיכוֹת לְדַעַת שְׁבַעֲלִיָּהֶן לֹא נֹסְעִים לְחַפְשָׁה כְּמָה יָמִים אֶצֶל צִיּוֹן רְבִנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֲלֵא שֶׁם נִמְצָא הָעוֹרֵף דִּין הַכִּי גָדוֹל בְּעוֹלָם שֶׁהוּא מְמַלִּיץ עֲבוּרָנוּ, וּבְזָכוֹתָּ נִבְיָא הַבֵּיתָה כָּל מָה שְׁאַנְחָנוּ צְרִיכִים וְכוּ', וְהֵן צְרִיכוֹת לְדַעַת שְׁזֶה בְּכֶלֶל לֹא קָל לְהִיּוֹת שְׁמָה כְּמָה יָמִים הָאֵלוּ, הַגְּשָׁמִיּוֹת אֵינּוּ גְשָׁמִיּוֹת בְּכֶלֶל וְכוּ' וְכוּ', כָּל אֶחָד עוֹבֵר אֶת הַתְּקוּן שְׁלוֹ וְכוּ' וְכוּ', אֲבָל בְּדָאֵי זֶה מִשְׁתַּלֵּם בְּמִלְיוֹן אַחוּז.

וְלָכֵן לְדַעַתִּי, בֵּן תַּסַּע, וְהִיא לֹא תַעֲזֹב אוֹתָךְ, וְזֶה רַק אֵיּוֹם שְׁמֵאֵמֶת עֲלֶיךָ, וְאֵין לָהּ שׁוּם הַצְדָּקָה לְמִנְעֵ אוֹתָךְ, אֲלֵא אִם הֵייתָ בַּעַל רַע כָּל הַשָּׁנָה וְעַשִׂיתָ לָהּ צְרוֹת וְיִסּוּרִים וְכוּ', אֲזִי עַכְשָׁיו הִיא מוֹצֵאת אֶת הַזְּמַן לְנִקְמָה בְּךָ וְכוּ', וְלָכֵן צְרִיף כָּל בַּעַל לְדַעַת שְׁאֵם הִיָּה עוֹזֵר לְאֲשַׁתּוֹ כָּל הַשָּׁנָה, וְהִיָּה מִתְנַהֵג בְּטוֹב עִמָּה, אֲזִי לֹא הִיָּתָה מוֹנַעַת אוֹתוֹ מְלֻנְסֵעַ אֶל צִיּוֹן רְבִנוּ ז"ל, אֲדַרְבָּה הִיא הִיָּתָה עוֹזֵרָת לּוֹ בְּהַכֵּל, וְעַל כֵּן אֲשַׁרִּי הָאִישׁ שְׁזוֹכָה לְעוֹר לְאֲשַׁתּוֹ כָּל הַשָּׁנָה, וְחִי אֵתָה חַיִּים טוֹבִים וְנַעֲמִים, וְלֹא מוֹנַעַת מִמָּנָה שׁוּם דְּבָר, אֲזִי כְּשִׁיבּוֹא רֹאשׁ הַשָּׁנָה הִיא תְּבוֹא לְקַרְאָתוֹ וְתִשְׁלַח אוֹתוֹ בְּכַבוֹד אֶל צִיּוֹן רְבִנוּ ז"ל.

## קטז אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

הקדוש-ברוך-הוא יעזר שתקבל על עצמך דבר זה, ואז יתבטל ממך כל המניעות.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

### דתקפו.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר נצבים וילך, כ"ב אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

אתה צריך לדעת שבחכמת הקבלה יכולים להטעות מאד מאד את האדם, וכבר אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רכ"ה) שחכמת הקבלה זה חכמה כשאר חכמות, עיני שם, ולכן יכולים מאד לעבד על בני אדם על ידי דרך הקבלה, כי מי שלא בקי בזה וכו', וכן הוא לא מבין בזה וכו', ולכן יכולים לעבד עליו בלשונות של קבלה אשר באמת הכל דמיון גדול מאד, כי אין עוד בעל מדמה כמו מי שמטעה את הבריות בדרך קבלה, כי זה חכמה שאנשים לא מבינים בזה, אזי מתבלבלים, וידוע שרבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ק"כ) שאפלו אלו שהוא צוה ללמד קבלה, אבל שלא ישתמשו עם זה, כי זה פשוט כשוף, עיני שם, ומה זה כשוף? אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין ס"ז): למה נקרא שמן כשפים שמכחישין פמליא של מעלה; כי כשאדם לומד קבלה והוא אינו ראוי לזה וכו', כמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רמ"ט) קבל"ה גימטריא נאו"ף וכו', כי הלשונות של הגשמה וכו', זווגים וכו', וכדומה, מי שלא אווזו בזה, אזי כל הראש שלו בנאוף רחמנא לצלן, בענייני זווג וכו', ולכן לא בחנם שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה מ"ח.) הזנות והכשפים כלו את הכל, וכבר אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נ"ה) שאלו הנאופים שהם מחקרים וכו', מאד מאד מזיק להם הלמוד הזה, כי אצלם נעשה כל הלמוד בחכמת קבלה ענין של (אבות פ"ק ג) "כל שחכמתו מרבה ממעשיו וכו'", ועל ידי זה נתקיים אצלו: "לקנות חכמה ולב אין", ועל ידי זה הם מחטיאים גם אחרים עם שכלם המדמה, ואין עוד דבר

## אָשֶׁר      שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רַמֵּד      בְּנַחַל      קִיז

שִׁיכּוּלִים לְהַטְעוֹת בְּנֵי אָדָם כְּמוֹ עַל יְדֵי חֲכַמַת הַקְּבָלָה, וְלִכְּנֹן צְרִיכִים לְהִזְהָר מְאֹד מְאֹד מֵאֵלּוּ שְׁקוּרָאִים אֶת עֲצָמָם בְּעֵלֵי מְקַבְּלִים, וּמְכַל שְׂכָן כְּשִׁיּוּצָאִים נֶגְד רַבְּנוֹ ז"ל, צְרִיכִים לְדַעַת שֶׁהֵם לֹא בְּעֵלֵי מְקַבְּלִים, אֲלָא בְּעֵלֵי מְכַשְׁפִּים וְכוּ' וְכוּ', שְׁעוֹשִׂים כְּשׁוֹף עִם הָאָדָם, וּמְפַחֲדִים אוֹתוֹ שִׁיקְרָה לָּהּ דְּבַר זֶה וְכוּ', אוֹ דְּבַר זֶה וְכוּ', הַכֹּל הֵבֵל וּרְעוֹת רוּחַ, וְאִין לָּהּ מָה לְהִתְפַּחֵד כָּלָל, רַק לְכַרְח מֵהַבְּעַל דְּמִיּוֹן הַזֶּה הַקּוּרָא אֶת עֲצָמוֹ בְּעַל מְקַבְּל, שֶׁהוּא סֵף הַכֹּל טַפֵּשׁ גְּדוֹל, וּמְטַעָה אֶת עֲצָמוֹ וּמְטַעָה אֶת הַבְּרִיּוֹת, וְלִכְּנֹן אֲשֶׁרֵי מִי שְׁבוֹרַח מֵאֵלּוּ הַבְּעֵלֵי דְּמִיּוֹנוֹת אֲשֶׁר קוּרָאִים אֶת עֲצָמָם בְּעֵלֵי מְקַבְּלִים וְכוּ', כִּי כָּלֵל זֶה יֵשׁ "מִי שִׁיּוּדַע אֵינּוּ מְדַבֵּר, וּמִי שֶׁמְדַבֵּר אֵינּוּ יוֹדַע", וּבְכָל כְּתָבֵי הָאָרִיז"ל לֹא כְּתוּב שֶׁאֲסוּר לְנִסֵּעַ אֶל רַבְּנוֹ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה... וְלִכְּנֹן אִיךָ הַבְּעַל דְּמִיּוֹן הַזֶּה יְכוּל לְעַבֵּד עֲלֵיךָ?! וְלִכְּנֹן כָּלָף מֵהַבְּעַל דְּמִיּוֹן הַזֶּה, וְאֵל תֵּלָף אֵלָיו יוֹתֵר.

אַתָּה צְרִיךְ לְדַעַת שֶׁעֲנִין רַבְּנוֹ ז"ל זֶה תְּמִימוֹת עֲמָקָה עֲמָק עֲמָק מִי יִמְצָא, וּבְכָר אֲמַר מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל שֶׁהַתְּמִימוֹת שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל זֶה עֲמָקָה מְאֹד מְאֹד, וּבִפְרָט כָּל הָעֲנִין שֶׁל שִׁיחָה בֵּינּוּ לְבִין קוֹנוֹ, עַל זֶה צְרִיכִים לְהִיּוֹת תָּם גְּדוֹל, לְהַשְׁלִיךְ אֶת שְׂכָלוֹ הַמְּדַמָּה לְגַמְרֵי וּלְדַבֵּר הַרְבֵּה עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּלֵי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלָל, וְדִיקָא עַל יְדֵי זֶה הוּא יִגִּיעַ אֶל מָה שֶׁהוּא צְרִיךְ לְהִגִּיעַ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְיִזְכֶּה לְזַכּוֹךְ הַמּוֹחִין לְצֵאת מִכַּח הַמְּדַמָּה וְלְבוֹא אֶל הַשְּׂכָל, וְיִבִּין וְיִשְׁכִּיל שְׂכָל אֵלּוּ הַבְּעֵלֵי דְּמִיּוֹן שְׁקוּרָאִים אֶת עֲצָמָם בְּעֵלֵי מְקַבְּלִים אֵינָם אֲלָא טַפְּשִׁים גְּדוֹלִים שְׁעוֹבְדִים עַל עֲצָמָם וְעוֹבְדִים עַל אַחֲרִים, וּבְקַבְּלָהּ יְכוּלִים בְּקַלּוֹת לְעַבֵּד עַל הַזּוּלָת, אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְרַחֵק אֶת עֲצָמוֹ מֵהֶם.

אַתָּה יְכוּל לְנִסֵּעַ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אֶל רַבְּנוֹ ז"ל בְּאוֹמֵן, וְאֵל תְּפַחֵד מְכַל הַפְּחָדִים שֶׁל הֵבֵל שֶׁמְפַחֲדִים אוֹתָךְ הַבְּעֵלֵי מְכַשְׁפִּים וְכוּ', כִּי הַכֹּל הֵבֵל וּרְעוֹת רוּחַ.

**הַמְּאַחַל לָּהּ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה**

## דַתְקִפּוֹז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רִבְעֵי לְסֹדֵר נֶצְבִים וְיִלְךְ, כ"ב אֱלוּל ה'תּשׁע"ג  
שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (שִׁיחֹת-הַר"ן, סִימָן כ"א) בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה צָרִיכִין לְהִיּוֹת חֲכָם  
שְׂיִחְשָׁב רַק מִחֻשְׁבוֹת טוֹבוֹת שְׂיִיטִיב הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עִמָּנוּ וְכוּ', וְצָרִיכִין לְהִיּוֹת  
שְׂמַח בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. גַּם צָרִיכִין לְבַכּוֹת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּיוֹם  
הַרְאִשׁוֹן צָרִיכִין לְמַעַט בְּדַבּוּר מְאֹד מְאֹד. וְאָמַר שְׂאָדָם גְּדוֹל צָרִיךְ לְדַקְדָּק בְּזֶה  
בְּיִתְרוֹ וְעַל כֵּן הוּא אֵינוֹ אוֹמֵר בְּיוֹם הַרְאִשׁוֹן אֶפְלוּ הַפִּיּוּטִים רַק מֵה שְׂיִסֵּד רַבִּי  
אֶלְעָזָר הַקָּלִיר, אֲבָל שְׂאָר הַפִּיט אֵינוֹ אוֹמֵר מִחֻמַּת שְׂאָדָם גְּדוֹל צָרִיךְ לְדַקְדָּק  
אֲז בְּיִתְרוֹ לְכָלִי לְדַבֵּר שׁוּם דְּבַר שְׂאֵינוֹ מְכָרַח; הֲרִי שְׁלֵף לְפָנֶיךָ אֵיךְ צָרִיכִים  
לְהִתְנַהֵג בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה.

עַם כָּל זֹאת הֵיּוֹת שְׂאֵתָה בָּא עִם קְבוּצָה גְּדוֹלָה שֶׁל אֲנָשִׁים שְׂעֵדִין  
רְחוּקִים מְקִיּוֹם מְצֻוֹת מְעֻשִׁיּוֹת, רְאוּי לָךְ לְשִׂמְחַ עִמָּהֶם וְלִרְקַד עִמָּהֶם כָּל  
הַזְּמַן, וְלְהַחֲדִיר בָּהֶם שְׂמִחָה אֲמִתִּיּוֹת, כִּי הַעֲקָר זֶה שְׂמִחָה, כִּי בְּלִי שְׂמִחָה  
אָדָם אָבוּד בְּזֶה הָעוֹלָם, וּבַפֶּרֶט בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה אֲז צָרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשִׂמְחָה,  
וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, עִם כָּל זֹאת צָרִיכִים מְאֹד  
מְאֹד לְשִׁמֵר שְׂלָא יִהְיֶה חֶסֶד וְשְׁלוֹם שְׂמִחָה שֶׁל הוֹלָלוֹת וְשֶׁל לִיְצָנוּת, רַק  
לְשִׂמְחָה בְּזֶה שְׂאֵתָם זֹכִים לְהִיּוֹת אֶצֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי  
כְּפִרוּשׁ גָּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (תִּי-מוֹהַר"ן, סִימָן ת"ג) שְׂמִי שְׂזוּכָה לְהִיּוֹת אֶצֶלוֹ עַל  
רֹאשׁ הַשָּׁנָה רְאוּי לוֹ לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב: (נַחֲמִיָּה ח) "אֶכְלוּ מִשְׂמַנִּים  
וַשְׁתּוּ מִמִּתְקִים... כִּי חֲדוֹת הַיּוֹי"ה הִיא מְעֻזָּכֶם", וְזֶה נֹאמֵר עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

אִם כְּבָר אֵתָה נִמְצָא אֶצֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, רְאֵה לְהִרְבוֹת שָׂם  
בְּשִׂיחָה בִּינְךָ לְבִין קוֹנֵךְ אֲשֶׁר אֵין לְמַעְלָה מְזֶה, כִּי בְּמִקּוֹם גְּנִיּוֹת הַצְּדִיק שָׂם  
יֵשׁ אֲוִיר הַנַּחַח וְהַזָּךְ וְכוּ', וְשֵׁם הַתְּפִלוֹת עוֹלוֹת בְּשָׁמַיִם, וּבַפֶּרֶט שְׂרַבְּנוּ  
ז"ל רְצָה שְׂנַבּוֹא שָׂם וְנִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאָמַר (תִּי-מוֹהַר"ן, סִימָן קס"ב) שְׂיִהְיֶה

## אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחֵל קִיט

לוֹ תַעֲנוּג גְּדוֹל מְזֶה, וְעֵשָׂה תְּנוּעוֹת בְּגוּפוֹ וּבַעֲצָמוֹתָיו אַז, וְרִמְזוּ שְׁיִהְיֶה לוֹ חֲלוּץ עֲצָמוֹת אַז בְּקִבְרוֹ כְּשִׂיאָמְרוּ תְּהִלִּים עַל קִבְרוֹ וַיִּתְּבַדְּדוּ עִמּוֹ יִתְּבַרְךָ.

אֲשֶׁרֶיךָ וְאֲשֶׁרֶיךָ חֵלֶקךָ שְׁאַתָּה בָּא עִם קְבוּצָה כָּל כֶּף גְּדוּלָה, שְׁאַתָּה זוֹכָה וּמְזַכָּה אֶת הָרַבִּים, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יוֹמָא פּוֹי) כֹּל הַמְּזַכָּה אֶת הָרַבִּים אֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלֵתִי שְׁאֵנִי מִבְּקִשׁ וּמִתְפַּלֵּל בַּעֲדֶיךָ שְׁיִהְיֶה לְךָ הַצְּלָחָה מְרַבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל וְתַצְלִיחַ. הַמֵּאֲחֵל לְךָ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקַפַּח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְּבַרְךָ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר נְצִיבִים וְיִלְךָ, כ"ב אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֵל ... נְרוּ יְאִיר

לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מַכְתְּבָךָ.

רַבְּנוּ ז"ל גְּלָה נִפְלְאוֹת נוֹרְאוֹת (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ל"ב) לְמָה נֶעְלַם הַמוֹן סְפָרֵי תְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִים וְצַדִּיקִים קְדָמוֹנִים שְׁבוּדָאֵי עֲשׂוּ הָרַבָּה סְפָרִים, וְאִיָּה אֵיפָה הֵם! וְהַסְבִּיר רַבְּנוּ ז"ל כִּי עַל יְדֵי שְׁנַעְלָם הַסְּפָרִים שְׁלָהֶם מִהָעוֹלָם, עַל יְדֵי זֶה גָּרְמוּ שְׁיִהְיֶה נֶעְלָם כָּל סְפָרֵי הַמֵּינִים וְהָאֲפִיקוֹרְסִים שֶׁל הָרֶשְׁעִים הָאֲרוּרִים שְׁכִפְרוּ בְּעַקְרָה, כִּי אִם הָיוּ נִשְׁאָרִים בְּעוֹלָם לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְהַחֲזִיק מִצְדָּה בְּאִמּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי יִרְבְּעֵם בֶּן נֶבֶט בְּעֲצָמוֹ שֶׁהִקִּים אֶת שְׁתֵּי עֲגָלֵי הַזֹּהֵב, וְהַטְעָה אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל בָּהֶם, בּוּדָאֵי הָיָה עִם חֲכָמוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד מְאֹד שֶׁל אֲפִיקוֹרְסוֹת, וְאִם הָיָה נִמְצָא עֲתָה רַק דָּף אֶחָד מִסְּפָרִים הַלְלוּ, הָיוּ מִתְרַחֲקִים מְאֹד מִהַשֵּׁם יִתְּבַרְךָ, וְלֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְּבַרְךָ כָּלֵל, וְהַצַּדִּיקִים הַקְּדָמוֹנִים הֶעֱלִימוּ וְהַסְתִּירוּ אֶת סְפָרֵיהֶם כִּי עַל יְדֵי זֶה נֶעְלַם וּנְסָתָר גַּם סְפָרֵי הַמֵּינִים וְהָאֲפִיקוֹרְסִים מִן הָעוֹלָם, וְלִכֵּן יֵשׁ טוֹבָה גְּדוּלָה מְאֹד שְׁנַעְלָם כָּל הַסְּפָרִים שֶׁחִבְרוּ הַתְּנָאִים וְהָאִמּוֹרָאִים וְשְׁאָר הַנְּבִיאִים וְהַצַּדִּיקִים בְּמִשְׁנֵי הַדּוֹרוֹת, כִּי זֶה לְעֻמַּת זֶה עַל יְדֵי שְׁאֲבָדוֹ אֶת סְפָרֵיהֶם, נֶאֱבָד וּנְסָתָר

## קב אֲשֶׁר שֵׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמֵד בְּנַחֲל

ספרי המינים והאפיקורסים, כי אלמלא היה נשאֵר איזה ספר מהם, לא היו יכולים להחזיק מעמד באמונה.

ובוראי כְּשֶׁנִּזְכָּה לְהַגָּאֵל גְּאֵלַת עוֹלָם הַכֵּל יַחְזוּר אֵלֵינוּ, לַעֲת עֲתָה רְאוּי לְלַמֵּד בְּכָל הַסְּפָרִים שֵׁיִשׁ לָנוּ, שֶׁשָּׂה סְדְרֵי מִשְׁנָה, גְּמָרָא בְּבַלֵי יְרוּשָׁלַיִם, תּוֹסֵפְתָא, וְכָל סְפָרֵי הַמְדְרָשִׁים, וְהַזְהָר וְהַתְקוּנִים, וְכָל סְפָרֵי הַפּוֹסְקִים וְכוּ'. וְכוּ'.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקַפֵּט.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רִבְעֵי לְסֵדֵר נְצִיבִים וַיִּלְךְ, כ"ב אֱלוֹל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מַכְתְּבָךְ.

חֲכַמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אָמְרוּ (פְּתוּבוֹת ל"ט). "הָאוֹנֵס שׁוֹתָה בְּעִצִּיּוֹ", וּפְרָשׁ רַש"י, בְּכָלִי שֶׁבָחָר לוֹ לְשׁוֹת בּוֹ, כְּלוֹמֵר עַל כְּרַחוּ יִשְׁאַנָּה, כְּדַכְתִּיב: (דְּבָרִים כ"ב) "לֹא יוּכַל לְשַׁלְחָה", כִּי־צַד שׁוֹתָה בְּעִצִּיּוֹ? אֶפְלוּ הִיא חֲגָרַת אֶפְלוּ הִיא סוּמָא וְאֶפְלוּ הִיא מַכַּת שַׁחִין; וְלִכֵּן אֶתָּה מְכָרַח לְהַתְחַתֵּן אֶתָּה, וּבִפְרָט שֶׁהִיא אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ מְאֹד מְאֹד.

אֵל תַּחֲפֵשׁ עַכְשָׁו עֲלֶיךָ חֲסְרוֹנוֹת, כִּי הִיִּית צָרִיךְ לְחַשֵּׁב קִדְּם מֵה שֶׁאֶתָּה עוֹשֶׂה, לֹא לְהַכְנִיס בַּחוּרָה בְּהַרְיוֹן וְשִׁינְלֵד לְכֶם בֵּן וְכוּ', וְעַכְשָׁו תִּשְׁאִיר לְהֵם לְהַפְקָר, זֶה רְשָׁעוֹת שֶׁאֵין כְּמוֹהוּ, אֶתָּה צָרִיךְ לְשַׁלֵּם אֶת הַמַּחִיר, וְאֶתָּה יְכוּל לְשַׁנוֹת אוֹתָה אִם רַק תִּרְצֶה וְכוּ', וּמָה אֶתָּה עוֹשֶׂה? בְּמָקוֹם לְקַחַת אֶת עֲצָמְךָ בְּיָדֶיךָ וְלִרְאוֹת אֶת הָעוֹל שֶׁעֲשִׂיתָ, וְאֵיךְ שֶׁאֲמַלְלֶת בַּחוּרָה, אֶתָּה לּוֹקַח סְמִים וְכוּ', וְאֶתָּה בּוֹרַח מֵהַמְצִיאוֹת וְכוּ', וְלִכֵּן אֶתָּה מְכָרַח לְהַתְחַתֵּן אֶתָּה, אִם כֵּן תִּרְצֶה, אוֹ לֹא תִרְצֶה, אֶתָּה מְכָרַח לְהַתְחַתֵּן אֶתָּה, וְאֵין עַל זֶה שׁוֹם תְּרוּץ לְהַתְחַמֵּק, וְאִם תַּעֲשֶׂה אֶת זֶה אֶתָּה רִשָּׁע גְּדוֹל, וְתִשְׁלֵם עַל זֶה מַחִיר כְּבֹד לְבַסוּף.



## אֲשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קִבְּא

וְלִכְּנָן עֲצָתִי שְׁכָן תַּחְתָּתָן אַתְּהָ וְתִקְיָמוּ בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, וְתִפְסִיק לְקַחַת סְמִימִים שְׂזָה בְּדִיּוּק מִחֻלָּה כְּמוֹ אוֹבְסִסְיָה, אֲבָל בְּצוּרָה אַחֲרֵת מֵה שֵׁיִשׁ לָהּ וְכוּ', כִּי מִי שְׁלוֹקֵחַ סְמִימִים רוֹצֵה גַם כֵּן לְשִׁנוֹת אֶת עֲצָמוֹ, אוֹ לְשִׁנוֹת אֶת הַזּוֹלָת, וְהוּא חַי בְּדַמְיוֹן גָּדוֹל.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמַר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל שְׁלֵא יָבוֹאוּ לְיַדֵּי חֲטָאִים וְעוֹנוֹת, וְנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרֹת מִשְׁמַחֹת.

הַמְּאַחַל לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

### דַּתְקָצ.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, יוֹם רִבְעִי לְסֹדֵר נֶצְבִים וַיִּלָּךְ, כ"ב אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲוִיָּה

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

לְדַעֲתִי אִמְרָתִי לָךְ כְּכֹר בְּעַל פֶּה וְכֵן כְּתַבְתִּי לָךְ שְׁאֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁהָאִשְׁמָה זֶה לֹא שְׁלָךְ, אֲלֵא הוּא מְצָא אִשָּׁה אַחֲרֵת וּבּוֹגֵד בְּךָ, וְאֲנִי מְאֹד מִתְפַּלֵּא עֲלֶיךָ אִיךָ שְׁאֲדָם שְׁיִכּוֹל לְזַרֵּק אֶת אִשְׁתּוֹ עִם חֲמִשָּׁה יְלָדִים וְהוּא בּוֹגֵד בְּךָ וְכוּ', וְעֵדִין תִּרְצִי אוֹתוֹ חֲזָרָה? אֲנִי לֹא מִבִּין אוֹתְךָ בְּכֻלּוֹ, הֵן אֲמַת שְׂזָה כּוֹאֵב מְאֹד מְאֹד, אֲבָל אִיפֹה הַכְּבוֹד עֲצָמִי שְׁלָךְ? לְמָה תִּרְצִי אוֹתוֹ חֲזָרָה? לְמָה אֶת לֹא מוֹכֵנָה נְפִשִׁית? אָדָם יִכּוֹל לִהְיוֹת נוֹאֲף וְעֵדִין אִשְׁתּוֹ תִּרְצֵה אוֹתוֹ? אִשָּׁה חֲכָמָה הִיְתָה הוֹלְכַת אֶתוֹ בְּכָל חֲמֵר הַדִּין, וְלֹא נוֹתַנְתָּ לוֹ אֲגוּרָה שְׁחוּקָה, הוֹלְכַת אֶתוֹ בְּמִשְׁפָּטִים לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ כָּל מֵה שְׁיִכּוֹלִים, כִּי אִם הוּא אִמְלָל אוֹתְךָ - שְׁיִאֲכַל אֶת זֶה בְּגִדּוֹל, כִּי בְּפִרוּשׁ גָּלוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה כ"ו, סִימָן ה') עַל הַכֹּל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְאַרִיךְ אִפּוֹ חוּץ מִן הַזְּנוּת; וְאַמְרוּ: (בְּמִדְבָר רַבָּה, פְּרָשָׁה ט', סִימָן ז') אָמַר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הַכֹּל אֲנִי כּוֹבֵשׁ, וְעַל הַזְּמָה אֲנִי כּוֹעֵס; וְאַמְרוּ: (תַּנְחוּמָא בְּרֵאשִׁית) עַל הַכֹּל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹתֵר, חוּץ מִן הַזְּמָה וְהַזְּנוּת; הוּא יִשְׁלַם עַל מַעֲשֵׂיו הַרְעִים וְהַמְגַנִּים מִחִיר כְּבֹד מְאֹד מְאֹד,

## קכב אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמֵד בְּנַחֵל

אִין הָעוֹלָם הַפֶּקֶר וְכוּ', וְלִכֵּן אֲנִי לֹא מֵבִין אִיךָ אִשָּׁה אֵינְטֵלִיגֵנְטִית וְכוּ', תִּרְצֶה חֲזָרָה אָדָם שֶׁבָּגַד בָּהּ וְכוּ'?

יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיִתֵּן לְךָ אֶת הַשִּׁכָּל הָאֲמִתִּי וְאֶת הָעֶצֶה הַנִּכּוֹנָה לְהִתְפַּטֵּר מִמֶּנּוּ מַה שְׂיִוִּתֵּר מֵהֶר, וְלֹא לְוִתֵּר לוֹ אֲגוּרָה שְׁחוּקָה וְכוּ', מַה זֶה שְׂאֵת בְּמִצּוּקָה גְדוּלָה? הוּא בָּרַח עִם אִשָּׁה אַחֲרֵת וְאֵת סוֹבְלַת אֵת הַסִּבָּל, וְעִדִּין יֵשׁ לְךָ אֵיזָה מַחְשָׁבָה לְחֹזֵר אֵלָיו? הָאֵם אֵת לֹא מֵבִינָה שֶׁהוּא לֹא צָרִיךְ אוֹתָךְ? אֵיפֹה הַכְּבוֹד עֲצָמִי שְׁלֹךְ? יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיִתֵּן לְךָ שִׁכָּל וְנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוּרוֹת מְשֻׁמָּחוֹת.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ כְּתִיבָה וְחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקָצָא.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְפַּדֶּךָ, יוֹם רִבְעִי לְסֵדֶר נְצִיבִים וְיִלְךְ, כ"ב אָלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֵת מִכְתָּבָךְ.

אֲנִי מְכָרַח לְהַגִּיד לְךָ שְׁנֵי דְבָרִים, א', אִם הַסְּפוּר נִכּוֹן בְּנִדְאֵי שְׁצָרִיךְ לְעָרֵב מִשְׁטָרָה מַה שְׂיִוִּתֵּר מֵהֶר, שְׂיִנְמַק בְּבֵית סֵהֵר כָּל יְמֵי חַיָּיו, כִּי אֵלּוּ הַרְשָׁעִים הָאֲרוּרִים שְׂמַתְעֵלְלִים בְּנִעַר וְכוּ', צָרִיכִים רַק לְסָרֵס אוֹתָם וְכוּ', וְאַחַר כֵּךְ שְׂיִנְמַקוּ בְּכֹלָא כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם, כִּי מַה שְׂרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (סִפְר-הַמִּדּוֹת, אוֹת נְאוּף, חֵלֶק ב', סִמָּן ח') אֲסוּר לְלַמֵּד זְכוּת עַל זֶה שֶׁעֹבֵר עַל מִשְׁכָּב זְכוּר; זֶה פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמַעוֹ, וְלֹא צָרִיכִים שׁוּם פְּרוּשִׁים עַל זֶה, וְעַל פִּי הַתּוֹרָה הוּא חֵיֵב מִיתָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (וַיִּקְרָא כ"י"ג) "וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֵת זָכָר מִשְׁכָּבֵי אִשָּׁה תוֹעֵבָה עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם מוֹת יוֹמָתוֹ דְּמֵיהֶם בָּם", וּבְזִמָּן שְׂבִית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קָיָם הָיוּ מִקְבָּלִים עַל זֶה מִיתָה, עִם כָּל זֹאת מִי שֶׁעֹבֵר עַל זֶה, לֹא יִמְלֹט שְׁלֹא יִקְבַּל אֵת עֲנִשׁוֹ אִם לֹא שְׁחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, כִּי כֵךְ אָמְרוּ חֻקְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (פְּתוּבוֹת ל.) תֵּאֲנִי רַבִּי חַיָּא מִיּוֹם שְׁחֹרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אָף עַל פִּי שְׂבָטְלוּ סְנֵהֲרִין אַרְבַּע מֵיתוֹת לֹא בָטְלוּ וְכוּ', אֲלֹא דִין אַרְבַּע מֵיתוֹת לֹא בָטְלוּ, מִי שְׁנִתְחַיֵּב סִקִּילָה אוֹ נוֹפֵל מִן

## אֲשֶׁר שָׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רַמֵּד בְּנַחַל קַבֵּץ

הֵגַג אוֹ חֵיהַ דּוֹרְסָתוֹ, וּמִי שֶׁנִּתְחַיֵּב שְׂרָפָה אוֹ נוֹפֵל בְּדִלְקָה אוֹ נָחַשׁ מְכִישׁוֹ, וּמִי שֶׁנִּתְחַיֵּב הַרְיָגָה אוֹ נִמְסָר לְמַלְכוֹת אוֹ לְסֻטִּים בְּאֵין עֲלָיו, וּמִי שֶׁנִּתְחַיֵּב חֲנֻקָּה אוֹ טוֹבֵעַ בְּנֶהָר אוֹ מַת בְּסֻרוֹנְכִי.

הַעוֹלָם זֶה לֹא הֶפְקֵר, שׁוֹמְעִים כָּל כֶּף הַרְבֵּה אֲסוּנוֹת וּתְאוּנוֹת דְּרָכִים וְכוּ', וְכוּ', הַכֹּל הוּא בְּחֻשְׁבוֹן צְדָקָה, וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת נְאוּף, סִימָן ל"א) מִי שֶׁעוֹבֵר עַל מִשְׁכַּב זְכוּר עַל יְדֵי זֶה נִתְפָּס בַּתְּפִיסָה; וְכֹל זֶה מְדַבֵּר עַל מְנוּל אוֹ שְׁתֵּי מְנוּלִים וְכוּ', שֶׁהֵם חַיִּבִּים מִיתָה, לֹא יוֹעִיל שׁוּם דְּבָר, אֵין עַל זֶה שׁוּם לְמוֹד זְכוּת, מִכָּל שֶׁכֵּן וְכֹל שֶׁכֵּן אִם יֵשׁ רָשָׁע מְרַשָּׁע שֶׁהִתְעַלְל מִיְנֵית בְּקֻטִּינִים, שֶׁלְצַעֲרָנוּ הַרְבֵּה, לֹא חָסַר מִתְעַבִּים וּמִשְׁקָצִים כְּאֵלוֹ וְכוּ', אוֹתָם צְרִיכִים פְּשוּט לְסָרֵס וְכוּ', וְאַחַר כֵּן שִׁיִּשְׁבוּ בְּבֵית סֵהָר כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם, כִּי קֻטֵּין שֶׁעָבַר הִתְעַלְלוֹת מִיְנֵית וְכוּ', זֶה נִשְׁאָר אֲצִלוֹ כֶּתֶם עַל כָּל הַחַיִּים וְכוּ', וְאֵין עַל זֶה שׁוּם מְחִילָה בַּעוֹלָם וְכוּ', וְלִכְּן לֹא בְּחֻשְׁבָּנוּ ז"ל אָמַר (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת נְאוּף, חֵלֶק ב', סִימָן ח') אֲסוּר לְלַמֵּד זְכוּת עַל זֶה שֶׁעָבַר עַל מִשְׁכַּב זְכוּר; עַל הַתְעַלְלוֹת מִיְנֵית בְּקֻטִּינִים, אֵין עַל זֶה שׁוּם לְמוֹד זְכוּת! וְאֵין לוֹ שׁוּם תְּקִנָּה רַק סְרוּס וְאַחַר כֵּן שִׁיִּשְׁבּ כָּל יְמֵי חַיָּו בְּבֵית סֵהָר, כִּי הוּא אִמְלַל אֶת הַקֻּטִּינִים עַל כָּל הַחַיִּים שְׁלֵהֶם.

ב', הַדְּבָר הַשְּׁנַי שֶׁאֵנִי רוֹצֵה לִזְמַר לְךָ אֶף שֶׁכּוֹאֵב לְךָ מְאֹד מְאֹד, וְאַתָּה צוֹדֵק עִם כָּל זֹאת אַתָּה לֹא יְכוֹל לְחַיּוֹת פְּכָה עִם הָעֹבֵר וְכוּ', וְרַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (שִׁיחַת-הַר"ן, סִימָן כ"ו) אֲצִל הַעוֹלָם הַשְּׁכָחָה הִיא חֲסָרוֹן גְּדוֹל בְּעֵינֵיהֶם. אֲבָל בְּעֵינֵי יֵשׁ בְּהַשְּׁכָחָה מַעֲלָה גְּדוֹלָה. כִּי אִם לֹא הִיְתָה שְׁכָחָה, לֹא הִיְתָה אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבָר בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אִם הִיְתָה זְכוּר כָּל מַה שֶׁעָבַר לֹא הִיְתָה אֶפְשָׁר לוֹ לְהָרִים אֶת עֲצָמוֹ לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשׁוּם אֶפְסָן, גַּם הָיוּ מְבַלְבְּלִים אֶת הָאָדָם מְאֹד כָּל הַדְּבָרִים שֶׁעוֹבְרִים עָלָיו. אֲבָל עֲכָשׁוּ עַל יְדֵי הַשְּׁכָחָה נִשְׁכַּח מַה שֶׁעָבַר; וְלִכְּן תַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי מְאֻמְצִים שֶׁבַּעוֹלָם לְהַשְׁכִּיחַ אֶת זֶה מִמֶּךָ, וְאֶף שֶׁאֵנִי יוֹדֵעַ שְׂזָה לֹא כָּל כֶּף פְּשוּט וְלֹא כָּל כֶּף קָל, עִם כָּל זֹאת תִּתְחַלֵּל לְחַשְׁבַּת עַל הַקְּדִימָה, וְאַתָּה צְרִיךְ לְהַגְמִל מִהַטְרָאוּמָה הַזֶּה, וְלִהְיוֹת לְחַשְׁבַּת עַל הַעֲתִיד שְׁלֵךְ כִּי אַתָּה עוֹדֵן צְעִיר, וְכֹל הַעוֹלָם לְפָנָי, וְלִכְּן חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד, הָרִי סוּף כָּל סוּף זֶה לֹא הָאֲשָׁמָה שְׁלֵךְ, תּוֹצִיא אֶת רַגְשֵׁי הַמְצַפּוֹן וְהָאֲשָׁמָה

## קכד אֲשֶׁר שָׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמֵּד בְּנַחֵל

מִמָּה, אֵתָּה בְּכֻלָּל לֹא חֵיב בְּזֶה, הֵייתָ קָרְבָן שֶׁל ... , נוֹאֵף, סוֹטָה ... וְכו' וְכו', אֵל תְּדַאֵג הוּא יִקְבַּל אֶת הָעֲנֵשׁ שֶׁלּוֹ וְכו' וְכו', אֲבָל אֵתָּה צָרִיךְ לְהוֹצִיא אֶת הָרְגָשֵׁי אִשְׁמָה וְהַמְצָפוֹן, וְתִתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים חֲדָשִׁים.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ שְׁתַּעֲבֹר עַל הַכֹּל.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ כְּתִיבָה וְחֻתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקָצַב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֹדֵר נִצְבִּים וְיֵלֵךְ, כ"ג אֵלוֹל ה'תשע"ג  
שָׁלוֹם וּבִרְכָה אֵל ... נְרוּ יֵאִיר

הַנְּהַ כְּכֹל שְׁמִתְקַרֵּב רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, מִצַּד אֶחָד הַפְּחַד וְהִירָאָה מְאֹד גְּדוּלָּה מִיּוֹם הַדִּין הַנּוֹרָא וְכו', וּמִצַּד שְׁנֵי הַשְּׂמִחָה מִתְגַּבְּרַת יוֹתֵר וְיוֹתֵר שְׁנֹזְכָה לְהַיּוֹת אֲצֵל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, שְׁבַפְרוּשׁ גְּלָה לָנוּ: (חֵי-מוֹהַר"ן, סִימָן ת"ה) "הִרְאֵשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא חֲדוּשׁ גְּדוּל, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ שְׂאִין הַדְּבָר הַזֶּה בִּירְשָׁה מְאֹבּוֹתֵי, רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נָתַן לִי זֹאת בְּמִתְנָה, שְׂאִנִּי יוֹדֵעַ מֵהוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה, לֹא מִבְּעֵיֵא אֲתָם כְּלָכֶם, בְּוֹדָאֵי תְלוּיִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי, אֵלָּא אֶפְלוּ כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ תְלוּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי"; וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל לְעֲנִין רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁלּוֹ (חֵי-מוֹהַר"ן, סִימָן ת"ו) שְׂיִכּוֹלִין אֲזוֹ אֲנָשִׁים לְקַבֵּל תְּקוּנִים, מֵה שְׂבַכָּל הַשָּׁנָה לֹא הָיָה בְּאֶפְשֵׁר שְׂיִהְיֶה לָהֶם תְּקוּן בְּשׁוּם אֶפֶן, אֶף עַל פִּי כֵּן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יְכוּלִין אֶפְלוּ הֵם לְקַבֵּל תְּקוּן. אֶף עַל פִּי שְׂבַכָּל הַשָּׁנָה אֶפְלוּ הוּא בְּעֵצְמוֹ ז"ל לֹא הָיָה יְכוּל לְתַקְּנָם, אֲבָל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה גַּם הֵם יְכוּלִים לְקַבֵּל תְּקוּנִים. כִּי אָמַר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה עֲנִינִים וְתְקוּנִים מֵה שְׂבַכָּל הַשָּׁנָה גַּם הוּא אֵינּוּ יְכוּל לַעֲשׂוֹת.

יְדוּעַ שְׂמוֹהֲרִינֵת ז"ל הַקְּפִיד מְאֹד מְאֹד וְאָמַר: "אִם מְקַרְבִּים אֵל רַבִּי צָרִיכִים לְצִיַּת אוֹתוֹ עַד הַסּוּף", וְלָכֵן כָּל מִי שְׂמִקְרַב אֵל רַבְּנוּ ז"ל בְּאֵמַת וְנוֹסֵעַ לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה אֵלָיו בְּאוּמָן, צָרִיךְ לְקַבֵּל עַל עֲצְמוֹ לְהַפְסִיק לַעֲשׂוֹן אִם הוּא מַעֲשֵׂן, כִּי רַבְּנוּ ז"ל הַקְּפִיד עַל זֶה מְאֹד מְאֹד, וְכֵן עַל עֲנִין הַשְּׂכָרוֹת

## אָשֶׁר      שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רַמֵּד      בְּנַחַל      קַכָּה

לְשִׁתּוֹת מִשְׁקָה חֲרִיפָה, רַבְּנוּ ז"ל הִקְפִּיד מְאֹד מְאֹד וְאָמַר רַק זֵינן לְקַדּוֹשׁ וְלִהְבַדְלָהּ וְלֹא יוֹתֵר, וְהַיּוֹם יֵשׁ כָּף הַרְבֵּה אֲנָשִׁים מְכּוּרִים לְעִשׂוֹן סִיגְרִיּוֹת, וְלֹא יְכוּלִים לְהִגְמֵל מִזֶּה, וְכֵן יֵשׁ הַרְבֵּה מְאֹד שְׂמֵכוּרִים לְשִׁתִּית מִשְׁקָה חֲרִיפָה וְכוּ', וְעוֹד מְלִבִּישִׁים אֶת זֶה בְּקִדְשָׁה, וְיִדְוַע שָׂרְבְנוּ ז"ל הִקְפִּיד לֹא לְשִׁתּוֹת שׁוֹם מִשְׁקָה הַמְשַׁכֵּר בְּשׁוֹם פָּנִים וְאִפְּן, לֹא בִירָה, לֹא עָרָק, וְלֹא זֵינן וְכוּ' וְכוּ', וְאָמַר (לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ו) צָרִיף לְהַרְחִיק מִשְׁכָּרוֹת, וְלִדְקָדֵק שְׁלֹא לְשִׁתּוֹת יוֹתֵר מִיְכָלְתוֹ, כְּדִי שְׁלֹא יָבֹא לִיְדֵי שְׁכָרוֹת, כִּי מַעַט הַשְׁתִּיָּה לְפִי הַצָּרֵף הוּא טוֹבָה לְהַרְחִיב דַּעְתּוֹ וְכוּ', אֲבָל הַשְׁוֹתָהּ יוֹתֵר מִדְּאִי וּמִשְׁתַּכֵּר, אֲזִי אֲדַרְבָּא, מִתְּגַבְרִין תִּקְרָה הַגְּבוּרֹת, וְנַעֲשֶׂה כּוֹעֵס וְרוֹגֵז, וְלַפְעָמַיִם מִתְּגַבְרִין גְּבוּרֹת דְּסִיטְרָא אַחֲרָא, וְיוֹכֵל לְבֹא לִיְדֵי רַעוּת וְכוּ' חֵס וְשְׁלוֹם, וְדַע שְׁעַל יְדֵי שְׁכָרוֹת שׁוֹכְחִין כָּל הַמְצוּוֹת וְהַאֲזָהָרוֹת שְׂצֻנָּה מִשֶּׁה רַבְּנוּ, כִּי מִשֶּׁה הוּא מְלַבֵּשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל אִיבָר וְאִיבָר, וּמִזְכִּיר כָּל אִיבָר וְאִיבָר, שְׂיַעֲשֶׂה הַמְצוּנָה הַשְּׂיָכָה לְאוֹתוֹ אִיבָר. כִּי רַמ"ח מְצוּוֹת כְּנֶגֶד רַמ"ח אִיבָרִים וְכוּ', וְעַל יְדֵי הַשְׁכָּרוֹת שׁוֹכַח אוֹתָם, בְּבַחֲנִית: (מִשְׁלֵי ל"א) "פֶּן יִשְׁתֶּה וְיִשְׁכַּח מִחֻקֵּי", שְׁעַל יְדֵי הַשְׁתִּיָּה וְהַשְׁכָּרוֹת שׁוֹכַח רַמ"ח מְצוּוֹת שֶׁל מִשֶּׁה וְכוּ', עֵינֵי שָׁם, וְלִכֵּן כָּל אֶחָד מִי שְׂכָן מַעֲשֵׂן, וְכֵן שׁוֹתֵה מִשְׁקָה הַמְשַׁכֵּר, עָלָיו לִזְכֹּר אֶת הַדְּבוּר שֶׁל מוֹהֲרַנ"ת ז"ל: "אִם מְקַרְבִּים אֶל רַבֵּי צְרִיכִים לְצִיַּת אוֹתוֹ עַד הַסּוּף", וְלֹא לְהִתְחַכֵּם עִם חֻכְמוֹת וְכוּ', כִּי כִּבֵּר אָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קכ"ג) הֶעֱקַר וְהִיסוּד שֶׁהֵכֵל תְּלוּי בּוֹ, לְקִשֵּׁר עֲצָמוֹ לְהַצְדִּיק שְׂבִדוֹר, וְלִקְבֵּל דְּבָרָיו עַל כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר כִּי הוּא זֶה, דְּבַר קֶטֶן וְדְבַר גְּדוֹל. וְלְבָלִי לְנִטּוֹת, חֵס וְשְׁלוֹם, מִדְּבָרָיו יְמִין וּשְׂמָאל, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים: (סְפָרִי, פָּרַשַׁת שׁוֹפְטִים) 'אֲפָלוֹ אוֹמֵר לָךְ עַל יְמִין שְׂמָאל, וְעַל שְׂמָאל יְמִין תְּצִיַּת אוֹתוֹ, וְלִהְשַׁלִּיף מֵאִתּוֹ כָּל הַחֻכְמוֹת, וְלִסְלַק דַּעְתּוֹ כְּאִלוֹ אֵין לוֹ שׁוֹם שְׂכָל, בְּלַעֲדֵי אֲשֶׁר יִקְבֵּל מִהַצְדִּיק וְהֵרֵב שְׂבִדוֹר. וְכֵל זְמַן שֶׁנִּשְׂאָר אֲצִלוֹ שׁוֹם שְׂכָל עֲצָמוֹ, אֵינוֹ בְּשִׁלְמוֹת, וְאֵינוֹ מְקַשֵּׁר לְהַצְדִּיק; כִּי הֶעֱקַר לְבַטֵּל אֶת שְׂכָלוֹ הַמְדַמֶּה וְהַבְּדוּי לְגַמְרִי, וְלְצִיַּת אֶת הַצְדִּיק עַל כָּל אֲשֶׁר אוֹמֵר, וְרַק זֶה נִקְרָא הַתְּקַרְבוּת, וְלִכֵּן כְּשֶׁאֲתֶה נּוֹסַע עִכְשָׁו לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, תִּקְבֵּל עַל עֲצָמְךָ לִזְרֹק אֶת הַהֲרַגְלָה הַרַע שֶׁל עִשׂוֹן סִיגְרִיּוֹת (אִם אֲתָה מַעֲשֵׂן), וְכֵן לֹא לְשִׁתּוֹת שׁוֹם מִשְׁקָה הַמְשַׁכֵּר, רַק זֵינן לְקַדּוֹשׁ וְלִהְבַדְלָהּ,

## קכו אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

ואף שאני יודע שזה קשה להגמל מזה, עם כל זאת מי שיש לו אמונת חכמים ברבנו ז"ל, אין דבר כזה קשה, אם רבנו ז"ל אמר לא, אז לא.

אשרי אדם שקונה לעצמו את מדת הסבלנות שזה עקר גדול בהחיים, וזה המתנה הכי יפה שאדם צריך להגיע אל זה, כי החיים מלאים קשיים ונדמים כים הסוער וכו', וימי המצליח בחייו? זה רק הסבלן! ואמר החכם "אין דבר שמחסר מן הרעה כמו הסבל", כי הסבלן הוא המנצח בכל תחום, ואמר החכם: "הסבל מעלה גדולה, והיא תחבולה למי שאין לו תחבולה", ולכן תראה להתאזר במדת הסבלנות הן לגבי ילדיה, והן לגבי אשתה, ואז תהיה המצלח הכי גדול בעולם, וזה עקר גבורת הגבור להתאזר במדת הסבלנות, וכך אמרו חכמינו הקדושים: (אבות פרק ד') איזהו גבור? הכובש את יצרו, שנאמר: (משלי ט"ז) "טוב ארף אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר", רואים מפסוק זה שמדבר מסבלנות שזה עקר הגבורה, שיכול לכבש את יצרו של כעס, שלא יכעס יותר, כי הסבלן הוא המנצח תמיד, אבל על זה צריכים עצבים מאד חזקים, וזה זוכים על ידי תקיפה האמונה כשבר ישראל מחדיר במח מחשבתו אשר אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ובמחשבה זו הוא הולך תמיד, וזה מטהר אותו כבר מכל העבר שלו וכו', וכן לא מתבלבל מאף אחד וכו', כי כשבר ישראל רק חושב ממנו יתברך, על ידי זה נדבק באין סוף ברוך הוא, ונצול מכל רע, אשרי האדם שזוכה להכניס במח מחשבתו תמיד אשר אין בלעדו יתברך כלל, ומציר לפניו איך שהכל לכל הוא אור האין סוף ברוך הוא, והוא נמצא בתוך האור אשר אין עוד תענוג כתענוג הזה.

זכור וגם זכור מה שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ו): כל הרגיל לבוא לבית הכנסת ולא בא יום אחד הקדוש-ברוך-הוא משאיל בו; היינו בזה שאדם רגיל לבוא להתפלל את השלש תפלות מדי יום ביומו, על ידי זה הוא ממשיך על עצמו השגחתו הפרטי פרטית, שהקדוש-ברוך-הוא משגיח עליו, ואם יום אחד הוא לא בא, כבר הקדוש-ברוך-הוא מתענין, כככול, למה הוא לא בא? ומשלים לו את חסרונו וכו', הרי שמשתלם להתפלל במנין, שעל ידי זה ממשיך על עצמו השגחה עליונה, ותשתדל אשר לפני

## אֲשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קִזו

כָּל תְּפִלָּה שְׁחִירִית, מְנַחֵה, עֲרִבִית תְּכַנִּיס פְּרוּטָה לְצִדְקָה בְּקַפְת הַצִּדְקָה, כִּי כִּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּכָא בַתְּרָא י) רַבִּי אֶלְעָזָר יְהִיב פְּרוּטָה לְעֵנִי וְהִדְר מִצְלִי אָמַר דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים י"ז ט"ו) "אֲנִי בְּצִדְקָ אֶחְזָה פְּנִיךָ", אֲשֶׁרֵי הַמְקִיִּם אֶת זֶה בְּתַמִּימוֹת וּבִכְפְּשִׁיטוֹת גָּמוּר, וְאָז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקָצָג.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֹדֵר נְצִיבִים וְלָךְ, כ"ג אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תְּחִיָּה

אֲנִי מְאֹד מְאֹד מִבְּקָשׁ אוֹתָךְ שֶׁתַּעֲבֹדֵי עַל נִקְדָּה אַחַת בְּחִינָה, וְאָז תִּהְיֶי הָכִי מְאֻשְׁרֵת, וְהַנִּקְדָּה הַזֶּה הוּא מִדַּת הַסְּבָלָנוּת, כִּי אֵין לָךְ מִתְּנָה יוֹתֵר יָפֵה כְּמוֹ מִדַּת הַסְּבָלָנוּת, שְׁשׁוּם דָּבָר בְּעוֹלָם לֹא יְכוּל לְשַׁבֵּר אוֹתִי וְלִהְרַס אוֹתִי, וְאָמַר הַחֲכָם: "אֵין דְּבַר שֶׁמְחַסֵּר מִן הַרְעָה כְּמוֹ הַסְּבָל", כִּי הַסְּבָלֵן הוּא הַמְּנַצֵּחַ בְּכָל תַּחֲוֹם, וְאָמַר הַחֲכָם: "הַסְּבָל מַעֲלָה גְדוֹלָה, וְהִיא תַּחְבּוּלָה לְמִי שְׁאֵין לוֹ תַּחְבּוּלָה", וְלָכֵן תִּרְאִי לְהִתְאַזֵּר בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוּת הֵן לְגַבִּי יְלֻדִיָּה, וְהֵן לְגַבִּי בְּעֵלְךָ, וְאָז תִּהְיֶי הָכִי מְצַלַּחַת בְּעוֹלָם, וְזֶה עֵקֶר גְּבוּרַת הַגְּבוּר לְהִתְאַזֵּר בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוּת, וְכִּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים: (אֲבוֹת פָּרָק ד') "אֵיזְהוּ גְבוּר? הַכוֹכֵשׁ אֶת יִצְרוֹ", שְׁנֵאָמַר: (מִשְׁלֵי ט"ז) "טוֹב אַרְךָ אַפִּים מְגַבּוּר וּמִשְׁל בְּרוּחוֹ מִלְּכֹד עִיר", רוֹאִים מִפְּסוּק זֶה שֶׁמְדַבֵּר מִסְּבָלָנוּת שְׁזֶה עֵקֶר הַגְּבוּרָה, שֶׁיְכוּל לְכַבֵּשׁ אֶת יִצְרוֹ שֶׁל פֶּעַם, שְׁלֹא יִכְעַס יוֹתֵר, כִּי הַסְּבָלֵן הוּא הַמְּנַצֵּחַ תְּמִיד, אֲבָל עַל זֶה צְרִיכִים עֲצָבִים מְאֹד חֲזָקִים, וְזֶה זֹכִים עַל יְדֵי תַקְוָה הָאֱמוּנָה כְּשֶׁבֵר יִשְׂרָאֵל מִחֲדִיר בְּמַח מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעְדוֹ יִתְבַּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וּבְמַחְשַׁבָּה זֶה הוּא הוֹלֵךְ תְּמִיד, וְזֶה מְטַהֵר אוֹתוֹ כְּבָר מִכָּל הָעֶבֶר שְׁלוֹ וְכוּ', וְכֵן לֹא מִתְבַּלְבֵּל מֵאֶף אֶחָד וְכוּ', כִּי כְּשֶׁבֵר יִשְׂרָאֵל רַק חוֹשֵׁב מִמְּנוּ יִתְבַּרַךְ, עַל יְדֵי זֶה נִדְבַק בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְנִצּוֹל מִכָּל רַע, וְלָכֵן אֲשֶׁרֵי הָאִשָּׁה שְׁזוֹכָה לְהִכְנִיס בְּמַח מַחְשַׁבְתָּה תְּמִיד אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדוֹ יִתְבַּרַךְ כָּלֵל,

## קכח אֲשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמֵד בְּנַחֵל

וּמְצִיַּרְתָּ לְפָנֶיהָ אֵיךְ שֶׁהַכֵּל לְכֹל הוּא אֹרֵךְ הָאֵינן סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְהִיא נִמְצָאת  
בְּתוֹךְ הָאוֹר אֲשֶׁר אֵינן עוֹד תַּעֲנוּג כַּתַּעֲנוּג הַזֶּה.

זְכִירֵי הַיֵּטֵב שֶׁחַיִּים לֹא קָלִים לְאֵף אַחַת, וְיָמֵי הַמְּנַצֵּחַ לְעֵבֵר אֵת זֶה  
הָעוֹלָם? זֶה שֶׁהוּא סִבְלָן וְלוֹקַח אֵת כָּל הַחַיִּים בְּקִלּוֹת וְכו', וְאֵף שְׁזֵה הַדְּבָר  
הַכִּי קָשָׁה בְּעוֹלָם וְכו', כִּי עַל כָּל אַחַת וְאַחַת עוֹבְרַת חֲלִישוֹת הַדַּעַת וְיִסוּרִים  
וְקִטְנוֹת וְכו' וְכו', עִם כָּל זֹאת עָקַר הַגְּבוּרָה שֶׁל הָאִשָּׁה שֶׁהִיא אֲדִישָׁה וְכו',  
וְלוֹקַחַת אֵת הַחַיִּים בְּקִלּוֹת, וְאֵנִי מִכָּרַח לְהַגִּיד לָךְ שֶׁלֹּא תִזְכִּי רַק אִם תִּרְגְּלִי  
אֵת עֲצֻמְךָ לְבָרַח אֶל הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְלִדְבַר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר תִּדְבַר אִשָּׁה  
אֶל רַעוּתָהּ, הַלֹּאֵי הַלֹּאֵי שֶׁתְּצִיִּתִי אֵת רַבְּנוֹ ז"ל לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ,  
וְאֵז טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים.

הַמְּאַחַל לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְקִצָד.

בְּעִזְרוֹת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר נְצִיבִים וְיִלְךְ, כ"ג אָלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוֹ יְאִיר

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֵת מִכְתָּבְךָ.

מוֹהֲרֵנִי ז"ל אָמַר שֶׁבְּמַגֵּלֶת סִתְרִים לֹא פִרְט רַבְּנוֹ ז"ל מִמְּלַחֲמַת גּוֹג  
וּמַגּוֹג, מִשְׁמַע מִזֶּה שֶׁמְּלַחֲמַת "גּוֹג וּמַגּוֹג" יִהְיֶה גְּדֹל הָאֶפִיקוֹרְסוֹת שִׁיתְּפַשֵּׁט  
בְּעוֹלָם, שְׁזֵה יַעֲשֶׂה שְׁמוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָן, כִּי בְּלִי אֲמוּנָה בְּאֵל אֶחָד בּוֹ יִתְבָּרַךְ,  
הָעוֹלָם תִּהְיֶה וְבִהּוֹ פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמַעוֹ, וְכִבְּרָ אָמַר רַבְּנוֹ ז"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן ל"ה)  
שֶׁהוּלָךְ אֶפִיקוֹרְסוֹת גְּדוֹל עַל הָעוֹלָם. וְכֵן סִפֵּר כְּמָה פְּעָמִים שֶׁהוּלָךְ וְנִמְשָׁךְ  
אֶפִיקוֹרְסוֹת גְּדוֹל בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים בְּעוֹלָם. אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיחֲזִיק עֲצֻמוֹ בְּאֲמוּנָה  
בְּאֵל הָעֵתִים, וְאָמַר אֵף עַל פִּי שְׁאִינוֹ מוֹעִיל כָּלֵל מֵה שֶׁהוּא מִסְפָּר זֹאת,  
שִׁיְהִי אֶפִיקוֹרְסוֹת בְּעוֹלָם וְשִׁצְרִיכִין לְהִתְחַזֵּק עֲצֻמוֹ בְּאֲמוּנָה, כִּי אֵף עַל  
פִּי שֶׁהוּא אֹמֵר זֹאת, אֵף עַל פִּי כֵן מִתְגַּבְּרַת הָאֶפִיקוֹרְסוֹת וְהַבְּלוּלִים, כִּי  
הִלָּא גַם דְּנִיָּאל וְכִיּוּצָא הוֹדִיעוּ מִקִּדְּם, שֶׁקִּדְּם שְׁיָבוֹא מְשִׁיחַ, יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ



## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קַכְט

וּיְצַרְפוּ רַבִּים, "וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים... וְהַמְשַׁכִּילִים יִבְיִנוּ" (דְּנִיאל י"ב י'), וְאִם כֵּן מֵאַחַר שֶׁהוֹדִיעַ מִקֵּדָם שְׁזֵה יִהְיֶה הַנְּסִיּוֹן קִדְּם בִּיאַת מְשִׁיחַ שִׁיתְּבָרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וּיְצַרְפוּ רַבִּים בְּאֲמוּנָה, וּמִי שִׁיזְכָּה לְעֲמֹד בְּנְסִיּוֹן וְיִשְׁאֵר קַיָּם בְּאֲמוּנָתוֹ, אֲשֶׁרִי לוֹ וְיִזְכָּה לְכָל טוֹב הַמְּעַתָּד לְבוֹא לָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֲשֶׁר נִבְאוּ עֲלֵיהֶם כָּל נְבִיאָנוּ וְחֻכְמֵינוּ מִקֵּדָם, וְאִם כֵּן הִיָּה רְאוּי שְׁכָל אֶחָד יִשְׁכִּיל וְיַחֲוֹס עַל עֲצָמוֹ לְהִשְׁאֵר קַיָּם חֲזֵק בְּאֲמוּנָתוֹ, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ עוֹד שׁוֹם נְסִיּוֹן וְצָרוּף כָּלֵל מֵאַחַר שֶׁכָּבַר הוֹדִיעוּ זֹאת מִקֵּדָם, וּבִאֲמַת אֵף עַל פִּי כֵן, אֵף עַל פִּי שֶׁהוֹדִיעוּ זֹאת מִקֵּדָם אֵף עַל פִּי כֵן יִהְיֶה נְסִיּוֹן גְּדוֹל. וְרַבִּים יִרְשִׁיעוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּנִיאל י"ב י') "וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים", אֵף אֵף עַל פִּי כֵן אֲנִי מוֹדִיעַ זֹאת מִקֵּדָם בְּשִׁבִיל אוֹתָן מְעַט הַכְּשָׁרִים שִׁיחֲזִקוּ עֲצָמָן בְּאֲמוּנָתָן, וּבְיֹדָאֵי יִהְיֶה לָהֶם מְלַחְמוֹת גְּדוֹלוֹת בְּדַעְתָּן, לְמַעַן יִהְיֶה לָהֶם לְמַשִּׁיב נֶפֶשׁ וְהַתְּחַזְּקוֹת וְהַתְּאֲמִצּוֹת יוֹתֵר כְּשִׁירָאוּ שֶׁכָּבַר דְּבָרוֹ מִזֶּה מִקֵּדָם; וְכֵן הוּא (שִׁיחֻת-הַר"ן, סִימָן ר"כ) פִּעַם אַחַת אָמַר רַבְּנֵנוּ ז"ל לְאַחַד: אֲגַלֶּה לָּךְ סוֹד, שִׁיְהִיָּה אֶפִּיקוֹרְסוֹת גְּדוֹל בְּעוֹלָם, כִּי מְלַמְעֵלָה יְבוֹא אֶפִּיקוֹרְסוֹת בְּעוֹלָם בְּשִׁבִיל נְסִיּוֹן. וְאֲנִי יוֹדֵעַ שְׁאֲנָשִׁים שְׁלֵי גַם בְּלֹא זֶה יִתְחַזְּקוּ בְּאֲמוּנָה בְּאֲמַת וְיִשְׁאֲרוּ קַיָּמִים בְּאֲמוּנָתָם, אֵף אֲנִי מְגַלֶּה לָּךְ זֹאת כְּדִי שִׁיתְּחַזְּקוּ יוֹתֵר כְּשִׁירָאוּ שֶׁדְּבָרוֹ מִזֶּה מִקֵּדָם. וְכַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִשְׁמַע מִפִּי הַקְּדוֹשׁ כְּמָה פְּעָמִים. וְהִיָּה מִתְּאַנַּח מְאֹד עַל זֶה וְאָמַר רַבְּנֵנוּ ז"ל: אוֹי, אֵיךְ יוֹכְלוּ לְעֲמֹד אֲנָשִׁים מוֹעֲטִים נֶגֶד כָּל הָעוֹלָם? וְהִנֵּה סְמוּךְ מְאֹד אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁל רַבְּנֵנוּ ז"ל רְאוּנוּ בְּעֵינֵינוּ זֹאת, שֶׁתְּכַף הַתְּחִיל לְהַתְּפַשֵּׁט אֶפִּיקוֹרְסוֹת גְּדוֹל בְּעוֹלָם מֵה שֶׁלֹּא הִיָּה כְּזֹאת מִיָּמֵי קִדְּם. כִּי אֵף עַל פִּי שֶׁכָּבַר הַתְּחִיל לְצַמַּח נֶגַע הַמְּסַפַּחַת הַזֹּאת בְּמַדִּינוֹת רְחוֹקוֹת, הָאֶפִּיקוֹרְסִים הַמְּפָרְסָמִים דְּשֵׁם כְּמַפְרָסָם, וְחִבְרוּ חִבּוּרִים רְעִים מִכְּתָבֵי עַת וְעַתּוּנִים מְלֵאִים מִיְּנוֹת וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת, אֲבָל עַדִּין לֹא נִתְפַשְׁטָה הַנֶּגַע בְּמַדִּינָתָנוּ עַד אֲשֶׁר בְּיָמֵינוּ אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁל רַבְּנֵנוּ ז"ל וְהַסְּתַלְקוֹת עוֹד גְּדוֹלֵי הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים זי"ע, פְּשֵׁתָה נֶגַע הַמְּסַפַּחַת הַרְעָה הַזֹּאת גַּם בְּמַדִּינָתָנוּ. וּכְבָר צָוְחוּ כְּכּוּכָא הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים שֶׁבְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה וְאִין שׁוֹמַע לָהֶם, כִּי יָדָם תִּקְפָּה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים. אוֹי לָנוּ מֵה שֶׁהִגִּיעַ לָנוּ בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה. וְעַל יָדֵי זֶה נִצְמַחָה הַגְּזֵרָה הַרְעָה בְּיָמֵינוּ שֶׁנִּמְשָׁכָה עַל יָדָם, אוֹי מֵה הִיָּה לָנוּ. וְנִתְקַיָּם בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים כְּאֲשֶׁר הוֹדִיעַ לָנוּ רַבְּנֵנוּ ז"ל

## קל אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

מקדם ברוח קדשו ועדין הולכים ומתפשטים בכל עת. אוי מי יודע מה יהיה בימים הבאים, עין שם.

ובאמת רואים איך שכל העולם כולו נשתנה דיקא על ידי הכפירות והאפיקורסות שנתפשט בכל העולם כולו, שגם אמות העולם לא לחמו ביניהם הן במלחמת העולם הראשונה, והן במלחמת העולם השנייה, שברציחה כזו הרגו וטבחו ושרפו וחקו מלי מיליונים חפים מפשע, ואף שמעולם אמות העולם היו רוצחים וכו', אבל מה שקרה במאה שנים האחרונות, זה אין לתאר ואין לשער כלל, ובפרט מה שעשו לעם ישראל רציחות כאלו באכזריות הכי גדולה ששרגו וטבחו ושחטו בכל מיני מיתות משנות, מיתות אכזריות אנשים, נשים וטף חפים מפשע, דבר כזה שלא נשמע מאז שהעולם קים, ועל אחת כמה וכמה מה שירדו טמאת וזהמת הכפירות והאפיקורסות במאה שנים האחרונות, שמד המוני שמיליונים יהודים לא יודעים מה זה "שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד", היש עוד מלחמת גוג ומגוג יותר גדולה מזו? וכבר אמר רבנו ז"ל שחכמינו הקדושים אמרו (פראשית רבה, פרשה ל"ג, סימן ו') על הפסוק: (יחזקאל כ"ב) "ארץ לא מטהרה היא לא גשמה ביום זעם", אף שהמבול היה בכל העולם כולו, אבל בארץ ישראל לא היה המבול, ואימת שהמבול שטף את כל ארץ ישראל, וכך נחקו מעל פני האדמה כל אלו שגרו שם, וסים רבנו ז"ל: כמו כן קדם ביאת המשיח יהיה מבול של אפיקורסות, ויכנס כפירה וספקות גם בין יראי השם, ובזה הלשון אמר "עס וועט אפ שווענקען אפלו אין די כשר'ע הערצער", אשרי מי שיחזק את עצמו עכשו באמונה פשוטה בו יתברך, ויעסק להחדיר בכלל נשמות ישראל את האמונה הקדושה, כי באמת עם ישראל בשרשם הם נאצלים מהאין סוף ברוך הוא, וכיון שהמינים והאפיקורסים עקרו אותם משם וכו', עובר עליהם מה שעובר וכו', וכו', וכיון שבא יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ומחדיר בהם אמונה פשוטה בו יתברך, על ידי זה גם הם נתעוררים לבטל את עצמם אל האין סוף ברוך הוא, כי הנשמה היא חלק מאמונה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מהר"ן, חלק א', סימן רע"ד) ולכן כשמדברים עם יהודים רק דבורי אמונה והשגחה פרטית, על ידי זה גם הם נדבקים בו יתברך, ומתעוררים מאד מאד להתקרב אליו יתברך, ולכן בעתים הללו צריכים לדבר רק מאמונה

## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחֵל קִלָּא

פְּשוּטָה בּו יִתְבָּרֵךְ, וְדִיקָא עַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְהִנְצֵל מִמְלַחְמַת גּוּג וּמִגּוּג, שְׁזֵה בְּעֶצְמוֹ כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (שְׁבַת ק"ח.) כָּל הַמְקִיָּם שֶׁלֶשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבַּת נִצּוֹל מִשְׁלַשׁ פְּרַעַנְיוֹת: מִחֶבְלוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, וּמִמְלַחְמַת גּוּג וּמִגּוּג; וְלִכֵּן אֲשָׁרֵי מִי שֶׁנִּזְהָר בְּשְׁמִירַת שַׁבַּת, וּמִתְעַנֵּג בְּשֶׁלֶשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבַּת, וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה נִצּוֹל מִכָּל הַצָּרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְלִכֵּן אֲנַחְנוּ רוֹאִים שֶׁהַסֵּמ"ךְ מ"ם מִתְלַבֵּשׁ הָעֵקֶר עַל שְׁמִירַת שַׁבַּת, לְבַטֵּל מֵעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבַּת, וְלִכֵּן אֲשָׁרֵי מִי שֶׁנִּזְהָר בְּשְׁמִירַת שַׁבַּת, וְאִזּוֹ יִנְצֵל מִכָּל צָרָה וְצוּקָה, וְיִמְחִלוּ לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (שְׁבַת ק"ח): כָּל הַמְשַׁמֵּר שַׁבַּת כְּהִלְכָתָהּ אֶפְלוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ מוֹחֲלִין לוֹ, שְׁנֹאֲמַר: (יִשְׁעִיָּה נ"ו ב') "אֲשָׁרֵי אָנוּשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יִחְזִיק בָּהּ שֶׁמֶר שַׁבַּת מִחֲלָלוֹ וְשֶׁמֶר יוֹד מַעֲשׂוֹת כָּל רַע", אֵל תִּקְרֵי "מִחֲלָלוֹ" אֶלָּא "מִחֻלּוֹ לוֹ".

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דַּתְקִצָּה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר נְצִיבִים וְלָךְ, כ"ג אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תְּחִיָּה

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (תְּמוּרָה טז.) אִשָּׁה - כִּיּוֹן שְׂאִין לָהּ תְּבוּאָה בְּתוֹךְ בֵּיתָהּ מִיַּד צוּעֶקֶת, אֵינִי יוֹדֵעַ מָה אֶת צוּעֶקֶת? הֲרֵי בְּעֵלָךְ מִשְׁתַּדֵּל בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ לְהִבִּיא פְּרִיָּסָה, וּבְמִקּוֹם לַעֲזֹר לוֹ לְהִקָּל מִמֶּנּוּ אֶת הָעַל, עוֹד זֹאת אֶת יוֹרְדַת לְחִיּוֹ, מָה זֶה צְרִיף לְהִיּוֹת? יֵשׁ נָשִׁים שֶׁהֵן מְאֹד מְאֹד עֲצֻבָּנוֹת וְכוּ', וּמוֹצִיאֹת אֶת הָעֲצָבִים שֶׁלָּהֶן עַל בְּעֵלֵיהֶן, וְאַחַר כֵּן מִתְחַרְטוֹת וְשׂוֹאֲלוֹת: מָה אֲנַחְנוּ יְכוּלוֹת לַעֲשׂוֹת? וְהַתְּרוּץ הוּא שְׂאִשָּׁה צְרִיכָה לְהִתְאַזֵּר בְּסִבְלָנוֹת, שְׂאִין מִדָּה יוֹתֵר יִפֶּה מְזוֹ, וְאֶפְלוּ שְׁזֵה בָּא לָךְ מְאֹד מְאֹד קִשְׁיָה, זְכִירֵי מָה שְׂאֵמַר הַתַּנָּא הַקְּדוּשׁ: (אֲבוֹת פָּרָק ה') "לְפּוֹם צַעֲרָא אֲגָרָא", וְדַעֵי לָךְ כְּשִׂאִשָּׁה עוֹצְרַת עֲצָמָה לֹא לְכַעַס וְכוּ', עַל יְדֵי זֶה הִיא מִצְלָת אֶת חַיֵּי הַנְּשׂוּאִין שֶׁלָּהּ וְכוּ', כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי מִדַּת הַסִּבְלָנוֹת וְלֹא לְהַכְנִס בְּכַעַס וּקְנָאָה וְכוּ', וְהִיא צְרִיכָה

## קלב אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

לראות שלא תהיה לה שום תרעמת על בעלה, כי האשה היא חלק מבעלה, כמו שכתוב: (בראשית ב' כ"ג) "ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת", ולכן אשרי האשה שקנתה לעצמה את מדת הסבלנות לגבי בעלה וכו', ומוחלת לו על הכל, ומתחזקת לאהב אחד את השני, שאז השכינה תשרה בתוך הבית, ועל ידי זה יצליחו בחיי נשואיהם.

את צריכה לדעת סך הכל שבעלך נוסע לציון רבנו ז"ל על ראש השנה, הוא יפעל שנה טובה ומתוקה שרבנו ז"ל הבטיח שמי שיהיה אצלו בראש השנה ראוי לו לשמח כל השנה, כי הוא המליץ שימליץ טוב עבורנו, והוא העורך דין הכי טוב בעולם, ואמר בפרוש שכל הענין של ראש השנה קבל את זה מתנה ממנו יתברך, ולכן בקש שכל אחד יבוא אליו בראש השנה, שאז כותבים לאדם את התקציב על כל השנה, כמאמרם ז"ל: (ביצה ט"ז.) "כל מזונותיו של אדם קצובים מראש השנה", היינו שאז כותבים את התקציב לאדם על כל השנה, ולכן במקום להתפרץ על בעלך שהוא נוסע לאומן, את צריכה לשלח אותו בשמחה ובתפיש ובמחולות וכו' וכו', אשר בודאי יביא חזרה שפע גדול מאד.

ולכן ראי לבקש סליחה מבעלך ותקבלי על עצמך מהיום והלאה לא מתנפלים על הבעל, ואפלו אם יש אי הבנות בבית, לא צריכים להתנפל אחד על השני וכו' וכו', אלא לדבר בנעימות ובהסברה וכו', וכך מונעים המון מחלקת שזה מביא אחר כך לעניות ודחקות, כי בבית שיש מחלקת זה בעצמו מביא עניות, ועל כן תעשי כל מה שביכולתך לפייס את בעלך, ומהיום והלאה אל תתפרצי על בעלך, ותשתדלו שישרה ביניכם אהבה ואהבה גדולה, וזה יביא לכם שפע בבית.

**המאחל לך כתיבה וחתימה טובה**

## דתקצו.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נצבים וילך, כ"ג אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

תמשיכי עם הלמודים וזה בכלל לא מפריע לענין הנשואין, אדרבה את יכולה להתחתן ולהמשיך עם הלמודים, כי אם כבר לומדים איזה מקצוע, חבל לפסס את זה.

מה שאת שואלת איפה את יכולה למצא בחור טוב? דעי לך שחכמינו הקדושים אמרו: (סוטה ב.) "ארבעים יום קדם יצירת הולד בת קול יוצאת ואומרת: בת פלוני לפלוני", נמצא שכבר הכריזו בשמים שיש לך בן זוג, את צריכה רק לבקש ממנו יתברך שיחוס וירחם עליך ותזכי למצא אותו, ולהתחתן אתו בשמחה ולבנות בית נאמן בישראל, כי מה שתפלה פועלת שום דבר בעולם לא פועל.

יש קנטרס "מציאת הזוג", וראוי לך להשיג את הקנטרס הזה ולומר את כל התפלות המובאות שם, ולקיים את כל הסגלות שיש שמה, ותראי איך שתמצאי את בן זוגך מה שיותר מהר, כי העקר זה רק תפלה לבקש את הקדוש-ברוך-הוא כי הוא יתברך מזוג זוגים, ותהיי רגילה לומר את התפלה הזאת בכל יום:

רבנו של עולם, חוס וחמל עלי וזכני למצא את בן זוגי, ואתה בעצמך יודע שאני מוכנה כבר להתחתן כדי להנצל מעברות חמורות, אך מפני מעשי המגנים והרעים שעשיתי עד עכשו, נתקע מציאת זוגי, ואני נמצאת בצער גדול מאד, כי אתה גלית על ידי חכמינו הקדושים: כל השרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה, ובלא תורה, ובלא חומה, ובלא שמירה, ולכן הנני מתחרטת על כל עוונותי שעשיתי עד עכשו, ואני מקבלת על עצמי לחזור בתשובה שלמה, וגלית לנו על ידי התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי (תקוני זהר תקון י"ד) עם כל דא דחזר בתשובה, חזר ויהיבנא ליה בת זוגיה, והנני שבה בתשובה שלמה, ולכן תזמין לי את בן זוגי, ואזכה להקים בית נאמן

## קלד אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

בישראל, ולעשות רצונך ולגרם לך נחת רוח גדול מאד, ואזכה לחיים טובים ונעימים, מעתה ועד עולם אמן סלה.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שתזכי למצא את בן זוגך מה שיותר מהר.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

### דתקצו.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נצבים וילך, כ"ג אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

אין דבר יותר גדול מלהניח תפלין דרבנו תם, ורבנו ז"ל רצה שתכף ומיד בעת הבר מצוה שכתב יתחילו להניח שני זוגות תפלין רש"י ורבנו תם.

העקר ראה לשמח מאד מאד בכל יום בהנחת תפלין, כי אי אפשר להסביר לכן אדם מעלת מצות תפלין, ומעלת האדם שמניח תפלין, ואמרו חכמינו הקדושים: (מנחות מ"ה) "כל המניח תפלין מאריך ימים", ואמרו: (פסיקתא דרשב"א, שמות) "כל המניח תפלין כאלו קרא בתורה", ואמרו: (ילקוט שמות, רמז רכ"ב) "אמרו ישראל לפני המקום: אנו רוצים ליגע בתורה יומם ולילה אבל אין לנו פנאי, אמר להם הקדוש-ברוך-הוא: קימו מצות תפלין ומעלה אני עליכם כאלו אתם יגיעים יומם ולילה"; ואם היה אדם יודע מעלת הזוכה להניח תפלין של יד ותפלין של ראש, היה נוהר בזה מאד מאד, והמצוה הזו ממשכת לאדם חיים ודבקות באין סוף ברוך הוא, ואמרו חכמינו הקדושים: (מנחות מ"ג:) כל שיש לו תפלין בראשו ותפלין בזרועו, הכל בחזק שלא יחטא; כי כשאדם שש ושמח עם מצות תפלין שהניח היום, השמחה של המצוה לא יתן לו לחטא, ולכן אשרי מי שנוהר מאד מאד במצות תפלין.

## אֲשֶׁר שָׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קִלְה

בְּעֵינַי אֵיפֹה לְקִנּוּת אֶת הַתְּפִלִּין וְכוּ', הָעֵקֶר צָרִיךְ לִהְיוֹת סוֹפֵר יָרָא שְׂמַיִם מְרַבִּים עַד מְאֹד, וְעַל זֶה צָרִיכִים לְהִקְפִּיד, לֹא עַל קְרוֹבֵי הַמְּשַׁפָּחָה, אוֹ מִי שְׁעָנִי וְכוּ'.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלִיתִי שְׁאֲנִי מְבַקֵּשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעַדְךָ שְׂיִהְיֶה לְךָ הַצְּלָחָה מְרַבָּה, וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִּשְׁכַּח וְתִצְלִיחַ. הַמְּאַחַל לְךָ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דְּתַקְצַח.

בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר נְצִיבִים וְיֵלֶךְ, כ"ג אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוֹ יֵאִיר

לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אִם יֵשׁ מְשִׁיכָה בֵּינֵיכֶם וְכוּ', אַתֶּם צָרִיכִים לְלַכֵּת עַל זֶה, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַחֲזִיק אֶת שְׁנֵיכֶם וְתִזְכּוּ לְבָנוֹת בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל עַל טְהַרְתְּ הַקְּדוּשׁ וְתִהְיֶוּ הַכִּי מְאֻשְׂרִים בְּחַיֵּיכֶם, כִּי מִי שְׁשׁוֹמֵר אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, הָרִי זֶה הַחַיִּים שְׁלוֹ, חַיִּים נְעִימִים וּמְאֻשְׂרִים מְאֹד מְאֹד, וְאִי אֶפְשָׁר לְהִסְבִּיר אֶת זֶה כָּלֵל, כִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הִיא: (מְשַׁלֵּי ג' י"ז) "דְּרָכֶיהָ דְרָכֵי נֵעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם", וְרַבְּנּוּ ז"ל הִזְהִירוּנוּ מְאֹד מְאֹד עַל שְׁלוֹם וְאַהֲבָה בֵּין הַזּוּג, וְלִכֵּן אֲנִי מְאֹד מְקַוֶּה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁשֵׁנֵיכֶם תִּתְחַזְּקוּ, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹלִיךְ אֶתְכֶם עַל דְּרָף הַנִּכּוֹנָה.

הָעֵקֶר לְדַעְתִּי, אֵל תּוֹתֵרוּ אֶחָד עַל הַשְּׂנִי, וְתִבְשְׂרוּ לִי בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמְחוֹת.

הַמְּאַחַח לְךָ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דתקצט.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נצבים וילך, כ"ג אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

לא צריכים להכניס בפאניקה וכו', ומכל שפן לא לקחת מסכה וכו', עקר המסכה זה אמונה פשוטה בו יתברך, וככל שאדם מחזיר במח מחשבתו את אמתת מציאותו יתברך, על ידי זה הוא נצול מכל מיני פרעניות וממשחיתים, והסמ"ך מ"ם עושה כל מיני פעולות שבעולם להכניס באדם פחדים יתרים וכו', ושוכח מהקדוש-ברוך-הוא, שאז עובר על האדם מה שעובר וכו', ולכן תכניס בדתך אשר אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ובמחשבה זו תמיד תלך, וזה יטהר אותך מהכל, כי כשבר ישראל רק חושב ממנו יתברך, על ידי זה נדבק באין סוף ברוך הוא, ונצול מכל רע, אשרי האדם שזוכה להכניס במח מחשבתו תמיד אשר אין בלעדו יתברך כלל, ומציר לפניו איך שהכל לכל הוא אור האין סוף ברוך הוא, והוא נמצא בתוך האור אשר אין עוד תענוג כתענוג הזה.

הרגע שאדם מחזיר בעצמו שאין בלעדו יתברך כלל, על ידי זה בא לידי ענוה, כי הוא מבטל את עצמו לגמרי אליו יתברך, ואמר רבנו ז"ל: (ספר-המדות, אות ענוה, סימן י"א) "על ידי ענוה נתבטל פחד האויבים"; וכן אמר (ספר-המדות, אות פחה, סימן כ"ה) "כששוכחים את השם יתברך ואינם נשענים עליו, על ידי זה נתפחדים מאמות".

יעזר הקדוש-ברוך-הוא שנוצה להתחזק באמונה פשוטה בו יתברך ולהרבות בלמוד תורה הקדושה, וזה בעצמו יפיל פחד על אמות העולם, כמו שאמר רבנו ז"ל: (ספר-המדות, אות מריבה, סימן צ"ט) "על ידי למוד תורה נופל פחד על האמות שלא ילחמו עם ישראל"; ולכן צריכים עכשו לבנות עוד ישיבות ועוד ישיבות, ולהכניס מה שיותר בחורים בכל הישיבות שילמדו



## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֶלֶק רִמָּד בַּנְּחָל קִלֹּז

תּוֹרָה, וְעַל יְדֵי לְמוֹד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, יִפְּלֵ פֶחֶד עַל הָאֲמוֹת שֶׁלֹּא יִהְיוּ לְנִגּוּעַ בְּעַם יִשְׂרָאֵל, כִּי רַק הַתּוֹרָה הִיא הַשְּׁמִירָה הַכִּי גְדוּלָה עַל עַם יִשְׂרָאֵל.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

### ד.ת.ר.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֹדֵר נִצְבִים וְלָךְ, כ"ג אֱלוֹל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחֲנִיָּה

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

כָּל הַבְּעֵיָה שֵׁישׁ לָךְ הִיא רַק שְׂאֵת לֹא שְׂמֻחָה, כִּי בְּפָרוֹשׁ גְּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל: (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת שְׂמֻחָה, חֶלֶק ב', סִימָן א') "מִי שֶׁהוּא שְׂמֵחַ תָּמִיד עַל יְדֵי זֶה הוּא מְצַלִּיחַ", וְלִכֵּן אִם אֶת רוּצָה לְהַצְלִיחַ בְּחַיֶּיךָ, תִּשְׁתַּדְּלֵי עִם כָּל הַכּוֹחוֹת לְהִיּוֹת רַק בְּשְׂמֻחָה, וְאִךְ שְׂאֵנִי יוֹדֵעַ שֶׁזֶה מְאֹד מְאֹד קָשֶׁה לָךְ לְהִגִּיעַ לְשְׂמֻחָה מֵרַב הַבְּלוּלִים שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ וְכוּ', וְכוּ', עִם כָּל זֹאת תִּכְרִיחֵי אֶת עֲצֻמְךָ לְהִיּוֹת בְּשְׂמֻחָה, וְתִרְאִי שִׁיְהִיָּה לָךְ הַצְּלָחָה בְּהַחַיִּים.

דְּעֵי לָךְ שֶׁסֶגְלָה לְפָרְנֶסָה לְבָרֶךְ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא, וּבְקוּל וּבְשְׂמֻחָה, וְזֶה מְסַגֵּל לְעִשְׂרוֹת נִפְלְאוֹה, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב: (מְשַׁלִּי י') "בְּרַכַּת הַוַּי"ה הִיא תַעֲשִׂיר וְלֹא יוֹסֵף עֲצָב עִמָּה", הֵינּוּ אֲשֶׁה שְׂמִבְרַכַת אֶת בְּרַכַת הַמְּזוֹן בְּשְׂמֻחָה עֲצוּמָה, זֶה מְסַגֵּל לְעִשְׂרוֹת, וְכֵן לְהַזְהֵר מְאֹד עַל נְטִילַת יָדַים וְכוּ', וְלִכֵּן מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה תִּקְפִּידִי מְאֹד מְאֹד עַל נְטִילַת יָדַים כְּשֶׁאֵת קָמָה בְּבִקְרָ וְכוּ', וְכֵן כְּשִׁיּוּצָאִים לְשִׁרוֹתִים וְכוּ', וְכֵן לְפָנֵי הָאֲכִילָה לְטַל יָדַים עִם נְטִילָה דִּיקָא וְכוּ', כִּי נְטִילַת יָדַים מְסַגֵּל לְהַנְצִל מֵעֲנִיּוֹת, כִּי עַל נְטִילַת יָדַים רָאשֵׁי תַבּוֹת עֲנִי', מִי שְׂמֻזְלוֹלָת בְּנְטִילַת יָדַים נַעֲשִׂית עֲנִיָּה, וְאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שַׁבָּת ס"ב:): "אֲמַר רַב חֲסֵדָא: אֲנָא מְשַׁאי מְלֵא חֲפְנֵי מִיָּא וַיְהִי לִי מְלֵא חֲפְנֵי טִיבוֹתָא"; [אֲנִי נְטִלְתִי יְדֵי עִם מְלֵא מִים, נִתְּנוּ לִי מְלֵא חֲפְנֵים טוֹב, כִּי רַב חֲסֵדָא הָיָה עֲשִׂיר גְּדוּל מְאֹד, וְהַכֵּל בְּזִכּוֹת נְטִילַת יָדַים שֶׁהָיָה מִקְפִּיד עַל זֶה]

## קלח אשר אשנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

יעזר הקדוש-ברוך-הוא שתקפידו על כל זה, ויתהפך המזל אצלך לטובה, ונשמע ונתבשר בשורות משמחות.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

### דתרא.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נצבים ולך, כ"ג אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה  
לנכון קבלתי את מכתבך.

עקר התפלה וההתבודדות צריך להיות בתמימות ובפשיטות גמור, בלי שום חקמות והשכלות כלל, וצריכים להאמין שכל דבור ודבור שמדברים אליו יתברך זה נשמע ונתקבל, ואף שבהתחלה עולים לאדם ספקות ובלבולים ומחשבות זרות והרהורים באמונה וכו', כאלו מי שומע אותי וכו', מי צריך אותי וכו', כל זה בא מחמת העוונות שזה גורם לעננים דמכסין על עינא, כמו שכתוב: (ישעיה נ"ט ב) "כי אם עונתיכם היו מבדלים בינכם לבין אלהיכם וחסאותיכם הסתירו פנים מכם משמוע", היינו שבאים עליו מחשבות מבלבלות את האדם ומכסין את אמתת מציאותו יתברך כמו עננים שחורים וכו', עד שלא רואים רק שחור וכו', ונדמה כאלו לא צריכים אותי וכו', כאלו לא שומעים אותי וכו', ולכן העצה רק לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ולא להפסיק, ובמשך ימים ושנים אם אדם עקשן, לבסוף זוכה להוריד ממנו את כל הכסויים וההסתרות והעלמות, ויתגלה אליו אור הגנוז אמתת מציאותו יתברך בגלוי רב ונפלא מאד, ולכן תמשיכי בעבודה הקדושה הזו לדבר בכל יום אל הקדוש-ברוך-הוא, ושום דבר לא יוכל לשבר אותך, ונשמע ונתבשר בשורות משמחות.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתרב.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נצבים וילך, כ"ג אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

כשזוג מתחתנים הם צריכים להיות מאד פתוחים אחד להשני, ולאהב אחד את השני, ולהבין אחד את השני, ולהזהר בכבוד של השני, ודיקא ככה יצליחו בחיי הנשואין.

אתה צריך להבין שאשה צריכה חם ואהבה ומחמאות וכו', וזה טבע הבריא של אשה וכו', וכנראה שאתה איש קר פקרח, אדיש מאד וכו' וכו', ולכן יש ביניכם דבורים וכן ופוחים כאלו של שטיות, ולכן אתה צריך למסר את נפשך להעניק לאשתך אהבה וחם, ואז תראה איך שאשתך תתהפך אליך לגמרי לטובה, כי רק זה מה שהיא צריכה, וכבר אמרו חכמינו הקדושים (סוטה כ"א): רוצה אשה בקב ותפלות עמו מתשעת קבין ופרישות; עדיף לה שיהיה לה רק מעט אכל והמון אהבה, מאשר יהיה לה המון אכל ופחות אהבה וכו', ולכן אתה מחייב להעניק לאשתך חם ואהבה, וחבל מאד שתדברו מגרושין וכו', ואם אתה מוסר שעורים לרבים, אז השעור הראשון אתה צריך לתת לאשתך וכו', ועקר השעור צריך להיות אהבה וחם וכו', ואז השכינה תשרה בתוך ביתכם, כי (סוטה יז): "איש ואשה זכו שכינה ביניהן", ואמרו: (ירושלמי ברכות. פרק ט', הלכה ח') אי אפשר לאיש בלא אשה, ואי אפשר לאשה בלא איש, אי אפשר לשניהן בלא שכינה, ובמקום, שהשכינה נמצא - שם הברכה מצויה, רק שיהיה ביניהם שלום ואהבה גדולה מאד, כי "שלום", אמרו חכמינו הקדושים, (שבת י.) זה שמו של הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אם מכניסים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית, זה נקרא "שלום בית", היינו שמו של הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית.

אל תכנס אף פעם בוכוחים עם אשתך, אלא תכבד ותיקר אותה, כי כך אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רס"ד) שצריכים לכבד וליקר את אשתו. כי אמר: הלא הנשים הם סובלים צער ויסורים גדולים מאד מאד מילדיהם,

## קמ אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

צער העבור והלדה והגדול, כאשר ידוע לכל עצם מאובם וצערם ויסורייהם בכמה אפנים הקשים וכבדים מאד מאד וכו' וכו', על כן ראוי לרחם עליהם וליקרם, ולכבדם. וכן אמרו חכמינו הקדושים (בבא מציעא נט.) 'אוקירו לנשייכו כי היכי דתתערתו', [תכבדו ותיקרו את נשותיכם כדי שתהיו צעירים], וכן אמרו: (יבמות גס.) 'דינו שמגדלות את בנינו ומצלת אותנו מן החטא', ולכן צריכים לכבד וליקר אותם מאד מאד, ולתת להם הרבה חס ואהבה, כי זה מה שהן צריכות, וזה שנה להן יותר מהכל, ואשרי הבעל שיש לו את השכל הזה להכניס חס ואהבה בבית, כי אז השכינה תשרה בבית, ולא יחסר לכם שום דבר.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. המאחל לך בתיבה וחתומה טובה

## ד.ת.ר.ג.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... גרו יאיר

חסדי השם יתברך שהנה הגענו לשבת האחרונה של שנת תשע"ג, ולכן עלינו לשמח מאד מאד כל השבת, כי בזה נזכה לתקן את כל מה שפגמנו כל שבתות השנה של שנת תשע"ג, וצריכים לראות את השבת הזו להיות בשמחה באפן יוצא מהרגיל, "משנה פרייליך", כי השמחה בשבת משפיעה על האדם אור גדול מאד מאד, ואלמלא היה בר ישראל יודע מה זה להיות בשמחה בשבת, היה רוקד כל השבת, ומכל שכן שלא היה בכעס ובמריבות עם אשתו ועם ילדי חס ושלום, ואדרבה בשבת צריכים להראות יותר אהבה מאשר לריב באמצע השבוע, כי בשבת אז מתגלה אור גדול ונורא מאד מגלוי האור אין סוף ברוך הוא, ואשרי מי שלא מטעה את עצמו בזה העולם, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן י"ז) צריך להזהר מאד להיות שמח וטוב לב בשבת, כי מעלת וקדשת שבת גדולה ויקרה מאד, שאי אפשר לתאר

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קמא

ולשער כלל, וצריך לנהוג שמחה גדולה בשבת קדש, ולכלי להראות שום עצבות ודאגה כלל, רק להתענג על השם יתברך, ולהרבות בתענוגי שבת בכל מיני תענוג, הן באכילה ושתייה, הן מלבושים כפי מה שיוכל, כי אכילת שבת כלה רוחנית, כלה קדש, ועולה למקום אחר לגמרי מאכילת חל, ואם היית יודע מה זה להיות בשמחה בשבת, לא היית מפסיק לרקד כל השבת מרב שמחה שאתה יהודי מאמין בו יתברך, והיה השבת יקר בעיניך, ומוכא בזהר (יתרו פ"ח). "כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין, ותאנא אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה, משום דההוא יומא מתברכאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, וכל חד וחד יהיב מזוניה לתתא כל חד ביומיו, מההיא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה"; [כל הברכות שלמעלה בעולמות העליונים, ולמטה כאן בעולם הזה, תלויים רק ביום השבת, ולמדנו למה לא ירד מן השבת? מפני שמשבת מתברכים כל הששה ימים מששת ימי השבוע, וכל יום מקבל את ההשפעה שלו משבת], ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מורה"ן, חלק ב', סימן ס"ז) כי שבת כביכול, הוא העין של הקדוש-ברוך-הוא, שהוא מסתכל עלינו דיקא על ידי שבת, בסוד (שמות ט"ז כ"ט) "ראו כי הוי"ה נתן לכם השבת", ומוכא בתקוני זהר (תקוני ע') ש' תלת ענפי תלת גונין דעינא, ב"ת דשבת דא בת עין; היינו שבת הם שתי אותיות, ש' - יש בו שלש קנין כנגד שלשה צבעים שיש בתוך העין, בי"ת זה "בת עין" - השחור שבעין, היינו כביכול, שעל ידי שבת הקדוש-ברוך-הוא שומר ומסתכל עלינו בששת ימי השבוע, כי כל השפעה על האדם נמשכת רק על ידי שבת, ולכן שבת כל-כף חמור וכו', ולהפך שבת כל-כף קדוש, כי כביכול, דרך שבת הקדוש-ברוך-הוא מסתכל עלינו, ולכן עלינו רק לשמח כל השבת שאנחנו זוכים לשמר את השבת, ועל כן אני מאד מבקש אותך שתראה דיקא בשבת זו שבת אחרונה של תשע"ג להיות מאד מאד בשמחה, ולשמר מעצבות וממיריות וכו', וממיריות או וכוחים, ובזה תתקן את כל מה שפגמת כל השבתות של שנת תשע"ג, ותקבל על עצמך מהיום והלאה אתה תשמר מאד מאד את השבת להיות בשמחה עצומה, וזה יביא לך את כל הברכות שבעולם, כמאמרם ז"ל (בראשית רבה, פרשה י"א, סימן א') על הפסוק: (משלי י') "ברכת הוי"ה היא תעשיר

## קמב אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

ולא יוסף עצב עמה" ברכת הוי"ה היא תעשיר זו השבת, שנאמר (בראשית ב'  
ג') "ויברך אלקים את יום השביעי".

המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

### דתרד.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה

אני מאד מאד מבקש אותך היות שהשבת הזו זה השבת האחרונה של  
שנת תשע"ג, ראי לשמח מאד מאד כל השבת, ובזה תתקני מה שפגמת בכל  
השבתות של שנת תשע"ג שהיה מריבות ומחלוקות בבית שלכם וכו' וכו',  
ודעי לך שהשבת הזו שבת אחרונה של שנת תשע"ג יכולה לחקן לך את כל  
מה שפגמת בכל ימות השבוע ובכל השבתות שבשנה, ולכן תעשי כל מה  
שביכולתך רק להיות בשמחה כל השבת, ותשתדלי מאד מאד להראות אהבה  
לבעלך ולהילדים, כי הכל תלוי בהאשה, כי האשה היא עקרת הבית, היא  
עקר הבית, כל הבית תלוי רק בהאשה, כי היא במטבח, והיא צריכה לשמור  
על כשרות המטבח וכו', ולכן את צריכה מאד מאד לשמח שאת שומרת על  
הכשרות וכו', כי זה המצוה הכי גדולה ששייכת לאשה שהיא שומרת שלא  
תערב חס ושלום חלבי ובשרי וכו'.

ומחמת שהשבת הזו היא השבת האחרונה משנת תשע"ג, ולכן  
תשתדלי מאד בעת הדלקת הנרות לשפך דמעות כמים, כי אז התפללות  
שהאשה מתפללת הן על עצמה והן על בעלה והן על הילדים, מאד מקבלת  
בשמים, ואל יקל בעיניך דבר זה, כי הדלקת הנרות זה מצוה נדירה שנתנה  
לנשות ישראל, כמאמרם ז"ל (תנחומא מצרע) מנין שחייב אדם להיות זהיר וזריז  
בהדלקת הנר בשבת? שנאמר: (ישעיה נ"ח) "וקראת לשבת ענג" - זו הדלקת  
הנר בשבת, ולמה נמסרו לאשה? אמר הקדוש-ברוך-הוא: היא כפתה נרו של  
עולם, דכתיב (משלי ה') "נר הוי"ה נשמת אדם", לפיכך תשמר הדלקת הנר;  
וכן בראש השנה הבא עלינו לטובה בעת הדלקת הנרות גם כן תעמדי זמן

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קמג

הרבה אצל הנרות לבקש ממנו יתברך כל מה שאת צריכה, כי בראש השנה יכולים לפעל אצלו יתברך הכל, ומאד מאד אבקש אותך שבעת הדלקת הנרות תתפללי הרבה עליך ועל בעלך ועל הילדים כי אז הוא עת רצון גדול בשמים לאשה, וכל המרבה אז בתפלה נשמעה ונתקבל בשמים.

ומוהרנ"ת ז"ל למד את אשתו ואת בתו היחידה שבעת הדלקת הנרות כשהיא מתפללת על עצמה וכו' שתוסיף תפלה: רבנו של עולם, כשם שאני מדלקת את נרות שבת כן תאיר ותדליק את אור רבנו ז"ל בלבבות עם ישראל וכלם יחזרו בתשובה.

אבקש שתתפללי גם עלי שאני צריך לישועה ולרפואה גדולה.

נא ונא תשמרי כל השבת לא להיות עצובה רק להיות בשמחה עצומה כי מעלת שמחת שבת עולה על הכל, וזוכים על ידי זה למחילת עוונות.

המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

## דתרה.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

אתמול דבר האברך ... נרו יאיר עם העורכת דין ... ובפרוש אמרה שכל השטח תלויים אחד בהשני, וכל זמן שכלם לא יסדרו את הכסף וכו', זה לא יעבר על הטאבו וכו', ולכן תשתדל מאד שלא יהיה שום עכוב מאף אחד.

אני מאד מאד מבקש אותך שביום ראשון תתחיל כבר לעבד על הקירות, כי הפסך כבר נמצא וחבל מאד על כל יום שלא עובדים, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שתמיד נשמע ונתבשר בשורות משמחות, ונתראה בעזרתו יתברך שמו בראש השנה באומן.

המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

## דתרו.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... גרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

מאד מאד שמחתי שהכנסת את עצמך בענין בחירת האתרוגים, ותשואת  
חן לך על זה, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שתמיד נזכה לקדש שמו יתברך.

אני מקרח להגיד לך שהחנות הזו הוא פשוט זכוי הרבים שאין כמותו,  
כי באים מארבעים ישובים סביב ליבנאל, ותהלה לאל, רואים גדלת נשמות  
ישראל שבאים לקנות זה מזוזה, ותפלין, וציצית, וכפות וכו', ועכשיו ד'  
מינים, במקום שמנעו מהם את היהדות כל כך הרבה שנים, יעזר הקדוש-  
ברוך-הוא שאף פעם לא יצא מכשול מאתנו.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש  
ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצליל.  
המאחל לך שבת שלום וכתיבה וחתימה טובה

## דתרו.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... גרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

אל תדאג הקדוש-ברוך-הוא יעזר שתתפטור ממנה מה שיותר מהר,  
לכתחלה ראיתי כבר שזה לא בשבילך, ולכן אל תצטער תבקש מהקדוש-  
ברוך-הוא שיזמין לך בת זוגך השייכת לשרש נשמתך, ונשמע ונתבשר  
בשורות משמחות.

ראה למסר את נפשך על מדת השמחה כי אין דבר יותר חשוב כמו



## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֶלֶק רִמָּד בְּנִחַל קָמָה

שְׁמִחָה, וְכֵן כִּי קָשָׁה לְאָדָם לְהִגִּיעַ לְמִדַּת הַשְּׂמִיחָה יוֹתֵר מִכֹּל הָעֲבוֹדוֹת הַכִּי קָשׁוֹת, קָל יוֹתֵר לְצוּם וְכוּ', וְלִסְגָּף אֶת עֲצָמוֹ עִם סְגוּפִים קָשִׁים וּמְרִים וְכוּ', הָעֵקֶר לֹא לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְלִכֵּן עַל שְׂמִיחָה צָרִיכִים מְסִירוֹת נֶפֶשׁ גְּדוּלָּה, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (תְּנַחֲוּמָא שְׁמִינִי) "לְפִי שְׂאִין הַשְּׂמִיחָה מִמִּתְנַת לְאָדָם, לֹא כָּל מִי שֶׁשְּׂמַח הַיּוֹם שְׂמַח לְמַחֵר, וְלֹא כָּל מִי שֶׁמֵּצֵר הַיּוֹם מֵצֵר לְמַחֵר, לְפִי שְׂאִין הַשְּׂמִיחָה מִמִּתְנַת לְאָדָם", וְאִם תִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה כָּל הַחַיִּים שֶׁלָּךְ יִלְכוּ כְּבָר בְּצוּרָה אַחֲרֵת לְגַמְרִי, כִּי תִזְכֶּה לְיָשׁוּב הַדְּעַת כְּמוֹ שְׂאֵמֵר רַבֵּנוּ ז"ל: (לְקוּיֵטִי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק ב', סִימָן י') "מָה שֶׁבָּנִי אָדָם רְחוּקִים מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה מִחֲמַת חֲסָרוֹן יָשׁוּב הַדְּעַת, וְלָמָּה אֵין יָשׁוּב הַדְּעַת? כִּי חָסַר מִהַשְּׂמִיחָה", וְלִכֵּן תִּמְסַר אֶת נַפְשְׁךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְאִזּוֹ תִזְכֶּה לְגַדְלוֹת הַמּוֹחִיזִין, וְכִבֵּר לֹא יִחְסַר לָךְ שׁוּם דָּבָר.

אֶת הַסְּפָרִים תִּשְׂאִיר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְתִתֵּן לִי אֶת זֶה אַחַר חַג הַסְּכוּת, כִּי אֵין לִי מִי שֶׁיִּסְחָב לִי אֶת זֶה מֵאוּמָן לְפָה.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ שֶׁבֵּת שְׁלוֹם וְכִתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דְּתֵרַח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שֶׁבֵּת קִדְשׁ לְסֹדֵר נִצְבִים וְיִלָּךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תְּחִיָּה

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְהֵבֵן, אֲבָל אִתְּם צָרִיכִים לְקַחַת אוֹתוֹ תְּכַף וּמִיָּד לְמִיּוֹן, וְצָרִיכִים לְפִתַח לוֹ וְכוּ', כְּדֵי שֶׁיֵּצֵא כָּל הַמְּגָלָה וְכוּ', הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר שִׁיחֵיהָ לוֹ רְפוּאָה שְׁלֵמָה שְׁלֵא יִצְטָרֵךְ שׁוּם נְתוּחִים וְכוּ'.

## קמו אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

רק חזקי ואמצי מאד במדת הסבלנות, והקדוש-ברוך-הוא ימתיק ממך כל הדינים על ידי פלא עליון ונשמע ונתבשר בשורות משמחות.  
המאחל לך שבת שלום וכתיבה וחתימה טובה

### ד.תרט.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים ונלך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

הדבר הראשון אתה לא צריך להיות בחלישות הדעת וכו', כי זה קורה  
אצל כל מלמד שיש ילדים שמורדים ומתמרדים, ולכן אסור לפל בדעתו  
כלל, אדרבה צריך לראות איך יכולים להתמודד עם בעיה, אף שזה לא קל,  
עם כל זאת תראה להחזיק מעמד וסוף כל סוף אחר הרע יבוא הטוב, העקר  
שלא תכנס בחלישות הדעת, זה יסוד היסודות.

נא ונא אל תהיה בטלן! ראה מה לפניך, הנה יום והנה לילה, הנה שבוע  
והנה חודש וכו' וכו', והכל פורח, כמאמרם ז"ל: (בראשית רבה, פרשה צ"ו, סימן  
ב) "כצל ימינו על הארץ ואין מקנה", והלואי כצלו של כתל או כצלו של  
אילן, אלא כצלו של עוף בשעה שהוא עף' דכתיב: (תהלים ק"ד) "כצל עובר",  
"ואין מקנה", ואין מי שיקנה שלא ימות הכל, יודעים ואומרים בפיהם שהן  
מתים; ולכן עוד מהיום הזה תעשה התחלה חדשה, ותלמד את הדף היומי,  
כי דף גמרא ליום זה חיות להנפש, וזה ישמר אותך מכל רע, כי ג'מ'ר'א' הם  
ראשי תבות ארבעה מלאכי השמירה: ג'בריא'ל, מ'יכאל, ר'פאל, א'וריא'ל,  
ומי שזוכה ללמד בכל יום גמרא, הוא מסובב עם ארבעה מלאכי השמירה  
ששומרים אותו מכל פגע ונגע ומחלה וכו', הדף היומי של היום פסחים  
ע"א, אף שנדמה לך דמיונות כפי קטנות מתך: 'מה יהיה כבר אם אני אגרס  
את הדף היומי של היום? הרי לא גרסתי אתמול, ומי יודע אם אני אגרס  
מחר?' אל תאמר זאת! אלא דע לך כי הדף היומי שתלמד היום, זה ישמר

## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קִמְז

אותךּ מְכַל רַע, וְזֶה יָבִיא לְךָ הַצְלָחָה בְּחַיִּיךָ, אֲנִי מְאֹד מְקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-  
הוא שְׁתַּכְנִיס אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ בְּתוֹךְ לְבָבְךָ, שְׁאֲנִי כוֹתֵב בְּדַם לְבָבִי וְלֹא בְּדִיּוֹ,  
כְּדֵי לְזַכּוֹת אוֹתְךָ עִם דָּף גְּמָרָא, שְׁתַּהֲיֶה הִכִּי מֵאֲשֶׁר בְּחַיִּיךָ.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלִי שְׁאֲנִי מְבַקֵּשׁ  
וּמְתַפְלֵל בְּעֵדְךָ שְׁיַהֲיֶה לְךָ הַצְלָחָה מְרַבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִּשְׁכִּיל וְתַצְלִיחַ.  
הַמְאֵחַל לְךָ שֶׁבַת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דְּתָרִי.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שֶׁבַת קֹדֶשׁ לְסִדְרַ נְצִיבִים וְיִלְךָ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

רְאֵה לְחֻזַק אֶת עֲצָמְךָ בְּיָתֵר שְׁאֵת בְּיָתֵר עַז וְאֵל תִּפְחַד מִשׁוּם דְּבָר כִּי  
גְדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, וּבְעֶזְרַתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ אֲדַבֵּר אֶתְךָ דְּרָף הַטִּלְפוֹן  
וְכו'.

נָא וְנָא אֵל תַּהֲיֶה בְּטָלָן! רְאֵה מַה לְפָנֶיךָ, הִנֵּה יוֹם וְהִנֵּה לִילָה, הִנֵּה שְׁבוּעַ  
וְהִנֵּה חֲדָשׁ וְכוּ' וְכוּ', וְהַכֹּל פּוֹרַח, כְּמֵאֲמָרָם ו'ל: (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה צ"ו, סִימָן  
ב) "כִּצְלַל יִמִּינוּ עַל הָאָרֶץ וְאִין מְקַנְה", וְהִלּוּאֵי כִצְלוּ שֶׁל כְּתָל אוּ כִצְלוּ שֶׁל  
אֵילָן, אֵלָא כִצְלוּ שֶׁל עוֹף בְּשַׁעָה שְׁהוּא עָף דְּכַתִּיב: (תְּהִלִּים ק"ד) "כִּצְלַל עוֹבֵר",  
"וְאִין מְקַנְה", וְאִין מִי שְׁיַקְנֶה שְׁלֵא יָמוּת הַכֹּל, יוֹדְעִים וְאוֹמְרִין בְּפִיָּהֶם שְׁהֵן  
מַתִּים; וְלִכְּן עוֹד מֵהַיּוֹם הַזֶּה תַּעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְתִלְמַד אֶת הַדָּף הַיּוֹמִי,  
כִּי דָף גְּמָרָא לְיוֹם זֶה חַיּוֹת לְהַנְפֹּשׁ, וְזֶה יִשְׁמַר אוֹתְךָ מְכַל רַע, כִּי גִ'מִּרְא' הֵם  
רְאִשֵׁי תְבוֹת אֲרַבְעָה מִלְּאָכֵי הַשְּׁמִירָה: גִּ'בְּרִיאֵל, מִ'יכָאֵל, רִ'פְּאֵל, אִ'וִּרְיאֵל,  
וּמִי שְׁזוּכָה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם גְּמָרָא, הוּא מְסוּכָב עִם אֲרַבְעָה מִלְּאָכֵי הַשְּׁמִירָה  
שְׁשׁוּמְרִים אוֹתוֹ מְכַל פִּגְעָה וְנִגְעָה וּמַחְלָה וְכוּ', הַדָּף הַיּוֹמִי שֶׁל הַיּוֹם פְּסָחִים  
ע"א, אֵף שְׁנִדְמָה לְךָ דְּמִיוֹנוֹת כְּפִי קִטְנוֹת מִתְּךָ: 'מַה יְהִיָּה כְּבוֹר אִם אֲנִי אֶגְרַס  
אֶת הַדָּף הַיּוֹמִי שֶׁל הַיּוֹם? הֲרִי לֹא גְרַסְתִּי אֶתְמוֹל, וּמִי יוֹדֵעַ אִם אֲנִי אֶגְרַס

## קמח אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמֵד בְּנַחֵל

מִחֵר? אֵל תֹּאמֶר זֹאת! אֵלָא דַע לָךְ כִּי הֵדָף הַיּוֹמִי שֶׁתִּלְמַד הַיּוֹם, זֶה יִשְׁמַר אוֹתָךְ מִכָּל רַע, וְזֶה יָבִיא לָךְ הַצְּלָחָה בְּחַיִּיךָ, אֲנִי מְאֹד מְקַנֵּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁתִּכְנִיס אֶת הַדְּבָרוֹת הָאֵלּוּ בְּתוֹךְ לִבְךָ, שְׁאֲנִי כּוֹתֵב בְּדָם לִבְכִי וְלֹא בְּדִיו, כְּדֵי לְזַכּוֹת אוֹתָךְ עִם דָּף גְּמָרָא, שֶׁתִּהְיֶה הַכִּי מְאֹשֶׁר בְּחַיִּיךָ.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלִיתִי שְׁאֲנִי מִבְּקָשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדָךְ שִׁיְהִי לָךְ הַצְּלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל וְתַצְלִיחַ. הַמְאֵחַל לָךְ שֶׁבַת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

### דְּתֵרִיא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשִׁי עֶרֶב שַׁבַּת קִדְשׁ לְסֵדֶר נֶצְבִים וַיִּלָּךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... שִׁיחִיו נִצַּח

מָה אִמַר לָכֶם! יֵשׁ לִי צַעַר מְאֹד גְּדוֹל מִהֲבֵן שְׁלָכֶם ... נִרוּ יֵאִיר שְׁעוֹשֵׂה שְׁמוֹת בְּהַכְתָּה וְכו', עַד שְׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ שֶׁהוּא כָּבֵר נַעֲשֶׂה בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה וְלֹא מִפְּחָד מִכֶּם, וּמִתַּחְצֵף נִגְדַדְכֶם וְכו', כִּמָּה וְכִמָּה מִכְּתָבִים כְּתַבְתִּי לָכֶם לְשַׁמֵּר עַל הַיְלָדִים, וְלֹא צִיְתָם אוֹתִי, וּבִפְרֹט עִם הַבֵּן הַגְּדוֹל וְכו', וְלִכֵּן רָאוּ לְשַׁפֵּף שִׁיחָה וּתְפִלָּה מְדִי יוֹם בְּיוֹמוֹ לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הַצְּלָחַת הַיְלָדִים, כִּי מָה שֶׁתְּפִלָּה פּוֹעֵלֶת שׁוֹם דָּבָר בְּעוֹלָם לֹא פּוֹעֵל, וְכֵדָאֵי לְדַבֵּר אֲתָם בְּדַרְכֵי נַעֲם וְלִהְיוֹת לָהֶם מַעֲלַת כְּבוֹד אָב וְאִם, שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תְּנֵא דְבֵי אֱלִיָּהוּ רַבָּה, פְּרָשָׁה כ"ו) כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִין הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִבְּקָשׁ מִהָאָדָם רַק שִׁיכְבֵּד אָב וְאִם; וְאֲמָרוּ (פְּסִיקְתָא רַבְתִּי) חֲמוּנְרָה שֶׁבְּחֲמוּרוֹת "כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ"; וְאֲמָרוּ (קִדְוִשִׁין ל'): שְׁלִשָּׁה שְׁתַּפִּין הֵן בְּאָדָם, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאָבִיו וְאִמוֹ, בְּזִמְן שְׁאָדָם מְכַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמוֹ, אִמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיהֶם כְּאֵלּוּ דְרַתִּי בִינְיָהֶם וּכְבֻדוֹנִי; וְאִים מְזָה אִם מְכַבְּדִים אָבָא וְאִמָּא בְּזָה מְכַבְּדִים אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

הַמְאֵחַל לָךְ שֶׁבַת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דתריב.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

דע לך אם ילד מתפרע כמו שאתה כותב לי, שובר כסאות ודלתות וכו', תכף ומיד לשלח אותו הבייתה, ולא לקחת אותו חזרה עד שההורים ישלמו, לא צריכים לפחד ממשרד החנופה, כי תמיד אתם יכולים להגיד שהילד הזה מפרע ונותן מכות להמלמד, ואני בטוח שמשרד החנופה לא ירשה לתלמיד שנותן מכות למורה לחזור ולכן אתם צריכים ללכת בחמר הדין, אם יש ילד מפרע שילך הבייתה ושיסתובב על הרחובות, בהתלמוד תורה אין לו שום שיכות, ואם נעשה את זה לכמה ילדים מפרעים ועזי פנים, על ידי זה יפל פחד על כל התלמידים, ויראו שפה אין חכמות, ולכן צריכים ללכת עם יד חזקה, ולא להתפעל מההתפרעיות של ההורים, מה פתאום שהעיפו את הילדים שלהם, הילדים צריכים לדעת שילד מפרע - אין לו מה לעשות בהתלמוד תורה שלנו, אם נהיה חזקים בזה על ידי זה נכון לכה יהיה בטוח שיפל פחד על כל התלמידים, כי יראו שפה אין חכמות, מי שמפרע אין לו מה לחפש אצלנו בהתלמוד תורה, ואתה צריך לדעת שאין שום סנטימנטים לזה, שהקדוש-ברוך-הוא יעזר שתצליח בגדול ונשמע ונתבשר בשורות משמחות.

המאחל לך שבת שלום וכתיבה וחתימה טובה

## דתריג.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

## קנ אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

קדם כל תודה רבה על העזרה שעזרת לי לצאת מהסבך שהסתבכתי בה וכו' וכו', הקדוש-ברוך-הוא ישלח ישועה לאחותך למצא את בן זוגה מה שיותר מהר.

הרגל את עצמך לתת תודה להקדוש-ברוך-הוא, על כל פרט ופרט אפלו הכי קטן, אשר אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ב') שתודה והודאה זה שעשוע עולם הבא, ואם תלך בדרך זה לתת רק תודה להקדוש-ברוך-הוא, על ידי זה יתרחב לך בגשמיות וכוחותניות, ויתרחב לך שלא תצטרך ללכת תמיד במרה שחורה, ותודה והודאה זה יסוד גדול אצל רבנו ז"ל, וגם מרחיב את הדעת והלב ונשמע ונתבשר בשורות משמחות תמיד.

נא ונא אל תהיה בטלן! ראה מה לפניך, הנה יום והנה לילה, הנה שבוע והנה חדש וכו' וכו', והכל פורח, כמאמרם ז"ל: (בראשית רבה, פרשה צ"ו, סימן ב') "כצל ימינו על הארץ ואין מקנה", והלואי כצלו של כתר או כצלו של אילן, אלא כצלו של עוף בשעה שהוא עף דכתיב: (תהלים ק"ד) "כצל עובר", "ואין מקנה", ואין מי שיקנה שלא ימות הכל, יודעים ואומרים בפיהם שהן מתים; ולכן עוד מהיום הזה תעשה התחלה חדשה, ותלמד את הדין היומי, כי דף גמרא ליום זה חיות להנפש, וזה ישמר אותך מכל רע, כי ג'מ'ר'א' הם ראשי תבות ארבעה מלאכי השמירה: ג'בריאל, מ'יכאל, ר'פאל, א'וריאל, ומי שזוכה ללמד בכל יום גמרא, הוא מסובב עם ארבעה מלאכי השמירה ששומרים אותו מכל פגע ונגע ומחלה וכו', הדין היומי של היום פסחים ע"א, אף שנדמה לך דמיונות כפי קטנות מתך: 'מה יהיה כבר אם אני אגרס את הדין היומי של היום? הרי לא גרסתי אתמול, ומי יודע אם אני אגרס מחר?' אל תאמר זאת! אלא דע לך כי הדין היומי שתלמד היום, זה ישמר אותך מכל רע, וזה יביא לך הצלחה בחייה, אני מאד מקנה להקדוש-ברוך-הוא שתכניס את הדבורים האלו בתוך לך, שאני כותב בדם לבכי ולא בדיו, כדי לזכות אותך עם דף גמרא, שתהיה הכי מאשר בחייה.

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קנא

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. המאחל לך שבת שלום וכתיבה וחתימה טובה

### דתריד.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

העקר מה שצריכים עם תלמידים זה לספר להם הרבה ספורי צדיקים, ולמשך את לבכם אליו יתברך, ורבנו ז"ל אמר: (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רמ"ח) דע שספורי מעשיות מצדיקים, הוא דבר גדול מאד, כי על ידי ספורים מצדיקים נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול להשם יתברך בחשק נמרץ מאד, כי הרשימו שעשה אותו הצדיק שמספרין ממנו, על ידי עבודתו את השם יתברך, זאת הרשימו נתעוררת בעת שמספרין מהצדיק, והיא מעוררת להשם יתברך בהתעוררות גדול, ולכן מה טוב ומה נעים להיות רגיל ולספר ספורים להתלמידים, שזה מושך את הלב אליו יתברך, והרב הקדוש מצאנו זי"ע בעל "דברי חיים" שאל פעם את המלמדים של בניו האם הם לומדים אתם מוסר? והשיבו כן! וכששאל אותם איזה ספרי מוסר? ענו ואמרו "חובת הלבבות". ענה ואמר להם: לא לזה התכונתי, אלא תספרו להם ספורי צדיקים מהרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע ומהרבי רבי זושא מאניפאלי זי"ע. רואים מזה את גדל הכח של ספורי צדיקים, שמושך את הלב של הילדים לחקות אותם.

תן תודה להקדוש-ברוך-הוא על הנסים והנפלאות שעשה אתכם, ששהגתם כרטיס לנסע לראש השנה לרבנו ז"ל באימן.  
המאחל לך שבת שלום וכתיבה וחתימה טובה

## דטרטו.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

חכמינו הקדושים אמרו (שבת קנ"א): אמרה תורה חלל עליו שבת אחת  
כדי שישמר שבתות הרבה; ולכן גם בענין הנסיעה של אומן לא פדאי עכשו  
כשאשתך ילדה שתעשה מאמצים לנסע וכו', תראו להשלים ביניכם כי: (סוטה  
יז.) "איש ואשה זכו שכינה ביניהן", ואמרו: (ירושלמי ברכות, פרק ט', הלכה ח') אי  
אפשר לאיש בלא אשה, ואי אפשר לאשה בלא איש, אי אפשר לשניהן בלא  
שכינה, ובמקום, שהשכינה נמצא - שם הברכה מצויה, רק שיהיה ביניהם  
שלום ואהבה גדולה מאד, כי "שלום", אמרו חכמינו הקדושים, (שבת י.) זה  
שמו של הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אם מכניסים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך  
הבית, זה נקרא "שלום בית", היינו שמו של הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית.

ורבנו ז"ל אמר (שיחות-הר"ן, סימן רס"ד) שצריכים לכבד וליקר את אשתו.  
כי אמר: הלא הנשים הם סובלים צער ויסורים גדולים מאד מאד מילדיהם,  
צער העבור והלדה והגדול, כאשר ידוע לכל עצם מכאובם וצערם ויסוריהם  
בכמה אפנים הקשים וכבדים מאד מאד וכו', על כן ראוי לרחם עליהם  
ויליקרם, ולכבדם. וכן אמרו חכמינו הקדושים (בבא מציעא נט.) 'אוקירו לנשיכו  
כי היכי דתתעתרו', [תכבדו ותיקרו את נשותיכם כדי שתהיו צעירים], וכן  
אמרו (יבמות סג.) 'דינו שמגדלות את בנינו ומצלת אותנו מן החטא', ולכן  
צריכים לכבד וליקר אותם מאד מאד, וזה יסוד גדול בחסידות ברסלב,  
שהבעל מכרח לעזר לאשתו, ואם הוא רוצה להיות מקרב אל רבנו ז"ל  
ולצית אותו, עליו הדבר הראשון לעזר לאשתו בכל המובנים.

ולכן תראה להשאיר ביבנאל על ראש השנה, ואני אתפלל עליכם  
בעזרתו יתברך שמו באומן.

תדע לך ששם ... זה לא שם כלל, ולכן תוסיף להשם הקים שם  
..., הקדוש-ברוך-הוא יהפך את המזל שלכם לטובה.



הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלֵתִי שְׂאֵנִי מִבְּקָשׁ  
וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדֶךָ שִׁיְהִי לְךָ הַצְּלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל וְתַצְלִיחַ.  
הַמֵּאֲחֵל לְךָ שֶׁבֶת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דְּתֵרֵטִז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשִׁי עָרַב שֶׁבֶת קֹדֶשׁ לְסִדְרֵי נִצְבִים וְנֶלֶךְ, כ"ד אָלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחֲנִיחַ

אֲנִי מְאֹד מִבְּקָשׁ אוֹתְךָ תִּתְאַזְרִי בְּמִדַּת הַסְּבִלְנוּת שְׂאֵינִי מְדָה יוֹתֵר יָפֵה  
מִזוֹ, וְאֶפְלוּ שׁוּבָה בָּא לְךָ מְאֹד מְאֹד קֶשֶׁה, זְכָרִי מֵה שְׂאֵמֵר הַתְּנָא הַקְּדוּשׁ: (אָבוֹת  
פָּרָק ה') "לְפֹנֵם צַעֲרָא אֲגָרָא", וְדַעֲי לְךָ כְּשִׂאֲשָׁה עוֹצְרַת עֲצָמָה לֹא לְכַעַס וְכוּ',  
עַל יְדֵי זֶה הִיא מְצַלֶּת אֶת חַיֵּי הַנְּשׂוּאִינִי שְׁלָה וְכוּ', כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי מִדַּת  
הַסְּבִלְנוּת וְלֹא לְהַכְנִס בְּכַעַס וּקְנָאָה וְכוּ', וְהִיא צְרִיכָה לְרֵאוֹת שְׁלֹא תִהְיֶה  
לָהּ שׁוֹם תַּרְעֻמַּת עַל בְּעֵלָהּ, כִּי הָאִשָּׁה הִיא חֶלֶק מִבְּעֵלָהּ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: (בְּרֵאשִׁית  
ב' כ"ג) "וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הִפְעַם עֵצָם מִעֲצָמִי וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה  
כִּי מֵאִישׁ לְקָחָהּ זֹאת", וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי הָאִשָּׁה שְׁקִנְתָּה לְעֲצָמָה אֶת מִדַּת הַסְּבִלְנוּת  
לְגַבִּי בְּעֵלָהּ וְכוּ', וּמוֹחֶלֶת לוֹ עַל הַכֹּל, וּמִתְחַזְּקִים לְאַהֲבֵי אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, שְׂאֵז  
הַשְּׁכִינָה תִשְׁרָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְעַל יְדֵי זֶה יִצְלִיחוּ בְּחַיֵּי נְשׂוּאֵיהֶם.

אֶת צְרִיכָה לְדַעַת אֲשֶׁר אִישׁ וְאִשָּׁה צְרִיכִים לְהִיּוֹת וְתִרְנִים אֶחָד לְהַשְׁנִי,  
וְלִתֵּת תְּשׁוּמַת יָב אֶחָד לְהַשְׁנִי, וְזֶה שְׁלֵמוֹת הַבַּיִת, וְעַל יְדֵי זֶה מִמִּילָא יִשׁ  
אֶהְבֶּה וְהִבְנֶה הַדְּדִית, אֲבָל הִרְגַע שְׂרוּצִים אֶחָד לְהַשְׁתַּלֵּט עַל הַזּוּלַת, דְּעוּ לְכֶם  
שׁוּבָה הַסְּמ"ךְ מ"ם שְׂבָא לְשִׁבְרֵי אֶת הַבַּיִת, הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ קוֹרָא אִישׁ לְבָדוּ פִּלְג  
גּוּפָא, חֲצִי גּוּף, נִמְצָא כְּשִׂאֲדָם מִתְחַתֵּן זֶה גּוּף שְׁלָם, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: (בְּרֵאשִׁית  
ב' כ"ד) "וְדַבַּק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד", הֵינּוּ שְׁנֵיהֶם חֲצִי חֲצִי, וּבִיחַד הֵם  
שְׁלָם, מֵה שְׂאֵינִי כֵּן כְּשִׂאֲחָד רוּצָה לְהַשְׁתַּלֵּט עַל הַזּוּלַת, זֶה הַסְּמ"ךְ מ"ם, הֵינּוּ  
שְׁשִׁים עַל אַרְבָּעִים, אֲנִי יוֹתֵר מִמֶּךָ וְכוּ', וְהִרְגַע שֶׁהַבְּעַל אוֹ הָאִשָּׁה חוֹשְׁבִים  
שְׂאֲחָד יוֹתֵר מֵהַשְּׁנִי עִם עֲשָׂרָה אַחוּזִים, וְהֵהוּא פְּחוֹת מִמֶּנִּי עִם עֲשָׂרָה אַחוּזִים,  
זֶה כְּבָר נִקְרָא סְמ"ךְ מ"ם שְׁשִׁים עַל אַרְבָּעִים, וְלִכֵּן כָּל מִי שְׂרוּצָה שְׁלוֹם בַּיִת

## קנד אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

אמתי, צריך לדעת שהאיש והאשה הם גוף אחד, וכמו שאמר החכם מכל האדם: (קהלת ד) "טובים השנים מן האחד אשר יש להם שכר טוב בעמלם: כי אם יפלו האחד יקים את חברו ואילו האחד שיפול ואין שני להקימו: גם אם ישכבו שנים וחס להם ולאחד איך יחס", ולכן אם רוצים שלום בית אמתי, צריך להיות משני הצדדים, הן מהבעל והן מהאשה, לוותר אחד להשני, ואז הם חצי חצי שתפים שלמים, ותמיד יחיו ביחד באהבה ובהבנה הדדית, ויצליחו בחיי נשואיהם.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשפילי ותצליחי. המאחל לך שבת שלום וכתיבה וחתימה טובה

### דתריז.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד.

ראה להקפיד על כל הקדישים, וגם אחרי "עלינו" בקדיש יתום, כי זה דבר גדול מאד מאד להקפיד לומר קדיש לטובת הנשמה, וכן תלמד בכל יום פרק משניות לעלוי נשמת האמא חק ולא יעבר, ולומר אחר כך התפלה שאומרים לעלוי נשמת הנפטר, וזה מועיל מאד מאד להנשמה שתבוא אל תקונה.

הקדוש-ברוך-הוא ישמח אותך תמיד, ותרונה רב נחת דקדשה מכל יוצאי חלצך.

המאחל לך שבת שלום וכתיבה וחתימה טובה

## דתריח.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה  
לנכון קבלתי את מכתבך.

אל תתפעלי משום דבר וכו', כי מי שיש לו עסק עם צבור, ההכרח לו לסבל, ולכן אל תעשי שום עסק מזה, והקדוש-ברוך-הוא ימתיק ממך כל הדינים על ידי פלא עליון, ותרוי רב נחת דקדשה מכל יוצאי חלציה.

נא ונא ראי להיות בשמחה עצומה, ותשתדלי מאד מאד לא לתת את העצבות והדכאון שיתפס אותך, כי הסמ"ך מ"ם רוצה רק לשבר את האדם ולהפילו בעצבות ובמרירות ודכאון, כי זה כל כחו, ורבנו ז"ל הזהירנו מאד מאד על מדת השמחה, ואמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כ"ד) שצריכים להכריח את עצמו עם כל הכחות להיות בשמחה, ואת צריכה לדעת שלהיות בשמחה זה בא במסירות נפש הכי גדולה, ולכן אשרי מי שמכריח את עצמו להיות בשמחה, ואז טוב לו כל הימים, וכן הרגילי את עצמך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר אין טוב מזה, כי כל דבור ושיחה שאדם מדבר ומשיח לפני הקדוש-ברוך-הוא, נשמע ונתקבל בכל העולמות, וגורם נחת רוח למעלה, אשרי האשה שחזקה בזה בכל יום.

המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתימה טובה

## דתריט.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה  
לנכון קבלתי את מכתבך.

אני מאד מבקש אותך תתאזרי במדת הסבלנות שאין מדה יותר יפה מזו, ואפלו שזה בא לך מאד מאד קשה, זכרי מה שאמר התנא הקדוש: (אבות

## קנו אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

פרק ה) "לפום צערא אגרא", ודעי לך כשאשה עוצרת עצמה לא לכעס וכו', על ידי זה היא מצלת את חיי הנשואין שלה וכו', כי הכל תלוי כפי מדת הסבלנות ולא להכנס בכעס וקנאה וכו' וכו', והיא צריכה לראות שלא תהיה לה שום תרעמת על בעלה, כי האשה היא חלק מבעלה, כמו שכתוב: (בראשית ב' כ"ג) "ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת", ולכן אשרי האשה שקנתה לעצמה את מדת הסבלנות לגבי בעלה וכו', ומוחלת לו על הכל, ומתחזקים לאהב אחד את השני, שאז השכינה תשרה בתוך הבית, ועל ידי זה יצליחו בחיי נשואיהם.

יש לך התר לחכות עוד שתי שנים בעזרתו יתברך.

העקר ראוי לדבר עם בעלה, כי עם הדברות פועלים יותר ממה שעם מריבות, והצלחה בין זוג כשיש ביניהם הבנה הדדית, וזכרי היטב כי: (סוטה יז.) "איש ואשה זכו שכינה ביניהן", ואמרו: (ירושלמי ברכות פרק ט' הלכה ח') אי אפשר לאיש בלא אשה, ואי אפשר לאשה בלא איש, אי אפשר לשניהן בלא שכינה, ובמקום, שהשכינה נמצא - שם הברכה מצויה, רק שיהיה ביניהם שלום ואהבה גדולה מאד, כי "שלום", אמרו חכמינו הקדושים, (שבת י.) זה שמו של הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אם מכניסים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית, זה נקרא "שלום בית", היינו שמו של הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית.

הקדוש-ברוך-הוא ששמו "שלום" ישים שלום ביניכם תמיד.

המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

## ד.ת.ר.כ.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

תעשה כל מה שביקלתך רק להיות בשמחה, כי הסמ"ך מ"ם עובד על

כָּל אָדָם כָּל כֶּף חֶזֶק לְהַפִּילוֹ בְּעֵצְבוֹת וּבִמְרִירוֹת וּבְדַכְאֹן וְכוּ', רַק עַל יַדִּי הַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁמְכַנְּסִים בּוֹ וְכוּ' וְכוּ', כָּל אֶחָד כָּפִי בְּחִינָתוֹ וְעִנְיָנוּ, וְלִכֵּן אֶתָּה מְכַרַּח לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם רַק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְהִרְגַע שְׂתִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה, זֶה יִרְחִיב לְךָ אֶת הַדַּעַת לְגַמְרִי, וְכִמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנּוּ ז"ל: (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן י') "מָה שֶׁבִּגְנֵי אָדָם רְחוּקִים מֵהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה מִחֲמַת חֶסְרוֹן יְשׁוּב הַדַּעַת, וְלָמָּה אֵין יְשׁוּב הַדַּעַת? כִּי חָסַר מֵהַשִּׂמְחָה", וְלִכֵּן תִּמְסַר אֶת נַפְשְׁךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְאִז תִּזְכֶּה לְגַדְלוֹת הַמּוֹחִין, וּבְכָבֵר לֹא יִחָסַר לְךָ שׁוּם דְּבָר.

נָא וְנָא אַל תִּהְיֶה בְּטוֹלֵן! רְאֵה מָה לְפָנֶיךָ, הִנֵּה יוֹם וְהִנֵּה לַיְלָה, הִנֵּה שְׁבוּעַ וְהִנֵּה חֹדֶשׁ וְכוּ' וְכוּ', וְהַפֵּל פּוֹרַח, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל: (בְּרַאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה צ"ו, סִימָן ב') "כִּצְלַ יְמִינוֹ עַל הָאָרֶץ וְאֵין מְקוּנָה", וְהִלּוּאֵי כִצְלוֹ שֶׁל כְּתוֹל אוֹ כִצְלוֹ שֶׁל אֵילָן, אֲלֵא כִצְלוֹ שֶׁל עוֹף בְּשַׁעַה שֶׁהוּא עָף דְּכִתִּיב: (תְּהִלִּים ק"ד) "כִּצְלַ עוֹבֵר", "וְאֵין מְקוּנָה", וְאֵין מִי שִׁיקְנָה שְׁלֵא יְמוֹת הַכֹּל, יוֹדְעִים וְאוֹמְרִין בְּפִיהֶם שֶׁהֵן מְתִים; וְלִכֵּן עוֹד מֵהַיּוֹם הַזֶּה תַּעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְתִלְמַד אֶת הַדָּף הַיּוֹמִי, כִּי דָף גְּמָרָא לְיוֹם זֶה חַיּוֹת לְהַנְפֹּשׁ, וְזֶה יִשְׁמַר אוֹתָךְ מִכָּל רַע, כִּי גִמְרָא' הֵם רְאשֵׁי תְבוֹת אַרְבַּעַה מְלֵאכֵי הַשְּׂמִירָה: גִּבְרִיאֵל, מִיכָאֵל, רַיְפָאֵל, אֲוִרִיאֵל, וּמִי שְׁזוּכָה לְלַמַּד בְּכָל יוֹם גְּמָרָא, הוּא מְסוּבָב עִם אַרְבַּעַה מְלֵאכֵי הַשְּׂמִירָה שֶׁשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מִכָּל פְּגַע וְנִגְעַה וּמַחֲלָה וְכוּ', הַדָּף הַיּוֹמִי שֶׁל הַיּוֹם פְּסָחִים ע"א, אֵף שְׁנִדְמָה לְךָ דְּמִיוֹנוֹת כָּפִי קִטְנוֹת מִתְּךָ: 'מָה יִהְיֶה כְּבָר אִם אֲנִי אֶגְרַס אֶת הַדָּף הַיּוֹמִי שֶׁל הַיּוֹם? הֲרִי לֹא גְרַסְתִּי אֶתְמוֹל, וּמִי יוֹדֵעַ אִם אֲנִי אֶגְרַס מְחֹר? אַל תֹּאמַר זֹאת! אֲלֵא דַע לְךָ כִּי הַדָּף הַיּוֹמִי שֶׁתִּלְמַד הַיּוֹם, זֶה יִשְׁמַר אוֹתָךְ מִכָּל רַע, וְזֶה יִבִּיא לְךָ הַצְּלָחָה בְּחַיִּיךָ, אֲנִי מֵאֵד מְקוּנָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא שֶׁתְּכַנְּסִים אֶת הַדְּבוּרִים הָאֵלוּ בְּתוֹךְ לִבְךָ, שֶׁאֲנִי כוֹתֵב בְּדָם לְכִבִּי וְלֹא בְּדִיו, כְּדִי לְזַכּוֹת אוֹתָךְ עִם דָּף גְּמָרָא, שְׂתִּהְיֶה הַכִּי מֵאֲשֶׁר בְּחַיִּיךָ.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלָתִי שֶׁאֲנִי מְבַקֵּשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדֶךָ שִׁיְהִיָּה לְךָ הַצְּלָחָה מְרַבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל וְתַצְלִיחַ. הַמֵּאחַל לְךָ שֶׁבֶת שְׁלוֹם וְכִתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

חֶסֶר, (כָּאֵן הָיוּ מִכְתָּבִים בְּיִיִדִישׁ, הַנִּלְ יִדְפְּסוּ בְעֵזֶרֶת ה' בְּחֵלְקֵי אָשֶׁר בְּנַחֵל בְּיִיִדִישׁ).

## דְּתֵרְכָה.

בְּעֵזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שַׁבַּת קִדְשׁ לְסִדֵּר נְצָבִים וְיִלְךְ, כ"ד אֱלוֹל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֵין מְלִים לְהוֹדוֹת לָךְ עַל הָעֲזָרָה שְׁאַתָּה עוֹזֵר לִי, יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-  
הוּא שְׁבִזְכוֹת זֶה יִתְרַחֵב לָךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִּיּוֹת גַּם יַחַד, וְכֵן תְּשׁוּאַת חַן לָךְ  
עַל הַמַּתְנָה הַסְּפָרִים עַל מַסְכַּת אַבוֹת, יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁיַמְתֵּק מִמֶּךָ  
כָּל הַדֵּינִים עַל יְדֵי פְּלֵא עֲלִיּוֹן, וְיִהְיֶה לָךְ שְׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, שְׁנָה שֶׁל שְׂמֵחָה,  
וְהִרְחַבְת הַדַּעַת.

נָא וְנָא אַל תְּהִיָּה בְטָלָן! רְאֵה מָה לְפָנֶיךָ, הִנֵּה יוֹם וְהִנֵּה לַיְלָה, הִנֵּה שְׁבוּעַ  
וְהִנֵּה חֹדֶשׁ וְכוּ' וְכוּ', וְהַכֹּל פּוֹרֵחַ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל: (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה צ"ו, סִימָן  
ב) "כְּצֵל יְמִינוּ עַל הָאָרֶץ וְאֵין מְקוּנָה", וְהִלּוּאֵי כְּצֵלוּ שֶׁל כֹּתֵל אוֹ כְּצֵלוּ שֶׁל  
אֵילָן, אֲלֵא כְּצֵלוּ שֶׁל עוֹף בְּשָׁעָה שֶׁהוּא עָף' דְּכַתִּיב: (תְּהִלִּים ק"ד) "כְּצֵל עוֹבֵר",  
וְאֵין מְקוּנָה", וְאֵין מִי שְׁיִקְנֶה שְׁלֵא יְמוֹת הַכֹּל, יוֹדְעִים וְאוֹמְרִין בְּפִיהֶם שֶׁהֵן

## אֲשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קִנְט

מתים; ולכן עוד מהיום הזה תעשה התחלה חדשה, ותלמד את הדרך היומי, כי דף גמרא ליום זה חיות להנפש, וזה ישמר אותך מכל רע, כי ג'מ'ר'א' הם ראשי תבות ארבעה מלאכי השמירה: ג'בריאל, מ'יכאל, ר'פאל, א'וריאל, ומי שזוכה ללמד בכל יום גמרא, הוא מסובב עם ארבעה מלאכי השמירה ששומרים אותו מכל פגע ונגע ומחלה וכו', הדרך היומי של היום פסחים ע"א, אף שנדמה לך דמיונות כפי קטנות מתך: 'מה יהיה כבר אם אני אגרס את הדרך היומי של היום? הרי לא גרסתי אתמול, ומי יודע אם אני אגרס מחר?' אל תאמר זאת! אלא דע לך כי הדרך היומי שתלמד היום, זה ישמר אותך מכל רע, וזה יביא לך הצלחה בחייה, אני מאד מקנה להקדוש-ברוך-הוא שתכניס את הדבורים האלו בתוך לבה, שאני כותב בדם לכבי ולא בדיו, כדי לזכות אותך עם דף גמרא, שתהיה הכי מאשר בחייה.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלח. המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

## ד ת ר כ ו .

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... גרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

צר לי מאד להודיע לך שלי אין שום חלק בזה, כי מי עוד יודע כמוך כמה נסיתי שיהיה שלום ואהבה ביניכם, ואתה זה שהמרדת את פי ולא רצית לציית אותי, היית חכמולוג שקוראים אויבער חכם, אשר באמת הדין מברר בשלחן ערוך (אבו העזר, סימן ע"ו, סעיף י"א) אסור לאדם למנע מאשתו עונתה ואם מנעה כדי לצערה עובר בלא תעשה "דענתה לא יגרע", ואם חלה או תשש כחו ואינו יכול לבעל ימתין ששה חדשים עד שיבריא, שאין לך עונה גדולה מזו, ואחר כך או יטל ממנה רשות או יוציא ויתן כתובה; ואתה יודע

## קס אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

את זה ברור כשמש שלא היית חולה וכו', אלא הסתובבת ... עם אחרות וכו', ואני נסיתי לחמש עשרה שנה למגע ממך את הזבל והלכלוך הזה, ולא הצלחתי וכו', ואתה הבאת את אשתך למה שהבאת וכו', ולכן אל תכתב לה מלים כאלו שאני העפתי אותה ... וכו', היא פשוט לא יכלה היא ... כמה וכמה פעמים בשבוע, ... צריך כחות הנפש בגשמיות וברוחניות ולה לא היה את זה, כי אתה ענית אותה נפשית וגופנית וכו', ואתה יודע שאני צודק, ולכן אני לא רוצה שתכתב מלים כאלו שאני העפתי אותה וכו', אתה גרמת לה כל הצרות, ולכן לדעתי, זה הסוף שאתם מכרחים להתגרש, וצר לי מאד מאד לומר לך זה, כי זה יכול להמשיך שנים על גבי שנים, ושניכם תסבלו סבל גדול מאד מאד.

כל כך חבל שאני משקיע בתלמיד כל כך הרבה שנים, ולבסוף ממרה את דברי וכו' וכו', אני אישית לא לוקח צד לשום מקום, אבל הצדק הוא אצל אשתך במיליון אחוז, כי אתה הבאת אותה שתדרדר לדברים כאלו וכו', ועכשו אתה מכרח לאכל את זה, אחרי שנים על גבי שנים שלא ציפת אותי וכו' וכו', אף שאתה חוזר על עצמך כמו קלטת שבנרה וכו', שאני את מוהרא"ש לא אעזב וכו', איפה היה מוהרא"ש כל השנים בשעה שלא היה פעם אחת שלא אמר לך מוסר, כלך מדרךך הקלוקלת וכו', וחכמינו הקדושים אמרו: (תנחומא וישב) הבא על עובדת עכו"ם קשורה בו ככלב וכו', כי מי שנדבק בגויות קשה לו להפריד מהן.

ולכן עכשו בא לפני ראש השנה יום הדין הנורא, עליך לחזור בתשובה ולשחרר אותה, זה חצפה גדולה ממך לכתב דבר כזה שאני אזרק אותה אחר ... וכו', כנראה שהנאוף שאתה שורה בזה מסבכים את דעתך לגמרי וכו', עד שנעשית משגע, כמאמרם ז"ל (סוטה ג) אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, ואמרו (תנחומא נשא) אין המנאפים נואפים עד שתכנס בהם רוח שטות.

לי אתה כותב מכתב אחד מלא חנויפה, ולה אתה כותב מכתב אחרת עם כל דברי גנאי עלי, ולכן אתה צריך עכשו לשלם מחיר כבד על זה, ואתה חייב וכו', ולכן ראה לפטר אותה בגט, ואני מבטיח לך שאתה לא תתעלף וכו'.



## אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֶלֶק רִמָּד בַּנְּחָל קִסָּא

וְכוּי, וְשׁוּם דְּבָר לֹא יִקְרָה לָךְ, וְזֶה מוֹסֵר הַשֶּׁכֶּל לְאָדָם שֶׁהוֹלֵךְ מְלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשׁ חֲסִידֵי וְכֵן מְדַבֵּר בְּסַגְנוֹן שֶׁל יִרְאֵת שָׁמַיִם, וְתַחַת זֶה מְנַח נוֹאֵף סִדְרָתִי שֶׁהוֹלֵךְ עִם גּוֹיּוֹת וְכוּי, תִּאֲמִין לִי שֶׁגַּם הַשּׁוֹרֹת הָאֵלוֹ הֵיָה קָשָׁה לִי מְאֹד לְכַתֵּב לָךְ, אָבֵל קָרָאתִי אֶת הַמְּכַתֵּב שֶׁכָּתַבְתָּ לָּהּ זֶה מֵה שֶׁזִּרְזוּ אוֹתִי לְכַתֵּב לָךְ אֶת הַמְּכַתֵּב הַזֶּה, וְלָכֵן לְטוֹבְתְךָ הַנִּצְחִית וְגַם הַגִּשְׁמִית בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְתַת לָהּ גִּט.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַחוֹנֵן דַּעַת יְכַנִּיס גַּם בָּךְ דַּעַת.

הַמֵּאֲחִיל לָךְ שַׁבַּת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְרִכּוּז.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שַׁבַּת קִדְשׁ לְסִדְרֵי נִצְבָּיִם וְיִלְךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיִה

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מְכַתְּבֶךָ.

הֵייתִי הַמוּסַר מְאֹד מֵהַמְּכַתֵּב שֶׁשְׁלַחְתָּ לִי מִמָּה שֶׁכָּתַבְתָּ לָּךְ ... וְכוּי, כְּאֵלוֹ שֶׁאֲנִי הַעֲפָתִי אוֹתְךָ ... שְׁזֶה חֲצִפָּה מְאֹד גְּדוֹלָה לומר דְּבָר כָּזֶה וְכוּי, אֲנִי כְּתַבְתִּי לוֹ מְכַתֵּב מְאֹד מְאֹד חֲרִיף שֶׁלְטוֹבְתְךָ שִׁיתֵּן לָךְ גִּט מֵה שִׁוִּיתָר מֵהַר, וְלָכֵן עָלִי לומר לָךְ אִם הוּא לֹא נוֹתֵן לָךְ גִּט שֶׁאֵל תוֹרִידִי אֶת הַצֹּר אֲסוּר יִצִּיאָהּ מֵהָאָרֶץ בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפְּנִי! כִּי אִזּוּ אֶת אֲבוּדָה לְגַמְרִי, וְזֶה הַקֶּלֶף הָאֲחֵרוֹן שֶׁיִּשׁ לָךְ נִגְדוּ.

כָּל הַקְּלָלוֹת וְהָאִיוּמִים שֶׁמְקַלֵּל וּמְאִיִּם, הַכֵּל הַכֵּל וְרַעוֹת רוּחַ, עֲדִיף שִׁילָךְ וְיִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה עַל רַבּוּי הַגּוֹיּוֹת שֶׁהָיָה חַי אִתָּךְ.

רְאֵי לְהַחְזִיק מֵעַמֵּד וְשׁוּם דְּבָר בְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְשִׁבֵר אוֹתְךָ, וְגַם אֵלוֹ הַשּׁוֹרֹת הֵיָה קָשָׁה מְאֹד מְאֹד לְכַתֵּב לָךְ אֶת זֶה.

הַמֵּאֲחִיל לָךְ שַׁבַּת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דְּתֵרֵכַח.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשִׁי עָרַב שַׁבַּת קִדְשׁ לְסִדְר נִצְבִים וּיְלֵךְ, כִּי־ד אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיָה  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

אֵין מַלִּים לְהוֹדוֹת לָךְ שֶׁהִיָּה לָךְ גַּם חֵלֶק בְּלַעֲזוֹר לְמִשְׁפָּחוֹת נִזְקָקוֹת, יַעֲזוֹר  
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁבִזְכוֹת הַמְצָוָה הַזוֹ תִּגַּן עֲלֶיךָ וְעַל בְּעֵלְךָ, וְתִמְיֵד יִהְיֶה לָךְ  
חֵלֶק בְּלַעֲזוֹר לְהַזְוֹלַת, כִּי רַק בְּשִׁבִיל זֶה בָּאֵנוּ לְזֶה הָעוֹלָם.

אֲנִי מֵאֵד מְקוּוֹה לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתּוֹכְלִי לְהַשְׁפִּיעַ עַל ... תַּחֲיָה  
שְׁתַּחֲזוֹר אֵל ... נְרוֹ יְאִיר, כִּי חֶבֶל מֵאֵד שִׁילָךְ לְאֶבּוֹד כָּל הָעֲבוּדָה שְׁעַבְדָּתָם  
אֶת וּבְעֵלְךָ עִם שְׁנֵיהֶם כָּל הַשָּׁנִים, יַעֲזוֹר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׂר  
בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמְחוֹת תְּמִיד.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ שַׁבַּת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דְּתֵרֵכַט.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשִׁי עָרַב שַׁבַּת קִדְשׁ לְסִדְר נִצְבִים וּיְלֵךְ, כִּי־ד אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיָה  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

אֲנִי מֵאֵד מֵאֵד שְׁמַח שְׂאֵת עוֹזֶרֶת לְבַעֲלָךְ שִׁיסַע לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל עַל רֵאשׁ  
הַשָּׁנָה, יַעֲזוֹר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁיִמְתַּק מִכֶּם כָּל הַדִּינִים עַל יְדֵי פְּלֵא עֲלִיוֹן,  
וְלֹא יַחֲסוּר לָכֶם שׁוֹם דָּבָר, וְתִהְיוּ הֵכִי מְאֻשְׁרִים בְּחַיֵּיכֶם.

אֲנִי מֵאֵד מְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ תַּתְאָזְרִי בְּמִדַּת הַסְּבִלְנוֹת שְׂאֵין מְדָה יוֹתֵר יִפָּה  
מִזוֹ, וְאֶפְלוּ שְׁזָה בָּא לָךְ מֵאֵד מֵאֵד קֶשֶׁה, זְכָרִי מֵה שְׂאֵמֵר הַתְּנָא הַקְדוֹשׁ: (אָבוֹת  
פָּרָק ה') "לְפוּם צַעֲרָא אֲגָרָא", וְדַעֵי לָךְ כְּשִׂאֶשְׁה עוֹצְרַת עֲצָמָה לֹא לְכַעַס וְכוּ',  
עַל יְדֵי זֶה הִיא מְצַלַּת אֶת חַיֵּי הַנְּשׂוּאִין שְׁלָה וְכוּ', כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי מְדַת  
הַסְּבִלְנוֹת וְלֹא לְהַכְנִס כְּכַעַס וְקִנְיָה וְכוּ' וְכוּ', וְהִיא צְרִיכָה לְרֵאוֹת שְׁלֵא תִּהְיֶה

## אָשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רַמְד בְּנַחַל קֶסֶג

לֵּה שׁוֹם תִּרְעַמַּת עַל בְּעֵלָה, כִּי הָאִשָּׁה הִיא חֵלֶק מִבְּעֵלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: (בְּרֵאשִׁית ב' כ"ג) "וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הִפַּעַם עֵצָם מֵעֵצָמִי וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לָקַחָהּ זֹאת", וְלִכֵּן אִשְׁרֵי הָאִשָּׁה שֶׁקִּנְתָּה לְעֵצְמָה אֶת מִדַּת הַסְּכָלָנוּת לְגַבִּי בְּעֵלָה וְכו', וּמוּחֶלֶת לוֹ עַל הַכֹּל, וּמִתְחַזְּקִים לְאַהֲב אֶחָד אֶת הַשָּׁנִי, שְׂאֵז הַשְּׂכִינָה תִשָּׁרֶה בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְעַל יְדֵי זֶה יִצְלִיחוּ בַּחַיִּי נִשְׂוֹאֵיהֶם.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלֵי שְׂאֵנִי מִבְּקָשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדֶךָ שִׁיְהִי לְךָ הַצְּלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּפְנִי תִשְׁכִּילִי וְתִצְלִיחִי. הַמֵּאֲחֵל לְךָ שַׁבַּת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דְּתַרְל.

בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שַׁבַּת קֹדֶשׁ לְסִדְר נְצִיבִים וְיִלְךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יֵאִיר

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֲנִי מְאֹד מְקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁבִיּוֹם רֵאשׁוֹן תְּתַחִיל לְעַבֵּד וְהַגּוֹיִים יְכוּלִים לְעַבֵּד עַד עָרֵב הַחֵג, וְכֵן תִּכְפֶּה וּמִיד אַחֵר, כִּי הַכֶּסֶף יֵשׁ כְּבָר וְחֵבֶל שְׂזָה יִלְךְ עַל דְּבָרִים אַחֲרִים וְכו' וְכו', כִּי אֲנִי רוֹצֵה לְשַׁלֵּם גַּם עַל הַשְּׁלֵב הַשָּׁנִי שֶׁהוּא גָמַר הַקִּירוֹת תּוֹמְכִים וְכו'.

וְלִכֵּן אֲנִי מְאֹד מְקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שִׁיְהִי לְךָ אֶת כָּל הַכֶּסֶף כְּדֵי לְשַׁלֵּם עַל הַשְּׁטוֹחַ, כְּדֵי שִׁיעֲבֹר עַל הַטֶּאֱבוֹ.

רְאֵה לְמִסֵּר אֶת נַפְשְׁךָ לְהַתְפַּלֵּל אֶת הַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת בְּמַנְיֵן דִּיקָא, כִּי אַתָּה צָרִיךְ לְהַגִּיד קֹדֶשׁ יְתוֹם, וְזֶה טוֹבָה לְהַנְשָׂמָה, יַעֲזֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁתִּמְיֵד תִּבְשָׂר לִי בְּשׁוֹרוֹת מִשְׁמָחוֹת.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ שַׁבַּת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דתרלא.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... שיחיו נצח  
לנכון קבלתי את מכתבכם.

בודאי אני אתפלל עליכם שתהיה לכם שנת ישועה ויתקיים אצלכם  
ת'הא שנת ע'זור ד'לים, שכבר תצאו מהעניות והדחקות, אתם צריכים  
לעשות כל מה שבידכם להציל את מה שיש לכם מפונס נכסים, כי חבל  
שהכסף שלכם ילך לאבוד.

אני מאד מאד מבקש אתכם שיהיה ביניכם אהבה גדולה מאד, כי (טוטה  
יז.) "איש ואשה זכו שכינה ביניהן", ואמרו: (ירושלמי ברכות, פרק ט', הלכה ח') אי  
אפשר לאיש בלא אשה, ואי אפשר לאשה בלא איש, אי אפשר לשניהן בלא  
שכינה, ובמקום, שהשכינה נמצא - שם הברכה מצויה, רק שיהיה ביניהם  
שלום ואהבה גדולה מאד, כי "שלום", אמרו חכמינו הקדושים, (שבת י.) זה  
שמו של הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אם מכניסים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך  
הבית, זה נקרא "שלום בית", היינו שמו של הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש  
ומתפלל בעדכם שיהיה לכם הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנו תשפילו  
ותצליחו.

המאחל לכם שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

## דתרלב.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

תעשה כל מה שביכלתך רק להיות בשמחה, כי הסמ"ך מ"ם עובד על

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קסה

כל אדם כל כך חזק להפילו בעצבות ובמרירות ובדכאון וכו', רק על ידי הדמיונות שמכניס בו וכו' וכו', כל אחד כפי בחינתו וענינו, ולכן אתה מכרח לעשות כל מיני פעולות שבעולם רק להיות בשמחה, והרגע שתהיה בשמחה, זה ירחיב לך את הדעת לגמרי, וכמו שאמר רבנו ז"ל: (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י') "מה שבני אדם רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא, זה מחמת חסרון ישוב הדעת, ולמה אין ישוב הדעת? כי חסר מהשמחה", ולכן תמסר את נפשך להיות בשמחה, ואז תזכה לגדלות המוחין, וכבר לא יחסר לך שום דבר.

אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבעולם להתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה, ערבית במנין דיקא, כי פרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שבכחך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (פכא בתרא י') רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אחזה פניך", אשרי המקיים את זה בתמימות ובפשיטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתימה טובה

## דתרלג.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

## קסו אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

מאד מאד שמחתני שלקחת את כל הכתה שלך עשרים וחמשה תלמידים והייתם ערים כל ליל ששני והייתם בקברי צדיקים אצל האר"י הקדוש וכו', וטבלתם שם במקוה המיחם אליו וכו', וכן נסעתם למרון ואמרתם שמה בצותא חדא סליחות, והתפללתם תפלת שחרית בנין, ובזה ממש החיית אותי, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שתחזיק את הכתה בתקף ועז, ואת הילד הזה שמפריע לך תשלח הביתה וגמרנו, אנחנו לא צריכים לסבל מילד שאינו שפוי, ואל תהסס כרגע לשלח אותו לגמרי מהכתה.

אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבעולם להתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה, ערבית במנין דיקא, כי פרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכולתך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י.) רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אחזה פניך", אשרי המקים את זה בתמימות ובפשיטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

## דתרלד.

בעזרת השם ותפריך, יום ששני ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קסז

זה מציאות שאין מי שיִעזר לי להפיץ את אור רבנו ז"ל, ולכן מגיע לך התודה הכי גדולה שאתה מוסר את נפשך פשוטו כמשמעו לעזר את האברכים שיקחו את הספרים כדי להפיץ אותם, ומגיע לך התודה הכי גדולה, אשריך ואשרי חלקך שאתה עוסק בזה.

תעשה כל מה שביכלתך רק להיות בשמחה, כי הסמ"ך מ"ם עובד על כל אדם כל כך חזק להפילו בעצבות ובמרירות ובדכאון וכו', רק על ידי הדמיונות שמכניס בו וכו' וכו', כל אחד כפי בחינתו וענינו, ולכן אתה מכרח לעשות כל מיני פעולות שבעולם רק להיות בשמחה, והרגע שתהיה בשמחה, זה ירחיב לך את הדעת לגמרי, וכמו שאמר רבנו ז"ל: (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י') "מה שבני אדם רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא, זה מחמת חסרון ישוב הדעת, ולמה אין ישוב הדעת? כי חסר מהשמחה", ולכן תמסר את נפשך להיות בשמחה, ואז תזכה לגדלות המוחין, וכבר לא יחסר לך שום דבר.

זכור גם זכור מה שאמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רס"ד) שאריכים לכבוד וליקר את אשתו. כי אמר: הלא הנשים הם סובלים צער ויסורים גדולים מאד מאד מילדיהם, צער העבור והלדה והגדול, כאשר ידוע לכל עצם מכאובם וצערם ויסוריהם בכמה אפנים הקשים וכבדים מאד מאד וכו' וכו', על כן ראוי לרחם עליהם וליקדם, ולכבדם. וכן אמרו חכמינו הקדושים: (בבא מציעא נט.) 'אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעתרו', [נתכבדו ותיקרו את נשותיכם כדי שתהיו עשירים], וכן אמרו (יבמות סג.) 'דינו שמגדלות את בנינו ומצלת אותנו מן החטא', ולכן צריכים לכבד וליקר אותם מאד מאד, וזה יסוד גדול בחסידות ברסלב, שהבעל מכרח לעזר לאשתו, ואם הוא רוצה להיות מקרב אל רבנו ז"ל ולצית אותו, עליו הדבר הראשון לעזר לאשתו בכל המובנים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית.

המאחל לך שבת שלום וכתיבה וחתימה טובה

## דְּתַרְלָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְהוָה, יוֹם שְׁשִׁי עָרַב שַׁבַּת קִדְשׁ לְסֹדֵר נִצְבִים וַיִּלֶךְ, כ"ד אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוֹ יֵאִיר  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

רַק חֶזֶק וְאַמֵץ מְאֹד לֵהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עַל גְּדֹל הַזְכוּת שֶׁיֵּשׁ לְךָ שְׂאֵתָה  
מִחֶזֶק וּמַעֲוֹדֵד וּמְשִׁמַּח חוֹלִים בְּכַתִּי חוֹלִים, שְׁזָה עֵקֶר מִצְוֹת בְּקוֹר חוֹלִים,  
וַיַּעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתַּמִּיד תַּעֲסֵק בְּלִשְׁמַח יְהוּדִים גְּלִמוּדִים וְכוּ' וְכוּ',  
אֲשֶׁר זֶה הַמִּצְוָה הַכִּי גְדוּלָה.

תַּעֲשֶׂה כָּל מָה שְׁבִיכְלֶתְךָ רַק לֵהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, כִּי הַסֵּמֶךְ מ"ם עוֹבֵד עַל  
כָּל אָדָם כָּל כֶּךָ חֶזֶק לְהַפִּילוֹ בְּעֶצְבוֹת וּבְמִרְרוֹת וּבְדַכְאֹן וְכוּ', רַק עַל יְדֵי  
הַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁמְכַנִּים בּוֹ וְכוּ' וְכוּ', כָּל אֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ וְעִנְיָנוֹ, וְלִכֵּן אֵתָה מְכַרַח  
לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבָעוּלָם רַק לֵהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְהִרְגַע שְׂתַהֲיָה בְּשִׁמְחָה,  
זֶה יִרְחִיב לְךָ אֶת הַדַּעַת לְגַמְרִי, וְכִמוֹ שְׂאֵמֶר רַבְּנוּ ז"ל: (לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב',  
סִימָן י') "מָה שְׁבִנֵּי אָדָם רְחוּקִים מֵהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה מִחֲמַת חֶסֶד יֵשׁוּב  
הַדַּעַת, וְלָמָּה אֵין יֵשׁוּב הַדַּעַת? כִּי חֶסֶר מֵהַשְׂמִיחָה", וְלִכֵּן תִּמְסַר אֶת נַפְשְׁךָ  
לֵהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְאַז תִּזְכֶּה לְגְדֹלוֹת הַמּוֹחִין, וּבְכָר לֹא יִחַסֵּר לְךָ שׁוֹם דְּבָר.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ שְׂתַרְוֶה רַב נַחַת דְּקִדְשָׁה מְכַל יוֹצֵאֵי חֲלָצִיָּה,  
וַיְהִיָּה לְךָ שְׁנָה שֶׁל שְׂמִיחָה וְאַהֲבָה בֵּין כָּלֵל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

הַמְּאַחַל לְךָ שַׁבַּת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דְּתַרְלוֹ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְהוָה, יוֹם שְׁשִׁי עָרַב שַׁבַּת קִדְשׁ לְסֹדֵר נִצְבִים וַיִּלֶךְ, כ"ד אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... שִׁיחִיו נִצַּח  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְכֶם.

אַתֶּם צְרִיכִים לְדַעַת שְׂאֵם אַתֶּם תִּשְׁלַחוּ אֶת הַבַּת שְׁלִכְכֶם מִחוּץ לְבֵית סֵפֶר



## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קֶסֶט

לְפָנֵינוּ, אַתֶּם מֵאֲבָדִים אוֹתָהּ לְגַמְרֵי, כִּי הַיּוֹם הַכֹּל הִפְקֵר וְכוּ', אִף אֶחָד לֹא שָׁם עֵינַי וְכוּ', כְּשֶׁהִיא הוֹלֶכֶת בְּלִי גְרָבִים אֲזַי זֶה נֶגֶד הַתְקַנּוֹן שֶׁל הַבַּיִת סֵפֶר, הִיא כְּבָר בַּת גְּדוּלָה, וְאִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפְּן לְהַנִּיחַ לָהּ לְלַכֵּת כֶּכָּה.

רַק חֲזָקוֹ וְאִמְצוֹ מְאֹד לְהִיטֵב בְּשִׁמְחָה שְׂנִיכֵם בִּיחֹד, וְתִכְרִיחוּ אֶת עֲצָמְכֶם רַק לְהִיטֵב בְּשִׁמְחָה, כִּי הַשְׂמִיחָה זֶה רְפוּאָה בֵּין בְּגִשְׁמֵי בֵּין בְּרוּחָנִי, וְכִשְׂאֲדָם שְׂמִחַת מִתְרַחֵב דַּעְתוֹ וְיִכּוֹל לְהַחֲדִיר בְּעֲצָמוֹ אֲמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהַרְגֵעַ שְׂחֻזָּק בְּאֲמוּנָה שְׂאִין בְּלַעֲדוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכֹל אֵלֶקוֹת גְּמוּר הוּא, עַל יְדֵי זֶה נִפְתַּח פִּי לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוּ, אֲשֶׁר זֶה הַתְעַנּוּג הַכִּי גְדוֹל, וְטוֹעֵם טוֹעֵם עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכִמּוֹ שְׂכַתוֹב: (וַיִּקְרָא כ"ו י"ב) "וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם וְהִיִּיתִי לְכֶם לְאֱלֹקִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי לְעַם", וּפְרָשׁ רַש"י: "אֲטִיל עִמְכֶם בְּגֵן עֵדֶן כְּאֶחָד מִכֶּם, וְלֹא תִהְיוּ מְזַדְעָזְעִים מִמֶּנִּי" וְכוּ', אִיזָה תְעַנּוּג שְׂאֲדָם מְרַגֵּשׁ שְׂמֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהוּא נִמְצָא וְאִין בְּלַעֲדוֹ נִמְצָא, וְהוּא יִכּוֹל לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ פְּנִים אֶל פְּנִים, וְאֵל מְדַרְגָּה זוֹ רְבִנּוּ ז"ל רוֹצֵה לְהַבִּיא אוֹתָנוּ, וְזֶה זֹכִים עַל יְדֵי תִקְוָה הַשְׂמִיחָה, וְלִכְּן תִּמְסְרוּ אֶת נַפְשְׁכֶם לְהִיטֵב בְּשִׁמְחָה.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלֵי שְׂאֵנִי מִבְּקֶשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעַדְכֶם שְׂיִהְיֶה לְכֶם הַצְּלָחָה מְרַבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנוּ תִשְׁכִּילוּ וְתִצְלִיחוּ.

הַמֵּאֲחֵל לְכֶם שְׁבַת שְׁלוֹם וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דְּתַרְלוּ.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שְׁבַת קֹדֶשׁ לְסֵדֶר נִצְבִים וְיִלָּךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... שְׂיִחִיו נִצַּח

לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מִכְתְּבְּכֶם.

אַתֶּם מִכְרַחִים לְהַתְחִיזׁק יַחַד וְלַעֲזֹר אֶחָד לְהַשְׁנִי, כִּי רַק כֶּכָּה זוּג מְצַלִּיחִים בְּחַיֵּי נְשׂוּאֵיהֶם.

## קע אָשר שַׁנַּת תשע"ג - חֵלֶק רמד בַּנְחָל

ראו למסר את נפשכם על מדת השמחה כי אין דבר יותר חשוב כמו שמחה, וכל כך קשה לאדם להגיע למדת השמחה יותר מכל העבודות הכי קשות, קל יותר לציום וכו', ולסגף את עצמו עם סגופים קשים ומרים וכו', העקר לא להיות בשמחה, ולכן על שמחה צריכים מסירות נפש גדולה, ואמרו חכמינו הקדושים: (תנחומא שמיני) "לפי שאין השמחה ממתנת לאדם, לא כל מי ששמח היום שמח למחר, ולא כל מי שמצר היום מצר למחר, לפי שאין השמחה ממתנת לאדם", ואם תהיו בשמחה כל החיים שלכם ילכו כבר בצורה אחרת לגמרי, כי תזכו לישוב הדעת כמו שאמר רבנו ז"ל: (לקוטי-מורה"ן, חלק ב', סימן י') "מה שבני אדם רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא, זה מחמת חסרון ישוב הדעת, ולמה אין ישוב הדעת? כי חסר מהשמחה", ולכן תמסרו את נפשכם להיות בשמחה, ואז תזכו לגדלות המוחין, וכבר לא יחסר לכם שום דבר.

הקדוש-ברוך-הוא יתן לכם הצלחה מפלגת שיהיה לכם בית וילה משלכם, ולא תצטרכו להתגורר אצל אחרים.

רק תתחזקו באמונה פשוטה בו יתברך, ואמר החכם מכל אדם: (משלי כ"ח כ) "איש אמונות רב ברכות".

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדכם שיהיה לכם הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנו תשכילו ותצליחו.

המאחל לכם שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

## דתרלח.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.

## אֲשֶׁר שָׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בַּנְּחָל קַעֲא

אֲנִי מְאֹד מְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ שֶׁתִּתְּאָזְרִי בְּמִדַּת הַסְּבִלְנוּת שְׁאִין מְדָה יוֹתֵר יָפֵה מְזוֹ, וְאֶפְלוּ שְׁזֵה בָּא לְךָ מְאֹד מְאֹד קָשָׁה, זְכֹרִי מֵה שְׁאֲמַר הַתְּנַא הַקְּדוֹשׁ: (אָבוֹת פָּרָק ה') "לְפֹנֵם צַעֲרָא אֲגָרָא", וְדַעֵי לְךָ כְּשֵׁאֲשֶׁה עוֹצְרַת עֲצָמָה לֹא לְכַעַס וְכוּ', עַל יְדֵי זֶה הִיא מְצַלֶּת אֶת חַיֵּי הַנְּשׂוּאִין שְׁלָה וְכוּ', כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי מְדַת הַסְּבִלְנוּת וְלֹא לְהַכְנִס בְּכַעַס וְקִנְיָה וְכוּ', וְהִיא צְרִיכָה לְרִאוֹת שְׁלֵא תִהְיֶה לָּהּ שׁוּם תְּרַעַמַת עַל בְּעֵלָהּ, כִּי הָאֲשֶׁה הִיא חֵלֶק מִבְּעֵלָהּ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: (בְּרֵאשִׁית ב' כ"ג) "וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הִפְעַם עֲצָם מִעֲצָמִי וּבִשְׂרָר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא אֲשֶׁה כִּי מֵאִישׁ לָקַחְתָּהּ זֹאת", וְלִכְּן אֲשֶׁרִי הָאֲשֶׁה שְׁקִנְתָּהּ לְעֲצָמָה אֶת מְדַת הַסְּבִלְנוּת לְגַבֵּי בְעֵלָה וְכוּ', וּמוֹחֶלֶת לוֹ עַל הַכֹּל, וּמִתְחַזְּקִים לְאַהֲבֵה אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי, שְׂאִז הַשְּׂכִינָה תִשְׁרָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְעַל יְדֵי זֶה יִצְלִיחוּ בְּחַיֵּי נְשׂוּאֵיהֶם.

וְאִם זֶה רַק בְּשִׁבִיל הַיְלָדִים וְלְהִרְאוֹת לָהֶם רַק סְרֻטִים כְּשָׂרִים, אֲזִי יְכוּלִים, אֲבָל צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשַׁמֵּר שְׁלֵא יִסְחָפוּ לְשׁוּם זָבָל, חֵס וְשְׁלוֹם.

נָא וְנָא תִשְׁמְרֵי עַל הַשְּׁלוֹם בֵּית שְׁלָךְ, כִּי: (סוֹטָה יז.) "אִישׁ וְאִשָּׁה זְכוּ שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶן", וְאָמְרוּ: (ירושלמי בְּרֻכּוֹת, פָּרָק ט', הַלְכָה ח') אִי אֶפְשָׁר לְאִישׁ בְּלֹא אִשָּׁה, וְאִי אֶפְשָׁר לְאִשָּׁה בְּלֹא אִישׁ, אִי אֶפְשָׁר לְשִׁנְיָהֶן בְּלֹא שְׂכִינָה, וּבְמִקּוּם, שֶׁהַשְּׂכִינָה נִמְצָא - שֵׁם הַבְּרָכָה מְצוּיָה, רַק שִׁיְהִיָּה בֵּינֵיהֶם שְׁלוֹם וְאַהֲבָה גְדוּלָה מְאֹד, כִּי "שְׁלוֹם", אָמְרוּ חֻקְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, (שְׁבֹת י') זֶה שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִכְּן אִם מְכַנְיָסִים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת, זֶה נִקְרָא "שְׁלוֹם בֵּית", הֵינּוּ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלָתִי שְׂאִנִּי מְבַקֵּשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדֶךָ שִׁיְהִיָּה לְךָ הַצְּלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּפְנִי תִשְׁפִּילִי וְתִצְלִיחִי. הַמֵּאֲחֵל לְךָ שְׁבֹת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

קעב אָשר שַׁנַּת תּשׁע"ג - חֵלֶק רמד בַּנְּחָל

## דתרלט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׂשׂוּי עָרֵב שַׁבַּת קֹדֶשׁ לְסֹדֵר נֶצְבִים וַיִּלָּךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחֲיָה  
לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבָךְ.

אֶת צְרִיכָה לְשִׁמּוֹחַ מְאֹד מְאֹד שֶׁהַכֵּל עָבַר בְּשְׁלוֹם, וְתִשְׁתַּדְּלִי מְאֹד מְאֹד  
שִׁיְהִי שְׁלוֹם וְאַהֲבָה בֵּינֵךְ לְבֵינִי בְּעֵלְךָ, כִּי: (סוּטָה יז.) "אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ שְׂכִינָה  
בֵּינֵיהֶן", וְאָמְרוּ: (ירושלמי בְּרֻכּוֹת, פָּרָק ט', הֵלָכָה ח') אִי אֶפְשָׁר לְאִישׁ בְּלֹא אִשָּׁה, וְאִי  
אֶפְשָׁר לְאִשָּׁה בְּלֹא אִישׁ, אִי אֶפְשָׁר לְשִׁנְיָהֶן בְּלֹא שְׂכִינָה, וּבְמִקּוֹם, שֶׁהַשְׂכִּינָה  
נִמְצָא - שֵׁם הַבְּרָכָה מְצוּיָה, רַק שִׁיְהִי בֵּינֵיהֶם שְׁלוֹם וְאַהֲבָה גְּדוּלָה מְאֹד, כִּי  
"שְׁלוֹם", אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, (שַׁבַּת י) זֶה שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,  
וְלָכֵן אִם מְכַנְּיָסִים אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת, זֶה נִקְרָא "שְׁלוֹם בַּיִת",  
הַיְינוּ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת.

אֲשֶׁרֶיךָ וְאֲשֶׁרֶי חֵלְקֶךָ שְׂאֵת נוֹתַנָּת לְנִסְעָ לְבַעֲלֶךָ לְאוּמָן עַל צִיּוֹן רַבְנוּ  
ז"ל לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה.

הַמְּאַחַל לְךָ שַׁבַּת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דתרמ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׂשׂוּי עָרֵב שַׁבַּת קֹדֶשׁ לְסֹדֵר נֶצְבִים וַיִּלָּךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבָךְ.

מְאֹד מְאֹד שִׁמְחָתֵנִי עִם הַבְּשׂוּרָה מְשֻׁמַּחַת שֶׁהַחֲנוּת שֶׁלָּנוּ "בְּרֶסֶלַב  
סֻנְטֵר" כֹּף כֶּף מִתְפָּרְסֵמַת, יַעֲזוֹר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנֹזֶכֶה לְהַרְחִיבָהּ, כִּי  
כָּל הַתְּכֵלִית שֶׁל הַחֲנוּת הוּא לְזִכּוֹת אֶת הַרְבִּים, וְלֹא בְּשִׁבִיל רְוַחִים, וְתַהֲלֵה  
לְאֵל, כְּכֹר מְאַרְבָּעִים יְשׁוּבִים מְסָבִיב לִיבְנָאֵל אֲנָשִׁים בְּאִים לְקִנּוּת זֶה תְּפִלִּין,

## אֲשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קַעַג

זֶה מְזוּזוֹת, זֶה צִיצִית וְכוּ' וְכוּ', זֶה מִמֶּשׁ קְדוּשׁ שֵׁם שְׁמַיִם אֵיךְ עִם יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים, רַק הָרְשָׁעִים הָאֲרוּרִים הִרְעוּ-בְּנֵימָם מִנְעוּ מֵהֵם אֶת הַיְהוּדוֹת וְכוּ'.

יְעוֹזֵר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתַּזְכֶּה לַחֲתַן אֶת הַבֵּן שְׁלֶךְ וְנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמְחוֹת.

אֲנִי מְאֹד מְאֹד מְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ שְׁתַּעֲשֵׂה כָּל מִינֵי מְאֻמְצִים שְׁבַעוֹלֹת לְהַתְּפַלֵּל אֶת הַשְּׁלֹשׁ תְּפִלוֹת שְׁחֵרִית, מְנַחֵה, עֲרֵבִית בְּמִנְיַן דִּיקָא, כִּי בְּפִרוּשׁ גְּלָה לְנוּ רַבְנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ח') שְׁמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הוּא שְׁלֹשׁ פְּרָסָאוֹת, הֵינּוּ שְׁלֹשׁ תְּפִלוֹת, הֵינּוּ כָּל זְמַן שְׁאֵדָם נִזְהָר בְּהַשְּׁלֹשׁ תְּפִלוֹת, הוּא יִשְׂרָאֵל יְהוּדֵי מְאֻמִּין בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְחֵכֶף וּמִיד כְּשִׁיתְּחִיל לְהַתְּרַשֵּׁל אֶפְלוּ מִתְּפִלָּה אַחַת, הוּא כְּבֹר יוֹצֵא מִמְּחֵנֶה יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן תַּעֲשֵׂה כָּל מַה שְׁבִיבֵי לְתַדֵּף לְהַתְּפַלֵּל אֶת הַשְּׁלֹשׁ תְּפִלוֹת בְּמִנְיַן דִּיקָא, וְלִפְנֵי כָּל תְּפִלָּה תְּכַנִּיס פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּקַפְת הַצַּדִּיקָה, כִּי כֵּף אֶמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּכָא בְּתָרָא י) רַבִּי אֶלְעָזָר יְהִיב פְּרוּטָה לְעַנִּי וְהַדְר מְצַלִּי אֶמְרוּ דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים י"ז ט"ו) "אֲנִי בְּצַדִּיק אֶחְזָק פְּנִיךָ", אֲשֶׁרֵי הַמְּקִימִים אֶת זֶה בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוּת גְּמוּרָה, וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתְּפִלָּתִי שְׁאֲנִי מְבַקֵּשׁ וּמִתְּפַלֵּל בְּעַדְךָ שִׁיְהִיָּה לְךָ הַצְּלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִּשְׁכִּיל וְתִצְלִיחַ. הַמְּאֻחַל לְךָ שְׁבַת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דְּתֵרְמָא.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שְׁבַת קִדְשׁ לְסִדְר נְצִיבִים וְיִלְךְ, כ"ד אֶלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תְּחִיָּה

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֲנִי מְאֹד מְקוּוֶה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנַמְצָא בְּךָ זוּג לְבַתְּךָ.

תְּחִיָּה.

## קעד אָשר שְׁנַת תשע"ג - חֵלֶק רמד בַּנְחָל

לְדַעְתִּי יִכּוּלִים לְשַׁדֵּךְ כְּבָר אֶת הַבֵּן ... נְרוּ יֵאִיר עִם הַבַּת שֶׁל ... שְׂיַחֲיוּ,  
כִּי הִיא בַת מְאֹד מְצִינָת בְּמִדּוֹת.

נָא וְנָא רְאֵי לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְתִשְׁתַּדְּלֵי מְאֹד מְאֹד לֹא לְתַת אֶת  
הָעֲצוּבוֹת וְהַדְּכָאוֹן שְׂיִתְפַּס אוֹתָךְ, כִּי הַסֵּמֶךְ מ"ם רוֹצֵה רַק לְשֹׁבֵר אֶת הָאָדָם  
וְלְהַפִּילוֹ בְּעֲצוּבוֹת וּבְמִרְרוֹת וְדְכָאוֹן, כִּי זֶה כָּל כַּחוֹ, וְרַבְּנוּ ז"ל הִזְהִירְנוּ מְאֹד  
מְאֹד עַל מִדַּת הַשְּׂמִחָה, וְאָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ד) שְׂצָרִיכִים לְהַכְרִיחַ  
אֶת עֲצוּמוֹ עִם כָּל הַכַּחוֹת לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְאֵת צָרִיכָה לְדַעַת שְׁלֵהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה  
זֶה בָּא בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי גְדוּלָה, וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְכַרֵּחַ אֶת עֲצוּמוֹ לְהִיּוֹת  
בְּשִׁמְחָה, וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, וְכֵן הַרְגִּילִי אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-  
בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר אֵין טוֹב מִזֶּה, כִּי כָּל דְּבוּר וְשִׂיחָה שְׂאָדָם מְדַבֵּר וּמְשִׁיחַ לְפָנָי  
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְגוֹרֵם נַחַת רוּחַ לְמַעְלָה,  
אֲשֶׁרֵי הָאִשָּׁה שִׁחְזָקָה בְּזֶה בְּכָל יוֹם.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלָתִי שְׂאֵנִי מִבְּקָשׁ  
וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדֶךָ שְׂיִהְיֶה לְךָ הַצְּלָחָה מְרַבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנִי תִשְׁכִּילִי וְתִצְלִיחִי.  
הַמֵּאֲחֵל לְךָ שְׁבַת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דְּתַרְמַב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׂשֵׁי עָרֵב שְׁבַת קֹדֶשׁ לְסִדְרַ נְצִבִים וְיִלְךְ, כ"ד אֱלוֹל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲיָה

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

אֲנִי מְאֹד מְקוּוֶה לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁבִקְרוֹב מְאֹד תִּתְפַּטְּרוּ מֵהַצָּרָה  
הַגְּדוּלָה וּבִנְכֶם ... נְרוּ יֵאִיר יִשְׁתַּרַר מֵהַצָּרָה הַגְּדוּלָה הַזֹּאת.

רַק אֶת וּבְעֵלְךָ תִּרְאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיָתֵר שְׂאֵת בְּיָתֵר עֵז, וְהִנֵּה בָּאָה שְׁנָה  
חֲדָשָׁה, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִרְחִיב לְכֶם בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנוּיּוֹת, וְיִהְיֶה לְשִׁנְיָכֶם

## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קֵעָה

רְפוּאָה שְׁלֵמָה רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאָת הַגּוּף גַּם יַחַד, וְתָרוּוּ נַחַת דְּקַדְשָׁהּ מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיכֶם, וַיְהִיֶּה לָכֶם שְׁנַת אֲשֶׁר.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלְתֵי שְׁאֲנֵי מִבְּקָשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעַדְכֶם שְׂיִהְיֶה לָכֶם הַצְּלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנוּ תִשְׁכִּילוּ וְתִצְלִיחוּ.

הַמְּאַחַל לָךְ שִׁבְת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דְּתִרְמַג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שִׁבְת קִדְשׁ לְסִדְר נְצִיבִים וַיִּלָּךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֵל ... תְּחִיָּה

לְנִכּוֹן קִבְלֹתֵי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֶת לֹא צְרִיכָה לַעֲשׂוֹת חֲשׁבוֹן עִם אִי אֶחָד, וְלֹא לְהִתְבַּלְבֵּל מֵאִי אֶחָד,  
אֶת תַּעֲשֵׂי אֶת עֲבוּדְתְךָ לְחֵלֶק אֶת הַמִּכְתָּבִים, וְזֶה זְכוּת הַרְבִּים גָּדוֹל מְאֹד.

נָא וְנָא רְאֵי לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְתִשְׁתַּדְּלֵי מְאֹד מְאֹד לֹא לְתַת אֶת  
הַעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן שִׁיתַּפֵּס אוֹתְךָ, כִּי הַסֵּמ"ך מ"ם רוּצָה רַק לְשַׁבֵּר אֶת הָאָדָם  
וְלְהַפִּילוֹ בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת וְדְכָאוֹן, כִּי זֶה כָּל כַּחוֹ, וְרַבְּנוּ ז"ל הִזְהִירוּנוּ מְאֹד  
מְאֹד עַל מִדַּת הַשִּׁמְחָה, וְאָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ד) שְׁצַרִּיכִים לְהַכְרִיחַ  
אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל הַכַּחוֹת לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְאֶת צְרִיכָה לְדַעַת שְׁלֵהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה  
זֶה בָּא בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי גְדוּלָה, וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שִׁמְכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת  
בְּשִׁמְחָה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, וְכֵן הַרְגִּילֵי אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר אֵל הַקְדוּשׁ-  
בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר אֵין טוֹב מִזֶּה, כִּי כָּל דְּבוּר וְשִׁיחָה שְׁאָדָם מְדַבֵּר וּמְשִׁיחַ לְפָנָי  
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נִשְׁמַע וְנִתְקַבֵּל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְגוֹרֵם נַחַת רוּחַ לְמַעְלָה,  
אֲשֶׁרֵי הָאֵשֶׁה שִׁחֲזָקָה בְּזֶה בְּכָל יוֹם.

וּבְכַפְרֵט שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זָכָה אוֹתְךָ שְׁאֵת הוֹלְכֵת לְחַתֵּן אֶת הַבֵּן שְׁלֹךְ

## קעו אָשר שְׁנַת תּשע"ג - חֵלֶק רמד בְּנַחֵל

... נְרוּ יְאִיר, שְׁנָה שְׂמֵחָה מְאֹד מְאֹד גְּדוּלָּה, יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂאֻכָּה לְהַשְׁתַּתֵּף בְּשִׂמְחָה הַזֹּאת.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ שִׁבְת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

### דְּתֵרמֵד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשִׁי עֶרֶב שִׁבְת קֹדֶשׁ לְסִדְר נְצִיבִים וְיִלְךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבִרְכָּה אֶל הַיַּיִק וְהַחֲכִים ... נְרוּ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

לְדַעֲתִי תִשָּׂאֵר בְּיִבְנָאֵל וְתִשְׁתַּדֵּל לְשָׁנוֹת אֶת הַמְּדוּת שְׁלֶךְ, כִּי אִם לֹא  
מְשֻׁנִים אֶת הַמְּדוּת, אֲזִי אֵיפֹה שָׁרַק לֹא תִהְיֶה תִסְחָב אֶתְךָ אֶת הַמְּדוּת הַמְּגִנּוֹת  
לְקַלֵּל וּלְהַתְּפַרֵעַ וְכוּ', כְּדֶרֶךְ גְּמֵל אֵיפֹה שִׁתְּשִׂים אוֹתוֹ עַדִּין הַגְּבִנָּת עֲלָיו וְכוּ',  
וְלִכֵּן תִּרְאֶה לְעֵבֵד עַל הַמְּדוּת שְׁלֶךְ, וְתִקְנֶה לְעִצְמְךָ מְדוּת טוֹבוֹת, וְתִזְכֶּה לְלַמֵּד  
הַרְבֵּה "סִפְר-הַמְּדוּת" וְעַל יְדֵי זֶה תִשְׁתַּנֶּה לְטוֹבָה.

רַק תִּרְאֶה לְצִיַּת אֶת הַהוֹרִים שְׁלֶךְ, שְׁנָה הַמְּצִיָּה הַכִּי גְּדוּלָּה.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ שִׁבְת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

### דְּתֵרמָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשִׁי עֶרֶב שִׁבְת קֹדֶשׁ לְסִדְר נְצִיבִים וְיִלְךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבִרְכָּה אֶל ... שִׁיחִיו  
לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְכֶם.

אֲנִי מְכָרַח לְהַגִּיד לְכֶם שְׂאִסוּר נְדָה זֶה חָמוֹר מְאֹד מְאֹד, וְאִם לֹא נִזְהָרִים  
בְּזֶה לְבִסּוּף נִכְרְתִים מִן הָעוֹלָם בְּאִפְּן רַע וְמֵר מְאֹד, וְלִכֵּן אֲתֶם צְרִיכִים מְאֹד  
מְאֹד לְשָׁמֵר עַל זֶה, כִּי זֶה לֹא צְחוּק, מִתְחִילִים עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.



## אֲשֶׁר שְׁנַת תַּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קֶזֶז

ואסור נדה דעו לְכֶם שְׁזֵה בְּכֶרֶת רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, יוֹתֵר חֲמוּר מֵלְאֲכֹל חֲמִץ בְּפֶסֶח, אוֹ לְאֲכֹל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, וְלִכְן שְׁנִיכֶם צְרִיכִים לְלַמֵּד אֶת הַהֲלָכוֹת כְּדֵי לְהִזְהֵר מֵהַיּוֹם וְהַלְאָה מְאֹסוּר נְדָה הַחֲמוּרָה מְאֹד.

ואֲפֹלוּ בְּעַת הַסְּפִירָה וְכוּ', צְרִיכִים לְהִתְרַחֵק וְכוּ', וְכֵן מְסַפְּרִים לָנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים כִּי כֵן מְסַפְּרִים לָנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שַׁבָּת יג): תְּנִי דְבִי אֲלֵיהּ: מַעֲשֵׂה בְּתַלְמִיד אַחַד, שֶׁשָּׁנָה הֶרְבֵּה וְקָרָא הֶרְבֵּה, וְשָׁמַשׁ תַּלְמִידֵי חֲכָמִים הֶרְבֵּה, וּמַת בְּחֻצֵי יָמָיו. וְהִיְתָה אֲשֶׁתּוֹ נוֹטְלַת תַּפְּלִיוּ וּמְחַזֵּרְתָן בְּבֵתִי כְּנִסְיוֹת וּבְבֵתִי מְדַרְשׁוֹת, וְאָמְרָה לָהֶם, כְּתִיב בַּתּוֹרָה: (דְּבָרִים ל') "כִּי הוּא חֵיִדֵּי וְאֵרֶךְ יָמָיךְ", בְּעַלְי, שֶׁשָּׁנָה הֶרְבֵּה וְקָרָא הֶרְבֵּה, וְשָׁמַשׁ תַּלְמִידֵי חֲכָמִים הֶרְבֵּה מִפְּנֵי מָה מַת בְּחֻצֵי יָמָיו? וְלֹא הִיא אָדָם מְחַזֵּרָה דְּבָר פַּעַם אַחַת נִתְאַרְחַתִּי אֲצִלָּה וְהִיְתָה מְסַפֶּרֶת כָּל אוֹתוֹ מְאַרְע. וְאָמְרָתִי לָהּ: בֵּיתִי, בֵּימֵי נְדוּתֶךָ - מָה הוּא אֲצִלָּךְ?

אָמְרָה לִי, חֵס וְשָׁלוֹם, אֲפֹלוּ בְּאַצְבַּע קְטַנָּה לֹא נִגַּע בִּי. בֵּימֵי לְבוּנִיךָ מָה אֲצִלָּךְ? אֲכַל עֲמִי, וְשָׁתָה עֲמִי, וְיָשָׁן עֲמִי בְּקִרְוֹב בְּשָׂר, וְלֹא עָלְתָה דַעְתּוֹ עַל דְּבַר אַחַר. וְאָמְרָתִי לָהּ: בְּרוּךְ הַמְּקוֹם שֶׁהֲרִגוּ, שְׁלֹא נִשְׂא פָּנִים לַתּוֹרָה, שֶׁהֲרִי אָמְרָה תּוֹרָה: (ויקרא י"א) "וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טְמֵאָתָה לֹא תִקְרַב".

וְלִכְן זוּג צַעִיר שֶׁעֲכָשׁוּ הַתַּחֲתָנוּ, צְרִיכִים לְלַמֵּד אֶת הַהֲלָכוֹת וְלֹא לְהַכְפִּיל בְּאִסוּר נְדָה הַחֲמוּרָה, שְׁזֵה עֲוֹן כְּרִיתוֹת רַחֲמָנָא לְצִלָּן.

אֲנִי מְאֹד מְאֹד מְקַנָּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁתַּעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, וְלִקְבֹּל עַל עֲצָמְכֶם מֵהַיּוֹם וְהַלְאָה לְשִׁמְרָה.

הַמְּאַחַל לְכֶם שַׁבַּת שְׁלוֹם וְכִתִּיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְרָמוֹ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׂשֵׁי עָרֵב שַׁבַּת קֹדֶשׁ לְסֹדֵר נְצִיבִים ווִילְדָה, כ"ד אָלוּל ה'תשע"ג  
שָׁלוֹם וּבִרְכָה אֵל ... נְרוֹ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

מַה טוֹב וּמַה נְעִים בָּאֵם תִּלְמַד אֶת הַהֲלָכוֹת עִם הָרַב ... נְרוֹ יְאִיר אוֹ עִם  
הָרַב ... נְרוֹ יְאִיר אוֹ עִם הָרַב ... נְרוֹ יְאִיר, כִּי צְרִיכִים לְהִיּוֹת בְּקִי בְּהֲלָכָה, כִּי  
זֶה מְאֹד מְאֹד חָמוּר.

אֲנִי מְאֹד מְאֹד מְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ שֶׁתַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי מְאֻמְצִים שֶׁבְּעוֹלָם  
לְהַתְּפַלֵּל אֶת הַשֵּׁלֶשׁ תְּפִלוֹת שַׁחֲרִית, מְנַחֵה, עֶרְבִית בְּמַגִּין דִּיקָא, כִּי בְּפִרוּשׁ  
גְּלָה לָנוּ רַבְנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ח') שֶׁמִּחְנֵה יִשְׂרָאֵל הוּא שֶׁלֶשׁ  
פְּרָסְאוֹת, הֵינּוּ שֶׁלֶשׁ תְּפִלוֹת, הֵינּוּ כָּל זְמַן שֶׁאֲדָם נִזְהָר בְּהַשֵּׁלֶשׁ תְּפִלוֹת,  
הוּא יִשְׂאָר יְהוּדֵי מְאֻמִּין בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתַכְךָ וּמִיד כְּשִׁיתְחִיל לְהַתְּרִשׁ  
אֶפְלוּ מִתְּפִלָּה אַחַת, הוּא כָּבֵר יוֹצֵא מִמִּחְנֵה יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן תַּעֲשֶׂה כָּל מַה  
שֶׁבִּיכְלֶתְךָ לְהַתְּפַלֵּל אֶת הַשֵּׁלֶשׁ תְּפִלוֹת בְּמַגִּין דִּיקָא, וְלִפְנֵי כָּל תְּפִלָּה תִּכְנִיס  
פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּקַפַּת הַצְּדִיקָה, כִּי כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּבֵא בַתְּרָא י.)  
רַבִּי אֶלְעָזָר יְהִיב פְּרוּטָה לְעַנִּי וְהִדֵּר מְצֻלֵי אָמֵר דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים י"ז ט"ו) "אֲנִי  
בְּצַדִּיק אֶחְזָה פְּנִידָה", אֲשֶׁרֵי הַמְּקִיִּם אֶת זֶה בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְאִז טוֹב  
לוֹ כָּל הַיָּמִים.

נָא וְנָא אֵל תְּהִיָּה בְּטֻלְךָ! רְאֵה מַה לְפָנֶיךָ, הִנֵּה יוֹם וְהִנֵּה לַיְלָה, הִנֵּה שָׁבוּעַ  
וְהִנֵּה חֹדֶשׁ וְכוּ' וְכוּ', וְהַכֵּל פּוֹרַח, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל: (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה צ"ו, סִימָן  
ב') "כְּצֵל יְמִינוּ עַל הָאָרֶץ וְאִין מְקוּנָה", וְהַלּוֹאֵי כְּצֵלוֹ שֶׁל כְּתוּל אוֹ כְּצֵלוֹ שֶׁל  
אֵילָן, אֵלָא כְּצֵלוֹ שֶׁל עוֹף בְּשַׁעָה שֶׁהוּא עָף' דְּכַתִּיב: (תְּהִלִּים ק"ד) "כְּצֵל עוֹבֵר",  
"וְאִין מְקוּנָה", וְאִין מִי שִׁיקְנָה שֶׁלֹּא יְמוֹת הַכֵּל, יוֹדְעִים וְאוֹמְרִין בְּפִיהֶם שֶׁהֵן  
מֵתִים; וְלִכֵּן עוֹד מֵהַיּוֹם הַזֶּה תַּעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְתִלְמַד אֶת הַדָּף הַיּוֹמִי,  
כִּי דָף גְּמָרָא לְיוֹם זֶה חַיּוֹת לְהַנְפִּישׁ, וְזֶה יִשְׁמַר אוֹתְךָ מִכָּל רַע, כִּי גִמְרָא' הֵם  
רְאִישֵׁי תְבוֹת אַרְבְּעָה מְלֻאָכֵי הַשְּׁמִירָה: גְּבֻרִיאַל, מִיְכָאֵל, רַפְאֵל, אֹרִיאַל,  
וּמִי שְׁזוּכָה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם גְּמָרָא, הוּא מְסוּבָב עִם אַרְבְּעָה מְלֻאָכֵי הַשְּׁמִירָה

## אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנֹחַל קַעֲט

שְׁשׁוּמְרִים אוֹתוֹ מִכָּל פְּגַע וְנִגַּע וּמַחֲלָה וְכוּ', הִדְף הַיּוֹמִי שֶׁל הַיּוֹם פְּסָחִים ע"א, אִף שְׁנִדְמָה לָךְ דְּמִיוֹנוֹת כְּפִי קִטְנוֹת מִחֶף: 'מָה יִהְיֶה כְּבוֹר אִם אָנִי אֶגְרָס אֶת הַדֶּף הַיּוֹמִי שֶׁל הַיּוֹם? הֲרִי לֹא גִרְסָתִי אֶתְמוֹל, וּמִי יוֹדֵעַ אִם אָנִי אֶגְרָס מְחָר?' אֵל תֹּאמֶר זֹאת! אֲלֹא דַע לָךְ כִּי הַדֶּף הַיּוֹמִי שֶׁתִּלְמַד הַיּוֹם, זֶה יִשְׁמַר אוֹתְךָ מִכָּל רַע, וְזֶה יָבִיא לָךְ הַצְלָחָה בְּחַיִּיךָ, אֲנִי מְאֹד מְקַנְיָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁתִּכְנִיס אֶת הַדְּבֻרִים הָאֵלּוּ בְּתוֹךְ לְבָבְךָ, שֶׁאֲנִי כּוֹתֵב בְּדָם לְכַבִּי וְלֹא בְּדִיו, כְּדִי לְזַכּוֹת אוֹתְךָ עִם דָּף גְּמָרָא, שֶׁתִּהְיֶה הִכִּי מְאֹשֶׁר בְּחַיִּיךָ.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלִיתִי שֶׁאֲנִי מִבְּקָשׁ וּמִתְפַּלֵּל בַּעֲדֶךָ שִׁיְהִי לָךְ הַצְלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל וְתִצְלִיחַ. הַמְאֵחַל לָךְ שֶׁבֶת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

### דְּתִרְמוֹז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שֶׁבֶת קִדְשׁ לְסֹדֵר נִצְבִּים וְיִלָּךְ, כ"ד אֱלוֹל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תְּחִיָּה

לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מִכְתְּבֶךָ.

אַתֶּם צְרִיכִים לְהוֹדוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁנִּתְגַּלְתָּה הַבְּעֵיָה בְּעוֹד מוֹעֵד, כִּי אוֹי וְאֵבּוֹי אִם הֵייתֶם נוֹפְלִים בַּפַּח, וְלִכְן אַתֶּם צְרִיכִים לְהוֹדוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הַחֶסֶד חֲנֻם שֶׁעָשָׂה עִמָּכֶם, וְנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמְחוֹת.

הַמְאֵחַל לָךְ שֶׁבֶת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דְּתֵרְמַח.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שַׁבַּת קִדְשׁ לְסֹדֵר נִצְבִים וְיִלְךְ, כ"ד אֱלוֹל ה'תּשׁע"ג  
שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֵל ... נְרוּ יְאִיר  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבָךְ.

דַּע לֶךְ שָׂרְבָנוּ ז"ל הִזְהִירָנוּ מְאֹד מְאֹד (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן רס"ד) שְׁצָרִיכִים  
לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אֶת אֲשֶׁתּוֹ. כִּי אָמַר: הֲלֹא הַנָּשִׁים הֵם סוֹבְלִים צָעַר וְיִסוּרִים גְּדוֹלִים  
מְאֹד מְאֹד מִיְלֻדֵיהֶם, צָעַר הָעֵבֹר וְהַלְדָּה וְהַגְּדוּל, כְּאֲשֶׁר יְדוּעַ לְכָל עֶצֶם  
מְכֻאֲבָם וְצָעָרָם וְיִסוּרֵיהֶם בְּכֹמָה אֶפְנִים הַקָּשִׁים וּכְבֹדִים מְאֹד מְאֹד וְכוּ' וְכוּ',  
עַל כֵּן רְאוּי לְרַחֵם עֲלֵיהֶם וּלְיַקְרָם, וּלְכַבְּדָם. וְכֵן אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים: (בְּבֹא  
מְצִיעָא טו.) 'אוֹקִירוּ לְנִשְׁיכֵנוּ כִּי הֵיכִי דְתַתְּעִתְרוּ', [תְּכַבְּדוּ וְתִיקְרוּ אֶת נְשׁוֹתֵיכֶם  
כְּדִי שְׁתֵּהִי עֲשִׂירִים], וְכֵן אָמְרוּ (יְבֻמוֹת ס"ג.) 'דִּינֵנוּ שְׁמַגְדִּילוֹת אֶת בְּנֵינוּ וּמְצַלֵּת  
אוֹתָנוּ מִן הַחֲטָא', וְלָכֵן צָרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אוֹתָם מְאֹד מְאֹד, וְזֶה יְסוּד גְּדוֹל  
בְּחֻסֵּידוֹת בְּרִסְלָב, שֶׁהַבַּעַל מְכָרַח לְעֹזֵר לְאֲשֶׁתּוֹ, וְאִם הוּא רוֹצֵה לְהֵיּוֹת מְקַרֵּב  
אֵל רַבְּנוּ ז"ל וּלְצִיַּת אוֹתוֹ, עָלָיו הַדְּבָר הַרְּאוּשׁוֹן לְעֹזֵר לְאֲשֶׁתּוֹ בְּכָל הַמּוֹבְנִים.

תְּשַׁתְּדֵל מְאֹד לְהַשְׁתַּנּוֹת וּלְעַבֵּד עַל שְׁלוֹם בֵּית, תְּהַלֵּה לְאֵל, יֵשׁ לֶךְ יְלָדִים  
מְצַלְחִים מְאֹד, יְעֹזֵר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתַּצְלִיחַ לְשַׁכְנֵעַ אֶת אֲשֶׁתְּךָ לְחֹזֵר  
אֶחָד לְהַשְׁנִי, וְהִיָּה זֶה שְׁכָרִי.

הַמְּאַחַל לֶךְ שַׁבַּת שְׁלוֹם וּכְתִיבָה וּחְתִימָה טוֹבָה

## דְּתֵרְמַט.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שַׁבַּת קִדְשׁ לְסֹדֵר נִצְבִים וְיִלְךְ, כ"ד אֱלוֹל ה'תּשׁע"ג  
שְׁלוֹם רַב אֵל ... תְּחִיָּה  
לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבָךְ.

אֲצִלִּי שְׁמֻחָה גְּדוֹלָה מְאֹד אִם תַּעֲסִקִי בְּעַסְק הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה לְהַעֲבִיר

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קפא

בגדים צנועים לנשות אנשי שלומנו, והקדוש-ברוך-הוא יתן לך הצלחה גדולה מאד.

נא ונא ראי להיות בשמחה עצומה, ותשתדלי מאד מאד לא לתת את העצבות והדכאון שיתפס אותך, כי הסמ"ך מ"ם רוצה רק לשבר את האדם ולהפילו בעצבות ובמרירות ודכאון, כי זה כל כחו, ורבנו ז"ל הזהירנו מאד מאד על מדת השמחה, ואמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כ"ד) שצריכים להכריח את עצמו עם כל הכחות להיות בשמחה, ואת צריכה לדעת שלהיות בשמחה זה בא במסירות נפש הכי גדולה, ולכן אשרי מי שמכריח את עצמו להיות בשמחה, ואז טוב לו כל הימים, וכן הרגילי את עצמך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר אין טוב מזה, כי כל דבור ושיחה שאדם מדבר ומשיח לפני הקדוש-ברוך-הוא, נשמע ונתקבל בכל העולמות, וגורם נחת רוח למעלה, אשרי האשה שחזקה בזה בכל יום.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפני תשכילי ותצליחי. המאחל לך שבת שלום וכתיבה וחתימה טובה

## דתרנ.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... גרו יאיר

אתה כל כך משמח אותי שאתה עוסק בעסק הקדוש הזה להיות שלוחא דרבנן עבור קהלתנו הקדושה, שאני עכשו מרחיב את זה בכל האפנים לרוחת אנשי שלומנו וכו', ולכן אני נותן לך תודה גדולה מעמך לבי על שאתה שלוחא דרבנן הקפות צדקה "קרן הצדיק", וזוכה ומזכה את אחרים עם צדקה אמיתית, כי רואים להיכן הצדקה הולכת.

רק חזק ואמץ מאד מאד להיות בשמחה, כי השמחה ירחיב את דעתך, וכשיהיה לך הרחבת הדעת, על ידי זה תזכה להתחזק ביתר שאת וביתר עז

## קפב אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

באמונה פשוטה בו יתברך, ותזכה לציר בדעתך איך שאין בלעדו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ודבר גדול דבר קטן אינו נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, וצריך שתדע שבידיעה זו יכנס בך שמחה עצומה, כי אין עוד שמחה כשמחת האמונה, וכשיתברך לך בברור גמור שאין בלעדו יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, אז בקלות תוכל לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא אפלו כמה דבורים, וזה מאד מאד יקר בעיניו יתברך.

אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבעולם להתפלל את השלש תפלות שחרית, מנחה, ערבית במנין דיקא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, היינו שלש תפלות, היינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפלו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכולתך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י') רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו) "אני בצדק אחזה פניך", אשרי המקיים את זה בתמימות ובפשיטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלית. המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

## דתרנא.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

## אשר בשנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קפג

כשאדם חי בדרך התורה אזי החיים שלו חיים נעימים, חיים מאשרים, כי התורה (משלי ג י"ז) "דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום", על פי התורה אסור לקיים יחסים לפני שמתחננים, וגם אחר שמתחננים יש המצוה הכי יפה של טהרת המשפחה, וכך בכל פעם כשהיא הולכת להטהר וכו' וכו', אזי זה יום נשואין חדש, וכך חיים את החיים באשר וכו' וכו', לא כן כשנפגשים יחד ומקיימים יחסים אחד עם השני כמו חיות בלי שום גבול ומגבלות וכו', ואחר שנים אחר שנים מחליטים שהולכים להתחתן וכו', זה כבר נעשה כמו שגרת, ובירדאי נמאס הזוגיות ורוצים להתגרש, כי אין ערך משפחתי וכו'.

ולכן לדעתי, תחזרו שניכם בתשובה שלמה ותתחילו דף חדש בחייכם וכו' וכו', מה שהיה כבר היה, העבר - אין והעתיד עדין, הרגע שתחזרו בתשובה שלמה וחיי נשואיכם יהיה על פי התורה לשמר על אסור נדה החמורה מאד, וכל פונתכם תהיה רק לבנות בית נאמן בישראל, ולהביא ילדים חמודים בעולם, אזי יש תכלית לנשואיכם, ותאהבו אחד את השני, ובפרט כששומרים על טהרת המשפחה, אזי שבועים כן ושבועים לא וכו', ויש ערך לחיי הנשואין, כי בכל פעם שחוזרת מטהרה זה דבר חדש לגמרי, וכן הוא בכל חדש, הנשואין הם חדשים, וזה דרכי התורה הקדושה, ולכן אשרי מי שמתנהג על פי דרכי התורה הקדושה, ולא חושב שהנשואין הם לעל ולמשא, ורגילים כבר אחד להשני וכו' וכו', שאחר כך נמאס להם אחד מהשני, ולכן אני מאד מאד מבקש אתכם שתחזרו בתשובה שלמה, ותראו איך שהכל ישתנה לכם לטובה.

אתם צריכים לדעת כי נשואין על פי התורה יש להם ערך עליון, חבור של שתי נשמות שבשמים היו נשמה אחת, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ק, חלק א', סימן רס"ה) לפני שהזוג ירדו לזה העולם שמה בשמים הם היו נשמה אחת, וכשירדו לזה העולם נתפצלו, הוא יורד דרך זוג הורים אחד, והיא יורדת דרך זוג הורים שני, ועד שמוצאים אחד את השני זה מה שלוקח כל כך הרבה זמן, וזה מאד מאד קשה להתחבר יחד וכו', כמאמר ז"ל (סנהדרין כב.) קשה זוגו של אדם כקריעת ים סוף, והרגע שמוצאים אחד את השני, הם מתאחדים יחד, וזה השמחה הכי גדולה בעת הנשואין.

## קפד אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

ולכן אתם צריכים לדעת שערך הנשואין זה לא סתם שהתחברו יחד זכר ונקבה רוק ורוקה וכו' וכו', אלא יש פה ערך עליון - שתי נשמות שהיו בשמים פעם נשמה אחת, עכשו חזרו להיות נשמה אחת, וזה האשר של חיים על פי התורה, נשואין על פי התורה, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שגם אתם תחזרו בתשובה ותטעמו את הטעם הנפלא הזה להיות יחד עם ערך של קדשה.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בערך שיהיה לך הצלחה מרבה, ובכל אשר תפנה תשכיל ותצליל. המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

### דתרנב.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים וילך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום רב אל ... תחיה  
לנכון קבלתי את מכתבך.

אם את שואלת איך בחורה יכולה לדעת שכבר היא בשלה לחתונה ומוכנה להקים בית, סימן שאת עדין לא בשלה, ולכן תחכי עד שתהיי בשלה.

בדרך כלל כשמגיעים בגיל השבע עשרה, כבר שניהם רוצים מאד מאד להתחתן, הן בחורה והן בחור, ורק מתפללים תמיד זה שימצא כלה, וזאת שתמצא חתן, והם פשוט לא יכולים לחכות על היום הכי מאשר בחייהם להתחתן יחד ולהקים בית נאמן בישראל, וזה הטבע הבריא והטבע הנורמלי וכו' וכו', אבל כשמחתילים עדין לשאל מתי הזמן להתחתן וכו', זה מראה שנפשית וגופנית וכו' עדין לא בשלים בכלל לחתונה.

אשרי ההורים שזוכים לחתן את הילדים שלהם בגיל צעיר, שאמרו חכמינו הקדושים (יבמות כב:) האוהב את אשתו כגופו, והמכבדה יותר מגופו,



## אֲשֶׁר בְּשַׁבַּת תְּשַׁע"ג - חֵלֶק רִמָּד בְּנַחַל קַפָּה

וְהַמְדִּירָךְ בְּנֵי וּבְנוֹתֶיךָ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְהַמְשִׁיאֲן סְמוּךְ לְפָרְקָן, עָלֶיךָ הַכְּתוּב  
אוֹמֵר (אִיּוֹב ה') "וַיִּדְעֶתָ כִּי שְׁלוֹם אֶהְלֶךְ".

הַמֵּאֲחֵל לְךָ שַׁבַּת שְׁלוֹם וּכְתִיבָהּ וּכְתִימָהּ טוֹבָה

### דְּתִרְנַג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שַׁבַּת קֹדֶשׁ לְסֹדֵר נְצִיבִים וְנֶלֶךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יֵאִיר

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מַכְתְּבָךְ.

רַבְּנוּ ז"ל הִזְהִירוּנוּ מְאֹד מְאֹד עַל מִדַּת הַשְּׂמֵחָה, וְאָמַר (לְקוּשֵׁי-מוֹהָר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ד) מִצְוָה גְדוֹלָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וְלִהְתְּגַבֵּר לְהִרְחִיק הַעֲצָבוֹת וְהַמְרָה שְׁחוּרָה בְּכָל כַּחוֹ, כִּי כָל הַחֲלָאִים הַבָּאִים עַל הָאָדָם כֻּלָּם בָּאִים רַק מִחֲמַת קְלָקוּל הַשְּׂמֵחָה, וְלִכֵּן צְרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ בְּשִׁבִיל לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ: (תַּנְחומָא שְׁמִינִי) "לְפִי שְׂאִין הַשְּׂמֵחָה מִמִּתְנַת לְאָדָם, לֹא כָּל מִי שֶׁשְּׂמַח הַיּוֹם שְׂמַח לְמַחַה, וְלֹא כָּל מִי שֶׁמִּצֵּר הַיּוֹם מִצֵּר לְמַחַה, לְפִי שְׂאִין הַשְּׂמֵחָה מִמִּתְנַת לְאָדָם"; כִּי שְׂמֵחָה זֶה יְסוּד גְּדוֹל בְּחַיֵּי הָאָדָם, כִּי הַעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת וְהַדְּאָגוֹת שְׁעוֹבָרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִפְּגַעֵי וּמִקְרֵי הַזְּמַן, יְכוּלִים לְהִבִּיאַת אֶת הָאָדָם לְהִדְרֹדֵר עַד הַתְּהוֹם וְכוּ', וְעַד הַתְּאֲבָדוֹת חֹס וְשָׁלוֹם, וְלִכֵּן הִזְהִירוּנוּ רַבְּנוּ ז"ל מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוּלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְאֶפְלוּ לְשִׂמְחָת אֶת עֲצָמוֹ בְּמִלֵּי דְשִׁטּוֹתָא, הָעֵקֶר שְׁלֹא יִהְיֶה הוֹלְלוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְלִכֵּן אִם יֵשׁ בְּדַרְנָנִים שְׂמֵשְׂמֵחִים אוֹתָךְ בְּעַת עֲבוּדְתָךְ אֵין סִפֵּק שְׂמֵתָר לְךָ לְשִׂמְעָת אֶת זֶה, הָעֵקֶר שְׁלֹא יִהְיֶה בְּזֶה נְבוּל פֶּה, אוֹ רְעִיוֹנוֹת שֶׁל כְּפִירוֹת וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת, אוֹ מַלִּים לֹא צְנוּעִים וְכוּ', כִּי זֶה הַכֹּל בְּכֻלָּל מִלֵּי דְשִׁטּוֹתָא, כְּמוֹכֵן שְׂזָה רַק בְּעַת עֲבוּדְתָךְ, כִּי כֶּךָ חֲבָל עַל הַזְּמַן שִׁיכּוּלִים לַעֲשׂוֹת כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה דְבָרִים טוֹבִים בְּהַחַיִּים, וְחֲבָל לְבַזּוֹת אֶת הַזְּמַן הַיָּקָר בְּשִׁבִיל שְׂטִיּוֹת, אֲבָל בְּעַת שְׂאָדָם עֶסוּק מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים שִׁשְׂמַח אֶת עֲצָמוֹ אֶפְלוּ בְּמִלֵּי דְשִׁטּוֹתָא, בְּדַרְנָנִים שְׂעִדִּין רְחוּקִים מֵהִיָּדוּת, הָעֵקֶר שְׁלֹא יִהְיֶה בְּזֶה נְבוּל פֶּה וְכוּ' וְכוּ'.

## קפו אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

הקדוש-ברוך-הוא ישמח אותך ותמיד תהיה שש ושמח, ותהיה במצב רוח מרומם.

המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

### דתרנד.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים ונלך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... גרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

דע לך שרובנו ז"ל, אמר: (לקוט-מוהר"ן, חלק ב', סימן קי"ב) "אם אתה מאמין שיכולים לקלקל תאמין שיכולים לתקן", ותשובה מועלת תמיד אפלו על עברות הכי חמורות, כמאמר ז"ל (ילקוט הושע, רמז תקל"ב) "שובה ישאל עד הוי"ה אלקיך" - אדם עומד ומחרף ומגדף בשוק, והקדוש-ברוך-הוא אומר לו: עשה תשובה ביני לבינך ואני מקבלך; היש עוד עוון כל כך חמור שאדם מחרף ומגדף כלפי מעלה? אף על פי כן אומר לו הקדוש-ברוך-הוא: בוא תחזור בתשובה ואני מוחל לך, וכן אמרו (מדרש תהלים, מזמור י"ח) שכל העושה תשובה מעברה שבדו, הקדוש-ברוך-הוא מוסיף לו כבוד וקורא לו שם חביב; ואמרו (פסחים ק"ט). ידו של הקדוש-ברוך-הוא שפרוסה תחת כנפי החיות כדי לקבל בעלי תשובה מיד מדת הדין; ולכן למה תכתב שהקדוש-ברוך-הוא יעניש אותך? אדרבה אם אתה תחזור בתשובה שלמה, העוונות שלך יתהפכו לזכיות, ולכן תקח את עצמך בדין ותחזור בתשובה שלמה עם לב אמת, לב נכון, ואמרו חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשה י"ט, סימן ד') על הפסוק: (איוב ל"א) "בחוץ לא ילין גר" שאין הקדוש-ברוך-הוא פוסל לבריה, אלא לכלל הוא מקבל, השערים נפתחים בכל שעה וכל מי שהוא מבקש לכנס יכנס, לכך הוא אומר: "בחוץ לא ילין גר".

ולכן אסור לך להתיאש אפלו שעברת עברות הכי חמורות בעולם, על הכל מועיל תשובה, והוא יתברך מקבל את כל השבים בתשובה שלמה.

## אָשֶׁר      שְׁנַת תּשׁע"ג - חֶלֶק רַמֵּד      בְּנַחַל      קַפּוֹז

בְּעֵינַי הַפְסֵד מְמוֹן שֶׁל הַזּוּלַת וְכוּ', אִם אַתָּה יוֹדֵעַ מִי זֶה הַזּוּלַת, תִּשְׁלַח לוֹ דָרָךְ הַדָּאָר סְכוּם כֶּסֶף עַל הַנּוֹזֵק, וּבְלִי לְהַזְכִּיר אֶת שְׁמֹךְ, כְּדֵי שְׁלֹא יַעֲוֹרֵר לְתַבֵּעַ אוֹתָךְ בְּמִשְׁפָּט, וְאִם אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ לְמִי הַזּוֹקֵת וְכוּ', וְכוּ', כִּכְּר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בִּיצָה כ"ט). גִּזְל וְאִינוּ יוֹדֵעַ לְמִי גִזַּל יַעֲשֶׂה בְהֵם צָרְכֵי רַבִּים; אֲזִי תִתְרֵם אֶת הַכֶּסֶף לְצַדָּקָה, וְאָמַר מוֹהַרְנָת ז"ל (לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, בְּרִכּוֹת הַשַּׁחַח, הַלְכָה ה', וְכֵן גִּזְלָה, הַלְכָה ה') שֶׁהַצְּדָקָה בְּשִׁבִיל צָרְכֵי הַרְבִּים זֶה הַצְּדָקָה הַכִּי גְדוּלָה לְתַת לְהַדְפֵּסֶת סִפְרֵי רַבְנֵנוּ ז"ל שֶׁמְחַזְרֶה אֶת הַרְבִּים בְּתִשׁוּבָה, שְׂאִין עוֹד צְדָקָה יוֹתֵר גְּדוּלָה וְחִשׁוּבָה מִזֶּה.

תִּקַּח אֶת עֲצָמְךָ בְּיַדְיךָ וְתַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְהַכֵּל יִמְחַל לָךְ.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ שֶׁבֶת שְׁלוֹם וְכִתִּיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְרַנָּה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב שֶׁבֶת קִדְשׁ לְסֵדֵר נִצְבִּים וְיִלָּךְ, כ"ד אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם רַב אֵל ... תַּחֲוִיָּה

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

תִּשׁוּאָת חַן לָךְ עַל כָּל הַתְּפִלוֹת וְהַאֲחוּלִים שֶׁאַתָּ מְבַקֶּשֶׁת וּמִתְפַּלֶּלֶת וּמֵאֲחֵלָת, וְכָל הַמְּבָרָךְ יִתְבָּרַךְ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן.

חֲסִדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לָךְ בְּעַל יָקָר וּשְׁלֵשָׁה בְּנִים תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים, עִם זֶה אֶת צְרִיכָה מְאֹד מְאֹד לְשִׁמְחָה וְלִבְרוּחַ מְאֹלוֹ שֶׁמְצִיּוֹת לָךְ וּמְשִׁלְמִים לָךְ חֲזָרָה רְעָה תַּחַת טוֹבָה, אֶפְלוּ שִׂזָּה יִהְיֶה אַחֲיוֹת וְכוּ', אַתָּה צְרִיכָה רַק לְשִׁמְחָה עִם בְּעֵלְךָ וְעִם הַיְלָדִים שְׁלֹךְ, כִּי זֶה חֶלְקֶךָ לְנִצָּחַ, וְמָה אַתָּה צְרִיכָה לְהִתְעַרֵּב עִם מִשְׁפָּחָה שְׁבוּעֵטִים בְּךָ וְכוּ', אָמֵת שִׂזָּה כּוֹאֵב מְאֹד מְאֹד, אֲבָל עִם כָּל זֹאת אַתָּה צְרִיכָה לְרִאוֹת רַק אֶת הַטּוֹבָה שְׁלֹךְ וּשְׁלֵ מִשְׁפַּחְתְּךָ.

וְלִכֵּן לְדַעְתִּי, אֵל תְּבַלְבְּלִי אֶת עֲצָמְךָ מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, רַק תִּשְׁתַּדְּלִי

## קפח אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

שיהיה שלום ואהבה והבנה הדדית בתוך הבית שלכם, ותרוי רב נחת  
דקדושה מכל יוצאי חלציה.  
המאחל לך שבת שלום וכתובה וחתומה טובה

### דתרנו.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב שבת קדש לסדר נצבים ונלך, כ"ד אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבה.

אני תמיד אוהב לשמע שתי הצדדים, כי לא יכול להיות שפיוס בהיר  
אחד היא קמה ואומרת לך לעזוב את הבית, ועשתה לך צו הרחקה, מכרח  
להיות שעשית משהו וכו', ומכל שכן כשכל המשפחה נגדה, מכרח להיות  
שמשהו לא בסדר פה, ולכן התמונה לא ברורה לפני, כי איך יתכן שגם  
משפחתך ירזו אותך להתגרש, אין זה שיש פה משהו שהעלמת במכתבה  
וכו' וכו'.

בכלליות אני תמיד אומר את הכלל הזה, "מי שלא צריך אותי - אני  
לא צריך אותו אלף פעמים", אם אחד לא מתאים לו להתחבר אלי וכו', ולא  
רוצה אותי וכו', אני לא צריך אותו אלף פעמים ויותר וכו', אדם צריך שיהיה  
לו בטחון עצמי וכבוד עצמי, אם אחד לא רוצה אותך, אזי תגיד לו שלום,  
לך מאיפה שבאת, אבל מה שיותר מהר וכו'.

ודבר זה שיד גם בנשואין, אם אין שום טעם וסבה שהיא מעיפה אותי  
ולא צריכה אותי וכו' וכו', אני נותן לך את הגט על טע של זהב, ותלכי חזרה  
מאיפה שבאת וכו' וכו', ולמה צריכים לסבל השפלות ובזיונות ומריבות  
ומשפטים וכו' וכו', קחי את הגט ולחיים ולשלום תחפשי את המזל שלך  
בכל הרוחות וכו', זה דעתי האישית כשיש פתאום דבר כזה בלי שום סבה  
בעולם וכו', אלא אם יש פה בגידה, רחמנא לצלן, אזי בודאי צריכים להפטר  
מהצרה הזו מה שיותר מהר.

אֲשֶׁר שְׁנַת תַּשְׁע"ג - חֶלֶק רִמָּד בְּנַחַל קַפְט

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר שָׁמוֹ "שְׁלוֹם" יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.  
הַמְאַחַל לָךְ שַׁבַּת שְׁלוֹם וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְרַנּוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר הָאֲזִינוּ, כ"ו אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

אֵין מְלִים בְּפִי לְהוֹדוֹת לָךְ עַל זֶה שֶׁלִּקְחָתָּ עַל עֲצָמְךָ לְשֹׁמֵר עַל הַיְלָדִים  
בְּמִשְׁךָ כָּל יְמֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, יַעֲזֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיִהְיֶה בְּהַצְלָחָה מְרֻבָּה  
מְאֹד, וְאַתָּה לֹא יִכּוֹל לְתַאֲרֵךְ אִיךָ שְׂאַתָּה מְחַיֶּה אוֹתִי בְּזֶה, כִּי הוֹלֵךְ לִי בַחַיִּים  
שְׂהֵיִלָּדִים יְהִיּוּ שְׂמוֹרִים מְאֹד מְאֹד, וְלִכֵּן תִּרְאֶה לְתַת לָהֶם פְּרָסִים, וְכֵן לְסַפֵּר  
לָהֶם סְפֹרֵי צְדִיקִים, וְהַעֲקֹר לְהַחְזִיק אוֹתָם בְּיַחַד.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַם לָךְ מִשְׂכָּרְתְּךָ שְׁלֵמָה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, בְּעֶשֶׂר  
וּבְכַבּוּד וְתַצֵּא מִכָּל הַצָּרוֹת שְׁלָךְ, וְיִתְרַחֵב לָךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת גַּם יַחַד.  
הַמְאַחַח לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

## דַּתְרַנַּח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר הָאֲזִינוּ, כ"ו אֱלוֹל ה'תשע"ג  
שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

הִנֵּה אֲנַחְנוּ נוֹסְעִים הַיּוֹם אֶל צִיּוֹן רַבֵּנוּ ז"ל עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְדוּשׁ  
וְהַנּוֹרָא, וְלִכֵּן עָלִינוּ לְשֹׁמֵחַ מְאֹד מְאֹד בְּשִׂמְחָה אֵין סוֹפִית, כִּי בְּפִרוּשׁ גְּלָה  
לְנוּ רַבֵּנוּ ז"ל (תִּי-מוֹהֲר"ן, סִימָן ת"ג) מִי שְׂזוּכָה לְהִיּוֹת עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה רְאוּי לֹ  
לְשֹׁמֵחַ מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (נְחֻמִּיה ח') "אֲכָלוּ מִשְׂמָנִים וּשְׂתוּ מִמֵּתִקִּים... כִּי  
חֲדוֹת הַיּוֹי"ה הִיא מְעֻזָּכִים", וְזֶה נֹאמֵר עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה; וְלִכֵּן עָלִינוּ לְקַבֵּל עַל  
עֲצָמֵנוּ לְצִיַּת אוֹתוֹ שְׂהִזְהִירֵנוּ מְאֹד מְאֹד (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן כ"א) בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה  
צְרִיכִין לְהִיּוֹת חֲכָם שְׂיִחָשֵׁב רַק מִחֲשָׁבוֹת טוֹבוֹת שְׂיִיטִיב הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ

## קצ אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

וכו', וצריכין להיות שמח בראש השנה. גם צריכין לככות בראש השנה, בראש השנה ביום הראשון צריכין למעט בדבור מאד מאד. ואמר שאדם גדול צריך לדקדק בזה ביותר, ועל כן הוא אינו אומר ביום הראשון אפלו הפייטים רק מה שיסד רבי אלעזר הקליר, אבל שאר הפייט אינו אומר מחמת שאדם גדול צריך לדקדק אז ביותר לבלי לדבר שום דבור שאינו מקרח, עין שם, ותהלה לאל, אצלנו בקבוץ הקדוש שלנו באומן אנחנו מתפללים בשתי הנסחאות, הן של עדות המזרח, והן של האשכנזים, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שיתקבלו תפלתינו לרחמים ולרצון לפני אדון כל, ונזכה לפעל שנה טובה ומתוקה לכלל נשמות ישראל.

וכן באתי לעורר אותך שתחזק את כל אלו שלא יכולים לנסע מפני סבות שונות לאומן על ציונו הקדוש בראש השנה, שלא יהיו שבורים כלל, אלא יתפללו ביחד ביבנאל, ואני בטוח שגם שם ישרה אור רבנו ז"ל בין אנשי שלומנו, צריכים להתחזק ביתר שאת ביתר עז, ואסור להשבר משום דבר, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שנוזכה ונתבשר בשורות משמחות תמיד.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דתרנט.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר האזינו, כ"ו אלול ה'תשע"ג

שלום רב אל ... תחיה

חסדי השם יתברך שאני נוסע היום אל ציון רבנו ז"ל על ראש השנה, ובודאי אזכיר אותך לטובה, כי יש לי את הרשימה של כל המשפחות, ויתקבל תפלתינו לרחמים ולרצון לפני אדון כל.

רק את תראי להתחזק ביתר שאת ביתר עז ושום דבר בעולם לא יוכל לשבר אותך, ותהיי שמחה ועליזה במשך כל ראש השנה, כי רבנו ז"ל הזהירנו מאד מאד להיות בשמחה בראש השנה, וכן לחשב מחשבות טובות שבודאי ייטיב לנו הקדוש-ברוך-הוא, והמחשבה יש לה כח גדול

## אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל קצא

מאד לפעל כל מה שצריכים לפעל, צריכים רק לחשב טוב, ואם חושבים טוב אזי יהיה טוב.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר שאזכה לפעל בשבילך ובשביל כל המשפחה שלך כל טוב אמתי ונצחי, ושיהיה לכם שנה של עשר והרחבה ונזכה ונתבשר תמיד בשורות משמחות.

המאחל לך פתיחה וחתימה טובה

## ד.תרס.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר האזינו, כ"ו אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

אני לא יודע מי מלא לך את הראש עם זבל ולכלוך וכו', כי רבנו ז"ל אמר בפרוש (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס"א) שמי שאין לו אמונת חכמים - המותרות עולים לו למחו ומסבבים אותו, וצואה וטנוף נמצאים בראשו, כמאמרם ז"ל (ערויבין כא): הלועג על דברי חכמים נדון בצואה רותחת, היינו שעשנים סרוחים מסבבים ומקיפים את המוח ומבלבלים אותו, לצערנו הרב, חדשים מקרוב באו שהם פשוט לא למדו בכלל ספרי רבנו ז"ל, או שמחפשים חיים קלים וכו'.

לנו אין אלא את דברי רבנו ז"ל, ולא אכפת לנו מאף אחד בעולם שאומר אחרת, יש אחד מפרסם בין אנשי שלומנו שהוא פשוט סובל מפחד גבהים וכו', הוא מפחד לטוס וכו', כי הוא סובל על העצבים, והוא מפחד שהמטוס יפל וכו', והוא אשר עושה את הקבוץ בירושלים פשוט מחמת פחד גבהים וכו', ולצערנו הרב, הוא מקרר גם אחרים שלא יסעו על ראש השנה אל רבנו ז"ל באומן, וזה מבפנים, ומכל שפן מבחוץ וכו', עלינו לדעת מי שיש לו אמונת חכמים ברבנו ז"ל, צריך לבוא בראש השנה באומן, אלא אם הוא אנס גדול כגון אשתו צריכה כבר ללדת וכו', או שצריך לעשות

## קצב אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

ברית וכו', או פקוח נפש אחר וכו', אבל כף אדם צריך לצית את רבנו ז"ל, ולהשליך את שכלו וחקמתו המדמית לגמרי, כי כף אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קכ"ג) העקר והיסוד שהכל תלוי בו, לקשר עצמו להצדיק שבדור, ולקבל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול. ולכלי לנטות, חס ושלום, מדבריו ימין ושמאל, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (ספרי, פרשת שופטים) 'אפלו אומר לך על ימין שמאל ועל שמאל ימין תצית אותו', ולהשליך מאתו כל החכמות, ולסלק דעתו כאלו אין לו שום שכל, בלעדי אשר יקבל מהצדיק והרב שבדור. וכל זמן שגשאר אצלו שום שכל עצמו, אינו בשלמות, ואינו מקשר להצדיק; כי העקר לבטל את שכלו המדמה והבדוי לגמרי, ולצית את הצדיק על כל אשר אומר, ורק זה נקרא התקרבות.

דוע אצלנו שהרב הקדוש רבי אהרן הרב מבוסלב זי"ע, לא היה יכול להיות אצלו בראש השנה האחרונה תקע"א וכו', (עין חיי-מוהר"ן, סימן ת"ו) ענה רבנו ז"ל ואמר אז בקול חזק מעמק הלב, מה אמר לכם! אין דבר גדול מזה, היינו מלהיות אצלו על ראש השנה. ואמר בזו הלשון בקול זיע סגיא ווי אזוי זאל איך זאגין, קיין גרעסערס דער פון איז ניט פאר האנין. איי אנדערע גוטע יודין זאגין ניט אזוי, איז נאך אקשיא" [מה אמר לכם! אין דבר גדול מזה, ואם צדיקים אחרים אינם אומרים כף - אז עוד קשיא] (כלומר הלא בלא זה כבר מקשין עליו קשיות הרבה, ויהיה קשה עוד קשיא זאת גם כן מה שהקפיד כל כך להיות אצלו על ראש השנה דיקא).

וכתב מוהרנ"ת ז"ל (שם) ומכלל דבריו הקדושים שדבר אז עמנו למדנו כמה דברים. למדנו עוד הפעם עצם גדל החיוב להיות אצלו על ראש השנה. כי אף על פי שידענו זאת מכבר, אף על פי כן מרבו דבריו הקדושים אז בזה, ומתנועותיו הנוראות אז, הכינו עצם החיוב יותר ויותר, שאי אפשר לבאר זאת בכתב.

וגם אז למדנו שרצונו חזק להיות אצלו באומין על ראש השנה תמיד לאחר הסתלקותו, ושאיך דבר גדול מזה.



## אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רַמֵּד בְּנַחַל קֶצֶב

וגם למדנו כמה צריכין לחזק לשבר המניעות מדבר שבקדשה, בפרט המניעות מלהיות על ראש השנה שצריכים לשברם ביותר ולהיות דיקא על ראש השנה, עד שאפלו אם הוא ז"ל בעצמו מצוה ומסכים לבלי להיות אצלו על ראש השנה, חלילה להסתכל על זה, וצריכין להזהר מאד לבלי לשאל אותו שום שאלה על זה, כי הוא ישיב בודאי לבלי להיות אצלו, ואף על פי כן בנקדת האמת לאמתו צריכין להיות דיקא [וכן הוא נוהג לדורות].

וענין זה נוגע למה שאמרו חכמינו הקדושים (מכות י): 'בדרךך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו' כמו שפרש רש"י. והוא מדברי חכמינו הקדושים על פסוק: (במדבר כ"ב) "לך עם האנשים", וכן בשלוח מרגלים שהכרח משה רבנו בעצמו לשלחם, אף על פי שבאמת רצונו לא היה כלל בזה. וענין זה ראינו מרבנו ז"ל כמה פעמים, בפרט בענין ראש השנה שהיו אנשים שהיו להם מניעות מלהיות אצלו על ראש השנה, ושאלו אותו בעצמו והשיב להם שלא יהיו על ראש השנה. והתחילו להתעקש: 'הלא שמענו מכם גדל האזהרה להיות אצלכם על ראש השנה, ועשה עצמו מקפיד עליהם וגער בהם שלא ידברו יותר, וכן עשו ולא באו על ראש השנה. ואף על פי כן אנחנו זכינו להיות רגילים לעמד לפניו. ושמענו והבננו ברמז ובפרוש שפנימיות רצונו אינו נוחה בזה כלל, רק הוא מכרח לומר להם כך מחמת ששואלים אותו על זה. ויש בזה הרבה לספור, [כמובא (שיחות-הר"ן, רי"ד) כשאדם שואל להצדיק אם לעשות דבר שיש בו מסירות נפש בשביל השם יתברך, הוא ראוי לו להשיב ולצוות עליו שלא לעשות. ואף על פי כן השואל אין צריך לקיים דבריו, ואמר אז רבנו ז"ל: "כל מה שהצדיק מצוה לעשות צריך לקיים, רק כשמצוה שלא לסע על ראש השנה אצלו, זה אין צריך לקיים וכו', עין שם].

וכן הוא נוהג לדורות שכששואלין להרב והמנהיג על דבר שיש בו כעין מסירת נפש, צריך להשיב "לאו", אף על פי שבאמת לאמתו רצונו שימסר נפשו וישבר כל המניעות. על כן מי שרוצה להתקרב ולשבר המניעות באמת לאמתו, צריך להזהר מאד לבלי לשאל אותו בזה כלל, עין שם בחיי-מוהר"ן כל זאת באריכות.

## קצד אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

הקדוש-ברוך-הוא יעזר שנזכה ללמד את ספרי רבנו ז"ל בהתמדה רבה, כי בפרוש גלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קצ"ב) אשר פניו, שכלו ונשמתו נמצאים בתוך ספרו, ולכן אין לנו אלא את דברי רבנו ז"ל, ולא מענין אותנו משום בריה שפעולם שאומר אחרת, ואת זה צריכים לפרסם לכלם, עד שנזכה לראות במו עינינו בגאלה שלמה, בבנין בית המקדש.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

### דתרסא.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר האזינו, כ"ו אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

כתיב (שמות ל"ד י"ז) "אלהי מסכה לא תעשה לך", אני לא יודע מדוע כלם נכנסים בלחץ ורצים ומתרוצצים לקחת מסכה? ועושים מזה ממש אליל כאלו זה יציל את החיים וכו', שוכחים לגמרי ממנו יתברך, ונתקים (דברים ט' י"ב) "סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם מסכה", האם דבר זה יציל את החיים? אוי ואבוי אם הם יירו טילים כימיים וכו', עד שירוצו וכו', ועד שיתלבשו את המסכה וכו', הקדוש-ברוך-הוא ישמר את עם ישראל מהפלי משחית הזה, ולא גדע משום צרות, ולכן העקר להחזיר בעצמו אמונה פשוטה בו יתברך, ולא לפחד משום דבר בעולם, כי גדול אדונינו ורב להושיע, ורבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ז') שארץ ישראל עומדת על נסים, ואף אחד לא קולט איזה נסי הקדוש-ברוך-הוא עושה בארץ ישראל, ירו כבר מאות ואלפי טילים וקאסמים בדרום, והכל נפל בשדות ולא על בתים שהיו יכולים לעשות הרס גדול, חס ושלום וכו'.

ולכן העקר להתחזק בבטחון חזק בו יתברך, אשר אמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי פרק ה', הלכה א') לעולם לא יהא הפסוק הזה זז מתוך פיך "הוי"ה צבאות אשרי אדם בטח בך"; וזה סגלה לבטחון, ושלא יוכלו שונאיו

## אָשֶׁר      שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רַמֵּד      בְּנַחַל      קִצֵּה

לַעֲשׂוֹת לוֹ שׁוּם דְּבַר, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מִנְחוֹת כ"ט): כָּל הַתּוֹלָה בְּטָחוֹנוֹ  
בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הָרִי לוֹ מַחְסֵה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלַעוֹלָם הַבָּא, וְאָמְרוּ (דְּבָרִים  
רְבָה, פְּרָשָׁה ה', סִימָן ח') כָּל מִי שֶׁבּוֹטַח בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֹכֵה לֵהיוֹת כִּיּוֹצֵא,  
בּוֹ מִנֵּיזָן? שְׁנָאֵמַר: (יְרֵמְיָה י"ז) "בְּרוּךְ הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּהוֹי"ה וְהִיָּה הוֹי"ה  
מִבְּטַחוֹ"; וְחֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אָמְרוּ (יִלְקוּט תהלים, רַמְזוֹ תשי"ט) עַל הַפְּסוּק: (תהלים  
ל"ב) "רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרַשָּׁע וְהַבּוֹטֵחַ בְּהוֹי"ה חֶסֶד יִסּוּבְכֶנּוּ", אֲפִלּוּ רַשָּׁע  
וְהוּא בּוֹטֵחַ בְּהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, חֶסֶד יִסּוּבְכֶנּוּ, רֹאִים מִזֶּה רַחֲמָנוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ תַּכְף  
וּמִיד כְּשֶׁאָדָם בּוֹטֵחַ רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲפִלּוּ שֶׁהוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא וְכוּ', הַקְדוּשׁ-  
בְּרוּךְ-הוּא מִמְּשִׁיךְ עָלָיו חֶסֶדִים וְשׁוֹמֵר עָלָיו, וְאָמַר רַבֵּנוֹ ז"ל: (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת  
יְשׁוּעָה, סִימָן כ') "עַל יְדֵי בְּטָחוֹן יַעֲשֶׂה לָךְ חֶסֶד"; וְכֵן אָמַר (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת פַּחַד,  
סִימָן ג') "עַל יְדֵי בְּטָחוֹן תִּנְצַל מִפַּחַד".

מוֹבָא מֵהֶרֶב הַקְדוּשׁ רַבִּי לױ יִצְחָק מִבֶּאֱרַדִּיטְשׁוֹב זי"ע (קִדְשֵׁת לױ עַל  
אֲגוּדוֹת רַבֵּה בַר בַּר חֲנָה) שֶׁשָּׁמַע מְרַבּוֹ הַמַּגִּיד הַגְּדוֹל מִמַּעֲזְרִיטְשׁ זי"ע, פְּרוּשׁ  
הַפְּסוּק: (בְּרֵאשִׁית ל"ו) "וַיִּמְלֵךְ... וַיָּמָת", כִּיּוֹן שֶׁשָּׁם הַבְּטָחוֹן בְּאִיזָה דְּבַר, הוּא  
מִמְּלִיךְ אוֹתוֹ הַדְּבַר עַל עַצְמוֹ, וְנִפְסַק הַבְּטָחוֹן מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ שָׁמוּ, לְכֵן נִגְרַע  
פְּרִנְסָתוֹ מִמֶּנּוּ, וְזֶהוּ "וַיָּמָת", כִּי רַק אֵל הֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ לְבַדּוֹ יֵשִׁים בְּטָחוֹנוֹ, וַיִּבְחַן  
בְּמַעֲשָׂיו שֶׁכָּל דְּבַר אֵין בּוֹ כַח זֹלַת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שָׁמוּ, אֲזִי מַדְבֵּק וּמְקַשֵּׁר  
כָּל עֵינָיו אֶל הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שָׁמוּ, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ שָׁמוּ מְקוֹר כָּל הַבְּרָכוֹת וּמְקוֹר  
הַחַיִּים, אֲזִי שׁוֹרֵה בְּכָל מַעֲשָׂיו וְעֵינָיו כָּל הַבְּרָכוֹת וְהַשְּׁפַע, כִּי הוּא מַדְבֵּק אֶת  
כָּל הַדְּבָרִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יָחוּס וִירַחֵם עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׁמַר אוֹתָנוּ מִכָּל מִינֵי  
מַזִּיקִים וּמַשְׁחִיתִים שׁוֹנְאִים וְרוֹצְחִים, וַיִּקְיָם אֲצֻלָּנוּ: (יְשׁוּעָה נ"ד י"ז) "כָּל כְּלִי  
יּוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלַח", וְנִזְכֶּה לְרֵאוֹת כְּמוֹ עֵינָינוּ בִישׁוּעַת וּבַגְּאֻלַּת עַם יִשְׂרָאֵל,  
וְשָׁנָה טוֹבָה וּמְתוֹקָה, וְשִׂיחָה לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל שְׁנַת גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה, שְׁנַת שְׁפַע  
וּפְרִנְסָה, שְׁנַת שְׁלוֹם, וְנִשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמָּחוֹת תָּמִיד.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

## דתרסב.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר האזינו, כ"ו אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

שאלה גדולה ומעניינת מאד שאלת, אבל אני מכרח לומר לך שיוצא  
מזה למוד עמק עמק, אם אדם שומר על עיניו ואין לו שום הסתכלות בזה  
העולם כלל, הוא נכלל באין סוף ברוך הוא, אינו רואה רק אמתת מציאותו  
יתברך, וכן אין לו שום שמיעה בזה העולם, אינו שומע שום חסרונות של  
זה העולם, וחי חיים טובים, וכן אין לו שום דבור בזה העולם שאינו שבח  
להקדוש-ברוך-הוא, כי מרב התכללותו באין סוף ברוך הוא, אזי אפלו  
כשכבר מדבר עם בני אדם זה שבחים או תפלות לו יתברך (עין לקוטי-מורה"ן,  
חלק א', סימן ה'), וכן שאר שבחים על אבריו וכו', אדם שאוחז בזה, כבר אף  
פעם לא יהיה בכעס כלל, מאחר שהוא כבר נכלל בו יתברך, ואת המדרגה  
הזו יכניס משיח בעולם אשר כל ענינו יהיה "חטם", היינו אריכת אפים  
(ישעיה מ"ח ט') "ותהלתתי אחטם לך", כי כל ענינו יהיה תפלה, (עין לקוטי-מורה"ן,  
חלק א', סימן ב') אשרי עין ראתה חדושים כאלו, אשרי האזן ששומעת נפלאות  
כאלו, שלא שמעו ולא ראו מעולם.

יודע מה שמוהרנ"ת ז"ל אמר, חכמינו הקדושים אמרו: (עבודה זרה ה):  
עד ארבעים שנים לא קאים אדם על דעתו של רבו, ועכשו אני מבין שכל  
השבעה בעטלרים הם היו בבעטליר אחד שהוא רבנו ז"ל בעצמו, כי אם  
היה יכול לספר ספור כזה בודאי אחז בזה בשלמות בתכלית השלמות, ואת  
השגותיו הקדושים הוא רוצה לזכות אותנו.

ועכשו מובן ממילא למה לא מזכיר את החטם אצל הספור של השבעה  
בעטלרים וכו', כי מאחר שכבר זכה למה שזכה עין לא ראתה וכו', אזי כבר  
לא שיה אצלו כל הענין של כעס וקפידות, וכמו שהתפאר רבנו ז"ל שעל  
די ארץ ישראל זכה שכבר אין לו שום כעס וקפידות על אף אחד, ועל שום

## אֲשֶׁר שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ג - חֵלֶק רִמְד בַּנְּחָל קִצּוֹ

דְּבַר בְּעוֹלָם (עֵינֵי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קנ"ה) שֶׁבְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל זֹכִים לְשִׁלְמוֹת אֲרִיכַת אַפִּים בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִזְכְּנוּ לְהִתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל וּלְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה וּבִקְשָׁה שְׁנוֹזָה לְקַיֵּם אֶת דְּבָרָיו הַעֲמֻקִּים מִנֵּי יָם וְכוּ', וְנִזְכָּה גַם כֵּן לְהַכְלִיל בּוֹ יַתְבָּרַךְ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּלִי שׁוּם הִטְעָיָה שְׁלֵא נִטְעָה עֲצֻמְנוּ כָּלֵל.

הַמְּאַחַל לָךְ כְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה

## דְּתֵרֶסֶג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יַתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר הָאֲזִינוּ, כ"ו אֱלוֹל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוֹ יְאִיר

לְנִכּוֹן קַבְלֹתִי אֶת מַכְתְּבָךְ.

מָה אִמַּר לָךְ!, רְאוּי לָךְ לְשִׂמְחָה מְאֹד עַל נַעַם חֵלְקֶךָ שְׂזָכָה אוֹתָךְ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם אִשָּׁה חֲשׁוּבָה וְצַדִּיקַת כְּזוֹ שְׂרוּצָה לְזִכּוֹת לְמַצּוֹת הַכְּנָסַת אוֹרְחִים.

תְּחַמְּינֵנו הַקְדוּשִׁים אָמְרוּ (שְׁבַת קכ"ז). גְּדוּלָה הַכְּנָסַת אוֹרְחִין יוֹתֵר מִקְבֻלַּת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, וְאִמַּר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת הַכְּנָסַת אוֹרְחִים, סִימָן ג') הַכְּנָסַת אוֹרְחִים מְזַכָּה אֶת הָאִשָּׁה בְּבָנִים; וְלִכֵּן מָה טוֹב וּמָה נְעִים שֶׁתְּהִיּוּ רְגִילִים לְהַכְנִיס אוֹרְחִים בְּבֵיתְכֶם.

יְדוּעַ אֲשֶׁר אֲצֵל אֲנִשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ חֲסִידֵי בְּרִסְלָב הֵיוּ מְצַטִּינִים בְּיוֹתֵר בְּמַצּוֹת הַכְּנָסַת אוֹרְחִים, כִּי מוֹהַר"נֵת ז"ל סִפֵּר שֶׁהֶעֱתִיק לְרַבְּנוּ ז"ל אֶת סֵפֶר הַנִּשְׂרָף, וְשֵׁם הֵיוּ כְּתוּבִים סוּדוֹת גְּדוּלוֹת מִמַּצּוֹת הַכְּנָסַת אוֹרְחִים, וּבִפְרָט מַצְוָה לְהַצִּיעַ לְהַאֲרוֹחַ אֶת הַמְטָה שְׁזֵה זְכוֹת גְּדוֹל לְאָדָם וְגוֹרָם שֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוּלִים בְּשָׂמִים.

וּמִסְפָּרִים נִפְלְאוֹת עַל הָרַב הַחֲסִיד ר' מִיכָלִי ז"ל נִכְד מוֹהַר"נֵת ז"ל [בֵּן ר' יִצְחָק ז"ל] אִיךְ שֶׁהָיָה נִזְהָר בְּיוֹתֵר, וְהָיָה תְּמִיד אוֹמֵר לְאִשְׁתּוֹ שֶׁתֵּאֱפָה לְחֵם גְּדוֹל בְּאֶפֶן שֶׁשְׂשִׁיבוּא עָנִי לֹא יִתְבַּיֵּשׁ מִלְּאָכַל הַרְבֵּה, כִּי הַלְחֵם הוּא גְּדוֹל מְאֹד, וְלֹא נִכָּר כְּמָה שֶׁהוּא אוֹכֵל.

## קצח אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

וכן בענין הצעת המטה היה אצלו עבודה גדולה, היה לו ארון מיחד עם סדינים וכריות וכסויים וכו', לאורחים, וכשבא אורח היה מכין את המטה ואחר כך היה נשכב על המטה לראות אם זה נח וכו', והכל כדי לקיים בשלמות דברי רבנו ז"ל.

לעת זקנותו היה כבר חלש עם כל זאת היה הוא צריך בעצמו להציע את המטה, וכשהיו ילדיו רצו למנע את זה ממנו, כי היה חלש מאד, היה אומר אני מציע את המטה בשבילי, כאומר שזה המצוה שלו וזה נצרך לו לעולם הבא.

מכל זה רואים מה החשיבות של מצוות הכנסת אורחים, להזמין אורחים, ולכן תצית את אשתך ותעסקו שניכם במצוה זו של הכנסת אורחים.

ידוע אשר רבנו ז"ל כשחזר מהנסיעה הארכה לארץ ישראל, וכשהגיע כבר באוקראינה אז נזדרו מאד מאד ונסע אל הרב הקדוש רבי מרדכי מנעסכיו זי"ע, ורבנו ז"ל הפליג במעלתו ורצה לתפס אותו עוד בחיים, כי הוא היה כבר חלש מאד, חצי שנה לפני הסתלקותו לעילא, ורבנו ז"ל הגיע כמה ימים לפני הסתלקותו, והרבי רבי מרדכי מנעסכיו זי"ע שמח מאד מאד לקראת בואו, ואמר: אשרי המפתן הזה שדרך בו רבנו נחמן, אשרי הבית שנכנס בו רבנו נחמן, אשרי שזכיתי שבא אלי, ועשה סעודה לכבוד רבנו ז"ל וקרבו מאד מאד, ודברו ממה שדברו וכו', ואחר כך ליה את רבנו ז"ל עד הדלת, אף שהיה חלוש מאד מאד, וכמעט שנגוע וכו', ושמח מאד מאד שרבנו ז"ל בא לבקרו, ואחר כמה ימים נפטר לחיי עולם הבא.

רבי מרדכי מנעסכיו זי"ע, היה תלמיד של הרבי רבי מיכל מזלאטשוב זי"ע, ופעם נסע אל רבי וכשהגיע אל איזה כפר סמוך לעיר יאמפיל ששם גר הרבי רבי מיכל מזלאטשוב זי"ע, אהזו בלמוס של רעבון, ודרכו היה שאף פעם לא בקש מאחר אכל מרב בטחוננו בו יתברך, אם נתנו לו אכל, ואם לא אזי לא אכל, וכן היה דרכו תמיד, והנה הגיע לכפר והרגיש בלמוס של רעבון, אזי נכנס אל בית עשיר אחד והוא לא אמר כלום פדרכו, ויהי כראות אותו האיש העשיר התחיל לצעק ולצרח עליו: צא מכאן! שנורר

## אֲשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמֵּד בַּנְּחָל קֶצֶט

וכו', [מקבץ נְדֻבוֹת], פה בבית אין מקום למקבצי נְדֻבוֹת, ותפס אותו וזרקו החוצה, ומרב חלישות הדעת, וכן שאחזו בלמוס ונסע הלָאָה עד כשהגיע אל ביתו של רבו הרבי רבי מיכל מזלאטשוב זי"ע, אז נפל חלושות מרב חלֶשָה ורַעְבוֹן, ובקשי עוררו אותו ונתנו לו לאכל, וחזר אל עצמו, והוא לא ספר כלל מה שקרה לו.

ויהי ממחרת אמר לו רבו הרבי רבי מיכל מזלאטשוב זי"ע בוא עמי, יש לו סעודת ארוסין תנאים בכפר, והלך עם רבו ונסעו יחד, וכשהגיעו ראה שזה הבית שמשם זרקו אותו, והנה הוא רואה את העשיר שהוא זרקו, כמובן שהעשיר לא הכירו כלל, והנה לכבוד הארוסין הביאו מגש גדול עם כוסות תה חם מאד, וכן כל מיני מזונות, והמשרת החליק ונפל כל המגש ונשבר הכל, וממילא לא היה ראוי לאכל המזונות, שהיה מלא עם זכויות וכו', ואמר העשיר אין דבר, עכשו מתבשל מאכל של בשר, ועוד מעט יגמר ויהיה מה לאכל, וחכו, ובתוך כך בא לרוץ השוחט ואמר להרבי רבי מיכל מזלאטשוב זי"ע שלדעתו יש שאלה על הבשר, ענה הרב הקדוש רבי מיכל זי"ע הלא יש כאן עמנו הרב מנעסכיו צריכים לשאל אותו מה הדין, ושאלו אותו, קם הרבי רבי מרדכי מנעסכיו זי"ע, והתחיל לצעק: הבשר הוא טרפה, וכל הבית הוא טרפה, בבית שזורקים החוצה אדם עני ורעב, כל הבית טרפה, רוצו מהר החוצה! וכלם רצו החוצה, ואיך שכלם יצאו יצאה אש ושרפה את כל הבית לגמרי עד היסוד.

וואים מכל זה את גדל הענש של מי שזורק עני החוצה ואינו נותן לו לאכל, הרי שלך מעלת מצות הכנסת אורחים.

המאחל לך כתיבה וחתימה טובה

## דְּתֵרְסֵד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר הָאֲזִינוּ, כ"ו אֱלוֹל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֲנִי מְכָרַח לֹמֵר לָךְ הַפַּעַם אֲנִי יוֹצֵא מִגְּדֵרִי וְאוֹמֵר לָךְ בְּפִרוּשׁ שְׁתַּסַּע  
וְאֵל תִּשְׁאַל אֶת אֲשֶׁתְךָ, הֲרֵי אֲתָה לֹא מַחְסֵר מִמֶּנָּה שׁוֹם דְּבָר וְכוּ', וְעוֹד מְכַבֵּד  
אוֹתָהּ כָּל הַשָּׁנָה, וּבִשְׂבִיל הָאֲחִיוֹת שְׁלָהּ הִיא תוֹתֵר עַל בְּעֵלָהּ הַמְּסוּר אֵלֶיהָ כָּל  
כֶּף וְכוּ', בְּשׁוֹם פָּנִים וְאִפֵּן אֲסוּר לָךְ לְהִכְנֹעַ, אֲתָה לֹא הִתְחַתַּנְתְּ עִם אֲחִיוֹתֶיךָ,  
אִין דְּבָר כְּזֶה שֶׁהָאֲחִיוֹת שְׁלָהּ יִתְעַרְבוּ בְּחַיֵּי נְשׂוֹאֵיכֶם וְכוּ', וְלָכֵן לְדַעְתִּי, אֵל  
תִּשְׁאַל שְׁאֵלוֹת, קְנֵה כְרִטִים וְתַסַּע, וְהַכֵּל יִסְתַּדֵּר עַל צַד הַיּוֹתֵר טוֹב.

כְּשֶׁתְּחִזֵּר מֵאוֹמֵן הִיא תִּהְיֶה בְּרִגְזוֹ וּבְכַעַס עֲלֶיךָ וְכוּ', אֲבָל אֲתָה אֵל תַּעֲנֵה  
לָהּ, וְכֶף יַעֲבֹר שְׁבוּעַ וְהַכֵּל יִסְתַּדֵּר, וְלָכֵן אֵל תִּפְחֹד כָּלֵל, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא  
יִשְׁמֵר אוֹתְךָ מִכָּל רָע.

מוֹהֲרַנ"ת ז"ל הִתְבַּטָּא פַּעַם "נִס שְׁאַחַר רֵאשׁ הַשָּׁנָה בָּא יוֹם הַכַּפּוּרִים  
שְׁאֵז הִתְכַּרַח לְהִתְפַּיֵּס", כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל הַנָּשִׁים מוֹנֵעוֹת מִלְּנַסֵּעַ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ  
ז"ל, וְנִעֲשִׂית מַחְלָקֶת קִדְּם רֵאשׁ הַשָּׁנָה, אֲבָל כְּשֶׁבֵּא יוֹם הַכַּפּוּרִים מִתְפַּיֵּסִים  
אֶחָד עִם הַשָּׁנִי.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר שְׂיִמְתַּק כָּל הַדֵּינִים מִמֶּךָ, וְיִתְבַטֵּל כָּל הַהִתְנַגְּדוֹת  
עַל הַנְּסִיעָה הַקְּדוּשָׁה לְהִיּוֹת אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוֹמֵן, אֲשֶׁר אָמַר  
מוֹהֲרַנ"ת ז"ל שְׁכָל מִי שִׁיְהִיָּה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל יֵשׁ לוֹ חֵלֶק  
בְּהַגְּאֵלָה הַעֲתִידָה.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה



## דתרסה.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר האזינו, כ"ז אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קפ"ח) כל האבודות הם אצל הצדיק, ולכן צריכים דיקא לבוא אל צדיק ושיחזיר לו אבדתו, וזה סובב הן על אבדה גשמית והן אבדה רוחניות, הכל נמצא אצל הצדיק, ולכן אתה צריך לבקש את רבנו ז"ל שיחזיר לך אבדתך, ואם נעלם או נאבד דבר גשמי, סימן שנאבד לו אבדה רוחניות, כי אתה צריך לדעת אשר אין שום מקרה וטבע או מזל כלל, ואם נאבד לך איזה אבדה גשמית וכו', זה לעורך אותך שעדיין נאבד לך הרבה ברוחניות, כי על ידי כל פגם וחסא וכו', אובדים חלקי הנשמה שהיא חלק אלוק המלבש בגוף הגשמי וכו', וצריכים לחפש אחר אבדתו אצל הצדיק והוא יכניס בך התעוררות כזה עד שתתעורר ותתחיל לבקש את השם יתברך, ויחזר ויתגלה האלקות שבתוך גופך הגשמי, ויתגלה אליך מלך הכבוד בעצמו, כי באמת אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ודומם, צומח, חי, מדבר זה לכוש לגבי האין סוף ברוך הוא, ולכן אם נאבד לו איזה דבר גשמי, בודאי זה מרמז על דבר רוחני שנאבד ממנו, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן י"ד) כשנתקן ברוחניות נתקן בגשמיות, ולכן אם תחזר בתשובה שלמה ותמצא את הרוחניות שלך, ממילא תמצא כבר את הגשמיות שאבדת.

העקר לא להכנס בלחץ כלל, כי מה ששייך אליך לא יקחו ממך, ומה שלא שייך אליך מאיזה סבה שרק לא תהיה וכו', ממילא לא יגיע אליך, ולכן למה לך להיות שבור? כתוב בזהר (תקוני זהר, תקון כ"ו) דאית מאן דאתפרע בממוניה, ואית מאן דאתפרע בנפשיה וכו'; ולכן עדיף שיש בממון ולא בגוף או בנפש חס ושלום.

הקדוש-ברוך-הוא יחזיר לך את אבדתך.

המאחל לך כתיבה וחתומה טובה

## דתרסו.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר האזינו, כ"ח אלול ה'תשע"ג  
שלום וברכה אל ... נרו יאיר  
לנכון קבלתי את מכתבך.

הנה רבנו ז"ל מגלה נוראות נפלאות (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ל"ב) הטעם שנעלם ונסתר הספרים של התנאים והאמוראים וגדולי מבחרי הצדיקים שבכל דור, מפני שעשו קל וחמר: שמי שנכתב בקדשה אמר הקדוש-ברוך-הוא ימחה על המים (שבת קט"ז), על אחת כמה וכמה ספרי מינים ואפיקורסים שמפרידים בין נשמות ישראל לבין אביהם שבשמים, בודאי צריכים להמחות וכו', ולכן הם מעלימים את ספריהם שזה לעמת זה יהיו נעלמים כל הספרים של הזדים והמינים והאפיקורסים של כל הדורות, כי אם היה נשאר מהם אפלו שריד ופליט לא היה לנו קיום כלל, כי ירבעם בן נבט שהטעה את עם ישראל, לא היה רק עם שני עגלי זהב, אלא היה בזה חכמות האפיקורסות נורא מאד להטעות בני אדם, וכן בכל דור ודור קמים זדים, מינים ואפיקורסים שמדברים כלפי מעלה, ואלמלא היה נשאר זכר מטמאתם וכו', לא היו יכולים להחזיק מעמד, וכמו שאנו רואים גם בדורות אלו כל הכח שיש להמינים והאפיקורסים כח ושליטה על עם ישראל, זה רק כלי התקשרת שעושים יומם ולילה שטיפת מח להמון העם, וכך עוקרים אותם ממנו יתברך.

והנה בענין הדפסת ספרים בחיים חיותו של הצדיקים, היה בזה חלוקי דעות גדולים מאד, רב הצדיקים לא רצו להדפיס ספריהם בחייהם, כי לא רצו שבני אדם ידעו מהם, כי באמת רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קע"ג) שבתוך הכתב ופנימיות הכתב יש שם נשמת הצדיק ויכולים לראות גדלתו, ולכן לא רצו שבחיים חיותם ידעו ויחקרו אחריהם וכו', הם רצו יותר טוב להיות נעלמים מעין כל, מה שאין כן אחר הסתלקותם, כן רצו שידפיסו את דבריהם כמו ששאל הרב הקדוש רבי שלמה לוצקר זי"ע את רבו המגיד הגדול ממזריטש זי"ע למה האיץ וזרז אותו שיכתב תורתו נפי היה תלמידו

המבַּהֵק וְכַתֵּב אֶת תּוֹרֹתַי, וְעֵנָה לוֹ רַבּוֹ: וְכִי אֵינְךָ יוֹדֵעַ מַה שְּׂאֲמָרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְבֻמוֹת צ"ו): עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים ס"א ה') "אֶגְוֶרָה בְּאֵהֶלְךָ עוֹלָמִים" וְכִי אֶפְשֶׁר לַגּוֹר בְּשִׁתִּי עוֹלָמוֹת? אֲלֵא בְּשַׁעַה שְּׂאוּמְרִים תּוֹרָה בְּשִׁמוֹ, אֲזִי הוּא גֵר בְּשִׁתִּי עוֹלָמוֹת.

וְכֵן לֹא רָצוּ הַרְבֵּה צְדִיקִים שְׂיִדְפִּסוּ אֶת סִפְרֵיהֶם בְּחַיִּים חַיּוֹתָם, כִּי רַב בְּנֵי אָדָם לֹא יְכוּלִים לְהֶאֱמִין שֵׁשׁ יְלוּד אִשָּׁה שְׂזֹכָה לְגִלּוּיִים כְּאֵלוֹ כְּמוֹ שֶׁהֵם גָּלוּ, כִּי גְדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצְּדִיקִים הָיוּ עוֹד בְּחַיֵּיהֶם דְּבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּדַבְּקוֹת אֲמַת, בְּטָלִים וּמִבְטָלִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְנִתְגַּלָּה לָהֶם גִּלּוּיִים כְּאֵלוֹ שְׂאֵין שְׂכָל הָאָדָם יְכוּל לְהַשִּׁיג אֶת זֶה, וְלָכֵן עַל פִּי רַב אֲנָשִׁים מְגַשְׂמִים וּמְזַהְמִים בְּפָגַם הַבְּרִית וְכוּ', הָיוּ אוֹמְרִים עַל סִפְרִים כְּאֵלוֹ שֶׁהֵם דְּמִיוֹנוֹת... (כִּי הֵם הָיוּ בְּדִמְיוֹנוֹת מִחֶמֶת צְוֹנוֹתֵיהֶם הַמְרַבִּים בְּפָגַם הַבְּרִית, וְעַל כֵּן דִּבְרוּ עַל סִפְרֵי הַצְּדִיקִים וְכוּ').

עַל כָּל פְּנִיִם כָּל זְמַן שְׂאָדָם חַי לֹא יְכוּלִים לְהֶאֱמִין שֵׁשׁ צְדִיק בְּזֶה הָעוֹלָם שְׂכֹבֵר זָכָה לְמָה שְׂזֹכָה, וּמָה שְּׂרָשׁוּם בְּכַתֵּב וְכוּ', וְכֵן הִיָּה עִם הַסֵּפֶר הַקְּדוּשׁ "רֵאשִׁית חֻכְמָה" שְׂאֲחַר הַסְּתַלְקוֹתָיו הִיתָה אִשְׁתּוֹ רוֹצֶה לְקַבֵּל הַסִּפְמָה עַל הַסֵּפֶר, וְלֹא רָצוּ הַחֻכְמִים לָתֵן, כִּי אָמְרוּ אֵין בְּיַד בְּשֶׁר וְדָם לְקַיֵּם מַה שְּׂכָתוּב כָּאן, עַד שְׂנִתְגַּלָּה לָהֶם "קַיִם זֶה מַה שְּׂכָתוּב בְּזֶה".

וְיֹדֵעַ שְׂהַחִיד"א מְאֹד מְאֹד הַחֲזִיק שְׂכֵן יְדִפְסוּ הַחֻכְמִים בְּחַיֵּיהֶם אֶת סִפְרֵיהֶם, כִּי רָאָה הַרְבֵּה

כְּתָבֵי יָד שְׂאֲחַר הַסְּתַלְקוֹת הַחֻכְמִים שְׂרָפוּ אֶת סִפְרֵיהֶם שְׂהִיָּה בְּכַתֵּב יָדָם, וְדָלֵי הָעַם וְנָשִׁים הַשְּׂתַמְשׁוּ עִם הַכְּתָבֵי יָד לְשֶׂרֶף וּלְהַבְהִיב אֶת תְּרַנְגוּלוֹתֵיהֶם, כִּי לֹא יָדְעוּ לְהַעֲרִיף עֶרֶךְ גְּדֻלַּת הַכְּתָב יָד, וְלָכֵן הַחֲזִיק הַחִיד"א שְׂכֵן יְדִפְסוּ אֶת הַכְּתָב יָד בְּעוֹדָם בְּחַיִּים חַיּוֹתָם, כִּי מִי יוֹדֵעַ מַה שְּׂהִיָּה אַחַר כֵּן, וְלֹא לְחַשֵּׁשׁ כָּלֵל עַל מַה שְּׂמַדְבְּרִים.

כִּי בְּאֲמַת יְמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר (קִהְלַת א' ד') "דוֹר הַלֵּךְ וְדוֹר בָּא", וְקָם דוֹר חֲדָשׁ וְהַסִּפְרִים יִהְיֶה לָהֶם לְמַחֲיָה וּלְהַצֵּלַת נַפְשׁוֹת לְהַצִּילָם מִרְדַּת שַׁחַת, וְכֵן לְהַצִּילָם מִכּוֹפְרִים וְאֶפִּיקוֹרְסִים וְכוּ', וְלִסְתֵּם אֶת פִּיהֶם הַטְּמָא, וְלָכֵן אֶשְׂרִי מִי

## רד אָשר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רִמֵד בְּנַחֵל

שְׁכֵן מִדְּפִיס אֶת סִפְרָיו בְּחַיִּים חַיּוּתוֹ, וְיִקְיָם (תְּהִלִּים קי"ט מ"ו) "וְאִדְבָּרָה בְּעֵדוּתִיךָ נִגְדֵּ מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ".

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה

### דִּתְרַסֵּז.

בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסִדְרֵי הָאֲזִינוּ, כ"ח אֱלוּל ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבָךְ.

יֵשׁ מֵאֲמֵר הַחֶכֶם "אֵין לָךְ דְּבַר הָעוֹמֵד נִגְדֵּ הָרְצוֹן", אִם אָדָם רוֹצֵה בְּאֵמֶת לְהִשְׁתַּנּוֹת, אֲזִי יוֹכֵל לְהִשְׁתַּנּוֹת בְּרִגְעֵ אַחַת, כִּי הַכֹּל תְּלוּי בְּרְצוֹן הָאָדָם, וְכִבָּר אֲמַר רַבְּנּוּ ז"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן נ"א) הָעֶקֶר הוּא הָרְצוֹן, וְהַרְבֵּה רַבְּנּוּ ז"ל וּמוֹהֲרֵנִי ז"ל לְדַבֵּר מִמַּעַלֵּת הָרְצוֹן אִם אָדָם מַחְלִיט שֶׁזֶהוּ זֶה, וְרוֹצֵה לְהִשְׁתַּנּוֹת בְּאֵמֶת מִהֶקְצֵה אֶל הֶקְצֵה, אֲזִי בְּקִלּוֹת הוּא יוֹכֵל לְהִרְאוֹת אֶת זֶה, אֲבָל הָרְצוֹן צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה רְצוֹן אֲמִתִּי, כְּמוֹ שֶׁאֲמַר רַבְּנּוּ ז"ל (תִּי-מוֹהֲר"ן, סִימָן קמ"ט) וְוִילְסְטוּ אֲבַעַר וְוַעֲלִין, הֵיִינוּ אִם יֵשׁ לָךְ רְצוֹן אֲבָל צָרִיךְ לְהִיּוֹת עִם רְצוֹן אֲמִתִּי, כִּי אֵין לָךְ דְּבַר הָעוֹמֵד כְּנִגְדֵּ הָרְצוֹן הַחֲזֵק, וְהַבְּחִירָה בִּידֵי הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁאֲמַר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ק"י) אִם אָדָם רוֹצֵה עוֹשֶׂה, וְאִם לֹא רוֹצֵה אֵינוֹ עוֹשֶׂה, וְזֶה יְדִיעָה חֲזֵקָה, כִּי רַב בְּנֵי אָדָם חוֹשְׁבִים שֶׁאֵין לָהֶם בְּחִירָה, וּמִמִּילָא מֵאֲבָדִים אֶת הָרְצוֹן לְגַמְרֵי וְנוֹפְלִים בִּיאוֹשׁ וּבְדַכְּאוֹן וְכו', וְנִדְמָה לָהֶם שֶׁאֵין לָהֶם כְּבָר שׁוֹם תְּקוּהָ וְתוֹחֵלֵת וְכו'.

וּבְאֵמֶת זֶהוּ טְעוּת חֲמוּרָה כִּי אִם אָדָם מְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ לְהִשְׁתַּנּוֹת תּוֹךְ שְׁנִיָּה הוּא מִשְׁתַּנֵּה, וְכֵן כְּתוּב בַּזֹּהַר (תִּי שְׁרָה קכ"ט). לְגַבִּי תִשׁוּבָה בְּשַׁעֲתָא חֲדָא וּבְרַגְעָא חֲדָא, אָדָם יוֹכֵל לְהִשְׁתַּנּוֹת וְלַחְזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְכִבָּר הוּא אָדָם אַחַר לְגַמְרֵי, וְזֶה סוּד הַהִתְקַרְבוּת אֶל רַבְּנּוּ ז"ל שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ לְמַד אוֹתָנוּ לְעִשׂוֹת בְּכָל פְּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְאֲמַר עַל עַצְמוֹ לֹא מִבְּעֵיָא דְּבוּר אֵינוֹ חֲדָשׁ אֲצִלוּ, אֲלֵא אֲפִלוּ נְשִׁימָה אֲצִלוּ חֲדָשָׁה, הוּא מִתְּחַדָּשׁ בְּכָל פְּעַם כִּי הָעֶקֶר הִיָּה

## אשר בשנת תשע"ג - חלק רמד - בנחל רה

אצל רבנו ז"ל התחדשות לא להיות כמו שהיה עד עכשיו, אלא בכל פעם לעשות התחלה חדשה, וכך זוכים לחזר באמת בתשובה, "אני כבר לא זה שהייתי עד עכשיו", אשרי מי שמכניס את הלמוד העמק הזה בתוך לבו ודעתו, ואז הוא בעל תשובה אמתי.

הן בשמירת העינים, הן בשמירה מפעס, הן בשמירת הדבור, אם מקבל על עצמו זהו זה אני כבר אדם אחר, אזי נעשה אדם אחר.

המאחל לך שנה טובה ומתוקה

## ד.ת.ר.ס.ח.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר האזינו, כ"ח אלול ה'תשע"ג

שלום וברכה אל ... גרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

דע לך כי איש צבורי יש לו אחריות מאד גדולה על עצמו, כי כמו שנפסק בשלחן ערוך (ארח חיים, סימן תקפ"א, סעיף א') אם בעל תפלה שליח צבור יש לו שונא אחד ומכון לא להוציאו אזי אף אחד לא יוצא, כמו כן איש צבורי צריך לדעת שיש עליו משימה מאד קדושה להוציא את כל הצבור שהוא מיצג בלי שום הבדלים של עדות וכו', או דעות וכו', או שיטות וכו', הוא צריך לעזר לכלם, הוא צריך לדאג לטובת כלם, לכל העיר שהוא מיצג, ואז כלם יאהבו אותו, ואפלו המתנגדים הכי חריפים שלו לבסוף יכנעו לפניו, כי הוא צריך לעשות טובות לכלם אפלו לשונאיו ומתנגדיו, ובזה בעצמו הוא מכניע אותם, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רע"ז) כשיש מחלוקת על האדם אין לעמד עצמו כנגד השונאים לומר: כמו שעשה לי כן אעשה לו כנגדו, כי זה גורם שהשונא יבוא למבקשו - לראות בו חס ושלום, מה שהוא רוצה לראות בו, ואז זה נדמה שחופר בור להכניס בתוך ביתו ואתה רק שופך שם עפר וכו', על ידי זה אף פעם לא יבוא לידי מבקשו, אדרבה ככל שיחתר תשפך יותר עפר, אזי הוא לא יכול להגיע אל מבקשו, עין שם,

## רו אשר שנת תשע"ג - חלק רמד בנחל

כמו כן איש צבורי ראש העיר או ראש מועצה או ראש הקהל, צריך תמיד לדאוג לטובת כלם, או כלם יאהבו אותו, ואף אחד לא יוכל לעשות לו שום רע כלל, אפלו שירצה וכו', אבל לא יצליח, וכבר אמר הרבי רבי יוסף יצחק מלובקביטש זי"ע "פאר א קוש גיט מען נישט קיין פאטש" (לנשיקה אף פעם לא תקבל סטירה), היינו אחד שעוזר להזולת תמיד, לא יכולים לעשות לו שום דבר מאחר שהוא טוב לכלם.

והנה רבנו ז"ל אמר (לקויטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כ"ט) טוב הכל חפצים לשמע, כל אחד רוצה לשמע מחמאה, כל אחד רוצה שיקרבו אותו, כמו כן איש צבורי צריך שיהיה לו תמיד מלה טובה לכל אחד, וכן שיעזר לכל אחד, ולכן לא בחנם אמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי ברכות, פרק ה', הלכה א') העושה בצרכי צבור כעוסק בתורה, כי מאחר שהוא עוזר לכלם, זה בעצמו התורה למצא את האלקות שיש בכל אחד ואחד, ולגלות את נקדת פנימיותו.

אבל צריך שתדע שאיש צבורי תמיד יהיה לו מתנגדים ושונאים וכו', פשוט מחמת קנאה וכו', ולכן אסור לו להתפעל משום בריה שבעולם, אדרבה איש צבורי צריך לדעת שיהיה עליו בקרת חריפה וחזקה וכו', אבל אין עליו להתפעל מהם כלל, רק שימשיך בדרך ו לעשות רק טובות, ואפלו שישלמו לו רע תחת טובה, ימשיך לעשות רק טוב, ואז לא יוכלו בשום פנים להזיק לו, ולבסוף שמו הטוב יצא לפניו ושונאיו יתהפכו להיות החברים

אבל כלל זה צריך כל אחד לזכור, ובפרט איש צבורי שאין לאדם חברים, אין דבר כזה שיחשב שיש לו איזה חבר טוב, אין דבר כזה לצערנו הרב, אדרבה החבר הכי טוב שלך מחפה לך בהפנה לתפס אותה, ולכן אל תאמין לאף אחד, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (דרך ארץ רבה, פרק ה') "כבדהו וחשדהו", כי רק הצדיק האמת שכבר לא נמצא בזה העולם, והוא יותר למעלה מאשר למטה, הוא רוצה רק טובתך הנצחית.

אשרי מי שמרגיל עצמו לעשות רק טוב להזולת, ודואג שיהיה לכלם טוב, וזה הלמוד של

כל אחד ואחד, מלבד מסית ומדיח שעליו אמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות

## אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ג - חֵלֶק רֵמֵד בְּנַחֵל רֵז

מריבה, סימן פ"ח) אָסוּר לְלַמֵּד זְכוּת עַל הַמְּסִית; וּמְסִית זֶה שְׂמֵדְבַר פְּתוּחַ נִגְדֵּד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְנִגְדֵּד כָּל הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, מִמָּנוּ צְרִיכִים לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד, כִּי אֵלֹהֵי הַמִּינִים וְהָאֲפִיקוֹרְסִים הַזֵּדִים הַמְּשַׁחֲתִים הֵם מְאֹד מְאֹד מְסַכְּנִים לְהַצְבּוֹר, כִּי בְּקִלּוֹת יְכוּלִים לְהוֹרִיד אֶת הַמוֹן הָעַם מֵהַדַּת לְרַחֲקָם מֵהַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וּמְקִיּוֹם מְצוּוֹת מַעֲשִׂיּוֹת, מִזֶּה וּמִהַמּוֹנֵם צְרִיךְ אִישׁ צְבוּרֵי לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד.

אֲדַרְבֶּה הַצְּלַחַת אִישׁ צְבוּרֵי הוּא צְרִיךְ לְחַזֵּק אֶת בְּדָקֵי הַיְהוּדוֹת לְעֹזֵר לִישִׁיבוֹת וּלְבַתֵּי סֵפֶר וְלְכוֹלָלִים וּלְבַתֵּי כְּנִסְיֹת וּלְבַתֵּי מְדַרְשׁוֹת וְלִמְקַנְאוֹת, וְאִזּוּ יִהְיֶה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶזְרוֹ.

**הַמֵּאַחַל לָךְ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה**

## מִכְתָּבֵי שְׁנַת תּשׁע"ד

### א.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם א' ד' תּשָׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נֵרוֹ יֵאִיר

חֲסֵדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שְׁזָכִינוּ לְהִיּוֹת הַשָּׁנָה אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל בְּאוֹמֵן עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְרֹאוּי לָנוּ לְשִׁמוּחַ עִם זֶה כָּל הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שְׂגֻלָּה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל בְּפִירוּשׁ (חַיֵּי מוֹהֲר"ן סִימָן ת"ג) מִי שְׁזוֹכָה לְהִיּוֹת עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה רֹאוּי לוֹ לְשִׁמוּחַ מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (נִחְמִיָּה ח') "אֲכָלוּ מְעַדְנִים וְשָׁתוּ מִמִּתְקִים כִּי חֲדוֹת הַיּוֹי"ה הוּא מְעַזְכֶּם" וְזֶה נֶאֱמַר עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

אֵת הַמַּחֲזָה שְׁרוּאִים בְּאוֹמֵן זֶה לֹא רוּאִים וְלֹא יֵרְאוּ עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, שְׁבָאִים רְכָבוֹת רְכָבוֹת אֲנָשִׁים מְכָל קְצוּי תֵּבֵל מִמָּשׁ, וּמְכָל הָעֵדוּת, וּמְכָל חֵלְקֵי עַם יִשְׂרָאֵל, וְאֵת גְּדֹל הָאֱהָבָה וְהֶאֱחָדוּת שְׁיֵשׁ זֶה אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלֵל, וְרוּאִים בְּחוּשׁ שְׁנִתְקִים אֵת דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל שֶׁאֵמַר (חַיֵּי מוֹהֲר"ן סִימָן רצ"ב) הָעוֹלָם רֹאוּי שְׁיִתְמָהוּ עֲצָמָן עַל אֱהָבָה שְׁבִינִינוּ; עַל יְדֵי הַצִּיּוֹן הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל כָּלֵל אֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוּ מִתְאַחֲדִים יָחַד בְּאֱהָבָה אַחֻוּה וְרַעוּת.

רוּאִים בְּחוּשׁ אֵת כַּח הַמוֹשֶׁף שְׁיֵשׁ לְהַצְדִּיק הָאֱמֶת, כְּמוֹכָא בְּדְבָרָיו ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִימָן ע') שֶׁהַצְדִּיק יֵשׁ לוֹ כַּח הַמוֹשֶׁף לְמִשׁוֹף אֵת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֶלֹא יֵשׁ כַּח



הַמְכָרִיחַ וְהַדּוֹחָה וְכוּ', שְׁמֵכָרִיחַ וְדוֹחָה אֲנָשִׁים לֹא לָבוֹא אֵלָיו וְכוּ', אֲבָל כְּשִׁיתְבַּטֵּל כַּח הַמְכָרִיחַ וְכוּ', אֲזִי כֹלֵם יִמְשְׁכוּ אֵלָיו, וְרוֹאִים אֵיךְ שְׁצִיּוֹן רָבֵנוּ ז"ל זֶה מִמֶּשׁ כְּמוֹ כּוֹוֶרֶת, עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שָׁעוֹת הַמָּקוֹם שׁוֹקֵק עִם אֲנָשִׁים, שְׁשׁוֹפְכִים אֶת לְבָם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּתִשׁוּקָה עֲצוּמָה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ וְעִנְיָנוּ וְכוּ' וְכוּ', שׁוֹפֵף שֵׁיחַ וְתַפְלָה לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁרֵי עֵינַי רָאֵתָה זֹאת, וְאֵת גְּדֹל הַשְּׂמִיחָה שֵׁישׁ לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַנִּמְצָאִים שָׁם, זֶה אִי אֶפְשָׁר לְתַאֵר בְּכֹתֵב כָּלֵל.

נָא וְנָא עֲכָשׁוּ מִתְחִיל שָׁנָה חֲדָשָׁה, תִּקְבֵּל עַל עֲצֻמָּךְ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶפִּילוּ כְּמָה דְּבוּרִים, וְאֵל יַחְסֹר לָךְ יוֹם אֶחָד מִלְּדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר דָּבַר זֶה קִבְּלָנוּ מִרְבֵּנוּ ז"ל מִתְּנָה, וְאִין לָךְ עוֹד דְּבַר יָפָה וְנִעִים כְּמוֹ שְׁאָדָם שׁוֹפֵף אֶת לְבוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה הוּא זוֹכֶה לְהִיּוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְצָרִיךְ שְׁתַּדַּע שְׁכָל דְּקָה וְשִׁנְיָה שְׁאָדָם רַק חוֹשֵׁב מִמֵּנוּ יִתְבָּרֵךְ, הוּא מְקַיֵּם בְּזֶה מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל אַמוּנָה בְּיַחְוֹד הַבוּרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ.

רֵאֵה לְקִבֵּל עַל עֲצֻמָּךְ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם מִקְרָא מִשְׁנָה גְּמָרָא וְהִלְכָה, וְאֵל יַחְסֹר לָךְ יוֹם אֶחָד מִבְּלֵי זֶה, כִּי זֶה מְזוֹן נֶצְחִי, מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא, וְרַק זֶה מַה שֵׁישְׁאָר מִמֶּךָ, וְרַק זֶה מַה שִׁילְיָה אוֹתָךְ לְנִצְחַת, כְּמֵאֲמַר הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ (אֲבוֹת פָּרָק ו') לְפִי שְׁבַשְׁעַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל אָדָם. אִין מְלוּיִן לוֹ לְאָדָם לֹא כֶסֶף וְלֹא זָהָב וְלֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת. אֵלָא תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלָבָד.

יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנִזְכָּה לַעֲשׂוֹת דִּיקָא עֲכָשׁוּ הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## ב.

בעזרת השם יתברך, יום א' ד' תשרי בין פסא לעשור ה'תשע"ד

### שלום רב אל ... תחיה

דעי לך שבמשהך כל ראש השנה הזכרתי את כל המשפחה שלך (שרשומים בפנקסי) שיהיה לכם שנה טובה ומתוקה, שנה של אשר ועשר, שנה שיהיה ביניכם שלום ואהבה, ושנה שלא יחסר לכם שום דבר, והרבה נחת מכל יוצאי חלציהם.

לקראת השנה החדשה אני מאד מבקש אותך שתקבלי על עצמך להתאזר במדת הסבלנות, ולא להיות חס ושלום בכעס, כי כבר אמר החכם מכל אדם (קהלת ז' ט) "אל תבהל ברוחך לכעוס כי כעס בחיק כסילים ינוח", ובאמת מי שמתבונן אשר אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ודבר גדול דבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, אדם כזה הוא אף פעם לא בכעס, כי ברגע שהוא בכעס הוא מראה לדעת שאין בו אמונה בהשגחה פרטית וכו', כי שמצער אותי הוא גם כן שליח מלמעלה, ועלי לשוב בתשובה שלמה שהרשע הזה שרודף אותי שירד ממני וכו', ועל ידי תפלה נמתק כל הדינים.

חזקי ואמצי מאד מאד ותעשי התחלה חדשה רק להיות בשמחה, כי השמחה רפואה לכל בין בגשמי בין ברוחני, והסמך מ"ם יתן לאדם לעשות את כל העבודות שבעולם אבל לא להיות בשמחה, כי על ידי שמחה שורפים את כל הקלפות והמשחיתים שבראו מחמת עוונותיו וכו', ולכן אשרי האשה שמתחזקת להיות בשמחה עצומה, ומשמחת את בעלה, ואת ילדיה, ובכלל מכניסה

אָשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ד - חֶלֶק רַמֵּד בְּנַחֵל רִיא

אֲוִירָה שֶׁל שְׁמֻחָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת, שֶׁהַשְׁמֻחָה מְכַנִּיסָה אֲוִירָה שֶׁל רְגִיעָה בְּבֵית, וְכֵן אֲשֶׁרִי הָאִשָּׁה שְׂזוּכָה לְחִזֵּק אֶת שְׁכֵנוֹתֶיהָ תָּמִיד שָׂאִין מִצָּוָה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזֵּו מִלְחִזֵּק וּלְעוֹדֵד וּלְשַׂמַּח אֶת הַזּוֹלָת, אֲשֶׁרִי מִי שְׁחִזְקָה בָּזֶה.

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר לָךְ לְקַרְאֵת הַשְּׁנָה הַחֲדָשָׁה שְׁתֵּהֵיִי הַכִּי מְאֻשֶּׁרֶת, וְנִשְׁמָע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׁוֹרֹת מְשֻׁמָּחוֹת תָּמִיד.

הַמְּאַחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## ג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ב' ה' תְּשַׁרִּי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תשע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מְבַקֵּשׁ אֹתָךְ שְׂאֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן, אֶת הַיָּמִים הָאֵלֶּה בֵּין רֵאשׁ הַשְּׁנָה לַיּוֹם הַכְּפוּרִים, תִּרְאֶה לְנַצֵּל אֶת זֶה טוֹב טוֹב, כִּי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (בְּמֹת מ"ט): עַל הַפְּסוּק (יִשְׁעִיָּה נ"ה ו') "דַּרְשׁוּ הַיְיָ" בְּהַמְּצָאוֹ קִרְאֵהוּ בְּהִיוֹתוֹ קְרוֹב", אָמַר רַב נַחֲמָן אָמַר רַבָּה בַר אֲבִיבָה אֵלֶּי עֲשֶׂרָה יָמִים שְׁבִין רֵאשׁ הַשְּׁנָה לַיּוֹם הַכְּפוּרִים; הֵינּוּ שֶׁעֲכָשׁוּ בַעֲשֶׂרֶת יָמֵי תְּשׁוּבָה יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל מֵה שֶׁפָּגְמְנוּ כֹּל הַשְּׁנָה, כִּי בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה כָּתְבוּ אֶת הַתְּקָצִיב שֶׁל הָאָדָם כֹּל הַשְּׁנָה, וּבַיּוֹם הַכְּפוּרִים חוֹתְמִים עַל זֶה, אָבָל בַּעֲשֶׂרֶת יָמֵי תְּשׁוּבָה עֲדִין יְכוּלִים לְבַטֵּל אֶת כֹּל מֵה שֶׁגָּזְרוּ עָלָיו, הֵינּוּ בֵּין הַיָּמִים שֶׁל רֵאשׁ הַשְּׁנָה לַיּוֹם הַכְּפוּרִים יֵשׁ שְׁבַע יָמִים כְּנֶגֶד שְׁבַע יְמוֹת הַשְּׁבֻעַ, שְׂאֵמֵר הָאֲרִיז"ל שְׁכַל יוֹם וַיּוֹם מְכַפֵּר עַל הַיּוֹם שֶׁל כֹּל הַחַיִּים שְׁלוֹ, וְלָכֵן אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן וְרַק תִּרְאֶה לְנַצֵּל כֹּל יוֹם וַיּוֹם,

הן מצד אחד להיות בשמחה שנבראת מזרע ישראל, ותקים את כל המצוות בשמחה עצומה, כי כך אמר רבנו ז"ל (ספר המדות אות שמחה סימן א') כשאדם עושה מצוה בשמחה בידוע שלבו שלם עם אלקיו, ואצלו יתברך שרוי רק השמחה, כמו שכתוב (דברי הימים א' ט"ז) "עוז וחדוה במקומו".

ותהלה לאל יש לנו כמה לשמוח, כי איך שהוא אנחנו מלאים מצוות, כמאמרם ז"ל (ירושלמי ברכות פרק ט' הלכה ה') תני בשם רבי מאיר אין לך אחד מישראל שאינו עושה מאה מצוות בכל יום. קורא את שמע ומברך לפניו ולאחריו ואוכל את פתו ומברך לפניו ולאחריו ומתפלל שלשה פעמים של שמונה עשרה וחוזר ועושה שאר מצוות ומברך עליהן. וכן היה רבי מאיר אומר אין לך אדם בישראל שאין המצוות מקיפות אותו. תפלין בראשו ותפלין בזרועו ומזוזה בפתחו מילה בכשרו ארבע ציציות בטליתו מקיפין אותו. הוא שדוד אמר (תהלים קי"ט) "שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך". וכן הוא אומר (תהלים ל"ד) "חונה מלאך הוי"ה סביב ליראיו ויחלצם"; והעקר לקיים את כל המצוות, וכן להתפלל את כל התפלות רק בשמחה עצומה, כי השמחה זה הדבקות באין סוף ברוך הוא, ואצלו יתברך מאד מאד חשוב כשבר ישראל שש ושמח באין סוף ברוך הוא, עד שעל ידי זה בעצמו נמחל לו כל עוונותיו, כמו שכתוב (תהלים ק"ד) "אנכי אשמח בהוי"ה יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם".

ולכן דיקא בימים אלו בין ראש השנה ליום הכפורים, ראה לבקש הרבה ממנו יתברך שימחל לך על כל עוונותיך, וישמר אותך מכל רע, כי אלו הימים שבין ראש השנה ליום הכפורים התפלות מתקבלות לרחמים ולרצון לפני אדון כל, ולכן אל תהיה

בְּטֶלֶן, תִּנְצֵל אֶת הַיָּמִים הָאֵלּוּ לַעֲשׂוֹת רַק טוֹב וְחֶסֶד, וּתְקַיֵּם (תהלים כ"ג ו') "אֵךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיֵּי וּשְׁבַתִּי בְּבֵית הָוְיָ"ה לְאַרְךָ יָמִים", הַיְנֹו לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֶסֶד עִם הַזּוֹלָת, לְדַבֵּר אֶתוֹ דְּבוּרֵי הַתְּחִזְקוֹת וְאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֵן לְשַׁבֵּת בְּכָל יוֹם בְּבֵית הַשֵּׁם שֶׁזֶה הַבַּיִת הַכֹּנֶסֶת לְהַתְפַּלֵּל בּוֹ, וְהַבַּיִת הַמְדַרְשׁ לְלַמֵּד בּוֹ, וְאַמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת ח.) אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל הַעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וּבַגְּמִילוּת חֶסֶדִים וּמִתְפַּלֵּל עִם הַצְּבוּר מַעֲלָה אֲנִי עָלָיו כְּאֵלּוּ פְּדָאֲנִי לִי וּלְבָנֵי מִבֵּין אַמּוֹת הָעוֹלָם; וְלִכֵּן רָאָה מֶה לְפָנָיִךְ, וְחָבַל מְאֹד שֶׁתִּפְסַּפֵּס אֶת הַיָּמִים הַקְדוּשִׁים הָאֵלּוּ, כִּי דִיקָא בְּשִׁבְעַת יָמִים הָאֵלּוּ יְכוּלִים לַפְעֵל אֲצֵל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשַׁנּוֹת אֶת כָּל מֶה שֶׁנִּגְזַר עָלֶיךָ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה וְכוּ' וְכוּ'.

רְצִיתִי לַעֲוֹרֵר אוֹתָךְ שֶׁגַּם הַשָּׁנָה תַּעֲשֶׂה אֶת כָּל הַקְּנִיּוֹת שֶׁלָּךְ בְּהַחֲנוּת שֶׁהַקְּמַתִּי בִּיבְנָאֵל "בְּרֶסֶלֶב סְנַטֵּר", הֵן הַד' מִיָּנַיִם וַיְהִיָּה לָנוּ אֲתוּרוּגִים מְבַחֲרִים תַּחַת הַשְּׁגַחַת הַ"בֵּית הוֹרָאָה" שֶׁלָּנוּ, וּבִפְרֹט הָרַב .... נ"י בְּעֶצְמוֹ יַעֲמוּד בְּפִקּוּחַ עַל זֶה, וְכֵן אֶת הַסְּכוּת וְאֶת הַנּוּי סְכוּת וְכוּ' וְכוּ', כִּי אִי אֶפְשֶׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַזְּכוּת הַזֶּה שֶׁזִּכִּיתִי לְהַקִּים חֲנוּת שֶׁל דְּבָרִים שֶׁבִקְדוּשָׁה בְּמָקוֹם כִּזֶּה שְׂאֵף פַּעַם לֹא הָיָה פֶה זֶכֶר שֶׁל יְהוּדוּת, וְתַהֲלָה לְאֵל הַיּוֹם אַרְבָּעִים יְשׁוּבִים סָבִיב יְבִנָּאֵל בָּאִים אֲנָשִׁים לְקַנּוֹת כָּל מִיָּנַי תִּשְׁמִישֵׁי קְדוּשָׁה, אֵין לְתַאֵר וְאֵין לְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַנְּחִת רוּחַ שְׁגוּרָמִים לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהוּדִים תְּמִימִים שֶׁמִּנְעוּ מֵהֵם אֶת הַיְהוּדוּת בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנִים, וְהִנֵּה תַהֲלָה לְאֵל הֵם שׁוֹקְדִים וּבָאִים לְהַחֲנוּת שֶׁהַקְּמַתִּי בִּיבְנָאֵל "בְּרֶסֶלֶב סְנַטֵּר", כָּל מֶה שֶׁיְהוּדֵי צָרִיךְ בְּנִקְדָּה אַחַת, אֲשֶׁרִי מִי שְׁעוֹזֵר לִי לַפְתַּח יוֹתֵר וְיוֹתֵר אֶת הַחֲנוּת שֶׁזֶה זְכוּת הַרְבִּים לְדוּרֵי דוֹרוֹת, כִּי אִי אֶפְשֶׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֶת מַעֲלַת הַעֲנִיָּן הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא

הַזֶּה שְׂיֵהוּדִי בּוֹדֵק אֶת הַמְּזוּזוֹת שְׁלוֹ וְכו', אוֹ קוֹנֵה מְזוּזוֹת חֲדָשִׁים וְכו', אוֹ תַפְלִין וְצִיצִית וְכו' וְכו', עֵינַי לֹא רָאִיתָה אֶת גְּדֻלַּת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, יִזְכְּנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד לְהִיּוֹת מְמַזְכֵּי הָרַבִּים.

הַמְּאַחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## ד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ב' ה' תּשְׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשע"ד

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחֲיָה

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ שְׁתֵּרְאִי לְהִתְחַזֵּק בְּיָתֶר שְׂאֵת בְּיָתֶר עוֹז דִּיקָא בְּיָמִים אֵלּוּ בֵּין רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְיוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁהֵם יָמִים קְדוֹשִׁים מְאֹד, וְצָרִיכִים לְעֶסֶק בְּיָמִים אֵלּוּ בְּעֵשִׂית חֶסֶד אַחַד עִם הַשָּׁנִי, וְלִכֵּן אֲנִי מְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ שְׁתֵּרְאִי לְהִתְפַּיֵּס עִם כָּל אִשָּׁה מְנַשּׂוֹת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, כִּי כִּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יּוֹמָא פּה): עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחִבְרוֹ אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עַד שְׂיִרְצָה אֶת חִבְרוֹ; וְצָרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְהַקְפִּיד עַל זֶה, וְחָבֵל מְאֹד שְׂיֵהִיָּה בֵּינֵינוּ אִי הַבְּנוֹת וְכו', וְאִם אֲנַחְנוּ מְבַקְשִׁים סְלִיחָה מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִמְחַל לָנוּ עַל כָּל עוֹנוֹתֵינוּ, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שְׂאֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְמַחֹל לְהַזוּלָת.

הַעֲקֵר תֵּרְאִי לְמַסַּר אֶת נַפְשְׁךָ רַק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כִּי אֲצִלּוֹ יִתְבָּרֵךְ מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב שִׂמְחָה, וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת שִׂמְחָה סִימָן א') כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מְצוּהַ בְּשִׂמְחָה בִּידוּעַ שְׁלִבּוֹ שְׁלָם עִם אֱלֹקָיו, וְאֲצִלּוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׂרוּי רַק הַשִּׂמְחָה, כְּמוֹ שְׂכָתוּב

(דברי הימים א' ט"ז) "עוז וְחֵדוּהַ בְּמִקְוֹמוֹ", וְרָאִי לַעֲשׂוֹת כָּל מַה שְׁבִיכוֹלְתָּךְ רַק לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ כָּל מַה שְׁאַתָּה צְרִיכָה, בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת בֵּין בְּרוּחָנִיּוֹת גַּם יַחַד, אֲשֶׁר אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, כִּי בְּפִרוּשׁ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שׁוּחַר טוֹב תְּהִלִּים כ') עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים צ"א ט"ו) "יִקְרָאֲנִי וְאֶעֱנֶהוּ", אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשַׁעֲהַ שְׁמַגְעַת צָרָה לְיִשְׂרָאֵל וּמִבְּקָשֶׁיךָ אוֹתִי וְהֵן מִשְׁתַּתְּפִין בְּכַבּוּדִי, כְּבוּדֵי עַמְהֶן, בְּאוֹתָהּ שַׁעֲהַ אֲנִי עוֹנֶה אוֹתָם, שְׁנֹאֲמַר, "יִקְרָאֲנִי וְאֶעֱנֶהוּ" לְמָה? "עֲמוּ אֲנֹכִי בְּצָרָה"; וְלִכֵּן כָּל מִי שֵׁיֵשׁ לוֹ צָרָה וְכוּ', אֵין עֲצָה אַחֲרַת לְהַנְצִיל מִזֶּה, אֲלֹא כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ זֶה לְהִיּוֹת רְגִיל לְדַבֵּר עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת גָּמוּר בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת כָּלֵל, וְלִכֵּן אֵיפֹה שָׁרַק הוֹלֵךְ, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲתוֹ עֲמוּ וְאֶצְלוּ, אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַקְיָם זֹאת, וְאִזּוּ זֶה יִלְוֶה אוֹתוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו עַד הַיּוֹם הָאַחֲרוֹן, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (תְּנַא דְּבִי אֵלֵיהוּ רַבָּה פָּרַק ט"ו) לְפִי שְׁכַל הַמְּרַבָּה שִׁיחוֹת וּתְפִלוֹת, הֵם הַמְּלֻוִים אוֹתוֹ עַד שְׁיִגִיעַ לְבַיִת עוֹלָמוֹ; אֵין עוֹד דְּבַר שְׁמֻלָּה אֶת הָאָדָם עַד הֶרְגַע הָאַחֲרוֹנָה כְּמוֹ הַשִּׁיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

ה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ב' ה' תּשָׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֵל ... נֵרוֹ יֵאִיר

אֵין מְלִים בְּפִי לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מַה שְׁפַעַלְתָּ אֶצְלִי כָּל הַיְלָדִים בְּמִשְׁךְ הָרֵאשׁ הַשְּׁנָה, כִּי כָּל נְשׁוֹת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ כָּתְבוּ לִי אֵיזָה נַחַת הָיָה לְרֵאוֹת אֶת הַיְלָדִים יוֹשְׁבִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וְלוֹמְדִים וְהַכֵּל

מסתדר על צד הכי טוב, ולכן אני נוהג לך תודה רבה מאד מאד על זה, ואתפלל בעדך שהקדוש ברוך הוא ירחיב לך בגשמיות וברוחניות.

העקר תראה לשמור על השלום בית שלך, כי רבנו ז"ל הזהירנו מאד (שיחות הר"ן סימן רס"ד) שצריכים לכבד וליקר את אשתו. כי אמר הלא הנשים הם סובלים צער ויסורים גדולים מאד מאד מילדיהם, צער העבור והלידה והגדול, כאשר ידוע לכל עוצם מכאובם וצערם ויסוריהם בכמה אופנים הקשים וכבדים מאד מאד וכו' וכו', על כן ראוי לרחם עליהם וליקרום ולכבדם. וכן אמרו חכמינו הקדושים (בבא מציעא נט.). 'אוקירו לנשייכו כי היכי דתתערתו', [תכבדו ותיקרו את נשותיכם כדי שתהיו עשירים], וכן אמרו (יבמות סג.). 'דינו שמגדלות את בנינו ומצלת אותנו מן החטא', ולכן צריכים לכבד וליקר אותם מאד מאד, וזכר גם זכור את הנסים שעשה אתך הקדוש ברוך הוא שהזמין לך אשה טובה אשה צדקת, יעזר הקדוש ברוך הוא שיתרחב לך בגשמיות וברוחניות גם יחד, ונשמע ונתבשר בשורות משמחות תמיד.

המאחל לך חתימה טובה

ו.

בעזרת השם יתברך, יום ב' ה' תשרי בין פסא לעשור ה'תשע"ד

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.



הַדָּבָר הָרֵאשׁוֹן שְׁצָרִיכִים לְהַכְנִיס בְּהַתְלַמְּיִדִים זֶה מֵדַת הַשְּׂמִיחָה, כִּי כְּשֵׁי שְׂמִיחָה אֲזִי יֵשׁ בְּהַכִּיתָהּ אֲוִירָה שֶׁל רְגִיעָה, וְאִסּוּר לְהַכְנִיס אִימָה יִתְּרָה בְּתַלְמִידִים, וּבַפֶּרֶט בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁהָעֶרֶב רַב אֲוֹרְכִים עַל כָּל נִשְׁמָה וּנְשָׁמָה לְהוֹצִיא אוֹתָהּ מֵהִיָּדוּת (הִיָּה לֹא תִהְיֶה) וְלִהְרַחֲקוּ מֵהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְלִכֵּן צָרִיכִים לְלַכֵּת עִם כָּל תַּלְמִיד רַק בְּדֶרֶךְ אֲהָבָה, וְלִהְדַּדִּיר בּוֹ שְׂמִיחָה עֲצוּמָה, וְלִהְסָבִיר לוֹ הֶרְבֵּה מְקִיּוֹם מְצוּוֹת מַעֲשִׂיּוֹת בְּשְׂמִיחָה עֲצוּמָה, שֶׁרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת שְׂמִיחָה סִימָן א') כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מְצוּהַ בְּשְׂמִיחָה בִּידוּעַ שְׁלִבּוֹ שָׁלֵם עִם אֱלֻקָּיו, וְאֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ שְׂרוּי רַק הַשְּׂמִיחָה, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' ט"ז) "עוֹז וְחִדּוּהַ בְּמִקּוּמוֹ".

הַדָּבָר הַשֵּׁנִי שְׁצָרִיכִים לְהַחֲדִיר בְּהַתְלַמְּיִדִים הֶלְכָה לְמַעֲשֶׂה, שְׁעַל זֶה הַקִּפִּיד רַבְּנוּ ז"ל יוֹתֵר מֵהַכֵּל, וְאָמַר (שִׁיחוֹת הָרַ"ן סִימָן כ"ט) שְׁפָל בַּר יִשְׂרָאֵל מְחִיב לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם הֶלְכָה, לְדַעַת אֶת הַדֶּרֶךְ יִלְכוּ בָּהּ, וְאָמַר הַחֶכֶם מְכַל אָדָם (מִשְׁלֵי כ"ב ו') "חֲנֹךְ לְנַעַר עַל פִּי דְרוֹכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר מִמֶּנָּה", וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סִימָן י"ב) כְּשֶׁאָדָם הוֹלִיךְ אַחַר שְׂכָלוֹ וְחֻכְמָתוֹ, יוֹכֵל לְפוֹל בְּטַעוּתִים וּמְכַשׁוּלוֹת רַבִּים, וְלָבוֹא לְיַדֵּי רַעוּת גְּדוּלוֹת, חַס וְשָׁלוֹם. וַיֵּשׁ שְׂקָלְקָלוֹ הֶרְבֵּה, כְּגוֹן הַרְשָׁעִים הַגְּדוּלִים מְאֹד הַמְּפָרְסְמִים, שֶׁהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם, וְהַכֵּל הָיָה עַל יְדֵי חֻכְמָתָם וְשְׂכָלָם. וְעַקֵּר הַיְיָדוּת הוּא רַק לִילֵךְ בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת, בְּלֵי שׁוּם חֻכְמוֹת, וְלִהְסַתְּפֵל בְּכָל דָּבָר שְׁעוֹשֶׂה, שִׁיְהִיָּה שֵׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְלִבְלֵי לְהַשְׁגִּיחַ כָּלֵל עַל כְּבוֹד עֲצוּמוֹ. רַק אִם יֵשׁ בְּזֶה כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲשֶׂה, וְאִם לֹא לֹא, וְאֲזִי בּוֹדָאֵי לֹא יִכְשַׁל לְעוֹלָם, וְאִיךְ יוֹדְעִים מַה הוּא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ? אֵלָּא מוֹבָא בְּזֵהר (אַחֲרֵי מוֹת ע"ג.) קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאוֹרִיתָא וַיִּשְׂרָאֵל חַד הוּא; וְלִכֵּן בְּכָל דָּבָר צָרִיכִים לְרְאוּת שִׁיְהִיָּה

על פי הלכה, שזה בעצמו הקדוש ברוך הוא, כי ה'ל'כ'ה' ראשי תיבות (תהלים צ"ח ד) ה'ריעו ל'הוי"ה כ'ל ה'ארץ, כי כשאדם לומד הלכה, מתגלה לו שבכל פרטי הבריאה דומם צומח חי מדבר הוא לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, כי יש בכל פרט ופרט הלכות, ולכן לא בחנם שאמרו חכמינו הקדושים (מגלה כח:) כל השונה הלכות מבטח לו שהוא בן עולם הבא שנאמר (חבקוק ג' ו') "הליכות עולם לו" אל תקרי הליכות אלא הלכות.

הדבר השלישי צריכים להחזיר בהתלמידים אמונה פשוטה בו יתברך בלי שום חכמות והשכלות כלל, ורבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ד) שיש קשיות שבאים מחלל הפנוי ששם אין שום תרוץ כלל, ואמר מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות ברפת השחר הלכה ג' אות ל"ו) שרבנו ז"ל בגדל עמקות חכמתו העולה על הכל, אינו מישב שום קשיא, רק בגדל חכמתו גלה לנו תורות נפלאות עמקות ורחבות וכו', וגלה לנו בהם גלויים נפלאים, והסביר לנו על ידם שקשיות כאלו אי אפשר לישוב בשום אופן שבעולם, רק לסמוך על אמונה פשוטה בו יתברך, והכניס בנו דעת להבין שאי אפשר לישוב אלו הקשיות כלל, כי הוא בגדל עוצם השגתו גלה לנו מאין ומאיכן נמשכין אלו הקשיות שנמשכין ממקום גבוה כזה שאי אפשר לישבן בזה העולם בזה הגוף בשום אופן שבעולם וכו', ואם בעל שכל אמת אפה, תראה ותבין ותשפיל מן מוצא דבר, מה מאד עמקו מחשבותיו והשגותיו האמתיות של רבנו ז"ל, שהוא השיג האמת שאי אפשר לישוב אלו הקשיות כלל, רק בחכמתו העמקה והשגתו העצומה גלה לנו בדרך שכל נפלא ונורא מאד שאי אפשר לנו לישוב כלל לבל נהרס לעלות אל השם לרצות לחקור בזה חס

וְשָׁלוֹם, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לִישָׁבֵם כָּלֵל. רַק לְסַמֵּךְ עַל אַמוּנָה לְבַד שֶׁהוּא יְסוּד הַכָּל, אֲבָל כָּל מִי שֶׁרוּצָה לִישָׁב אִיזָה קִשְׂיָא מְאָלוּ הַקִּשְׂיֹת שֶׁל הַמַּחְקָרִים אֶפִּילוּ כְּשֶׁרוּצָה לִישָׁבֵם עַל פִּי דְרָכֵי הַקְּבָלָה, אֵינּוּ עוֹלָה בְּיָדוֹ שׁוֹם תְּרוּץ כָּלֵל. וְאִזִּי יְכוּל לְגַרֵם מְכַשׁוּל יוֹתֵר חֵס וְשָׁלוֹם, לְהַמְעִיץ שִׁירְצָה שְׂיִתְיָשֵׁב אֶצְלוֹ הַדְּבָר. וּבְקָאֵת עֲדִין אֵינּוּ מִישָׁב כָּלֵל וּבְקָל יְכוּלִין לְסַתֵּר הַתְּרוּץ וְהַדְּרָא קִשְׂיָא לְדוּכְתָהּ בֵּיתָר עוֹז, עַל כֵּן אֵין צְרִיכִין לְהַתְחִיל לִישָׁב קִשְׂיֹת כְּאֵלוֹ, כִּי גָבְהוּ מִדְּעִתְנּוּ, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה נ"ה) "כִּי לֹא מַחְשְׁבוֹתַי מַחְשְׁבוֹתֵיכֶם וְלֹא דְרָכֵיכֶם דְּרָכֵי כִּי גָבְהוּ שָׁמַיִם מֵאָרֶץ כֵּן גָבְהוּ דְרָכֵי מַדְרָגְתֵיכֶם וּמַחְשְׁבוֹתַי מִמַּחְשְׁבוֹתֵיכֶם"; וְלָכֵן אֶצֶל רַבְּנּוֹ ז"ל הָיָה הָעֵקֶר אַמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, בְּלִי שׁוֹם חֲכָמוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת כָּלֵל, וּמִי שֶׁהוֹלִךְ בְּדֶרֶךְ אַמוּנָה חַי חַיִּים טוֹבִים וְנִעְמִימִים, וְאֵף פַּעַם לֹא כְּדֹאֵי לְהַכְנִס בְּשׁוֹם קִשְׂיֹת וּסְפָקוֹת שְׂזָה רַק מְבַלְבֵּל אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, עַד שִׁיוּצָאִים מֵהַדַּת רַחֲמָנָא לִיצְלָן עַל יְדֵי זֶה.

הַדְּבָר הֶרְבִּיעִי לְהַכְנִיס בָּהֶם אֶת סֵדֵר דְּרֵךְ הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנּוֹ ז"ל, שְׂאָמַר (שיחות הר"ן סימן ע"ו) בְּעִנְיַן הַלְמוּד תּוֹרָה שְׂצָרִיכִים לְלַמֵּד הַרְבֵּה מְאֹד בְּכָל יוֹם, טוֹב לְלַמֵּד בְּמַהִירוֹת וּלְבִלִי לְדַקְדָּק הַרְבֵּה בַלְמוּדוֹ. רַק לְלַמֵּד בְּפִשְׁטוּת בְּזִרְיוֹת. וּלְבִלִי לְבַלְבֵּל דַּעְתּוֹ הַרְבֵּה בְּשַׁעַת לְמוּדוֹ מְעַנֵּין לְעַנְיָן, רַק יִרְאֶה לְהִבִּין הַדְּבָר בְּפִשְׁטוּת בְּמַקוּמוֹ. וְאִם לְפַעְמִים אֵינּוּ יְכוּל לְהִבִּין דְּבָר אֶחָד, אֵל יַעֲמוּד הַרְבֵּה שֶׁם וַיִּנִּיחַ אוֹתוֹ הָעִנְיָן וְיִלְמַד יוֹתֵר לְהִלָּן. וְעַל פִּי הַרּוּב יֵדַע אַחַר כֵּךְ מִמִּילָא מַה שְׁלֹא הָיָה מִבֵּין בְּתַחֲלָה כְּשִׁילְמַד כְּסֵדֵר בְּזִרְיוֹת לְהִלָּן יוֹתֵר.

וְאָמַר: שְׂאִין צְרִיכִין בַלְמוּד רַק הָאֲמִירָה לְבַד, לוּמַר הַדְּבָרִים כְּסֵדֵר, וּמִמִּילָא יִבִּין. וְלֹא יְבַלְבֵּל דַּעְתּוֹ בְּתַחֲלַת לְמוּדוֹ

שִׁירְצָה לְהַבִּין תִּכְף וּמַחְמַת זֶה יִקְשֶׁה לוֹ הַרְבֵּה תִכְף וְלֹא יִבִּין כָּלֵל רַק יִכְנִיס מִחוּ בְהַלְמוּד וַיֹּאמֶר כְּסֹדֵר בְּזִרְיוֹת וּמִמִּילָא יִבִּין. וְאִם לֹא יִבִּין תִּכְף יִבִּין אַחַר כֵּן. וְאִם יִשְׁאַרוּ אֵיזָה דְבָרִים שְׂאָף עַל פִּי כֵּן לֹא יִכְלֵ לְעֲמוּד עַל כְּוִנָּתוֹ, מַה בְּכֵן? כִּי מַעֲלַת רַבּוּי הַלְמוּד עוֹלָה עַל הַכֵּל, וּכְמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֲבוּדָה זָרָה י"ט) 'לְגַמּוֹר וְהִדָּר לְסַבֵּר וְאָף עַל גֵּב דְּלֹא יִדַע מַאי קָאָמַר' שְׂנֵאָמַר (תְּהִלִּים קי"ט כ') "גִּרְסָה נִפְשִׁי לְתַאֲבָה", כִּי עַל יְדֵי רַבּוּי הַלְמוּד שְׂיִלְמַד בְּמַהִירוֹת וַיִּזְכֶּה לְלַמַּד הַרְבֵּה, עַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְעַבּוֹר כַּמָּה פְּעָמִים אֲלוֹ הַסְּפָרִים שְׁלוּמַד, לְגוּמְרָם וּלְחֹזֵר לְהַתְחִיל וּלְגוּמְרָם פַּעַם אַחַר פַּעַם. וְעַל יְדֵי זֶה מִמִּילָא יִבִּין בְּפַעַם הַשְּׁנִי וְהַשְּׁלִישִׁי כָּל מַה שְׂלֹא הָיָה מִבֵּין בַּתְּחִלָּה, כָּל מַה שְׂאֲפָשֵׁר לְהַבִּין וְלַעֲמֹד עַל דְּבָרֵיהֶם, וּבִאֲפֹן כְּזֶה יְכוּלִים לְלַמַּד הַרְבֵּה תַנּוּךְ, שְׂשֶׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, בְּבִלְי יְרוּשָׁלַיִם תּוֹסַפְתָּא, רַמְבַּ"ם טוֹר וְשִׁלְחָן עֶרוּךְ וְכוּ' וְזֶה מְכַנִּיס חֲשֶׁק לְתַלְמִידִים לְלַמַּד.

הַדָּבָר הַחֲמִישִׁי שְׂאָף פַּעַם לֹא יִתְעַרְבוּ בְּשׁוּם פּוֹלִיטִיקָה שְׁל שְׂקָר, הַכֵּל הֶבֶל וְרַעוֹת רוּחַ, וְחִבְל מָאֵד מָאֵד שְׂבַחֲוֹרִים יִתְעַרְבוּ מַה שְׂקוֹרָה בְּעוֹלָם, כִּי אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת ת.) מִיּוֹם שְׂחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֵין לוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ אֲלֵא אַרְבַּע אַמּוֹת שְׁל הֶלְכָה בְּלִבְד; וְזֶה דְבַר הַכְּרַחֲטִי מָאֵד מָאֵד בְּדוֹר הַזֶּה לְהַרְחִיק אֶת הַנֶּעֱר מִכָּל מִינֵי עֶסְקֵי פּוֹלִיטִיקָה וּמִפְּלָגוֹת וְכוּ', שְׂרַק גּוֹרֵם פִּירוּדִים בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי זֶה נִקְרָא 'מִפְּלָגָה' עַל שֵׁם פְּלַג פְּלַג שְׂמִפְּלָגִים אֶת הָעָם עַל יְדֵי זֶה וְכוּ' וְכוּ', וְלָמָּה צְרִיכִים בַּחֲוָרִים צְעִירִים לְהַתְעַרַב בְּדְבָרִים כָּאֵלוֹ?

אֲשֶׁרֵי מִי שְׂמַחְדִּיר בְּהַתְלַמִּידִים אָמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבַּרַךְ וְקִיּוּם מַצּוֹת מַעֲשִׂוֹת בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת גָּמוּר, וְלִהְיוֹת רַק

בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וּלְתַקֵּן אֶת הַמִּדּוֹת, אֲשֶׁר בְּשִׂבִּיל זֶה נָתַן לָנוּ רַבְּנוּ  
ז"ל מִתְּנָה אֶת "סֵפֶר הַמִּדּוֹת", וְאָמַר שֶׁהַסֵּפֶר הַזֶּה עָשָׂה אוֹתוֹ  
לִיהוּדִי, וְכֵן לְהַחֲדִיר בָּהֶם הַתְּמִדָּה בְּלִמּוּד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר  
אֵין עֶרְךָ אֲלֶיהָ.

הַמֵּאַחַח לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

ז.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ב' ה' תּשָׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוֹ יְאִיר

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

אַתָּה צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (שיחוֹת הַר"ן סימָן קמ"א)  
עַל הַתְּקוּן הַכִּלְלִי שֶׁגָּלָה לְעַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁזֶה תְּקוּן גְּמוּר לַפְּגָם  
הַבְּרִית, וְכַמָּה וְכַמָּה צְדִיקִים גְּדוֹלִים שֶׁרָצוּ לְעֲמוּד עַל עֲנִיָּן זֶה  
וְנִתְיָגְעוּ לְמִצּוֹא לְזֶה תְּקוּן גְּמוּר. וְקִצְתָם לֹא יָדְעוּ כָּלֵל מֵהוּ עֲנִיָּן  
זֶה וְכוּ'. וְקִצְתָם הִתְחִילוּ לִידַע קִצְתַּת בְּעֲנִיָּן תְּקוּן זֶה וְכוּ', וְנִסְתַּלְקוּ  
לְעוֹלָמָם בְּאִמְצַע עֶסְקָם בְּזֶה וְלֹא גָּמְרוּ וְכוּ', וְלִי עֶזֶר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ  
שֶׁזִּכְיָתִי לְעֲמוּד עַל זֶה בְּשִׁלְמוֹת. וְעֲנִיָּן תְּקוּן זֶה עַל יְדֵי אֲמִירַת  
הָעֶשְׂרָה קַפִּיטָל תְּהִלִּים הוּא דְּבַר חֲדָשׁ לְגַמְרֵי חֲדוּשׁ נִפְלָא, כִּי הוּא  
תְּקוּן נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד, וּמִי שִׁיּוּכַל לִילֵךְ לְמַקּוֹה וְאַחַר כֵּן  
יֵאמְרֵם בּוֹדָאֵי מַה טוֹב, אֵךְ אֶפִּילוּ אִם הוּא אָנוּס שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְטַבֵּל  
כְּגוֹן שֶׁהוּא חוֹלָה אוֹ שֶׁהוּא בְּדֶרֶךְ, אֵךְ עַל פִּי כֵּן אִם יֵאמְרֵם אֲשֶׁרִי  
לוֹ, כִּי הֵם תְּקוּן גְּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד, וְאִם יֵאמְרֵם בְּכּוֹנֵה כְּרָאוּי בּוֹדָאֵי  
מַה טוֹב, אֵךְ גַּם הָאֲמִירָה בְּעֶצְמָה מְסַגֵּל מְאֹד, וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל כִּי

לא נודע זאת מיום בריאת העולם. מסתמא הייתי רוצה לבטל את התאנה הזו לגמרי וכו', אך אי אפשר זאת לא בגשמיות ולא ברוחניות. בגשמיות אי אפשר כי היה צריך לבטל ולשנות הטבע של כלליות בני האדם בתמידות. וזה דבר שאי אפשר, כי אפילו משה רבנו וכיוצא שבטל הטבע היה רק לפי שעה ובדבר פרטי, כגון קריעת ים סוף, או בקיעת הירדן וכיוצא, שהיה רק לפי שעה וכו'. אבל לבטל הטבע של כלליות בני אדם, כי כל אחד ואחד בהכרח לבטל ולשנות הטבע אצלו. וגם צריך לבטל ולשנות הטבע תמיד וזה דבר שאי אפשר וכו'. וגם ברוחניות אי אפשר וכו', אך העשרה קפיטל תהלים האלו הנקראים תקון הכללי הם דבר נפלא ויקר ומועיל מאד.

גם יחד כבר רבנו ז"ל שתי עדים על דבר זה, ואמר שגם כי ימלאו ימיו, אזי אחר הסתלקותו מי שיבוא על קברו ויאמר שם אלו העשרה קפיטל תהלים ויתן פרוטה לצדקה, אפילו אם גדלו ועצמו עוונותיו וחסר מאוד חס ושלום, אזי אתאמן ואשתדל לארץ ולרחב להושיעו ולתקנו וכו', ואמר אני חזק מאד בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר שאלו העשרה קפיטל מועילים מאד מאד.

ואלו הן העשרה קפיטל תהלים: ט"ז. ל"ב. מ"א. מ"ב. נ"ט, ע"ז. צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ, ויאמרם כסדר שהם כתובים בתהלים. ואמר שהוא תקון הכללי. כי כל עברה יש לה תקון מיחד אבל תקון הזה שהוא תקון הכללי כלול כבר מכל התקונים.

גם אמר והזהיר רבנו ז"ל שענין הזה של אלו עשרה קפיטל תהלים שנקראים תקון הכללי, יאמרו ויגלו ויפרסמו בפני הכל.

וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא דָּבָר קָל לֹאמַר עֲשֶׂהָ  
קִפְיטָל תְּהִלִּים, אֵף עַל פִּי בֶן גַּם זֶה יִהְיֶה כְּבֹד מְאֹד לְקַיִם. וְכֵן  
נִתְקַיֵּם עִתָּהּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים שֶׁמִּחַמַּת רַבּוּי הַמַּחְלֶקֶת רוֹב  
הַהֶמוֹן עִם רְחוּקִים מְאֹד לְקַיִם זֹאת וְרַבֵּנוּ ז"ל הוֹדִיעַ כָּל זֹאת  
מִקֵּדָם. וְאֲנַחְנוּ עֲשִׂינוּ מַה שֶׁמֻטָּל עָלֵינוּ לְהוֹדִיעַ הַתְּקוּן לְכָל הַחֶפֶץ  
לְהַתְּקֵן, וְכָל אֶחָד הַטּוֹב בְּעִינָיו יַעֲשֶׂה. הַשּׁוֹמֵעַ יִשְׁמַע, וְהַחֲדִל  
יִחְדַּל וְאֲנַחְנוּ אֶת נַפְשֵׁנוּ הַצְּלוּנוּ

וְלִכֵּן אַתָּה צְרִיף לְדַעַת שְׁזֵה שְׁנֵי דְבָרִים, אֶת הַתְּקוּן הַכְּלָלִי  
צְרִיכִים לֹאמַר בְּכָל יוֹם וְיוֹם חֶק וְלֹא יַעֲבוֹר, כִּי מִלְּבֹד שֶׁהוּא תְּקוּן  
הַבְּרִית, אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן כ"ט) זֶה גַּם מְסַגֵּל  
לְפָרְנֶסָה בְּנֶקֶל, וְלֹאמַר תְּהִלִּים כְּסֻדְרָן זֶה דְּבָר גְּדוֹל מְאֹד, כִּי בְּפָרוּשׁ  
גָּלָה לָנוּ רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סִימָן ע"ג) שֶׁתְּהִלִּים מְסַגֵּל  
לְתִשׁוּבָה, וְלִכֵּן עָלֶיךָ לְדַעַת אֲשֶׁר הֵם שְׁנֵי עֲנִינִים נִפְרָדִים, תְּקוּן  
הַכְּלָלִי צְרִיכִים לֹאמַר בְּכָל יוֹם חֶק וְלֹא יַעֲבוֹר, וּבְפָרֵט מִי שִׁוְדָע  
בְּנִפְשׁוֹ שֶׁפָּגַם בְּבְרִיתוֹ, עָלָיו לְאוֹמְרוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְאַמִּירַת תְּהִלִּים  
כְּסֻדְרָן זֶה דְּבָר שְׁנֵי, וּכְבָר אָמַר הַחֶכֶם מְכָל אָדָם (קִהֵלֶת ז' י"ח) "טוֹב  
אֲשֶׁר תִּאָּחַז בְּזֵה וְגַם מִזֶּה אֵל תִּנַּח אֶת יָדְךָ כִּי יֵרָא אֱלֹקִים יֵצֵא אֶת  
כָּלִם"

הַמֵּאֲחֵל לְךָ חַתִּימָה טוֹבָה

## ח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ב' ה' תְּשַׁרִּי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תשע"ד

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֵל ... נְרוֹ יֵאִיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

צריך שתדע אשר על הכל מועיל תשובה, כי אין דבר בעולם שלא יועיל על זה תשובה, ועקר התשובה זה ודוי דברים, שיהיה רגיל תמיד להתודות להקדוש ברוך הוא, כמו שכתב הרמב"ם (פרק א' מהלכות תשובה הלכה א') כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני האל ברוך הוא שגאמר (במדבר ה') "איש או אשה כי יעשו" וגו' "והתודו את חטאתם אשר עשו" זה ודוי דברים ודוי זה מצות עשה כיצד מתודין אומר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה וזהו עקרו של ודוי וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה משבח; ואמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה פרשה כ' סימן י"ג) בלעם היה רשע ערום וידע שאין עומד בפני הפרענות אלא תשובה, שכל מי שחוטא ואומר חטאתי, אין רשות למלאך ליגע בו, בשביל זה הוא מסית את כל אדם מה לך לחזור בתשובה? ומה לך להתודות? כי הוא יודע שמי שחזר בתשובה ומתודה להקדוש ברוך הוא, אין רשות למלאך המות ליגע בו, ואמרו חכמינו הקדושים (תנחומא נח) אין מכה בעולם שאין לה רפואה, רפואתו של יצר הרע תשובה, ולכן סופר שעבר עברה חמורה וחוזר בתשובה, ומתודה על חטאיו בכל יום ויום, בודאי מועיל לו תשובה, וכך אמרו חכמינו הקדושים (ברכות ל"ד.) במקום שבעלי תשובה עמדים, שם אין צדיקים גמורים יכולים לעמד, ואמרו חכמינו הקדושים (פסיקתא דרב פהנא) גדול כחה של תשובה שפיון שאדם מהרהר בלבו לעשות תשובה, מיד היא



עוֹלָה לֹא עַד עֲשָׂרָה יָמִים וְלֹא עַד עֲשָׂרִים וְלֹא עַד מָאָה, אֲלֵא עַד מֵהֶלֶךְ חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנִים, וְלֹא עַד רִקִיעַ רֵאשׁוֹן וְשָׁנִי, אֲלֵא שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת לְפָנַי כִּסֵּא הַכְּבוֹד, וְהִס"מ מְאֹד מְאֹד מְפַחַד מִבֵּן אָדָם שְׁחוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, כִּי כִּיּוֹן שְׂאָדָם בָּא אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲפִילוּ שֶׁהוּא עֹשֶׂה עַד עֲכָשׁוּ מֵה שֶׁהוּא עֹשֶׂה, וּמִתְנַוְּדָה וּמִתְחַרֵּט עַל כָּל מֵה שֶׁעֹשֶׂה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּכָּר מְקַבְּלוֹ, וְלִכֵּן אֲתָה יָכוֹל לְהַמְשִׁיךְ לְכַתֵּב וְכו', וּבִלְבָד שֶׁתִּשׁוּב בְּכָל יוֹם אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## ט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם ב' ה' תּשָׁרִי בֵּין כִּסֵּא לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נִרוּ יֵאִיר

לְנִכוּן קַבְלַתִּי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

מֵה אֹמֵר לָךְ אֵינְךָ דָּבָר גָּדוֹל מִלְּהַפְיֵץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל, וְצָרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ עֲבוּר זֶה, בְּפָרֵט עֲכָשׁוּ שֶׁיֵּצֵא לְאוֹר "שְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת בְּחִסְדֵי בְּרִסְלָב", שֶׁמְדַבֵּר מִכָּל הַבְּעִיּוֹת שֶׁרַק יֵשׁ לְאָדָם וְכו', וּמִתְרַץ אֶת כָּל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַסְּפָקוֹת שֶׁרַק יֵשׁ לָהֶם, וּמְגַלֶּה לָהֶם עֲצוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת אֵיךְ לְהַחֲזִיק מְעַמָּד, אֲזִי כְּדָאֵי לְעֶסֶק בְּהַפְצָתָם בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְדַע לָךְ שֶׁקַּבְּלָנוּ מִרַבְּנֵנוּ ז"ל מִתְּנָה שֶׁנִּקְרָא הַפְּצָה, לְהַפְיֵץ אֶת סִפְרֵינוּ הַקְּדוּשִׁים בְּתוֹךְ שִׁכְכַת הָעָם, כִּי בְּפִרוּשׁ גְּלָה לָנוּ (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן י"ד) שֶׁעַל יְדֵי שֶׁמְקַרְבִּים בְּנֵי אָדָם לְעִבּוּדֵת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מְעַלִּים אֶת כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ לְשׁוֹרְשׁוֹ, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּבָא מְצִיעָא פ"ח.) עַל

פסוק (ירמיה ט"ו) "אם תוציא יקר מזולל" אלו שמקרבים בני אדם לעבודת השם יתברך, כי זה נקרא מוציא יקר מזולל, הינו מזילותה דגלותא, ולכן כל מי שילך להפיץ, תמיד זכותו גדול בשמים כי הוא זוכה לקרב נשמות ישראל אליו יתברך, הלואי שהיית מצית את מוהרנ"ת ז"ל שהניח לנו צואה ארבע ימים לפני הסתלקותו ואמר אז לאנשי שלומנו "העבדה שלכם יהיה יפוצו מעינותיך חוצה".

צריכים עזות ועקשנות דקדשה ולגשת לכל אדם ולומר לו "זה בשבילך מתנה תן משהו לצדקה", ותראה את גדל ההצלחה שיהיה לך בגשמיות וברוחניות, צריכים רק להיות על זה עקשן גדול מאד.

הקדוש ברוך הוא יזכנו להיות ממזכי הרבים תמיד.

המאחל לך חתימה טובה

י.

בעזרת השם יתברך, יום ב' ה' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

הנה חסדי השם יתברך שעושים את החנייה לרוחת אנשי שלומנו, ולכן רציתי מאד מאד שתעשה את המדרגות משמה לעלות אל היכל הקדש, וכמוכן שהמדרגות יהיו של ברזל, אקוה שתבין, כי החמר יש לנו כבר, ואני מאד מאד מקוה שהאברך ... נרו יאיר שהוא עובד בברזל יעזר לך.

אָשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ד - חֶלֶק רַמֵּד בְּנֶחֱל רַכֵּז

רְאוּי לָךְ לְשִׁמוּחַ מְאֹד מְאֹד שְׁזָכִיתָ לְהִיּוֹת אֶצֶל רַבְּנֵנוּ ז"ל  
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, יַעֲזֹר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִתְרַחֵב לָךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת  
וּבְרוּחָנִיּוֹת, וְהַעֲקֹר שְׁתַּרְוֶה רֹב נַחַת דְּקַדְשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֶלְצִיךָ.

רַק חֲזַק וְאַמֵץ לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ אֲפִילוֹ כַּמָּה  
דְּבוּרִים, שְׁזֶה עוֹשֶׂה רוּשֵׁם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

הַמְּאַחַל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

י.א.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ב' ה' תְּשַׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תשע"ד

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֵל ... גֵּרוֹ יְאִיר

מְאֹד מְאֹד רְצִיתִי שְׁתַּעֲזֹר לְהֶאֱבֹרְךָ ... גֵּרוֹ יְאִיר לְעֲשׂוֹת אֵת  
הַמְּדַרְגּוֹת שֶׁל בְּרוּל מֵהַחֲנִיָּה אֵל הַיְכָל הַקָּדוֹשׁ, וְזֶה יַעֲזֹר מְאֹד מְאֹד  
לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שְׁיִהְיֶה לָהֶם מְקוֹם חֲנִיָּה, (הֶאֱבֹרְךָ ... גֵּרוֹ יְאִיר יִסְבִּיר  
לָךְ אֵל מֵה אֲנִי מִתְכַּוֵּן).

רְאוּי לָךְ לְשִׁמוּחַ מְאֹד מְאֹד שְׁזָכִיתָ לְהִיּוֹת אֶצֶל רַבְּנֵנוּ ז"ל  
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, יַעֲזֹר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִתְרַחֵב לָךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת  
וּבְרוּחָנִיּוֹת, וְהַעֲקֹר שְׁתַּרְוֶה רֹב נַחַת דְּקַדְשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֶלְצִיךָ.

רַק חֲזַק וְאַמֵץ לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ אֲפִילוֹ כַּמָּה  
דְּבוּרִים, שְׁזֶה עוֹשֶׂה רוּשֵׁם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

הַמְּאַחַל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## י.ב.

בעזרת השם יתברך, יום ב' ה' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום וברכה אל היקר והנעלה ... גרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

לדעתי זה שדוּף נפלא מאד, ואני מקווה שאתה ואשתך תסכימו, ולכן בנך ... גרו יאיר יבא אתי לארץ ישראל, ונעשה ארוסין, ואחר כך הוא יכול לחזור, כי הבת היא יראת שמים וחפצה באברך שילמד תורה.

באתי לבקש אותך טובה אישית שתצטרף אל גוף הבוחר וכו', (האברך ... גרו יאיר יסביר לך אל מה אני מתכוון), כי זה מאד מאד נחוץ לי, כי צריכים ארבע מאנשי שלומנו שיהיו אשכנזים דיקא, ולקחתי כבר את הרב ... גרו יאיר, וכן את האברך ... גרו יאיר, ואני צריך עוד אברך אחד, אין לך מה לפחד זה רק חד פעמי כאשר יסביר לך הנ"ל.

ראוי לך לשמוח מאד מאד שזכית להיות אצל רבנו ז"ל בראש השנה, יעזר הקדוש ברוך הוא שיתרחב לך בגשמיות וברוחניות, והעקר שתרוה רוב נחת דקדשה מכל יוצאי חלציה.

רק חזק ואמץ לדבר בכל יום עמו יתברך אפילו כמה דבורים, שזה עושה רושם בכל העולמות.

המאחל לך חתימה טובה

## י.ג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ג' ו' תְּשׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תשע"ד

### שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

מָה אָמַר לָךְ הַיָּמִים הָאֵלֶּה צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשִׁמּוֹר לְנִצְלָה אוֹתָם לְטוֹבָה, כִּי הַסְּמ"ךְ מ"ם אוֹרֵב עַל הָאָדָם לְבַטֵּל אוֹתוֹ דִּיקָא בְּעֶשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה וּלְבַלְבֵּל אוֹתוֹ עִם שְׁטִיּוֹת, וּלְהַכְנִיס בּוֹ עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת וְדַכְאוֹן וְכוּ' וְכוּ', הָעֵקֶר שֶׁלֹּא יִנָּצֵל אֶת הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה שֶׁזֶּה פֶּעַם בְּשָׁנָה לְפַעַל בֵּין רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְבֵּין יוֹם הַכַּפּוּרִים מָה שְׁצָרִיכִים לְפַעַל, וְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (פְּסִיקְתָּא רַבְתִּי פְּרָשָׁה מ') אָמַר לָהֶם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֶׂרֶת יָמֵי תְּשׁוּבָה אִם עֲשִׂיתֶם תְּשׁוּבָה בָּהֶם וְאַתֶּם בָּאִים לְפָנַי בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים וְאֶפִּילוּ יֵשׁ לָכֶם עֲוֹנוֹת מִן הָאָרֶץ וְעַד הַשָּׁמַיִם אָנִי מְלַבֵּינֶם כְּשֶׁלֶּג; וְאָמְרוּ (פְּסִיקְתָּא רַבְתִּי פְּרָשָׁה ג') יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה זְכָרוֹ שֶׁהוּא מְחַבֵּב אֶת יִשְׂרָאֵל וְתִקֵּן לָהֶם עֲשֶׂרֶת יָמֵי תְּשׁוּבָה שְׁאֶפִּילוּ יַחֲדָי עוֹשֶׂה בְּהֵן תְּשׁוּבָה מְקַבְּלִין תְּשׁוּבָתוֹ כְּתְּשׁוּבַת צָבוֹר, לְפִיכֵךְ צְרִיכִין כָּל יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיק בְּתְּשׁוּבָה וּלְעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֻבְרוֹ וּלְמַחֵל זֶה לְזֶה בְּעֶרֶב יוֹם כְּפוֹר כְּדֵי שְׁיִקְבַּל תְּשׁוּבָתָם וְתִפְּלָתָם לְפָנַי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשְׁלוֹם וּבְחֻבָּה יִתְרָה; וְלָכֵן אֵל תְּהִיָּה בְּטָלָן, תִּנָּצֵל אֶת הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה לְדַבֵּר עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּי כָּל שִׂיחָה וְכָל תְּפִלָּה שְׁאֵדָם מִשִּׁיחַ וּמִתְפַּלֵּל לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיָמִים אֵלֶּה, נִשְׁמַע וְנִתְקַבַּל בְּשָׁמַיִם מְאֹד מְאֹד, וְאַתָּה יְכוֹל לְקַרְוֶעַ עֲדִין אֶת הַגְּזֹר דִּין שְׁנִגְזָר עֲלֶיךָ וְכוּ', וְכִמוֹ שְׁאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְלֻקוּט שְׁמַעוֹנֵי יִשְׁעִיהָ רַמְזוֹ שִׁפ"ט) אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה אָנִי דֵּן אֶת עוֹלָמֵי וְבוֹ בְּיוֹם הַיְיָתִי צְרִיךְ לְגַמֵּר הַדִּין, וְלָמָּה אָנִי תוֹלָה

עד עֲשֶׂרָה יָמִים, כְּדֵי שְׁיַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה. וְשָׁבָה וְהִיְתָה לְבָעַר, שָׂאם עֲשִׂיתֶם תְּשׁוּבָה בְּאֵלוֹ הַיָּמִים אֲפִילוֹ אִם יֵשׁ בְּכֶם כִּמָּה עֲבֹרוֹת אֲנִי מִבְּעָרָם מִן הָעוֹלָם.

דַּע לָךְ שְׂמוּבָא (מֵאוֹר וְשֵׁשׁ הָאֲזִינוּ) שֶׁבְּכָל יוֹם מִיָּמֵי הַתְּשׁוּבָה מִן הַצּוֹרֵךְ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשָׁה אַחַת כְּדֵי לִיַּחַד כָּל הָעֵשָׂר שְׁמוֹת הַיּוֹי"ה אֲדַנִּי שֶׁבְּכָל הָעֵשָׂר קִדְשׁוֹת עַד יוֹם כְּפוּרִים שָׂאז מֵאִירִין יַחַד כָּל הָעֵשָׂר קִדְשׁוֹת. וְלִכֵּן נִקְרְאוּ הַיָּמִים הָאֵלּוּ עֲשֶׂרֶת יָמֵי תְּשׁוּבָה הַגַּם שְׁחוּץ רֹאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם הַכְּפוּרִים אֵין אֵלָא ז', מִפְּנֵי שֶׁהֵם אַחֲזוּזִים וְקִשּׁוּרִים זֶה בְּזֶה לִיַּחַד בְּהֵם כָּל הָעֵשָׂר שְׁמוֹת הַיּוֹי"ה אֲדַנִּי שֶׁבְּכָל הָעֵשָׂר קִדְשׁוֹת וְעַל יָדֵי זֶה מִתְּבַטְּלִין כָּל הַגְּבוּרוֹת מֵעַל יִשְׂרָאֵל; וְלִכֵּן אֵל תְּהִיָּה בְּטֶלֶן תִּנָּצֵל אֶת הַיָּמִים הָאֵלּוּ, וְהַעֲקֹר לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה.

רְצִיתִי לְעוֹרֵר אוֹתָךְ שְׁגַם הַשָּׁנָה תַּעֲשֶׂה אֶת כָּל הַקְּנִיּוֹת שְׁלָךְ בְּהַחֲנוּת שֶׁהַקְּמַתִּי בִּיבְנֵאֵל "בְּרִסְלָב סְנַטֵּר", הֵן הַז' מִיָּנַיִם וַיְהִיָּה לָנוּ אֲתֵרוּגִים מְבַחֲרִים תַּחַת הַשְּׁגָחַת הַ"בֵּית הַוּרְאָה" שְׁלָנוּ, וּבִפְרֹט הָרַב ... נ"י בְּעֲצָמוֹ יַעֲמוּד בְּפִקּוּחַ עַל זֶה, וְכֵן אֶת הַסְּכוּת וְאֶת הַנּוּי סְכוּת וְכוּ' וְכוּ', כִּי אֵי אֲפֹשֶׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַזְּכוּת הַזֶּה שְׁזִכִּיתִי לְהִקִּים חֲנוּת שֶׁל דְּבָרִים שֶׁבְּקִדְשָׁה בְּמָקוֹם כְּזֶה שְׂאָף פְּעַם לֹא הָיָה פֶּה זֶכֶר שֶׁל יְהוּדוּת, וְתִהְלֶה לְאֵל הַיּוֹם אֲרַבְּעִים יְשׁוּבִים סְכִיב יִבְנֵאֵל בָּאִים אֲנָשִׁים לְקַנּוּת כָּל מִיָּנַיִ תְּשִׁמִּישִׁי קִדְשָׁה, אֵין לְתַאֵר וְאֵין לְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַנִּחַת רוּחַ שְׁגוּרִמִּים לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהוּדִים תְּמִימִים שְׁמַנְעוּ מֵהֵם אֶת הַיְהוּדוּת בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנִים, וְהִנֵּה תִהְלֶה לְאֵל הֵם שׁוֹקְדִים וּבָאִים לְהַחֲנוּת שֶׁהַקְּמַתִּי בִּיבְנֵאֵל "בְּרִסְלָב סְנַטֵּר", כָּל מָה שְׁיִהוּדִי צָרִיךְ בְּנִקְדָּה אַחַת, אֲשֶׁרִי מִי שְׁעוֹזֵר לִי לְפִתַח יוֹתֵר וְיוֹתֵר אֶת הַחֲנוּת שְׁזֶה זְכוּת הַרְּבִים לְדוּרֵי

דורות, כי אי אפשר לתאר ולשער את מעלת הענין הגדול והנורא הזה שיהודי בודק את המזוזות שלו וכו', או קונה מזוזות חדשים וכו', או תפלין וציצית וכו' וכו', עין לא ראתה את גדלת נשמות ישראל, זכנו הקדוש ברוך הוא תמיד להיות ממזכי הרבים.

המאחל לך חתימה טובה

## יד.

בעזרת השם יתברך, יום ג' ו' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום רב אל ... תחיה

אני מאד מאד מבקש אותך שדיקא בימים אלו תראי לנצל את הזמן היקר הזה רק לעשות חסד ולהתפיס עם מי שיש לך איזה דין ודברים, כי חבל מאד מאד שנכנס ביום הכפורים עם שנאה על מישהו וכו', כי כך אמרו חכמינו הקדושים (יומא פה): עברות שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר, עברות שבין אדם לחברו אין יום הכפורים מכפר עד שירצה את חברו; ולכן דיקא עכשו בימים אלו כדאי מאד מאד לפייס אחת את השנייה, ונחכמינו הקדושים אמרו (פסיקתא רבתי פרשה מ') אמר להם הקדוש ברוך הוא עשרת ימי תשובה אם עשיתם תשובה בהם ואתם באים לפני ביום הכפורים ואפילו יש לכם עונות מן הארץ ועד השמים אני מלבינם כשלג.

נא ונא ראי להיות בקשר עם השכנות שלך, ולקרב אותן כי זה מאד מאד חשוב בעיניו יתברך שיהיה אהבה ואחדות בין נשמות ישראל, והסמ"ך מ"ם עושה כל מיני פעולות שבעולם

שִׁיחָה רַק מְרִיבוֹת וְהִסְתּוֹת וְכוּ', כִּי כָּל עַנְיָנוּ זֶה רַק "הַפְּרֵד וּמְשַׁל", וְלִכֵּן אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהִיּוֹת רַק בְּאַהֲבָה עִם שְׂכַנְיָנוּ, וְלִקְרַבְּם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלִדְבַר אַתֶּם דְּבוּרֵי אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, אֲשֶׁרֵי הָאִשָּׁה שְׂזוּכָה לִקְרַב אֶת הַשְּׂכָנּוֹת שְׁלָהּ.

רְצִיתִי לְעוֹרֵר אוֹתָךְ שְׁגַם הַשָּׁנָה תַּעֲשִׂי אֶת כָּל הַקְּנִיּוֹת שְׁלָךְ בְּהַחֲנוּת שְׁהַקְּמַתִּי בִּיבְנָאֵל "בְּרִסְלָב סְנֹטֵר", שְׁתֵּרָאֵי שְׁבַעֲלֶךְ יִקְנֶה אֶת הַד' מִיָּנִים כִּי יִהְיֶה לָנוּ אֲתֵרוּגִים מְבַחֲרִים תַּחַת הַשְּׁגָחַת הַ"בֵּית הַזֶּה" שְׁלָנוּ, וּבַפְּרָט הֶרֶב ... נ"י בְּעֶצְמוֹ יַעֲמוֹד בְּפִקּוּחַ עַל זֶה, וְכֵן אֶת הַסְּכוֹת וְאֶת הַנּוּי סְכוֹת תִּקְנֵי שְׁמָה וְכוּ', וְשֵׁאֵר מִתְּנּוֹת לְכַבוֹד הַחֵג, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַזְּכוֹת הַזֶּה שְׂזוּכִיתִי לְהִקְיֵם חֲנוּת שֶׁל דְּבָרִים שְׁבַקְדָּשָׁה בְּמָקוֹם כְּזֶה שְׁאֵף פַּעַם לֹא הָיָה פֶּה זָכָר שֶׁל יְהוּדוּת, וְתַהֲלֶה לְאֵל הַיּוֹם אֲרַבְעִים יְשׁוּבִים סָבִיב יְבַנְאֵל בְּאִים אֲנָשִׁים לִקְנוֹת כָּל מִינֵי תַשְׁמִישֵׁי קִדְשָׁה, אֵין לְתַאֵר וְאֵין לְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַנְּחַת רוּחַ שְׁגוֹרְמִים לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהוּדִים תְּמִימִים שְׁמָנְעוּ מֵהֵם אֶת הַיְהוּדוּת בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנִים, וְהִנֵּה תַהֲלֶה לְאֵל הֵם שׁוֹקְדִים וּבְאִים לְהַחֲנוּת שְׁהַקְּמַתִּי בִּיבְנָאֵל "בְּרִסְלָב סְנֹטֵר", כָּל מֵה שְׁיִהוּדֵי צְרִיךְ בְּנִקְדָּה אַחַת, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁעוֹזֵר לִי לְפַתַּח יוֹתֵר וְיוֹתֵר אֶת הַחֲנוּת שְׁזֶה זְכוֹת הֶרְבִּים לְדוּרֵי דוֹרוֹת, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֶת מַעֲלַת הָעֲנִין הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַזֶּה שְׁיִהוּדֵי בּוֹדֵק אֶת הַמְּזוּזוֹת שֶׁלוֹ וְכוּ', אוֹ קוֹנֵה מְזוּזוֹת חֲדָשִׁים וְכוּ', אוֹ תְּפַלִּין וְצִיצִית וְכוּ' וְכוּ', עֵין לֹא רְאֵתָה אֶת גְּדֹלַת נְשׂוֹמוֹת יִשְׂרָאֵל, יִזְכְּנוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד לְהִיּוֹת מְמֹזְכֵי הֶרְבִּים.

הַמַּאֲחֵל לְךָ חֲתִימָה טוֹבָה



## טו.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ג' ו' תּשְׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִימָן ל"ו) שְׁתַּאֲוֹת נְאוּף זֶה תַּאֲוָה הַכְּלָלִית שֶׁל כָּל הַשְּׂבָעִים אַמּוֹת, וְזֶה בּוֹעֵר בְּאָדָם מְאֹד מְאֹד, וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִימָן ע"ב) שֶׁעַקֵּר הַיִּצָּר הֵרַע שֶׁל תַּאֲוֹת נְאוּף זֶה בָּא מֵהֲדָמִים שְׂבוּעֵר בּוֹ דְמִיו, וְעַל יְדֵי זֶה מִתְעַכֵּר וּמִתְבַּלְבֵּל הַמִּחַ לְגַמְרִי, וּבִפְרָט כְּשֶׁמְכַנְּסִים בְּדַעְתּוֹ הִרְהוּרֵי זְנוּת וְנְאוּף, זֶה מְבַעֵר בּוֹ אֶת הַיִּצָּר הֵרַע כְּתַנּוּר בּוֹעֵר, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סִנְהֶדְרִין מֵה). אֵין יִצָּר הֵרַע שׁוֹלֵט אֶלָּא בְּמִי שֶׁעֵינָיו רוֹאוֹת; וְאָמַר הַחֶכֶם "אֵין חוֹצֵץ בְּפָנֵי הַתַּאֲוָה כְּעֶצִימַת הָעֵינָיִם" וְאָמַר "אֵין לָךְ אֲכָר בְּאֲבְרֵי הָאָדָם שֶׁיִּגְרַם לוֹ מְכַשׁוּל כְּמוֹ הָעֵינָיִם", וְלִכֵּן מִי שֶׁרוֹצֵה לְקַרֵּר וּלְבַטֵּל אֶת תַּאֲוֹת נְאוּף מֵעֲצָמוֹ, צָרִיף הַדְּבָר הֶרְאֵשׁוֹן לְשִׁמּוֹר עַל הָעֵינָיִם שְׁלוֹ, כִּי כִּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְרוּשְׁלָמִי בְּרִכּוֹת פָּרָק א' הֶלְכָה ה') לִיבָא וְעֵינָא תְרִי סְרוּרֵי דְחֻטָּאָה, אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵי יְהִיבִית לִי לִיבָא וְעֵינָא, אָנָּא יִדַע דָּאֵת לִי, כִּי צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשִׁמּוֹר עַל הָעֵינָיִם לֹא לְהִסְתַּכַּל בְּרֵאוֹת אֲסוּרוֹת שְׁזֶה מְשַׁגֵּעַ אֶת הָאָדָם לְגַמְרִי, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (דְּבָרִים כ"ח ל"ד) "וְהֵייתָ מְשַׁגֵּעַ מִמְרֵאָה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה", כִּי מִי שֶׁלֹּא שׁוֹמֵר עַל הָעֵינָיִם שְׁלוֹ נַעֲשֶׂה מְשַׁגֵּעַ מִמֶּשׁ פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמַעוֹ, וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִימָן ל"ו) שֶׁרַב הַמְשַׁגְּעִים מְשַׁתְּגָעִים רַק מִחֲמַת תַּאֲוֹת נְאוּף, וּבִפְרָט הַיּוֹם כְּשֶׁיֵּשׁ הַכְּלִי מִשְׁחִית שְׁנִקְרָא מִחֻשָּׁב הַמְּחַבֵּר לְאֵינְטֵרְנֵט, שֶׁשָּׁם יְכוּלִים לְרַאוֹת אֶת כָּל הַזְּכָל

והזהמא שבעולם, לא בחנם שבוער בו היצר הרע כתנור בוער, ולכן הדבר הראשון אדם צריך לשמור מאד מאד על עיניו, ולא להסתכל על כל אשה פרוצה שעוברת על הרחוב, ואם יהיה חזק בזה על ידי זה לא יבער בו יצרו.

הדבר השני שצריכים למסר את נפשו להיות בשמחה, כי כף אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קס"ט) כשאדם תמיד שש ושמח, הקדוש ברוך הוא בעצמו שומר אותו שלא יפשל בפגם הברית, כי הקלפה שמכשלת את האדם בפגם הברית נקראת על שם יללה, כי מכניסה באדם עצבות ומרירות ודכאון, וזה מה שסוחר את האדם לעשות שטיות, ונכשל בעברות חמורות בפגם הברית הוצאת זרע לבטלה, ואם אדם היה תמיד שש ושמח, לא היה היצר הרע של נאוף בוער בו בכלל, כי הכל תלוי רק בשמחה, ולכן עליך למסר את נפשך רק להיות בשמחה עצומה, ואל תחשב שזה כל כף קל להיות בשמחה, כי כף אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כ"ד) שטבע האדם שנסחב אחר העצבות והמרירות והדכאון מחמת פגעי ומקרי הזמן, ולכן מכרחים למסר את נפשו רק להיות בשמחה, ואם אדם בשמחה אז לא חסר לו שום דבר, כי על ידי שמחה יכולים להוליך את מחשבתו כפי שהוא רוצה, כי ב'ש'מ'ח'ה' אותיות מ'ח'ש'ב'ה', כי כשאדם שש ושמח, על ידי זה הוא יכול להוליך את מחשבתו כמו שהוא רוצה, ואם אדם שומר על מח מחשבתו ורק חושב ממנו יתברך, על ידי זה מתרחק ממנו קלפת תאות נאוף שהעקר מחמת הרהורים רעים, כי כשאדם מכניס במח מחשבתו כל מיני הרהורים רעים ומחשבות מגנים וכו', זה מה שמענה

אוֹתוֹ לְגַמְרִי, וּמִכְנִיס בּוֹ יְאוּשׁ וְדִכְאוֹן עַד שֶׁבֵּא לְיַדִּי פָּגַם הַבְּרִית הַיּוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה.

וְלִכֵּן צְרִיכִים אֶת שְׁנֵי הַדְּבָרִים כְּדֵי לְהַנְצִיל מִפְּגַם הַבְּרִית, קוֹדֵם לְשִׁמּוּר עַל עֵינָיו לֹא לְהִסְתַּכֵּל בְּזִהְמַת שְׁקוּץ תְּעוּב וְנֶאֱפוֹ וְכוּ', וְהַדְּבָר הַשְּׁנִי רַק לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה וְלִשְׂמוּחַ מְאֹד מְאֹד עִם נְקוּדַת יְהוּדוּתוֹ.

וְעַל כָּלֵם אָדָם צְרִיךְ לְהִרְבּוֹת בְּדַבּוּרִים לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדֵי שְׂיִזְדַּבֵּר דְּמִיּוֹ, כִּי עַל יְדֵי שֶׁאָדָם מְדַבֵּר הִרְבֵּה בְּתוֹרָה וּבִתְפִלָּה, אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן ע"ה) הוּא מְזַכֵּךְ אֶת הַדְּמִים שְׁלוֹ, כִּי עֵקֶר כָּל הַתְּאוּוֹת בְּאִים רַק עַל יְדֵי דְמִים שֶׁלֹּא עֹבֵד בָּהֶם אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁמֶשֶׁם בְּאִים כָּל הַתְּאוּוֹת וְהַמְדוּת רְעוּת וְגַם הַמְחַלְקֵת וְהַמְלַחֲמוֹת שְׂרוּצָה רַק לְנִצְחָה, וְלִכֵּן הִרְגֵּל אֶת עֲצָמָךְ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתַמִּימוּת וּבְכַפְשִׁיטוּת גָּמוּר, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וּתְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ שְׂיַחֲוֹס וִירַחֵם עָלֶיךָ שְׂתַהַיֶּה נְקִי מִתְּאוּוֹה זֶה לְגַמְרִי.

הַמְּאַחַל לְךָ חֲתִימָה טוֹבָה

טז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ג' ו' תּשׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תְּחִיָּה

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ב) שגם בחזרה בתשובה יש הענין של פן יהרסו אל הוי"ה, הינו שצריכים לצמצם את עצמו ולא להגזים ולא ללכת בדרך קיצוני.

את צריכה להבין, אם כל החברות שלך שחזרו בתשובה עברו ללמד לסמינר חרדי, למה שאת לא תעברי שמה? ולמה את צריכה להיות כמו שושנה בין החוחים? פרח בין קוצים ודרדרים וכו'.

גם בהלבוש, את לא צריכה להגזים, אלא ללכת בדרך ממצע, ועל כלם להיות שמחה ועליזה שזכית לחזור בתשובה שלמה, והקדוש ברוך הוא יעזר לך שבבוא היום תוכלי להתחתן ולבנות בית נאמן בישראל, ותעשי נחת רוח למהורים שלך, ותהיי הכי מאשרת בחייך.

תשמרי מאד מאד לא להגזים בחזרה בתשובה, ומכל שכן אל תתני שיצחקו ממך וכו' וכו', אל תתלבשי בצורה מוזרה שאין בזה שום ענין, רק שיהיה בגדים צנועים, והקדוש ברוך הוא יעזר שתעברי ללמד בסמינר חרדי, ושם לא יהיה לך שום נסיונות.

המאחל לך חתימה טובה

יז

בעזרת השם ותפוך, יום ג' ו' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

בְּיָדָי כָּל הָעֲנִיָּן שֶׁל רַבְּנֵי ז"ל זֶה רַק תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה, וְכָל דְּבַר מֵה שְׁצָרִיכִים בְּזֶה הָעוֹלָם הַפְּתַחַת הָרֵאשׁוֹנָה וְהָאַחֲרוֹנָה זֶה רַק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה מ"ד ו') "כֹּה אָמַר הוֹי"ה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וּגְאֹלוֹ הוֹי"ה צָבָאוֹת אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֵי אֵין אֱלֹקִים", וְלִכְּנֹן כָּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם הוּא צָרִיךְ לָבוֹא אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת, וּלְסַפֵּר לוֹ אֶת הַכֹּל, וּלְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ שְׂיַחֲחוּס וְיִרְחַם עֲלָיו וְיִוָּצִיאוּ מִהַחֲשֵׁךְ שֶׁבָּה נֶפֶל וְכוּ', וְדִיְקָא עַל יְדֵי תְּפִלָּה יִזְכֶּה לְצֵאת מִכָּל הַצָּרוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (ויקרא רבה פְּרָשָׁה ל' סִימָן ג') בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ שְׂאִין לָהֶם לֹא מֶלֶךְ וְלֹא נָבִיא לֹא כֹהֵן וְלֹא אוֹרִים וְתַמִּים וְאֵין לָהֶם אֵלָּא תְּפִלָּה זֹו בְּלִבָּד אָמַר דּוֹד לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֵל תְּבַזֶּה אֶת תְּפִלָּתָם (תהלים ק"ב) "תִּכְתָּב זֹאת לְדוֹר אַחֲרוֹן" מִכָּאן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל הַשְּׂבִיִּים, "וְעַם נִבְרָא יִהְיֶה לְיָה" שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בּוֹרֵא אוֹתָן בְּרִיָּה חֲדָשָׁה.

אָבָל כְּמוֹכֵן שֶׁהַתְּפִלָּה צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּלֵב אֱמֶת לֵב נְכוֹן, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנֵי ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' וְסִימָן ט' וְסִימָן קי"ב) כְּשֶׁאָדָם מִתְּפַלֵּל לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם אֱמֶת, עַל יְדֵי זֶה מֵאִיר בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֵצְמוֹ, וּמוֹצִיא אוֹתוֹ מִכָּל הַצָּרוֹת, אָבָל הָאֱמֶת צָרִיךְ לִהְיוֹת עִם כָּל הַלֵּב, וְהָאֱמֶת כְּפִי בְּחִינָתוֹ וְכוּ'.

כְּנִרְאָה שֶׁרַבְּנֵי ז"ל הִבְחִין בְּהַסְפִּינָה וְכוּ', שֶׁכָּלֵם צוֹעֲקִים מִפְּחָד וְכוּ', וְלֹא מִתְּפַלְלִים בְּלֵב אֱמֶת, וְלִכְּנֹן אָמַר לָהֶם לְשִׁתַּק כְּבֹר, כִּי הֵם גּוֹרְמִים יוֹתֵר קִטְרוּג מֵאֲשֶׁר תּוֹעֵלֶת, וְלִכְּנֹן לֹא בְּחִנָּם שֶׁאָמַר לָהֶם שֶׁתְּפַסִּיקוּ לְצַעֵק וּלְהִתְפַּלֵּל וְכוּ', כִּי הִבְחִין שֶׁהַכֹּל לֹא הֵיָה עִם לֵב אֱמֶת, רַק מִחֲמַת פְּחָד וְכוּ', וְהַתְּפִלָּה צָרִיכָה לִהְיוֹת רַק עִם

אמת, כמו שכתוב (תהלים קמ"ה) "קרוב הוי"ה לכל קראיו לכל אשר יקראהו באמת".

אשרי מי שזוכה לדבר בכל יום אליו יתברך עם נקודת האמת שבלבבו, שאז בודאי ישמע הקדוש ברוך הוא את תפלתו, כמאמר ז"ל (תנחומא בשלח) כתיב (ישעיה ס"א) "אל תיראי תולעת יעקב", למה נמשלו ישראל לתולעת? לומר לה מה תולעת הזו אינו מכה את הארזים אלא בפיו והוא רך ומכה את הקשה, כך אין להם לישראל אלא תפלה שהעכו"ם נמשלו כארזים שנאמר (יחזקאל ל"א) "הנה אשור ארז בלבנון" ואומר (תהלים כ"ט) "וישבר הוי"ה את ארזי הלבנון" וכשהן מתגברים עליהם חוזרים בתשובה וצועקים ומתפללין והקדוש ברוך הוא עונה לעם ישראל בעת צרה.

המאחל לה חתימה טובה

יח.

בעזרת השם יתברך, יום ג' ו' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

אתה צריך לדעת שהכל מה שעובר על כל אדם, זה רק נסיונות קשים ומרים שמנסים את האדם לראות את הרצונות שלו, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ו) שהעקר הוא הרצון, וככל שאדם מתגבר עם רצון טוב על ידי זה הוא מוציא מכח אל הפעל את מה שרצה וכו', אבל תכף ומיד מתגבר

עָלְיוֹ גַם הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים לְהוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל אֶת הַדָּבָר שֶׁבִקְדָּשָׁה, כִּי כַּנֶּגֶד הַחֲשֵׁק מִזְמִינִים לוֹ מְנִיעָה וְכוּ', כִּי כִשְׁבַר יִשְׂרָאֵל צָרִיף לַעֲשׂוֹת דָּבָר הַצָּרִיף לוֹ לִיהְדוֹתוֹ, בְּפָרֵט כִּשְׁצָרִיף לוֹ לַעֲשׂוֹת דָּבָר גְּדוֹל הַצָּרִיף לִיהְדוֹתוֹ שְׁכָל יְהוּדוֹתוֹ תְּלוּי בְּזֶה, כְּגוֹן לְנִסְעַ לְצַדִּיק אֲמַתִּי, אֲזִי מִזְמִינִים לוֹ מְנִיעָה, וְזֹאת הַמְּנִיעָה הִיא בְּשִׁבִיל הַחֲשֵׁק, כְּדִי שֶׁעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה לוֹ חֲשֵׁק לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ הַדָּבָר, כִּי עַל יְדֵי הַמְּנִיעָה שְׁמוֹנְעִים אֶת הָאָדָם מֵהַדָּבָר, עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה הַתְּגַבְרוֹת הַחֲשֵׁק מְאֹד וְכוּ'.

אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁהִיָּה לָךְ רְצוֹנוֹת וְכִסּוּפִים חֲזָקִים לְהִיּוֹת אֶצְלִי צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, וְעֲשִׂיתָ כָּל מָה שֶׁבִּיכוּלְתָּךְ לְהַגִּיעַ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אֶל רַבְּנוּ ז"ל, אֲבָל נִסְתַּבֵּב סְבוֹת מְסֻבּוֹת שׁוֹנוֹת שֶׁהִיָּה לָךְ מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת שֶׁלֹּא שִׁיעֲרַתָּ עַל זֶה וְכוּ', כִּי הִיָּה לָךְ כְּרִטִּים בֵּיד, אֲבָל רָמוּ אוֹתָךְ וְכוּ', וְלִכֵּן בּוֹדָאִי לְקַח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַרְצוֹנוֹת וְהַכְּסוּפִים שֶׁלָּךְ וְהַטְּרָחוֹת וְהַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים וְהַהוֹצָאוֹת וְכוּ' וְכוּ' שֶׁהַשְּׁקֵעַת בְּהַנְּסִיעָה, וְהִרִי אֶתְּךָ כְּאִלּוּ הִיָּיתָ אֶצְלִי צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, כִּי אוֹנֵס רַחֲמָנָא פְּטָרִיָּה, וְלִכֵּן אֲסוּר לָךְ לְהַשְׁבֵּר מִשׁוּם דָּבָר וְרַק לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה כָּל הַשָּׁנָה, וְכִבֵּר תַּתְּחִיל לְבַקֵּשׁ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּכָל שָׁנָה אֶצְלִי צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוֹמֵן, כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי הַתְּפִלוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת שֶׁאָדָם מֵתְּפַלֵּל וּמְבַקֵּשׁ וּמוֹצִיא אֶת הַרְצוֹנוֹת מִפִּי דִיקָא.

חֲזֵק וְאַמֵץ מְאֹד וְשׁוּם דָּבָר בְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְשַׁבֵּר אוֹתָךְ, רַק תִּהְיֶה בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה שְׁזֶה יְסוּד הַיְהוּדוֹת, וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (סִפֵּר הַמִּדּוֹת אוֹת שִׁמְחָה סִימָן א') כִּשְׁאָדָם עוֹשֶׂה מְצוּהַ בְּשִׁמְחָה בְּיָדוּעַ שֶׁלְבוֹ שְׁלֵם עִם אֱלֹקָיו, וְאֶצְלוֹ יִתְבַּרֵךְ שְׂרוּי רַק הַשְּׁמִחָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' ט"ז) "עוֹז וְחִדּוּהַ בְּמִקְוָמוֹ", וּמוֹבָא בְּזֶה־

(תְּצַוֶּה קפ״ד): תּא חֲזִי עֵלְמָא תַּתְּאָה קִימָא לְקַבְּלָא תְּדִיר, [בּוֹא וְרָאָה הָעוֹלָם הַזֶּה עוֹמֵדֵת לְקַבֵּל תְּמִיד] וְהוּא אַקְרִי אַבְן טַבָּא, [וְהִיא נְקִרָאֵת אַבְן טוֹב כְּמוֹ אַבְן מוֹשְׁכַת שְׁנִקְרָא מְגֻנֵט] וְעֵלְמָא עֵלְאָה לֹא יִהְיֶה לִּיהֵ אֵלָא כְּגוֹנָא דְאִיהוּ קִימָא, [וְהָעוֹלָם הֵבֵא לֹא נוֹתֵן אֶלָּא כְּמוֹ שְׂמֻכִּינִים אֵת עֲצָמוֹ מְלֻמְטָה] אִי אִיהוּ קִימָא בְּנֵהִירוֹ דְאֵנְפִין מַתְתָּא, [אִם נִמְצְאִים תְּמִיד בְּפָנִים שְׂמֻחִים מְלֻמְטָה] כַּדִּין הֵכִי נִהְרִין לִיהֵ מַעִילָא, [כִּף מְאִירִים לוֹ מְלֻמְעֵלָה אֹר וְזִיו וְחִיּוֹת וְדִבְקוֹת וְכוּ'] וְאִי אִיהוּ קִימָא בְּעַצְבוֹ, [אֲבָל אִם אָדָם עוֹמֵד בְּעַצְבוֹת וּבְמִרָה שְׁחוּרָה] יִהְיֶין לִיהֵ דִינָא בְּקַבְּלִיהֵ. [אֲזִי מְמַשֵּׁיף עַל עֲצָמוֹ דִּינִים] כְּגוֹנָא דָּא (תְּהֵלִים ק' ב') "עֲבָדוּ אֵת הַיְיָ" בְּשֻׁמְחָה", חֲדוּה דְבַר נֶשׁ מִשִּׁיךְ לְגַבִּיָּה חֲדוּה אַחְרָא עֵלְאָה, [הַשְׁמֻחָה שֶׁל אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, מְמַשְׁכַת עָלָיו שְׂמֻחָה מֵעוֹלָם הֵבֵא] הֵכִי נְמִי הָאִי עֵלְמָא תַּתְּאָה, כְּגוֹנָא דְאִיהִי אַתְּעֵרַת הֵכִי אִמְשִׁיךְ מַלְעִילָא, [כִּף הוּא הָעוֹלָם הַזֶּה, כְּפִי שְׂאָדָם מְתַנְהֵג בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּף מְמַשֵּׁיף עַל עֲצָמוֹ מֵעוֹלָם הֵבֵא], וְלִכֵּן כְּשְׂאָדָם רַק בְּשֻׁמְחָה וּמְכָרִיחַ אֵת עֲצָמוֹ עִם כָּל הַכַּחוֹת לְהִיּוֹת בְּשֻׁמְחָה, עַל יְדֵי זֶה הוּא מְמַשֵּׁיף עַל עֲצָמוֹ שְׂמֻחָה מֵעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וְלִכֵּן אֵל תְּהִיָּה בְּטָלָן, וְאַף שְׂאָנִי יוֹדֵעַ שְׂעוּבֵר עָלֶיךָ מֵה שְׂעוּבֵר צְרוּת וְיִסוּרִים מְרִירוֹת וּמְכָאוּבִים, תְּשַׁתְּדֵל לְהִיּוֹת בְּשֻׁמְחָה עִם כָּל הַכַּחוֹת, וְאֲזִי תִרְאֶה שְׂכָל מְזֻלָּךְ יִתְהַפֵּף לְטוֹבָה, הֲלוֹאִי שְׂתַכְנִיס אֵת הַדְּבוּרִים הָאֵלּוּ בְּלִבְךָ.

אֲשֶׁרִיךְ וְאֲשֶׁרִי חֶלְקֶךָ שְׂכָל הַצֵּעֵר שְׁלָךְ זֶה רַק מִפְּנֵי שְׂלָא זְכִיתָ לְהִיּוֹת אֲצֵל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז״ל עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְרוֹאִים בְּנֵי אָדָם מְצַטְעָרִים עַל שְׂטִיּוֹת וְתַאֲוּוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְאִין לָהֶם אֲפִילוֹ רְצוֹן לְהִיּוֹת אֲצֵל רַבְּנוּ ז״ל עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְלִכֵּן רְאוּי לָךְ לְשֻׁמוּחַ מְאֹד שְׂעַל כָּל פָּנִים זֶה הַצֵּעֵר שְׁלָךְ שְׂלָא הֵייתָ יְכוֹל לְהִיּוֹת מְחַמֵּת אוֹנִס



אֲשֶׁר שְׁנַת תְּשַׁע"ד - חֶלֶק רַמְד בְּנַחַל רַמָּא

בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל, עִם כָּל זֹאת אֶתָּה צָרִיךְ לְמַסֵּר אֶת  
נַפְשְׁךָ רַק לַהֲיוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ חֲתִימָה טוֹבָה

י.ט.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ג' ו' תְּשׁוּרֵי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תְּשַׁע"ד

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תְּחִיָּה

לְנֶכוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

רַבְּנוּ ז"ל רָצָה מְאֹד מְאֹד שְׁנַתְחַתֵּן מֵה שְׁיֹוֹתֵר מֵהֵר, וְזֶה הִיָּה  
רְצוֹנוֹ שְׁרוּךְ אוֹ רוּקָה דְּבַר הָרֵאשׁוֹן שְׁיִתְחַתְּנוּ, וְכֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ  
הַקְּדוּשִׁים (אֲבוֹת פָּרָק ה') בֵּין שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְחַפָּה; וְנִפְסַק לְהֵלְכָה  
(שְׁלַחן עֲרוּךְ אֲבֵן הָעֶזֶר סִימָן א' סַעִיף ג') מִצְוָה עַל כָּל אָדָם שִׁישָׂא אִשָּׁה  
בֵּין שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה; וְכִתְבוּ הַפּוֹסְקִים שֶׁהַכֹּנֵה הוּא בְּתַחֲלֵת שְׁמוֹנֶה  
עֶשְׂרֵה, הֵינּוּ כִּיּוֹן שְׁמַגִּיעַ גִּיל שְׁבַע עֶשְׂרֵה וַיּוֹם אֶחָד, הוּא נִכְנַס כְּבָר  
בְּשַׁנַּת הַשְּׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, אִזּוֹ הוּא צָרִיךְ לְהִתְחַתֵּן, וְכֵן הוּא הַחֶק הַקָּיָם  
בְּהִרְבֵּה מְדִינוֹת, וְלֶכֶן אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ לְמָה אֶת צָרִיכָה לְרַסֵּן אֶת עֲצָמְךָ  
וְכוּ', אֲדַרְבֵּה תַתְּפַלְלִי בְּכָל יוֹם אֶל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתִּזְכֶּי  
לְמִצּוֹא אֶת בֶּן זוּגָךְ, וְתִתְחַתְּנִי לְשֵׁם שָׁמַיִם.

וְמָה טוֹב וְמָה נְעִים בָּאֵם תַתְּפַלְלִי בְּכָל יוֹם אֶת הַתְּפִלָּה הַזֹּה,  
עַד שֶׁתִּזְכֶּי לְמִצּוֹא אֶת בֶּן זוּגָךְ.

רַבְּנוּ שֶׁל עוֹלָם חוֹס וְחַמוּל עָלַי וְזַכֵּנִי לְמִצּוֹא אֶת בֶּן זוּגִי,  
וְאֶתָּה בְּעֲצָמְךָ יוֹדֵעַ שְׁאֲנִי מוֹכְנָה כְּבָר לְהִתְחַתֵּן כְּדֵי לְהַנְצִיל מֵעֲבָרוֹת

## רמב אָשֶׁר שְׁנַת תּשׁע"ד - חֶלֶק רִמָּד בְּנַחֲל

חֲמוּרוֹת, אֲךָ מִפְּנֵי מַעֲשֵׂי הַמַּגִּנִּים וְהַרְעִים שֶׁעָשִׂיתִי עַד עַכְשָׁו, נִחְקַע מְצִיאת זְוֹגִי, וְאֲנִי נִמְצָאת בְּצַעַר גָּדוֹל מְאֹד, כִּי אַתָּה גְּלִיתָ עַל יְדֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים כָּל הַשְּׂרוּי בְּלֹא אִשָּׁה שְׂרוּי בְּלֹא שְׂמִיחָה, וּבְלֹא תוֹרָה, וּבְלֹא חוּמָה, וּבְלֹא שְׂמִירָה, וְלִכֵּן הִנְנִי מִתְחַרְטֶת עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי שֶׁעָשִׂיתִי עַד עַכְשָׁו, וְאֲנִי מְקַבֶּלֶת עַל עֲצָמֵי לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְגְלִית לָנוּ עַל יְדֵי הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי (תְּקוּנֵי זֵהַר תְּקוּן י"ד) עִם כָּל דָּא דְּחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה, חֲזוֹר וְיִהְיֶבְנָא לִיָּה בֵּת זְוֹגִיָּה, וְהִנְנִי שָׂבָה בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְלִכֵּן תִּזְמִין לִי אֶת בֶּן זְוֹגִי, וְאַזְכֶּה לְהַקִּים בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנָךְ וְלַגְרֵם לָךְ נַחַת רוּחַ גָּדוֹל מְאֹד, וְאַזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וְנַעֲמִימִים, מִעֲתָה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סְלָה.

כִּי עַל פִּי דַעַת רַבְּנּוּ ז"ל כָּל רִיָּק וְרוּקָה צְרִיכִים לְהִתְחַתֵּן מֵה שְׂיֹתֵר מֵהַר, וְלֹא לְהִשָּׁאֵר פְּלַג גּוּף.

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר שְׂתַבְּשְׂרֵי לִי בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמְחוֹת תְּמִיד.

הַמְּאַחַל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

כ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ג' ו' תְּשַׁרִּי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תשע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יֵאִיר

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

רַבְּנוּ ז"ל סֵפֶר לָנוּ (סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת מַעֲשֵׂה ז' מֵהַזְּכוּב וְהַעֲפָבִישׁ) שְׁקוּדִים שִׁירְדָה נִשְׁמְתוּ לְזֶה הָעוֹלָם, עָשָׂה הַסֵּמ"ךְ מ"ם רַעַשׁ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת אִם הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת תֵּרֵד, אֵין לִי כָּבֵד מֵהַ לַעֲשׂוֹת בְּזֵה הָעוֹלָם, כִּי הוּא יַחֲזִיר אֶת כָּלָם בְּתִשׁוּבָה, וְאָמְרוּ לוֹ הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת מִכְרַחַת לְרֵדָתָהּ, וְאֵתָה צָא וְתִמְצָא לַעֲצֹמְךָ עֲצָה וְכוּ', וַיֵּצֵא וַחֲזוֹר עִם אֵיזָה זָקֵן וְצַחֲקוֹ, וְאָמַר אָנִי כָּבֵד לֹא מִפְּחַד מֵהַנִּשְׁמָה הַזֹּאת כִּי יְכוּלָה לְרֵדָתָהּ וְכוּ' וְכוּ', וְאָמְרוּ עַל זֶה אֲנִישֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שֶׁזֶה הָעֲצָה שֶׁמִּצָּא הַסֵּמ"ךְ מ"ם שֶׁתִּמְיֵד יַעֲשׂוּ צַחֲוֹק וְלַעֲג מַחְסִידֵי בְּרִסְלָב וְכוּ' וְכוּ', וְתַכְּף וּמִיד שְׁעוֹשִׂים צַחֲוֹק וְלַעֲג וְכוּ', עַל יְדֵי זֶה אֲנִישִׁים מִתְרַחֲקִים, וּבִאֲמַת מִי שֶׁמִּכִּיר אֶת חֲסִידֵי בְּרִסְלָב אֵין בִּינֵיהֶם שׁוּם תְּמַהוּנֵי וְשׁוּם מִשְׁגָּע וְשׁוּם אָדָם מִפְּקַפֵּק וְכוּ' וְכוּ', הַכֹּל מִפְּבָרֵק מֵהָאֲצַבַּע כְּדֵי לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת הַצַּדִּיק הָאֲמַת, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב' סִימָן ס"ז) שֶׁהַצַּדִּיק הוּא הַחֵן וְהִיפֵי שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְהַסֵּמ"ךְ מ"ם מַעֲלִים וּמְסַתֵּיר אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם, וְזֶה רוֹאִים בְּחֹוֶשׁ שֶׁתִּמְיֵד נִדְבָקִים כָּל מִינֵי תְּמַהוּנִים וְכוּ', מְסוּמָמִים וְכוּ', מִשְׁגָּעִים וְכוּ', וְקוֹרְאִים אֶת עֲצָמָם חֲסִידֵי בְּרִסְלָב, אֲשֶׁר בִּאֲמַת אֵין לָהֶם שׁוּם שִׁיכּוֹת לְחֲסִידוֹת בְּרִסְלָב, וְהַפֵּל עֲבוּדָת הַסֵּמ"ךְ מ"ם לְהוֹצִיא שֵׁם רַע עַל רַבְּנוּ ז"ל וְעַל אֲנָשָׁיו הַיִּקְרִים.

חֲסִיד בְּרִסְלָב אֲמַתִּי מְכִירִים אוֹתוֹ תַכְּף וּמִיד, יֵשׁ לוֹ יִשׁוּב הַדַּעַת נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד עַל יְדֵי שְׁמֵרְבָה בְּשִׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, וּמְרַגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁזֶה מְכַנֵּס בְּאָדָם יִשׁוּב הַדַּעַת אֲמַתִּי, וְכֵן הוּא תִּמְיֵד שֶׁשׁ וְשִׁמְחָה וְעוֹזֵר לְהַזוּלָתָהּ, וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּחַיִּים לְגַלוּת וּלְפָרְסָם אֶת אֲמַתָּה מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמִתְמַיֵד בְּלִמּוּד תּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה בְּהַתְמַדָּה רַבָּה מְאֹד, וּמִתְנַהֵג עֲצָמוֹ בְּדַרְךְ אֶרֶץ גְּדוּלָה, וְזֶהוּ בְּרִסְלָבֵי חֲסִיד אֲמַתִּי שֶׁתִּמְיֵד שִׁמְחָה

וְתַמִּיד מְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמְתַמִּיד בַּתּוֹרָה וּבַעֲשִׂית חֶסֶד, וְתַכְףּ וּמִיד כְּשֵׁרוּאִים אֶחָד שְׁמִתְפָּרַע וְכוּ', אוֹ עוֹשֶׂה שְׁטוּת וְכוּ', אֵין לוֹ שׁוּם שִׁיכוּת לְאִנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ כָּלֵל, וְלֹא כְּמוֹ שְׁחַדְשִׁים מְקֻרָב בָּאוּ שְׁחוֹשְׁבִים שֶׁהֵם הֵם חֲסִידֵי בְּרִסְלָב, וּבִקְאֻמַּת לֹא מִיָּנִיָּה וְלֹא מְקַצְתִּיהָ, כִּי הֵם שְׁלִיחֵי הַסֵּמ"ךְ מ"ם לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת רַבְּנוּ ז"ל מִן הָעוֹלָם.

יְדוּעַ שְׁפַעַם הֶלֶךְ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע בַּתּוֹךְ יַעֲר, וְתַלְמִידוֹ הֵלְכוּ אַחֲרָיו, וּפְתָאוּם נִעְצָר עַל יַד אֵיזָה אֵילָן וְהִתְחִיל לְבַכּוֹת מְאֹד מְאֹד בְּבִכּוּת עֲצוּמוֹת, וְהִכָּה עִם הָרֹאשׁ שְׁלוֹ בַּתּוֹךְ הָאֵילָן, וּבִכָּה הַרְבֵּה מְאֹד, וְהִתְלַמִּידִים עָמְדוּ מִשְׁתוּמְמִים מֵהַ זֶה וְעַל מֵהַ זֶה וְכוּ', וּכְשֶׁגָּמַר אֶת תְּפִלָּתוֹ וּבִכְיָתוֹ וְכוּ', שָׁאָלוּ אוֹתוֹ תַּלְמִידוֹ רַבִּי מֵהַ זֶה הֵיךָ? עָנָה וְאָמַר לָהֶם הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע שְׁקוֹדֵם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ יִתְרַבּוּ מְפָרְסָמִים שֶׁל שְׁקַר רַע-בְּנִים שְׁיֻלְיָכּוּ שׁוּלָל אֶת הַמוֹן עִם, וְכִמוֹ שֵׁישׁ פֹּה בְּהָאֵילָן הַזֶּה כָּל כָּךְ הַרְבֵּה עָלִים וְכוּ', כָּל כָּךְ הַרְבֵּה מְפָרְסָמִים שֶׁל שְׁקַר יִהְיֶה, וְיִטְעוּ אֶת הַבְּרִיּוֹת לְגַמְרֵי, וּמִזֶּה הוּא מְאֹד מְפַחַד כִּי הֵם יִהְיוּ שְׁלִיחֵי הַסֵּמ"ךְ מ"ם, שְׁאִנְשִׁים יִלְכוּ שׁוּלָל אַחֲרֵיהֶם.

וְלִכֵּן לֹא בַּחֲנָם שֵׁישׁ כָּל כָּךְ הַרְבֵּה הַתְּנַגְדוֹת עַל דְּבַר רַבְּנוּ ז"ל, וּמֵהַ גַּם שֶׁהַסֵּמ"ךְ מ"ם מְדַבֵּיק אֲלֵיהֶם כָּל מִיָּנִי תְּמַהוֹנִים וּמְסַמְמִים וּמְשַׁגְעִים וְכוּ', הַכֹּל כְּדֵי לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת דְּבַר רַבְּנוּ ז"ל שֶׁהִיא גְלוּי אֲלֵקוֹת בְּמַדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה מְאֹד, לְהַרְגִישׁ אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּגְלוּי כְּזֶה עַד שִׁפְתַּח אֶת פִּיו לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלִכֵּן לֹא בַּחֲנָם שְׁנַמְצָאִים פֹּה וְשָׁמָּה מְתַנַּגְדִּים אַרְוּרִים שְׁמַדְבָּרִים כָּל דְּבַר אֲסוּר עַל רַבְּנוּ ז"ל וְעַל אֲנָשָׁיו וְכוּ', וּבְכַפְרֵט הַכֹּלֵב בִּיבְנָאֵל שְׁתַּמִּיד נוֹבַח נְבִיחוֹת, שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים

(יומא פ"ג:) סימן לְכָלֵב שׁוֹטָה פִּיּו פְתוּחַ, שְׁבָכֵל פֶּעַם הוּא מַעֲלָה גְרָה כְּאֵלוּ בִּיבְנָאֵל מַחְתָּנִים בְּגִיל שְׁתִּים עֲשָׂרָה, שְׁזָה צְחוּק מְכַאֵיב שְׁהַפְּלֵב הַזֶּה הוּא שְׁהַמְצִיא אֶת הַשֶּׁקֶר הַזֶּה, וּפְרָסָם אֶת זֶה בְּעוֹלָם, וְהַכֵּל לְהַכְפִּישׁ אֶת הַקְּהֵלָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל חֲסִידֵי בְּרַסְלָב הַנִּמְצָאִים שָׁמָּה, וְאָף פֶּעַם לֹא הָיָה דְבָר כְּזֶה שֶׁחֲתָנוּ בְּגִיל שְׁתִּים עֲשָׂרָה וְכוּ', אֲשֶׁר קוֹרָא אֶת זֶה נְשׁוּאֵי בְּסֵר וְכוּ', לֹא מִיָּנִיָּה וְלֹא מְקַצְתִּיָּה, הַכֵּל שֶׁקֶר וְכֶזֶב, וַיְכוּלִים לְבוֹא וּלְבַקֵּר אֶת הַקְּהֵלָה וְלִרְאוֹת אִם יֵשׁ דְּבָר כְּזֶה וְכוּ', וַתְּהִלָּה לְאֵל יֵשׁ לְחֲסִידֵי בְּרַסְלָב קְהֵלָה נִפְלְאָה מְאֹד מְאֹד, קְהֵלָה פְתוּחָה שְׁפָל אֶחָד יְכוּל לְבוֹא וְלִרְאוֹת וּלְהַזְדַּהוֹת עִם הַקְּהֵלָה, כִּי הַקְּהֵלָה הִיא שְׁקוּפָה לְכָל וְכוּ', וַיְכוּלִים לְבוֹא מְתֵי שָׂרָק רוֹצִים וּלְבַדֵּק מַעֲשֵׂי הַקְּהֵלָה וְכוּ', כִּי הַקְּהֵלָה הַקְּדוּשָׁה בִּיבְנָאֵל הִיא קְהֵלָה הַכִּי פְתוּחָה שֵׁישׁ בְּעוֹלָם, רַק הַכָּלֵב הַזֶּה שֶׁנּוֹבַח תָּמִיד הוּא אֲשֶׁר מַעֲלָה עֶשֶׂן וְכוּ', שִׁישְׁרָף בְּעֵינָיִם וְכוּ', כְּדִי שְׁלֹא יִרְאוּ אֶת הַגְּנֻבוֹת וְהַגְּזִילוֹת שֶׁהוּא גּוֹנֵב וְגוֹזֵל וּמַעֲבִיר אֶל הָעַמּוּתוֹת הַשִּׁיקְרִיּוֹת שְׁלוֹ וְכוּ', וְכֵן מַעֲבִיר דִּירוֹת מַגְלֵמוּדִים וְגַלְמוּדוֹת עַל שֵׁם הָעַמּוּתוֹת הַשִּׁיקְרִיּוֹת שְׁלוֹ וְכוּ', וְכֵן צוֹבֵר כְּסָפִים בְּמַרְמָה עַל עַמּוּתוֹת הַמְּלָאִים רַמְאוֹת וְכוּ', וְהַלּוּאֵי וְהַלּוּאֵי שֶׁהִיוּ בָּאִים לַעֲשׂוֹת בְּדִיקַת עוֹמֵק וְהִיוּ מוֹצְאִים אֶת הַגְּנֵב מִסְפָּר אֶחָד בְּכָל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן לֹא בְּחֻנָּם שְׁהַכָּלֵב הַזֶּה תָּמִיד נוֹבַח, כִּי הוּא מִתְּפוֹצֵץ מִקְּנָאָה שְׂרוּאָה אֵיךְ הַקְּהֵלָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל חֲסִידֵי בְּרַסְלָב גּוֹדֵלֶת וּמִתְרַחֶכֶת בְּצוּרָה כְּזוֹ שֶׁשְׁשׁוּט אֵינן קְהֵלָה כְּמוֹהוּ בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאֵיךְ שֶׁהֵם חַיִּים בִּיחָד עִם תּוֹשְׁבֵי הַמְּקוֹם בְּאַהֲבָה גְּדוּלָּה מְאֹד, וְלֹא מִפְּרִיעִים לְאָף אֶחָד בְּכַחֲנִית "חַיָּה וְתֵן לַחֲיּוֹת", וְלֹא כְּמוֹ שֶׁהוּא מִסִּית תָּמִיד נִגְדָם שְׁעוֹד יִסְגְּרוּ כְּבִישִׁים וְכוּ' וְכוּ', אֲדַרְבָּה כּוֹלָם מְזַמְנִים לְבוֹא וְלִרְאוֹת מְקֻרֹב אֶת הַנְּהַגְתַּת הַקְּהֵלָה הַקְּדוּשָׁה הַפְּתוּחָה וְהַשְּׁקוּפָה לְכָל וְלִרְאוֹת אִם בְּאַמֶּת יֵשׁ דְּבָרִים

כָּאֵלּוּ מֵה שֶׁהַכֶּלֶב הַזֶּה תָּמִיד כּוֹתֵב תְּגוּבוֹת מְתֵי שְׁמִכְפִּישִׁים אֶת חֲסִידֵי בְּרִסְלָב וְכו', יְבוֹא הַיּוֹם שְׂיִבְדְּקוּ טוֹב טוֹב אֶת הַגְּנֻבוֹת וְהַשְׁחִיתוֹת שְׁלוֹ, וְאִזּוּ יִתְגַּלֶּה מִי בְּאֵמֶת שְׂיִף לְכַת הַגְּנָבִים וְכו' וְכו', עִם כָּל זֹאת אֲנִי מְכַרְח לְהַגִּיד לָךְ שֶׁלֹּא צָרִיכִים לְהַתְּפַעֵל מִמֶּנּוּ כָּלֵל, וְיִדוּעַ פְּתָגָם עִמָּמִי "הַכֶּלְבִּים נוֹבְחִים וְהַשִּׁירָה עוֹבְרֶת".

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר שְׂיִתְגַּלֶּה הַיְפִי וְהַחֲזַן שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, וְתִלְמִידָיו הַיְקָרִים חֲסִידֵי בְּרִסְלָב, וְאִיזָה קְדוֹשׁ הַשֵּׁם הָיָה עֲכָשׁוּ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוּמָן, שְׁבָאוּ לְמַעֲלָה מִחֲמָשִׁים אֶלְף אֲנָשִׁים מְכַל גּוֹנֵי הַקִּשָּׁת וְכו', וּמְכַל הָעֵדוּת וְכו', וְהָיוּ מְאַחֲדִים בְּיַחַד בְּאַחֲדוֹת אֶחָד שֶׁלֹּא רוֹאִים דְּבַר כְּזֶה אֶלֶּא בְּזִמְנֵי הַגְּאוּלָּה בְּשַׁעַת שְׂיִבְנָה בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ וְכֻלָּם יִתְקַבְּצוּ יַחַד בְּאַחֲדוֹת אֶחָד, וְיִדְבְּקוּ עִצְמָם בְּאֵל אֶחָד, כִּךָּ הָיָה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוּמָן, יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁכַלֵּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יִטְעֲמוּ אֶת טַעַם רַבְּנוּ ז"ל, וְיֵאִיר עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ הַכְּבוֹד בְּעִצְמוֹ.

הַמְּאַחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## כ.א.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ג' ו' תְּשׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תְּחִיָּה

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

נוֹהֲגִים בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים לְהִתְלַבֵּשׁ בְּבִגְדֵים לְבָנִים, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (יְלָקוּט בְּלָק רִמּוֹ תּשׁע"א) יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הֵן הוֹלְכִין יַחְפִּים וְלוֹבְשִׁים לְבָנִים שֶׁהוּא מְלַבֵּין כָּל עוֹוֹנוֹתֵיהֶן; וּמִזֶּה נוֹהֲגִים

כָּלֵל יִשְׂרָאֵל לְלֶכֶת בְּכַגְדִּים לְבָנִים בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, וְכֵן הַנָּשִׁים נִהְגוּת לְלֶכֶת עִם מַטְפַּחַת לְבָנָה, וְכֵן חִלְצָה לְבָנָה, וְכֵן סִנֵּר לְבָנָה.

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר שְׁנֹזֶכָה לְקַבֵּל אֶת יוֹם הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תָּנָא דְבֵי אֱלִיהוּ רַבָּה פְּרַק א') עַל הַפְּסוּק (יִשְׁעִיָּה ס"ה) "יָמִים יִצְרוּ וְלֹא אֶחָד בָּהֶם", זֶה יוֹם הַכַּפּוּרִים לְיִשְׂרָאֵל, לְפִי שֶׁהִיְתָה שְׁמִחָה גְדוֹלָה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנַתְנוּ בְּאַהֲבָה רַבָּה לְיִשְׂרָאֵל, מְשָׁלוּ מְשָׁל לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה, לְמֶלֶךְ בְּשֶׁר וְדָם שֶׁהָיוּ עֲבָדָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ מוֹצִיאִין אֶת הַזְּבָלִים וּמְשָׁלִיכִין אוֹתוֹ כְּנֶגֶד פֶּתַח בֵּית הַמֶּלֶךְ, וּכְשֶׁהַמֶּלֶךְ יוֹצֵא וְרוֹאֵה אֶת הַזְּבָלִים הוּא שְׂמַח שְׁמִחַ שְׁמִחָה גְדוֹלָה, לְכַךְ נִדְמָה יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁנַתְנוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַהֲבָה רַבָּה וּבְשְׂמִיחָה, וְלֹא זֶה בְּלִבְד אֶלָּא בְּשִׁעָה שֶׁהוּא מוֹחֵל לְעוֹנוֹתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אֵין מִתְעַצֵּב בְּלִבְכוּ אֶלָּא שְׂמַח שְׁמִחַ שְׁמִחָה גְדוֹלָה; וְאָמְרוּ (בְּרַאשֵׁית רַבָּה פְּרָשָׁה ס"ה סִימָן ט"ו) עָשׂוּ הָרָשָׁע מִתְלַכְלֵךְ בְּעוֹנוֹת כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה וְאֵין לוֹ בְּמָה יִכְפֹּר, אֶבֶל יַעֲקֹב מִתְלַכְלֵךְ בְּעוֹנוֹת כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה וּבֹא יוֹם הַכַּפּוּרִים וַיֵּשׁ לוֹ בְּמָה יִכְפֹּר, שְׁנֵאָמַר (וַיִּקְרָא ט"ז ל') "כִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנֵי הוֹי"ה תְּטַהֲרוּ".

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר שְׁנֹזֶכָה לְקַבֵּל אֶת יוֹם הַכַּפּוּרִים בְּשְׂמִיחָה עֲצוּמָה, שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַפֵּר עַל כָּל עוֹנוֹתֵינוּ, וַיַּחֲתֵם לָנוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוֹקָה.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## כב.

בעזרת השם יתברך, יום ג' ו' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קי"ב) אם אתה מאמין שיכולים לקלקל תאמין שיכולים לתקן, ואמר (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ע"ח) אין שום יאוש בעולם כלל, אסור להתיאש בשום פנים ואפן, יהיה איך שיהיה ויהיה מה שיהיה, ולכן עליך להתחזק ביתר שאת ביתר עוז ולחזור בתשובה שלמה, כי אין לך דבר העומד בפני התשובה, ורבנו ז"ל אמר (שיחות הר"ן סימן ע"א) על מה שכתוב בזהר הקדוש (וישב קפ"ח. וכן ויחי רי"ט): שעל פגם הברית, בפרט מאן דאושיד זרעא בריקניא חס ושלום, [הוצאת זרע לבטלה] אין מועיל תשובה. אמר על זה רבנו ז"ל שאין הדבר כן, רק על הכל מועיל תשובה, ואמר שבזה המאמר זהר אין שום אדם מבין הפשט רק הוא לבד. והכלל שבאמת מועיל תשובה בודאי על חטא זה, אפילו אם הרבה לפשע חס ושלום בזה, וכבר מובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מ"ט) שעקר התשובה הוא לבל יעשה עוד מכאן ולהבא. והוא מרחק לעבור באלו המקומות והענינים שהיה בהם בתחלה ולהתנסות שם וכו', וכשמרחם על עצמו עכשו ואינו עושה עוד מה שעשה מקדם ומשבר תאותו, זהו עקר התשובה וכו', עין שם.

ודע לך שהחטא הזה בא לאדם רק מחמת עצבות ומרירות ודכאון שמתלבש עליו, ולכן אתה צריך לעשות כל מה שביכולתך



קוֹדֵם לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, כִּי בְּפְרוּשׁ גְּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן קס"ט) שְׁמִי שֶׁתְּמִיד שִׂמְחָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁמַר אוֹתוֹ מִפְּגָם הַבְּרִית, וְלָכֵן חֶזֶק וְאַמֶּץ מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְעַקֵּר הַשִּׁמְחָה הוּא שִׁמְחַת הַמְצוּוֹת, וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת שִׁמְחָה סִימָן א') כְּשֶׁאֲדָם עוֹשֶׂה מְצוּהַ בְּשִׁמְחָה זֶה סִימָן שֶׁלָּבוּ שְׁלֵם עִם אֱלֹקָיו, וְצָרִיכִים הִרְבֵּה לִבְקֹשׁ אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַל שִׁמְחָה, כִּי שִׁמְחָה הִיא אוֹר כָּל כֶּף גְּדוּלָה שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְקַבְּלָהּ אֲלֵא עַל יְדֵי רַבּוּי תְּפִלָּה, לִבְקֹשׁ וּלְהַתְחַנֵּן מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם חוּס וְחַמוּל עָלַי וְזַכְּנִי לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, וְאַזְכֶּה לְרַקֵּד מְרַב שִׁמְחָה, שֶׁהַשִּׁמְחָה יַעֲבוֹר דְּרָךְ רַמ"ח אַבְרֵי וּשְׁס"ה גִּידֵי, וְאַזְכֶּה לְהַרְגִּישׁ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתָי יִתְבָּרַךְ, שֶׁאֲתָה נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדָךְ נִמְצָא, וְרַק בְּשִׁבְלִי זֶה נִבְרָאתִי וְיִרְדֶּה נִשְׁמָתִי אֶל הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחַוְמָרִי הַזֶּה, הַכֹּל כְּדֵי שְׂאֲזַכֶּה לְהַכִּיר אוֹתָךְ מִכָּל פֶּרֶט מִפְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, אֲבָל אֲתָה יוֹדֵעַ שֶׁפְּגַמְתִּי בְּמַחֲשֶׁבֶה דְּבוּר וּבְמַעֲשֶׂה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ עָלַי עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ עָלַי כָּל הַצָּרוֹת וְהַדִּינִים וְהָעֲנִיּוֹת וְהַדְּחָקוֹת, וְלָכֵן אָבִי שֶׁבְּשָׂמִים חוּס וְחַמוּל עָלַי שְׂאֲזַכֶּה לְנַתֵּק אֶת עֲצָמִי מִגִּשְׁמִיּוֹתִי, וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת רַק בְּשִׁמְחָה, וְאַשְׂמַח אֶת עֲצָמִי, וְכֵן אֲזַכֶּה לְשִׂמְחָה אֶת אַחֲרִים, אֲשֶׁר אֵין עוֹד מְצוּהַ יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזוֹ מְלַחֲזֵק שְׁבוּרֵי לֵב, וְתֵן בְּלִבִּי שִׁמְחָה שְׂאוּכַל לְשִׂמּוּחַ בְּעֲצָמֵי עִם נִקְוֹדַת יְהוּדוּתִי, וְכֵן אוּכַל לְשִׂמְחָה אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל כָּל יְמֵי חַיֵּי, עַד הַיּוֹם שְׂאֲצַטְרֵךְ לַעֲזוֹב אֶת זֶה הָעוֹלָם, וְגַם אִז אֲזַכֶּה לְהַפְּלִל לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאַחֲזֹר אֶל שׁוּרְשֵׁי הַנְּצָחִי אֲמֵן סְלֵה. כֶּף תִּתְפַּלֵּל כָּל יוֹם וְזֶה יוֹעִיל לָךְ מְאֹד.

בְּעֲנֵן מְצִיאַת הַזּוּג אָסוּר לְהִיּוֹת בְּרֵרֵן, אֲלֵא תִכְף וּמִיד שִׁיִּצְעוּ לָךְ בַּת זּוּג, תִּתְחַתֵּן לְשֵׁם שְׂמִים כְּדֵי לְהַנְּצִל מִעוֹנוֹת חַמּוּרִים כְּאֵלוֹ,

וּרְבֵנוּ ז"ל הִקְפִיד מְאֹד מְאֹד לְהִתְחַתֵּן מִה שְׁיִוְתֵר בְּגִיל צָעִיר, וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁמִתְחַתֵּן בְּגִיל שְׁבַע עֶשְׂרֵה, כִּי חֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים אָמְרוּ (אֲבוֹת פָּרָק ה') בֶּן שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְחֻפָּה; וּנְפֹסֵק לְהִלְכָה (שְׁלַחַן עֲרוּף אָבֵן הָעֶזֶר סִימָן א' סְעִיף ג') מְצוּהָ עַל כָּל אָדָם שִׁישָׂא אִשָּׁה בֶּן שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה; וְכִתְבוּ הַפּוֹסְקִים שֶׁהַכּוֹנֵה הוּא בְּתַחֲלַת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, הֵינּוּ כִּיּוֹן שְׁמַגִּיעַ גִּיל שְׁבַע עֶשְׂרֵה וַיּוֹם אֶחָד, הוּא נִכְנָס כְּכַר בְּשְׁנַת הַשְּׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, אִזְּ הוּא צָרִיף לְהִתְחַתֵּן, וְכֵן הוּא הַחֹק הַקָּיִם בְּהִרְבֵּה מְדִינּוֹת.

וְכָתוּב בְּשְׁלַחַן עֲרוּף (שֵׁם סְעִיף א') חֵיב כָּל אָדָם לְשָׂא אִשָּׁה כְּדִי לְפָרוֹת וְלְרַבּוֹת וְכָל מִי שֶׁאֵינּוּ עוֹסֵק בְּפָרִיָּה וּרְבִיָּה כְּאֵלוֹ שׁוֹפֵף דְּמַיִם וּמְמַעֵט אֶת הַדְּמוּת וְגוֹרֵם לְשִׁכְיָנָה שְׁתַּסְתַּלֵּק מִיִּשְׂרָאֵל, הִגָּה: וְכָל מִי שֶׁאֵינּוּ לוֹ אִשָּׁה שְׂרוּי בְּלֹא בְּרָכָה בְּלֹא תוֹרָה וְכוּ וְלֹא נִקְרָא אָדָם וְכִיּוֹן שֶׁנִּשְׂאָ אִשָּׁה עֲוֹנוֹתָיו מְפַקְפְּקִים שְׁנֵאמַר (מְשָׁלִי י"ח כ"ב) "מִצָּא אִשָּׁה מְצָא טוֹב וַיִּפֶּק רְצוֹן מִהוֹי"ה"; וְתַכְלִית הַחֲתֻנָּה לְפָרוֹת וְלְרַבּוֹת וְלִהְשֵׁמֶר מִחֻטָּאִים, וַיְהִיָּה מַחוּ נְקִי לְלִמַּד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמֵאמְרָם ז"ל (יּוֹמָא עֵב:) עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים יט) "יִרְאֵת הוֹי"ה טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעֵד" אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, זֶה הַלּוֹמֵד תּוֹרָה בְּטְהוֹרָה מֵאֵי הִיא? נוֹשָׂא אִשָּׁה וְאַחֵר כֶּךָ לּוֹמֵד תּוֹרָה.

וְחֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים אָמְרוּ (קְדוּשִׁין כ"ט): מְשַׁתַּבַּח לִיָּה רַב חֲסֵדָא לְרַב הוֹנָא בְּדָרְבַּי הַמְּנוּנָא דְאָדָם גְּדוֹל הוּא אָמַר לִיָּה כְּשִׁיבָא לִידֵךְ הִבִּיאָהוּ לִידֵי כִּי אָתָּא חֲזִינָהּ דְלֹא פְרִיס סוּדְרָא אָמַר לִיָּה מֵאֵי טַעְמָא לֹא פְרִיסֵת סוּדְרָא אָמַר לִיָּה דְלֹא נְסִיבְנָא אֶהְדְרִינָהוּ לְאַפִּיָּה מִינָהּ אָמַר לִיָּה חֲזִי דְלֹא חֲזִית לְהוּ לְאַפִּי עַד דְנִסְבַּת רַב הוֹנָא לְטַעְמָיָה דְאָמַר בֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלֹא נִשָּׂא אִשָּׁה כָּל יָמָיו בְּעַבְרָה, בְּעַבְרָה סְלִקָּא דְעַתָּה אֲלֵא אֵימָא כָּל יָמָיו בְּהִרְהוֹר עֲבָרָה אָמַר רַבָּא וְכֵן תִּנָּא דְבִי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל עַד כ' שָׁנָה יוֹשֵׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא וּמְצַפֵּה לְאָדָם מִתִּי יִשָּׂא

אֲשֶׁה כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ כ' וְלֹא נִשְׂא אֹמֵר תּפֹּחַ עֲצֻמוֹתָיו; וְלִכֵּן כָּל בְּחֹר  
רוּק שְׂרוּצָה לְהַנְצִל מִחֻטָּא הַמְּגַנָּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה שֶׁיַּעֲשֶׂה  
כָּל מָה שְׂבִיכוֹלְתוֹ לְהִתְחַתֵּן, וְאֵף שְׂמוּכָא (תְּקוּנַי זֶהר תְּקוּן י"ד) שֶׁעַל יְדֵי  
שְׂפּוּגָמִים בְּבְרִית קֶשֶׁה מְאֹד לְמִצּוֹא אֶת זְוֹגוֹ, וְכֵן אָמַר רַבְּנּוּ ז"ל  
(לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב' סִימָן פ"ז) שֶׁעַל יְדֵי פְּגָם הַבְּרִית מְאֹד מְאֹד קֶשֶׁה  
לְמִצּוֹא אֶת זְוֹגוֹ, וְאִפִּילוּ כְּשִׂמוּצָאִים אוֹתָהּ כָּבֵד, הִיא תָּמִיד מִתְּנַגֶּדֶת  
אֵלָיו וְכוּ', עִם כָּל זֹאת אִם אָדָם חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה אֲזִי הִיא מִתְּהַפֶּכֶת  
לְהִיּוֹת כְּרֻצוֹנוֹ, וְהֵם חַיִּים בִּיחָד בְּאַהֲבָה אַחֲוָה וְרַעוּת, וְלִכֵּן רָאָה לוֹמֵר  
אֶת הַתְּפִלָּה הַזֹּאת בְּכָל יוֹם, וְתִרְאֶה שֶׁזֶה יוֹעִיל לָךְ מְאֹד מְאֹד לְמִצּוֹא  
אֶת בֵּת זְוֹגְךָ מִהֵרָה.

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם חוֹס וְחַמוּל עָלַי וְזַכְּנֵי לְמִצּוֹא אֶת בֵּת זְוֹגִי,  
וְאִתָּהּ בְּעֶצְמָךְ יוֹדֵעַ שְׂאֲנִי מוֹכֵן כָּבֵד לְהִתְחַתֵּן כְּדֵי לְהַנְצִל מִעֲבֻרוֹת  
חַמּוּרוֹת, אֵף מִפְּנֵי מַעֲשֵׂי הַמְּגַנָּים וְהַרְעִים שֶׁעָשִׂיתִי עַד עַכְשָׁיו, נִתְקַע  
מִצִּיאַת זְוֹגִי, וְאֲנִי נִמְצָא בְּצַעַר גָּדוֹל מְאֹד, כִּי אִתָּה גְּלִית עַל יְדֵי  
חֻכְמִינוּ הַקְּדוּשִׁים כָּל הַשְּׂרוּי בְּלֹא אֲשֶׁה שְׂרוּי בְּלֹא שְׂמֻחָה, וּבְלֹא  
תוֹרָה, וּבְלֹא חוּמָה, וּבְלֹא שְׂמִירָה, וְלִכֵּן הִנְנִי מִתְּחַרֵּט עַל כָּל עוֹנוֹתַי  
שֶׁעָשִׂיתִי עַד עַכְשָׁיו, וְאֲנִי מְקַבֵּל עַל עֲצָמִי לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה,  
וְגִלִּית לָנוּ עַל יְדֵי הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי (תְּקוּנַי זֶהר תְּקוּן  
י"ד) עִם כָּל דָּא דְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, חֹזֵר וְיִהְיֶיבְנָא לִיהַּ בֵּת זְוֹגִיהַּ, וְהִנְנִי שֶׁב  
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְלִכֵּן תְּזַמֵּן לִי אֶת בֵּת זְוֹגִי, וְאִזְכֶּה לְהִקָּים בֵּית גְּאֻמָּן  
בְּיִשְׂרָאֵל, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סְלַה.

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתִפְלָתִי  
שְׂאֲנִי מִבְּקָשׁ וּמִתְּפִלָּל בְּעַדְךָ שִׁיְהִיָּה לָךְ הַצְּלָחָה מְרַבָּה וּבְכָל אֲשֶׁר  
תִּפְּנֶה תִשְׁכִּיל וְתִצְלִיחַ.

המאחל לך חתימה טובה

## כג.

בעזרת השם יתברך, יום ג' ו' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום וברכה אל ... נרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך.

המסר העקרי שאתה צריך לקבל מזה שהיית אצל רבנו ז"ל על ראש השנה, להיות בשמחה כל השנה, ותמסר את נפשך להיות בשמחה עצומה, ואל תחשב שזה קל לבוא לשמחה, כי זה הדבר הכי קשה לאדם, כי מרב התלאות והבלבולים והירידות והנפילות שאדם עובר בגשמיות וברוחניות, הוא נמשך תמיד אחר העצבות והעצלות, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפ"ט) צריך להזהר מאד מעצבות ועצלות, כי עקר נשיכת הנחש הוא עצבות ועצלות בבחינת (ישעיה ס"ה) "ונחש עפר לחמו", עפר היא בחינת עצבות ועצלות שהם באים מיסוד העפר; ולכן המסר העקרי שאתה צריך להיות שמח כל השנה, כי רבנו ז"ל אמר (חיי מוהר"ן סימן ת"ג) מי שזוכה להיות אצלו על ראש השנה ראוי לו לשמוח מאד מאד, כמו שכתוב (נחמיה ח') "אכלו מעדנים ושתו ממתקים כי חדות הוי"ה הוא מעזכם" וזה נאמר על ראש השנה; ואמר (חיי מוהר"ן סימן ת"ה) הראש השנה שלי הוא חדוש גדול, והשם יתברך יודע שאין הדבר הזה בירושה מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה, לא מבעיא אתם כלכם, בודאי תלויין בראש השנה שלי, אלא אפילו כל העולם כלו תלוי בראש השנה שלי; ואמר רבנו ז"ל לענין ראש השנה שלו (חיי מוהר"ן סימן ת"ו) שיכולין

אִז אַנְשִׁים לְקַבֵּל תְּקוּנִים מֵה שְׁבֻכֵּל הַשָּׁנָה לֹא הָיָה בְּאִפְשָׁר שְׁיִהְיֶה לָהֶם תְּקוּן בְּשׁוּם אִפֶּן, אַף עַל פִּי כֵן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יְכוּלִין אֲפִילוּ הֵם לְקַבֵּל תְּקוּן. אַף עַל פִּי שְׁבֻכֵּל הַשָּׁנָה אֲפִילוּ הוּא בְּעֵצְמוֹ ז"ל לֹא הָיָה יְכוּל לְתַקְנֵם, אָבֵל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה גַּם הֵם יְכוּלִים לְקַבֵּל תְּקוּנִים. כִּי אָמַר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה עֲנִינִים וְתְּקוּנִים מֵה שְׁבֻכֵּל הַשָּׁנָה גַּם הוּא אֵינוֹ יְכוּל לַעֲשׂוֹת; וְלָכֵן רָאוּי לָךְ לְשִׁמּוּחַ מְאֹד מְאֹד כָּל הַשָּׁנָה, וְהַשְׂמֵחָה יִפְתַּח לָךְ אֶת הַלֵּב וְתִתְחַיֵּל לְחַשֵּׁב אַחֲרַת לְגַמְרֵי עַל הַחַיִּים, כִּי בְּפִרוּשׁ גְּלַה לְנוּ רַבְנּוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סִימָן י') מֵה שֶׁהָעוֹלָם רְחוּקִים מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרֵךְ וְאֵינֶם מִתְקַרְבִּים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ? הוּא רַק מִחֲמַת שְׂאִין לָהֶם יֵשׁוּב הַדַּעַת, וְאֵינֶם מִיִּשְׁבִּין עֲצָמָן, וְהַעֲקָר לְהַשְׁתַּדֵּל לֵישֵׁב עֲצָמוֹ הַיֵּטֵב, מֵה הַתְּכַלִּית מְכַל הַתְּאוּוֹת וּמְכַל עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, הֵן תְּאוּוֹת הַנִּכְנָסוֹת לְגוֹף, הֵן תְּאוּוֹת שְׁחוּץ לְגוֹף, כְּגוֹן כְּבוֹד, וְאִז בּוֹדָאֵי יֵשׁוּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

אִךְ דַּע, שְׁעַל יְדֵי מְרָה שְׁחוּרָה אֵי אֲפֹשֶׁר לְהִנְהִיג אֶת הַמַּח כְּרִצּוֹנוֹ, וְעַל כֵּן קָשָׁה לוֹ לֵישֵׁב דַּעַתּוֹ. רַק עַל יְדֵי הַשְׂמֵחָה יוּכַל לְהִנְהִיג הַמַּח כְּרִצּוֹנוֹ, וְיוּכַל לֵישֵׁב דַּעַתּוֹ, כִּי שְׂמֵחָה הוּא עוֹלָם הַחֲרוּת, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה נ"ה) "כִּי בְשִׂמְחָה תִּצְאוּ", שְׁעַל יְדֵי שְׂמֵחָה נַעֲשִׂין בֵּן חוּרִין וְיוֹצְאִין מִן הַגְּלוּת. וְעַל כֵּן כְּשִׂמְקָשֶׁר שְׂמֵחָה אֶל הַמַּח, אִזִּי מַחוּ וְדַעַתּוֹ בֵּן חוּרִין מִמֶּשׁ, וְאֵינוֹ בְּכַחֲנִית גְּלוּת, וְאִזִּי יוּכַל לְהִנְהִיג אֶת מַחוּ כְּרִצּוֹנוֹ וּלְיִשֵּׁב דַּעַתּוֹ, מֵאַחַר שְׂמֵחָה בְּחוּרָת וְאֵינוֹ בְּגְלוּת. כִּי עַל יְדֵי גְלוּת אֵין הַדַּעַת מִיִּשֵׁב כָּלֵל וְכוּ', וְלָבוֹא לְשִׂמְחָה הוּא עַל יְדֵי מֵה שְׂמוֹצָא בְּעֵצְמוֹ אִיזָה נְקוּדָה טוֹבָה, כִּי אִיךְ שָׂרַק יִהְיֶה, יֵשׁ אֲצֵל כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל נְקוּדוֹת טוֹבוֹת מְנְקוּדַת יְהוּדוּתּוֹ, כְּמֵאמָרָם ז"ל (בְּרִכּוֹת נ"ז.) עַל הַפְּסוּק (שִׁיר הַשִּׁירִים ד') "כְּפִלַח הָרִמּוֹן רִקְתָּךְ" מֵאֵי רִקְתָּךְ, אֲפִילוּ רִיקְנִין שְׂבָךְ מְלֵאִים

מצות פרמון, ועל כל פנים יש לכל בר ישראל לשמוח במה שזכה להיות מזרע ישראל, ושלא עשני גוי כגויי הארצות, כי השמחה הזו עולה על כל השמחות, ועל ידי שמחה מתרחב מחו ודעתו וכבר יש לו ישוב הדעת אחרת לגמרי.

ולכן תעשה כל מה שביכולתך להיות בשמחה, אשר אין למעלה מזה, ומוהר"ת ז"ל הבטיח לאחד מתלמידיו אם תהיה תמיד שמח, לא תראה פני גיהנום, ויכולים להבין את זה בפשיטות, כי רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קי"ט) אין עולם הזה, יש או גיהנום או גן עדן, ולכן כשאדם מסתובב בזה העולם ממרמר מדכא וכו', אזי הוא טועם את טעם גיהנום בזה העולם רחמנא לישזבן, כי אין עוד קללה יותר מזו שאדם מסתובב ממרמר ומדכא ועצוב ומיואש וכו', וזה בעצמו הגיהנום שאדם מסתובב בעצבות ובדכאון, ולא מוצא את מקומו וכו', ולכן תעשה כל מה שביכולתך רק להיות בשמחה, ואל תדחה את השמחה ליום מחרת, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (תנחומא שמיני) לפי שאין השמחה ממתנת לאדם לא כל מי ששמח היום שמח למחר ולא כל מי שמצר היום מצר למחר; ולכן תהיה היום בשמחה, ותגאל את עצמך מהגיהנם שאתה נמצא בה וכו'.

תעשה כל מה שביכולתך להניח בכל יום תפלין, זה לוקח לך כמה דקות שאתה מניח תפלין, ותקרא בהם שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, והמצוה הזו תגן עליך על כל היום, וימשיך עליך אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו, ובאמת עלי לומר לך אשר אי אפשר להסביר לכן אדם מעלת מצות תפלין, ומעלת האדם שמניח תפלין, ואמרו חכמינו הקדושים (מנחות מ"ד). כל המניח תפלין

מֵאֲרִיךְ יָמִים, וְאָמְרוּ (פְּסִיקְתָּא זוֹטְרָתָא שְׁמוֹת) כָּל הַמְּנִיחַ תְּפִלִּין כְּאֵלוֹ  
קָרָא בַתּוֹרָה, וְאָמְרוּ (יִלְקוּט שְׁמוֹת רַמְזוֹ רַכ"ב) אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל לְפָנַי  
הַמָּקוֹם אָנּוּ רוֹצִים לִיגַע בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה אַבְּל אֵין לָנוּ פְּנָאִי,  
אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קִיְמוּ מִצְוֹת תְּפִלִּין וּמַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם  
כְּאֵלוֹ אַתֶּם יִגְעִים יוֹמָם וְלַיְלָה; וְאִם הִיָּה אָדָם יוֹדֵעַ מַעֲלַת הַזּוֹכָה  
לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין שֶׁל יָד וּתְפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ, הִיָּה נִזְהָר בְּזֶה מְאֹד מְאֹד,  
וְהַמִּצְוָה הַזֹּאת מִמְּשַׁכֵּת לְאָדָם חַיִּים וְדַבְּקוֹת בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,  
וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְנַחֹת מ"ג): כָּל שֵׁישׁ לוֹ תְּפִלִּין בְּרֵאשׁוֹ  
וּתְפִלִּין בְּזֵרוֹעוֹ, הַכֹּל בַּחֲזוּק שֶׁלֹּא יַחֲטָא; כִּי כְּשֶׁאָדָם שָׁשׁ וְשִׂמַּח  
עִם מִצְוֹת תְּפִלִּין שֶׁהַנִּיחַ הַיּוֹם, הַשְּׂמִיחָה שֶׁל הַמִּצְוָה לֹא יִתֵּן לוֹ  
לְחַטָּא, וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁנִּזְהָר מְאֹד מְאֹד בְּמִצְוֹת תְּפִלִּין.

הַלּוֹאֵי שֶׁתִּקְבֹּל אֶת הַמָּסַר הַזֶּה, וְתִכְנִיס אֶת זֶה בַּתּוֹךְ לְבָבְךָ,  
וְאִזּוּ יִהְיֶה לְךָ שְׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, שְׁנָה שֶׁל אֲשֶׁר וְהַצְלָחָה, כִּי כָּךְ  
אָמַר רַבְּנּוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת שְׂמִיחָה חֶלֶק ב' סִימָן א') מִי שֶׁהוּא שִׂמַּח  
תְּמִיד עַל יְדֵי זֶה הוּא מַצְלִיחַ.

הַמֵּאחֵל לְךָ חַתִּימָה טוֹבָה

## כד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ג' ו' תְּשֵׁרֵי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תַּשְׁע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוֹ יְאִיר

לְנִכוּן קַבְלַתִּי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

מוֹבָא בְּמַגְלַת סְתָרִים (זֶה סֵפֶר שְׂרָשֵׁם מוֹהֲרַנ"ת ז"ל מֵה שֶׁשָּׁמַע  
מִרַבְּנּוּ ז"ל אֶת כָּל הַשְּׂתַלְשְׁלוֹת שֶׁל הַגְּאוּלָּה, וְרָשָׁם בְּרֵאשֵׁי תְּבוֹת וּבְסוּפֵי

תבות וכו'), שִׁיְהִיָּה זְמַן שְׁיָבוֹאוּ כָּל כֶּף הַרְבֵּה אַנְשִׁים אֶל צִיּוּנו הַקְּדוֹשׁ בְּעִיר אוֹמֵן בְּעָרְב רֹאשׁ הַשָּׁנָה, עַד שְׁיִצְטָרְכוּ לְהֵשִׁים שָׁם שׁוֹטְרִים וְלַעֲשׂוֹת סֹדֵר כְּדִי שְׁכָל אֶחָד יוּכַל לַעֲבוֹר אֶפִּילוּ כִּמְה דַקּוֹת לִפְנֵי הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ שְׁלוֹ.

וּתְהִלָּה לְאֵל אֲנַחְנוּ עֲדִים שְׁדָבָר אֶחָד מְדַבְּרֵי הַקְּדוֹשִׁים לֹא הֵלֵךְ לְרִיק, אֲלֹא נִתְקִים בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת.

בְּשָׁנַת תשל"ח הִדְפַּסְתִּי סֵפֶר נִפְלֵא מְאֹד "פְּעֻלַת הַצַּדִּיק", וְהוּא תוֹלְדוֹת יְמֵי חַיָּו הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל רַבְּנֵנוּ ז"ל מֵעַת שְׁנוּלָד עַד עַת שְׁעָלָה בְּסַעְרָה בְּשָׁמַיִם וְכוּ', וְהִקְטַע הָאֲחֵרוֹן אֲנִי מְסַפֵּר אֵיךְ שְׁזָכִיתִי לְהִיּוֹת בְּעָרְב רֹאשׁ הַשָּׁנָה עִם מַנְיָן מְאֻנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ עַל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, וְאָמַרְנוּ אֶת הַתְּקוּן הַכִּלְלִי, וְהִתְחַלְנוּ לֹמַר סְלִיחוֹת שֶׁל זְכוֹר בְּרִית וְכוּ', עַד שֶׁבָּאוּ הַמְּשֻׁטָּרָה וְעֲצָרוּ אוֹתָנוּ, וְהִינוּ בְּבֵית סֵהַר בְּמִשְׁךְ שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה שָׁעוֹת, וְאַחַר כֵּךְ הִחֲזִירוּ אוֹתָנוּ לַקֵּיִב וְכוּ', וְשָׁם כְּתַבְתִּי בְּזֶה הַלְּשׁוֹן "וַיִּנְקְוָה שְׁבַעֲזָרְתוֹ יִתְבָּרַךְ תַּתְּבַטֵּל מַלְכוּת הַרְשָׁעָה לְגַמְרִי, וַיִּפְתַּחוּ הַמְּצָרִים וַנִּזְכָּה כָּלֵל אֲנִשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַיְקָרִים חֲסִידֵי בְּרִסְלָב לְנִסְעֵ אֶל רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּעִיר אוֹמֵן, וְלִהְתַּפְּלֵל שָׁם יַחַד" וְכוּ' וְכוּ', וְאִז כָּלֵם צָחָקוֹ חָשְׁבוּ שְׁזָה דְמִיּוֹן, כִּי עַד שְׁלֹא נִפְּל הַמַּלְכוּת הַרְשָׁעָה הָיָה הַמְּקוֹם סְגוּר וּמְסֻגָּר, וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לְנִסְעֵ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּלֵל, וּתְהִלָּה לְאֵל נִתְקִים הַכֵּל בְּשְׁלֵמוֹת בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, עַד שֶׁכָּלֵם מִתְּפִלָּאִים אֵיךְ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הִזָּה תְהִלָּה לְאֵל כְּבָר הָיוּ לְמַעֲלָה מִחֲמַשִּׁים אֶלְף אַנְשִׁים כֵּן יָרְבוּ מִכָּל קְצוּי תַבֵּל מִמָּשׁ, וְכָל מִינֵי סוּגֵי אַנְשִׁים וְכוּ' וְכוּ'.

יְעוֹר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנִזְכָּה כְּבָר לְרֹאוֹת בְּמוֹ עֵינֵינוּ כָּל הַסּוּדוֹת הַנּוֹרָאִים שְׁגָלָה רַבְּנוּ ז"ל אֶת כָּל הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת אֵיךְ



שְׂיָבוֹא מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ וַיִּגְאֹלֵנוּ גְאֹלֵת עוֹלָם וַנִּזְכֶּה לְרֵאוֹת בְּמוֹ עֵינֵינוּ  
בְּבִנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׂעֵמֵד עַל תְּלוּ, וַיַּחֲדֵשׁ יְמֵינוּ כְּקֶדֶם.

הַמֵּאַחַל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## כּה.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ג' ו' תְּשׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנֶכוֹן קְבִלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אַתָּה צָרִיךְ לְדַעַת שְׁמֵבֵית הַכִּנְסֵת שְׁזוֹרְקִים מְשֻׁמָּה אֶת סִפְרֵי  
רַבֵּנוּ ז"ל בְּבִזְיוֹן גְּדוֹל וְכוּ', אָסוּר לְהַכְנִס שְׁמָה לְהַתְּפַלֵּל, כִּי  
בְּפִרוּשׁ גָּלָה לָנוּ מוֹהֲרַנ"ת ז"ל אֲשֶׁר קוֹדֵם שְׁהוּלָכִים לְקְרוֹעַ  
וּלְבַזוֹת אֶת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, מְכַרְחִים שְׂעֵעֲבָרוּ עֲבָרָה חֲמוּרָה מְאֹד  
מְאֹד, וּלְהַפֵּךְ לְפָנֵי שְׁלֹוֹקָחִים בְּיַד אֵיזָה סֵפֶר מְסִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל,  
מְכַרְחִים שְׂיִהְיֶה לוֹ הִרְהוּר תְּשׁוּבָה גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, וְלִכֵּן אִם נִמְצָא  
בֵּית הַכִּנְסֵת כִּזֶּה שְׁזוֹרְקִים מְשֻׁמָּה אֶת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל וְקוֹרְעִים אֶת  
זֶה לְגִזְרִים וְכוּ' וְכוּ', צָרִיכִים לְדַעַת שְׂמִשְׁהוּ לֹא בְּסֹדֶר שְׁמָה וְכוּ',  
וְאָסוּר לְהַכְנִס שְׁמָה בְּשׁוּם פָּנִים וְאַפֵּן, וְעַדִּיף לְהַתְּפַלֵּל בִּיחִידוֹת  
מִלְּהַתְּפַלֵּל בְּמָקוֹם כִּזֶּה.

וּכְבָר סִפְרוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְבָמוֹת צ"ו:): שְׁהִיָּה בֵּית  
הַכִּנְסֵת בְּטַבְרִיָּה שְׁנַחֲלָקוּ שָׁם רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי עַד שְׁנִקְרַע  
סֵפֶר תּוֹרָה בְּחֻמְתָּן, וְהִיָּה שָׁם רַבִּי יוֹסִי בֶן קֶסְמָא אָמַר תְּמָה אֲנִי אִם  
לֹא יִהְיֶה בֵּית הַכִּנְסֵת זֶה עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וְכֵן הָוָה.

לדעתי בכל עיר ועיר שיש שמה אפילו שתיים או שלוש מאנשי שלומנו חסידי ברסלב, ראוי להם לעשות מגן לבד, וכך יזכו לקרב עוד אנשים עד שיהיה להם קבוץ גדול, פי צריכים לראות שבכל עיר ועיר שבכל מדינה ומדינה ממדינות מלכו של עולם, שיהיה שם בית הכנסת על שם רבנו ז"ל, ושם יתפללו ביחד, ורבנו ז"ל הפליג מאד מאד במעלת בית הכנסת שנקרא על שמו (חיי מוהר"ן סימן של"א) וכשהיה לאנשי שלומנו בית הכנסת בעיר נעמרב עוד בחיים חיותו של רבנו ז"ל שהתפללו ביחד וכו', ואחר כך נתבטל, אמר מי יודע מה היה אם היה מתקיים דבר המגין שלכם? המגין שלכם היה בוקע רקיעים, גם פעם אחת היה רבי נפתלי ז"ל מגן איזה מזמור בבית המדרש בלילה עם עוד אנשים מאנשי שלומנו, ורבנו ז"ל שכב כבר על מטתו וקם רבנו ז"ל ממטתו ונכנס אליהם לשמוע את נגינתם. ואחר כך אמר להם תדעו שהנגינה שלכם היתה בוקעת רקיעים וכו', תוכלו לשער עצמכם אשר כבר שכבתי על מטתי, והנגינה שלכם משכה אותי ממטתי להכנס אליכם וכו'; עין שם, רואים מכל זה את גדל המעלה שאנשי שלומנו חסידי ברסלב בכל עיר ועיר איך שצריכים לעשות לעצמם בית הכנסת על שם רבנו ז"ל, וגורמים נחת רוח גדול לרבנו ז"ל, ומה גם שיכולים שמה להתפלל על פי הנסח שלנו, ולדבר את הדבורים של רבנו ז"ל, ולהתחזק יחד, ולרקד ביחד אחר כל תפלה ותפלה כנהוג אצל אנשי שלומנו.

אשרי אדם שמוסר את נפשו שדיקא בעירו יהיה בית הכנסת על שם רבנו ז"ל, ובזה הוא מקדש את שמו הקדוש.

המאחל לה חתימה טובה

## כּו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ג' ו' תּשְׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחִּיה

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

אֶת צְרִיכָה לְדַעַת שֵׁישׁ אִמָּהוּת שְׁפָשׁוּט נִכְנָסוּ בְּקַטְנוּת  
הַמוֹחִין כְּאֵלוּ עַד שְׁלֹא נוֹתְנוֹת אֶת הַבַּת לְהִתְחַתֵּן וְכוּ', אוֹ לֹא  
נוֹתְנוֹת אֶת הַבֵּן לְהִתְחַתֵּן וְכוּ', וְזֶה פְּשׁוּט מִחֵלֶת עֲצָבִים עֲנִין  
פְּסִיכוֹלוֹגִי וְכוּ', כִּי עַל פִּי רוֹב הָאֲמָא שֶׁל הַחֶתֶן אוֹ שֶׁל הַכֶּלֶה, נִכְנָס  
לָהּ בְּדַמְיוֹן כְּאֵלוּ הַכֶּלֶה גְּנָבָה אֶת הַבֵּן שְׁלָהּ וְכוּ', אוֹ הַחֶתֶן גְּנָב אֶת  
הַבַּת שְׁלָהּ וְכוּ', אֲנִי הוֹלְדֹתִי אוֹתוֹ אוֹ אוֹתָהּ וְכוּ', גְּדֵלְתִי אוֹתוֹ אוֹ  
אוֹתָהּ וְכוּ', וְעַכְשָׁו בְּאֵהּ בַּחֲוָרָה צְעִירָה אוֹ בַּחֲוֵר צְעִיר וְגוֹנֵב לִי אֶת  
הַבַּת וְכוּ', אוֹ גוֹנֵבֶת לִי אֶת הַבֵּן וְכוּ' וְכוּ', אֲשֶׁר כְּמוֹכֵן זֶה בָּא  
מִקַּטְנוּת וְחֶסְרוֹן הַדַּעַת שֵׁישׁ בְּנָשִׁים וְכוּ', וְכֵן הִטְבַּע הָרַע שְׂאִי  
אֶפְשָׁר לְשַׁנּוֹת אֶת זֶה, וְלִכֵּן זוֹג צְרִיכִים לְהִיּוֹת פְּקָחִים  
כְּשֶׁמִּתְחַתְּנִים, לֹא לְעַרְבֵי אֶת הַהוֹרִים בְּעֶסֶק נְשׂוֹאִיָּהֶם וְכוּ', כִּי הֵם  
רַק יִסְבְּלוּ מִזֶּה, הַבַּעַל וְהָאִשָּׁה צְרִיכִים לְאַהֲבֵי אֶחָד אֶת הַשְּׁנַי, וְלִהְיוֹת  
אֶחָד אֶת הַשְּׁנַי, וְלִדְאֹג מְאֹד שְׁלֹא יִתְעַרְבוּ הַהוֹרִים בֵּין  
הַנְּשׂוֹאִין, וְזֶה נְשׂוֹאִין מְצֻלְחִים, וְלִכֵּן אֶסוּר לָךְ בְּשׂוֹם פְּנִים וְאֶפֶן  
לְהִתְבַּלְבֵּל מִמָּה שֶׁהָאֲמָא אוֹמְרַת וּמִפְּחִידָה אוֹתָךְ לְקַרְאֵת נְשׂוֹאִין  
וְכוּ' וְכוּ', זֶה בָּא מִקַּטְנוּנוּיּוֹת שְׁנִכְנָס בָּהּ כְּאֵלוּ הוֹלְכִים לְגָנֵב לָהּ אֶת  
הַבַּת וְכוּ', אוֹ הִיא צְרִיכָה אֶת הַבַּת עַדִּין בְּבֵית לְמִשְׁרַתָּהּ וְכוּ'.

וְעַל כֵּן בַּחֲוֵר אוֹ בַּחֲוָרָה שְׂרוּצִים לְהִתְחַתֵּן, וְהַהוֹרִים מוֹנְעִים  
מֵהֶם, כְּתוּב בְּפֶרוֹשׁ בְּשִׁלְחֵן עֲרוּךְ (יִוְרָה דַּעָה סִימָן ר"מ סַעִיף כ"ה) אִם

הָאָב מוֹחָה בְּהֵבֵן לְשָׂא אִיזָה אִשָּׁה שְׁיַחְפֹּץ בָּהּ הֵבֵן, אֵין צָרִיךְ לְשִׁמוּעַ אֶל הָאָב, עֵינֵי שָׁם, וְדַבֵּר זֶה שִׁיף גַּם לְבַת, וְלִכֵּן שְׁלֵא תִפְחִיד הָאָמָא שְׁלֵךְ לְהַתְחַתֵּן, כִּי זֶה פְּשׁוּט בָּאָה לָהּ מִמַּחֲלַת הָעֲצָבִים וְכוּ', אוּ מְקַנְאָה וְכוּ', וְלִכֵּן אָסוּר לָךְ לְהִכְנִס בְּלַחֲץ וּבְפִחַד וְכוּ', וְאֵל תִּהְיֶי נְבוּכָה וּמְבַלְבֵּלַת כָּלֵל, אֲלֵא תַעֲשִׂי כָל מִינֵי מְאָמְצִים שְׁבַעוּלָם כֵּן לְהַתְחַתֵּן, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר לָךְ שְׁתִּהְיֶי כְּבָר עֲצֻמְאִית וְכוּ', וְתִצְאִי מֵהַסִּינַר שֶׁל הָאָמָא וְכוּ', כִּי אַתְּ כְּבָר דִּי מְבַגְּרַת וּפִיקְחִית וּבַעֲלַת שְׁכָל לְהֵבֵין מַה שְׁקוּרָה פִּיהּ, פְּשׁוּט הָאָמָא לֹא רוֹצֶה שְׁתִּצְאִי מִתַּחַת הַסִּינַר שְׁלָהּ וְכוּ'.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר שְׁיִהְיֶה לָךְ הָאֲמִץ לְקַחַת אֶת עֲצֻמְךָ בְּיַדְךָ וּלְהַתְחַתֵּן, וְתִבְנִי בֵּית גְּאָמֵן בִּישְׂרָאֵל, וְתִהְיֶי הַכִּי מְאֻשְׁרַת בְּחַיֶּיךָ.

הַמְאָחַל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## כז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ד' ז' תּשְׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשע"ד

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יֵאִיר

הִנֵּה אֲנַחְנוּ מִתְקַרְבִּים אֶל יוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁהוּא יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַפֵּר וּמוֹחֵל עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְכַמוֹכֵן רַק מִי שֶׁשָּׁב בְּאֵמַת בְּתוֹשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עִם לֵב נְכוֹן לֵב טָהוֹר, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (שְׁבוּעוֹת י"ג.) מַה חֲטָאתָ וְאָשָׁם אֵין מְכַפְּרִין אֲלֵא עַל הַשְּׂבִים, אִף יוֹם הַכַּפּוּרִים אֵין מְכַפֵּר אֲלֵא עַל הַשְּׂבִים; כִּי אֲצִלוּ יִתְבָּרֵךְ מֵאֵד מֵאֵד חָשׁוּב אֵמַת, וְרַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן ט')

וְסִימָן קי"ב) אִם אָדָם בָּא אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם אַמֶּת אֶפִּילוּ שִׁיחָהּ הָאֵמֶת שְׁלוֹ כְּפִי בְּחִינָתוֹ שֶׁהוּא בָּא אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּהַכְנָעָה גְּדוּלָה, וּמְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וּמַגְלֶה לוֹ אֶת טַהַר לְבָבוֹ שֶׁפְּנִימִיּוֹת הוּא רוֹצֵה לְעַבֵּד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָבֵל יִצְרוּ מִתְגַּבֵּר עָלָיו מְאֹד מְאֹד, וּמִתּוֹדָה בְּאֵמֶת אֵינוֹ זֶז מִשֵּׁם עַד שֶׁמְכַפְּרִים לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו.

וְלָכֵן צָרִיכִים לְקַבֵּל עַל עַצְמָנוּ בְּאֵמֶת לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל כָּל מַה שֶׁעָשִׂינוּ, וְלִהְיוֹת לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ בְּלֵב אַמֶּת לֵב נִשְׁפָּר לֵב טָהוֹר, וְהַעֲקֹר לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה אֶחָד מֵהַשָּׁנִי, כִּי כִּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יּוֹמָא פ"ה:): עֲבֹרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְמִקְוֶה יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עֲבֹרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֻבְרוֹ אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עַד שִׁירְצָה אֶת חֻבְרוֹ; וְהַס"מ הִרְשָׁע אֵינוֹ מֵנִיחַ אֶת הָאָדָם שֶׁיִּבְקֹשׁ סְלִיחָה מֵהַזּוֹלָת, כִּי כָּל הַעֲנִיָּן שְׁלוֹ זֶה רַק "הַפִּרְדֵּי וּמִשְׁל", עוֹשֶׂה כָּל מַה שֶׁיִּכּוֹלֵתוֹ לְהַפְרִיד בֵּין אֶחָד לְהַשָּׁנִי, אֲשֶׁר בְּשִׁבְלֵי זֶה נִקְרָא סְמ"ךְ מ"ם, עִם כָּל זֹאת הוּא יָכוֹל לְנַבַּח כָּמוֹ כָּלֵב וְכו', וְכו', וְלֹא יוֹעִיל לוֹ שׁוֹם דָּבָר, כִּי כִּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּרָקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פְּרָק מ"ו) רָאָה סְמ"ךְ מ"ם שֶׁלֹּא נִמְצָא בָּהֶם חֲטָא בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, אָמַר לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם יֵשׁ לָךְ עִם אֶחָד בְּאַרְץ כְּמִלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת בְּשָׁמַיִם, מַה מִּלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת אֵין בָּהֶם אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה כִּךָ יִשְׂרָאֵל אֵין לָהֶם אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים מַה מִּלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת יַחְפִּי רִגְלֵי כִּךָ יִשְׂרָאֵל יַחְפִּי רִגְלֵי בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, מַה מִּלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת אֵין לָהֶם קְפִיצָה כִּךָ יִשְׂרָאֵל עֹמְדִים עַל רִגְלֵיהֶם בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, מַה מִּלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם כִּךָ יִשְׂרָאֵל שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, מַה מִּלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת נִקְיִים מְכָל חֲטָא כִּךָ יִשְׂרָאֵל נִקְיִים מְכָל חֲטָא בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ

עתירתן של ישראל מן הקטגור שלקהם ומכפר על המזבח ועל המקום ועל הכהנים ועל כל הקהל מקטן ועד גדול ועל כל עונותיהם של ישראל.

נא ונא אל תהיה בטלן, תקבע לעצמך קביעות חזקה ללמד בכל יום מקרא משנה גמרא חק ולא יעבור, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי ראש השנה פרק ד' הלכה ח') כיון שקבלתם עליכם על תורה מעלה אני עליכם כאלו לא חטאתם מימיכם, אדם שנקשל עם כל כך הרבה עברות חמורות וכו' וכו', אבל אם הוא לוקח את עצמו ונכנס בתוך התורה הקדושה, אזי הקדוש ברוך הוא מוחל לו על כל עונותיו, ולכן אני שואל אותך האם זה לא כדאי ללמד תורה, שבזה נתכפר לו כל עונותיו? ובפרט עכשו ביום הכפורים תקבל על עצמך שלא יחסר לך יום אחד מלמודך גמרא, אשר אפילו הגירסא בדרך גמרא יועיל לך מאד מאד, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (עבודה זרה יט.) לעולם ליגריס איניש ואף על גב דמשכח ואף על גב דלא ידע מאי קאמר, כי דך גמרא ישמר אותך מכל רע, וימשיך עליך ברכה והצלחה בכל מעשה ידיך, ואם היית יודע מה זה ללמד בכל יום דך גמרא בסדרת הדרך היומי, היית מתמיד בזה יום יום במסירות נפש הכי גדולה, הדרך היומי של היום פסחים פ"ג, ועל כלם ראה למסר את נפשך להתפלל את השלש תפלות שחרית מנחה ערבית במנין דיקא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, הינו שלש תפלות, הינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש ברוך הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפילו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכולתך

לְהַתְּפַלֵּל אֶת הַשָּׁלֹשׁ תְּפִלוֹת בְּמִנְיַן דִּיקָא, וְלִפְנֵי כָּל תְּפִלָּה תִּכְנִיס פְּרוּטָה לְצִדְקָה בְּקַפְתַּת הַצִּדְקָה, כִּי כִּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּכָא בְּתָרָא י.) רַבִּי אֶלְעָזָר יְהִיב פְּרוּטָה לְעַנִּי וְהִדָּר מְצִלִי אָמַר דְּכָתִיב (תְּהִלִּים י"ז ט"ו) "אֲנִי בְּצַדֵּק אֶחְזָה פְּנִיָּךְ", אֲשֶׁרֵי הַמְּקִים אֶת זֶה בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גָּמוּר, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

נָא וְנָא רְאֵה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְתִשְׁתַּדֵּל מְאֹד מְאֹד לֹא לָתֵת אֶת הָעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן שִׁיתַּפֵּס אוֹתָךְ, כִּי הַסַּמ"ךְ מ"ם רוֹצֵה רַק לְשִׁבֵר אֶת הָאָדָם וְלְהַפִּילוֹ בְּעֲצָבוֹת וּבַמְרִירוֹת וְדְכָאוֹן, כִּי זֶה כָּל כַּחוֹ, וְרַבְּנוּ ז"ל הִזְהִירוּנוּ מְאֹד מְאֹד עַל מִדַּת הַשִּׁמְחָה, וְאָמַר (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק ב' סִימָן כ"ד) שְׁצַרִּיכִים לְהַכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל הַכַּחוֹת לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְאַתָּה צָרִיךְ לְדַעַת שְׁלֵהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה זֶה בָּא בְּמִסְרֵי נַפְשׁ הַכִּי גְדוּלָה, וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְכַרִּיחַ אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, וְכֵן הַרְגֵּל אֶת עֲצָמָךְ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁר אֵין טוֹב מִזֶּה, כִּי כָּל דְּבוּר וְשִׁיחָה שְׂאָדָם מְדַבֵּר וּמְשִׁיחַ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, נִשְׁמַע וְנִתְקַבֵּל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְגוֹרֵם נַחַת רוּחַ לְמַעְלָה, אֲשֶׁרֵי הָאִישׁ שֶׁחֲזַק בְּזֶה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וּבָא בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוֹ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (שִׁיחוֹת הַר"ן סִימָן קנ"ד) שְׁעָקַר מַה שֶׁהִגִּיעַ לְמַדְרַגְתּוֹ הוּא רַק עַל יְדֵי עֲנִיַן פְּרַאסְטִיק (פְּשִׁיטוֹת) שֶׁהָיָה מְדַבֵּר הַרְבֵּה. וּמְשִׁיחַ הַרְבֵּה בֵּינוֹ לְבֵין קוּנוֹ, וְאָמַר תְּהִלִּים הַרְבֵּה בַּפְּשִׁיטוֹת. וְעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא הִגִּיעַ לְמַה שֶׁהִגִּיעַ, וְאָמַר אִם הָיִיתִי יוֹדֵעַ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲשֶׂה מִמֶּנִּי מַה שְׂאֲנִי עֲתָה, דְּהִינּוּ חַדוֹשׁ כְּזֶה, הָיִיתִי עוֹשֶׂה בְּיוֹם אֶחָד מַה שֶׁעֲשִׂיתִי בְּשָׁנָה כְּלָה (כְּלוּמַר שֶׁהָיָה מְזַדְרָו כִּף בְּעַבְדוּתוֹ עַד שֶׁמָּה שֶׁהָיָה עוֹשֶׂה וְעוֹבֵד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשָׁנָה כְּלָה הָיָה עוֹשֶׂה בְּיוֹם אֶחָד), וְהָיָה מִתְגַּעְגַּע מְאֹד

אחר מעלת העבודה של פראסטיק (פשיטות) באמת, ואמר איי איי פראסטיק. גם אמר שדבר עם כמה צדיקים גדולים ואמרו גם כן שלא הגיעו למדרגתם כי אם על ידי ענין פראסטיק, שעסקו בעבודתם עבודת השם יתברך בפשיטות גמור בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו וכו'. ועל ידי זה דיקא הגיעו למה שהגיעו.

המאחל לך חתימה טובה

כת.

בעזרת השם יתברך, יום ד' ז' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום רב אל ... תחיה

הנה אנחנו מתקרבים אל יום הכפורים, יום אחד בשנה שאין להסמך מ"ם רשות לקטרג בו, כמאמרם ז"ל (יומא כ.) שטן ביומא דכפורי לית ליה רשותא לאסטוני שביום הכפורים אין לו רשות לקטרג, כל השנה הענין שלו זה רק להסית ולהדיח אחד נגד השני, כי הסמך מ"ם זה הקלפה שנכרא להעלים ולהסתיר ולכסות את אמתת מציאותו יתברך, ומסית ומדיח יומם ולילה נגד אחדות ישראל, כי כל הענין שלו זה רק "הפרד ומשל", ולכן ביום הכפורים שאז הוא מכרח לשתק וכו', אזי זה שמחה גדולה מאד בכל העולמות, כמאמרם ז"ל (תנחומא וישלח) כי גדול יום הוי"ה ונורא מאד, זה יום הכפורים, כי אז הסמך מ"ם מכרח לסתום את הפה הטמא שלו לא לקטרג על עם ישראל, ומי יתן שנוזקה כבר לראות במפלתו של הסמך מ"ם שיפול נפילה אחר נפילה וכו' וכו', ויפסיק לקטרג על נשמות ישראל, ולהסיתם אחד נגד השני, כי זה כל הכח שלו הפרד ומשל, כמו שאנחנו רואים



אֵת זֶה עַל בְּשָׂרֵנוּ, יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנֹזֶכֶה לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ עֲכָשׁוּ בְיוֹם הַכְּפוּרִים הַזֶּה לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עִם לֵב אֲמֵת לֵב נָכוֹן, וְהֶעֱקָר שְׂצָרִיכִים לְזָכֹר מַה שְּׂאֲמָרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יּוֹמָא פּה:) עֲבֵרוֹת שְׂבִין אָדָם לְמָקוֹם יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר, עֲבֵרוֹת שְׂבִין אָדָם לְחִבְרוּ אִין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר עַד שְׂיִרְצָה אֵת חִבְרוּ; וְלִכְן אֲנִי מְאֹד מְאֹד מִבְּקָשׁ אוֹתָךְ שְׂתֵרְאִי לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה אִם אֵת יוֹדַעַת שְׂיֵשׁ לָךְ אֵיזָה רִיב וּכְפֹח עִם אֵיזָה אִשָּׁה מְנִשׁוֹת אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וְכֵן צְרִיכִים לְפִיֵס אֵת הַשְּׂכֻנוֹת, וְלִהְשַׁתְּדֵל מְאֹד לְהַשְׁלִים בֵּינֵינוּ, כִּי לְמַעַלָּה בְּשָׂמִים מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב שְׁלוֹם, שְׂבִיזָה תְלוּי הַגְּאוּלָּה, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (דְּבָרִים רַבָּה פְּרָשָׁה ה' סִימָן י"ב) גְּדוּל הַשְּׁלוֹם שְׂאִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִבְּשָׂר אֵת יִשְׂרָאֵל שְׂיִהְיוּ נִגְאָלִין אֲלָא בְּשָׁלוֹם; וְאָמְרוּ (שָׁם) אִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנַחֵם אֵת יְרוּשָׁלַיִם אֲלָא בְּשָׁלוֹם.

נָא וְנָא רְאִי לְהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְתִשְׂתַּדְּלִי מְאֹד מְאֹד לֹא לְתַת אֵת הָעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן שְׂיִתְפַּס אוֹתָךְ, כִּי הַסְּמִיךְ מ"ם רוּצָה רַק לְשַׁבֵּר אֵת הָאָדָם וְלִהְפִּילוֹ בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת וְדְכָאוֹן, כִּי זֶה כָּל כַּחוֹ, וְרַבְּנוּ ז"ל הִזְהִירָנוּ מְאֹד מְאֹד עַל מַדַּת הַשְּׂמִחָה, וְאָמַר (לְקוּטִי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב' סִימָן כ"ד) שְׂצָרִיכִים לְהַכְרִיחַ אֵת עֲצָמוֹ עִם כָּל הַכַּחוֹת לְהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה, וְאֵת צְרִיכָה לְדַעַת שְׂלֵהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה זֶה בָּא בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי גְדוּלָּה, וְלִכְן אֲשַׁרִּי מִי שְׂמַכְרִיחַ אֵת עֲצָמוֹ לְהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, וְכֵן הַרְגִּילִי אֵת עֲצָמִי לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁר אִין טוֹב מְזָה, כִּי כָּל דְּבוּר וְשִׂיחָה שְׂאָדָם מְדַבֵּר וּמְשִׁיחַ לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, נִשְׁמַע וְנִתְקַבֵּל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְגוֹרָם נַחַת רוּחַ לְמַעַלָּה, אֲשַׁרִּי הָאִשָּׁה שְׂחִזְקָה בְּזָה בְּכָל יוֹם.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

## כ.ט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ד' ז' תְּשַׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תַּשְׁע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבֵרֶךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיִמְיוֹת  
לְכִבִּי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים ... נִרְוֹ יְאִיר

זְכוֹר גַּם זְכוֹר אֶת הַיָּמִים וְהַלֵּילוֹת וְהַשְּׁבוּעוֹת וְהַחֻדְשִׁים  
וְהַשָּׁנִים שְׁבִילִית אֲצִלִי, וְתַהֲלֵה לְאֵל מְסֻרְתִי אֶת נַפְשִׁי עֲבוּרֶךְ, עַד  
שְׁזִכִּיתָ לְהִתְחַתֵּן, וַיְמָה שְׁעֵבֶר עָלֶיךָ מְאֹד וְרַק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
וְהַצְּדִיק יוֹדֵעַ וְכוּ' וְכוּ'.

וְהַיּוֹת שְׁאַנְחֵנו עֲמָדִים יוֹמִים לִפְנֵי יוֹם הַכְּפוּרִים, אֲמַרְתִּי  
לְרוּץ אֵלֶיךָ בְּשׁוּרוֹתַיִים אֱלוֹ, דַּע לָךְ שְׁחַכְמִינו הַקְּדוֹשִׁים אֲמָרו  
(שְׁבוּעוֹת י"ג.) מַה חֲטָאת וְאָשָׁם אֵין מְכַפְרִין אֲלָא עַל הַשָּׁבִים, אָף  
יוֹם הַכְּפוּרִים אֵין מְכַפֵּר אֲלָא עַל הַשָּׁבִים; וְאֲמָרו (פָּרָקִי דַרְבֵּי אֱלִיעֶזֶר  
פָּרָק כ"ט) מַה הַנְּהָר שׁוּטֵף אֶת הַסִּירוֹת אָף יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר  
עוֹנוֹתֵיהֶם, שְׁנֶאֱמַר (וַיִּקְרָא ט"ז ל') "כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עָלֵיכֶם  
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חֲטָאתֵיכֶם לִפְנֵי הָי"ה תְּטַהֲרוּ", וְלִכֵּן תִּקְבַּל עַל  
עֲצֻמְךָ קַבְּלָה חֲזָקָה עֲכָשׁוּ לִפְנֵי יוֹם הַכְּפוּרִים לְחֹזֵר בְּתַשׁוּבָה  
שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְתַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי מְאֲמָצִים שְׁבַעוֹלָם לֹא  
לְהִסְתַּבֵּךְ עִם שׁוֹם בֶּן אָדָם, וּמְכַל שְׁכֵן עִם אֲשֶׁתְךָ אֲשֶׁת חֵיקֶךָ, כִּי  
כֶּךָ אֲמָרו חֲכָמֵינו הַקְּדוֹשִׁים (יוֹמָא פה:): עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם  
יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר, עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחֵבְרוּ אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים  
מְכַפֵּר עַד שְׁיִרְצֶה אֶת חֵבְרוּ; וְזֶה שִׁיךְ גַּם עַל אֲשֶׁתוֹ, יָכוֹל לְהִיּוֹת  
שְׁמֵרֵב עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת וְכוּ', מֵרֵב לְחֵץ וְדַחֵק שְׁעֵבֶר עָלֶיךָ וְכוּ'.

נִכְנָסֶתָּ בְּעֵצָבִים וְהוֹצֵאתָ אֶת זֶה עַל אֲשֶׁתְּךָ וְכו', וְלָכֵן עֲכָשׁוּ הוּא הַזְּמַן שֶׁתִּבְקַשׁ מִמֶּנָּה סְלִיחָה וְתִרְאֶה לְהַשְׁלִים עִמָּה.

כִּי בְּאֵמַת אַתָּה צָרִיךְ לְדַעַת שְׂרַבְנוּ ז"ל הַקָּפִיד מְאֹד עַל שְׁלוֹם בֵּית, וְאָמַר (שִׁיחֹת הַר"ן סִימָן רס"ג) מֵעַנִּין בְּנֵי הַנְּעוּרִים שֶׁשָּׂכִיחַ מְאֹד שְׁנַעֲשֶׂה קְלָקוּל בִּינֵיהֶם וּבֵין נְשׁוֹתֵיהֶם וּנְפָרְדִים זֶה מִזֶּה אֵיזָה זְמַן, וְלִפְעָמִים נַעֲשֶׂה מִזֶּה פְּרוּד לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם. וְאָמַר שֶׁזֶה מַעֲשֶׂה בְּעַל דְּבַר שְׂמִנִּיחַ אֶת עֲצָמוֹ עַל זֶה מְאֹד לְקָלֵקֵל הַשְׁלוֹם שֶׁל בְּנֵי הַנְּעוּרִים כְּדֵי שִׁיתְּפֶסֶוּ בְּמִצּוֹדְתוֹ חֵס וְשְׁלוֹם עַל יְדֵי זֶה. כִּי הוּא אוֹרֵב עַל זֶה מְאֹד לְתַפְסֹם בְּנְעוּרֵיהֶם עַל יְדֵי קְלָקוּל הַשְׁלוֹם בֵּית חֵס וְשְׁלוֹם שְׂגוּרִם בְּעֶרְמוּמֵיּוֹתוֹ לְקָלֵקֵל הַשְׁלוֹם שֶׁבִּינֵיהֶם וְהָאֵרִיךְ בְּשִׁיחָה זֹאת כִּי זֶה מְאֹד מְאֹד נְחוּץ לְאַבְרָכִים לְדַעַת אֵיךְ לְהִתְנַהֵג עִם הָאִשָּׁה, וְאָמַר (שִׁיחֹת הַר"ן סִימָן רס"ד) שֶׁצָּרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אֶת אֲשֶׁתוֹ. כִּי אָמַר הֵלֵא הַנְּשִׁים הֵם סוֹבְלִים צָעַר וְיִסוּרִים גְּדוֹלִים מְאֹד מִלְּדִיהֶם, צָעַר הָעֶבּוֹר וְהַלִּידָה וְהַגְּדוּל, כְּאֲשֶׁר יְדוּעַ לְכָל עוֹצֵם מְכַאוֹכֶם וְצָעָרֶם וְיִסוּרֵיהֶם בְּכִמָּה אוֹפְנִים הַקָּשִׁים וְכּבֵּדִים מְאֹד מְאֹד וְכו', עַל כֵּן רְאוּי לְרַחֵם עֲלֵיהֶם וּלְיַקֵּרֶם וּלְכַבֵּדֶם. וְכֵן אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּבֹא מְצִיעָא נט.) 'אוֹקִירוּ לְנִשְׁיֵיכוֹן כִּי הֵיכִי דִתְתַעְתְּרוּ', [תְּכַבְּדוּ וְתִיַקְרוּ אֶת נְשׁוֹתֵיכֶם כְּדֵי שֶׁתְּהִיוּ עֲשִׂירִים], וְכֵן אָמְרוּ (יְבָמוֹת סג.) 'דִּינּוּ שְׂמַגְדְּלוֹת אֶת בְּנֵינּוּ וּמְצַלֵּת אוֹתָנּוּ מִן הַחֲטָא', וְלָכֵן צָרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אוֹתָם מְאֹד מְאֹד; כִּי בְּשַׁעֲה שְׁיֵשׁ שְׁלוֹם בֵּית וְאַהֲבָה בֵּין הַבַּעַל וְהָאִשָּׁה, כָּל הַחַיִּים הוֹלְכִים כְּבָר בְּצוּרָה אַחֲרַת לְגַמְרֵי, עַד כְּדִיכְפֹךְ שְׂאֲמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה יז.) אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ שְׂכִינָה בִּינֵיהֶן, וְאָמְרוּ (יְרוּשָׁלַיִם בְּרִכּוֹת פָּרָק ט' הֵלְכָה ח') אִי אֶפְשָׁר לְאִישׁ בְּלֹא אִשָּׁה וְאִי אֶפְשָׁר לְאִשָּׁה בְּלֹא אִישׁ וְאִי אֶפְשָׁר לְשְׁנֵיהֶן בְּלֹא שְׂכִינָה,

ובמקום שהשכינה נמצאת, שם הברכה מצויה, רק שיהיה ביניהם שלום ואהבה גדולה מאד, כי שלום אמרו חכמינו הקדושים (שבת י.) זה שמו של הקדוש ברוך הוא, ולכן אם מכניסים את הקדוש ברוך הוא בתוך הבית, זה נקרא שלום בית, הינו שמו של הקדוש ברוך הוא בתוך הבית, מילא עם אנשים אחרים לא כתבת עמם כתובה וכו', ואין לה שום התחייבות אליהם, אזי דע לה מה לפניך שלא כדאי להסתכסך עם אף אחד, וצריכים לשמור מכל אחד ואחד, כי היום אסור להאמין לאף אחד, כי כל אחד לטובת עצמו הוא דורש וכו', אבל אשתך זה אשת חיקך עצם מעצמך, כמו שכתוב (בראשית ב' כ"ג) "עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת", ולכן אתה צריך להתאזר ביתר שאת ביתר עוז במדת הסבלנות לגבי אשתך, כי אתה צריך לדעת אשר בעל ואשה כשמתחתנים צריכים לדעת שהם שתפים גמורים בחיי נשואיהם, ועליהם לשמור מאד על השתפות, ואז יצליחו בחיי נשואיהם, כמו שתפים נאמנים באיזה עסק אם שניהם רצינים ושניהם רוצים את אותו תכלית וכו', אזי מצליחים, כמו כן יותר מכן בחיי נשואין צריכים שהבעל והאשה יבינו אחד את השני, ומכל שכן שיאהבו אחד את השני, וכברו את הרצון של השני, ועל ידי זה יצליחו מאד מאד בחיי נשואיהם, וכל כך חבל שבתים נפלאים נהרסים רק מפני פזיזות וכו', ועקשנות וכו', מתעקשים שמכרח להיות דיקא כמו שאני רוצה וכו', ועל ידי זה ההבערה ללהב יצאה וכו', ומאש קטן נעשה אש גדול, עד שרחמנא ליצלן נפרדים, וזה מאד מאד חבל, ואתה יודע כמה שרק דברתי דבר זה עם הבחורים כשהיו רוקים, איך צריכים בבית הרבה סבלנות, כי טבע של האשה שמקפידה מאד מאד על כל דבר קטן, כי האשה מאד רגישה, ורבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן

חֶלֶק א' סִימָן ר"ב) שֶׁהַנְּשִׁים צָרִיכִים הִרְבֵּה יַחַס וְכָבוֹד, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּבֹא מְצִיעָא נט.) לְעוֹלָם יֵהָא אָדָם זֶהִיר בְּתַבּוּאָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שְׂאִין מְרִיבָה מְצוּיָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם אֲלֵא עַל עֶסְקֵי תַבּוּאָה, שְׁנֹאֲמַר (תהלים קמ"ז) "הַשֵּׁם גְּבוּלָךְ שְׁלוֹם חֶלֶב חֻטִּים יִשְׁבִּיעֶךָ", אָמַר רַב פֶּפְאֵ הֵינּוּ דְאָמְרֵי אֵינְשֵׁי, כְּמִשְׁלָם שְׁעָרֵי מַכְדָּא נְקִישׁ וְאֵתִי תַגְרָא בְּבֵיתָא, [כְּשֶׁנִּגְמַר הַשְּׁעוּרִים מֵהַכֹּד, זֹאת אוֹמֶרֶת כְּשֶׂאִין כָּבֵר מַה לְאָכוֹל בְּבֵיתָא, אֲזִי בָּא מְרִיבּוֹת בְּבֵיתָא], וְלִכְּן תִּרְאֶה לְהַשְׁלִים עֲכָשׁוּ לְפָנַי יוֹם הַכַּפּוּרִים עִם אֲשֶׁתְּךָ, תַּחֲוִי בִּיחַד בְּאַהֲבָה גְּדוּלָה מְאֹד מְאֹד, וּבְזֶה תַגְרָם נַחַת רוּחַ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְגַם לִי תַעֲשֶׂה נַחַת רוּחַ, כִּי כַּמָּה יְגִיעוֹת וְטִרְחוֹת יִגְעַתִּי וְטִרְחַתִּי עַד שֶׁהִתְחַתַּנְתָּ, וְלִכְּן תַעֲשֶׂה דִיקָא עֲכָשׁוּ בְיוֹם הַכַּפּוּרִים הַזֶּה הִתְחַלָּה חֲדָשָׁה, וְתִזְכֹּר מַה שְׂאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (ראשׁ הַשָּׁנָה ו: ) אֲשֶׁה בְעֵלְהָ מְשֻׁמָּה; וְלִכְּן תִּשְׁמַח אֶת אֲשֶׁתְּךָ, וְאִף פַּעַם אַל תִּרְיֵב וְתִתּוּכַח אֶתְּהָ.

נָא וְנָא תַעֲשֶׂה כָּל מַה שְׁבִיכוּלְתָךְ וְתִהְיֶה חֲזַק מְאֹד מְאֹד לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם מִקְרָא: מִפְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעָה, שְׁזֶה סְגוּלָה לְאָרִיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים, כְּמִאֲמָרָם ז"ל (בְּרִכּוֹת ח.) לְעוֹלָם יִשְׁלִים אָדָם פְּרֻשִׁיּוֹתוֹ עִם הַצְּבוּר שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד תַּרְגוּם, שְׁכָל הַמְּשָׁלִים פְּרֻשִׁיּוֹתוֹ עִם הַצְּבוּר מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וְשָׁנוֹתָיו, מִשְׁנָה: לְגַרְסַי בְּכָל יוֹם כַּמָּה פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת כְּסֻדְרָן, שְׁזֶה מְטַהֵר אֶת הַנֶּפֶשׁ מִכָּל מִינֵי חֲלוּדָה, כִּי מִשְׁנָה אוֹתִיּוֹת נִשְׁמָה, וְכֵן זוֹכִים עַל יְדֵי רַבּוּי לַמוֹד מִשְׁנִיּוֹת לְפִרְנֶסָה בְּשַׁפְּעָה, כִּי מִשְׁנָה עוֹלָה כְּמִסְפֵּר פְּרִנְסָה, גְּמָרָא: לְהִיּוֹת חֲזַק מְאֹד מְאֹד לְלַמֵּד אֶת הַדָּף הַיּוֹמִי, אוֹ שְׁתַּלְמַד לְבַד אוֹ שְׁתַּלְמַד עִם חֲבֵרוֹתָא אוֹ שְׁתַּלְךָ לְשִׁמוּעַ שְׁעוֹר בְּדָף הַיּוֹמִי, כִּי אֵין לְתַאֵר וְאֵין לְשַׁעַר אֶת הַזְּכוֹת שֶׁל אָדָם שְׁזוּכָה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם דָּף

גמרא, ואל יקל בעיניך דבר זה, כי כל היהדות תלוי כפי שאדם זוכה ללמד דף גמרא, ודע לך שהשלישה למודים האלו מקרא משנה גמרא הם עקר העשירות של האדם, כי להפך אמרו חכמינו הקדושים (שבת ק"כ). "ובביתי אין לחם ואין שמלה" שאין בידי לא מקרא ולא משנה ולא תלמוד; שזה נקרא עני מי שלא לומד בכל יום את השלש למודים האלו, ואם תהיה חזק בשלש למודים האלו כל יום, תרגיש אחרת לגמרי, כי יהיה לך ספוק רוחני.

זכור וגם זכור מה שאמרו חכמינו הקדושים (פרכות ו:): כל הרגיל לבוא לבית הכנסת ולא בא יום אחד הקדוש ברוך הוא משאיל בו; הינו בזה שאדם רגיל לבוא להתפלל את השלש תפלות מידי יום ביומו, על ידי זה הוא ממשיך על עצמו השגחתו הפרטי פרטית, שהקדוש ברוך הוא משגיח עליו, ואם יום אחד הוא לא בא, כבר הקדוש ברוך הוא מתענין כפיכול למה הוא לא בא? ומשלים לו את חסרונו וכו', הרי שמשתלם להתפלל במנין, שעל ידי זה ממשיך על עצמו השגחה עליונה, ולכן אני מאד מאד מבקש אותך שתעשה כל מיני מאמצים שבעולם להתפלל את השלש תפלות שחרית מנחה ערבית במנין דיקא, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ח') שמחנה ישראל הוא שלש פרסאות, הינו שלש תפלות, הינו כל זמן שאדם נזהר בהשלש תפלות, הוא ישאר יהודי מאמין בהקדוש ברוך הוא, ותכף ומיד כשיתחיל להתרשל אפילו מתפלה אחת, הוא כבר יוצא ממחנה ישראל, ולכן תעשה כל מה שביכולתך להתפלל את השלש תפלות במנין דיקא, ולפני כל תפלה תכניס פרוטה לצדקה בקפת הצדקה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י:). רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי אמר דכתיב (תהלים י"ז ט"ו)

"אני בצדק אחזה פניך", אשרי המקיים את זה בתמימות ובפשיטות גמור, ואז טוב לו כל הימים.

העקר תראה להתחזק ביותר שאת ביתר עוז, ואל תהיה שבור מכל מה שעובר עליך ברוחניות ובגשמיות וכו', כי הכל נסיונות שמנסים אותך מלמעלה וכו', לראות אל מי תפנה בעת צרה, ולכן תעשה כל מיני פעולות שבעולם לא להוציא את העצבים שלך על אשתך, אדרבה תחיו בשלום ובאהבה, וסוף כל סוף אחר הרע יבוא הטוב ויתרחב לכם בגשמיות וברוחניות, וראיתי דבר מעניין מאד שמוכא (אוצר הספורים) ששלמה המלך היה לו טבעת שהיה חקוק על זה שלש אותיות ג'ז'י', ותמיד כשהיה בצרה הסתכל על זה, ופעם שאלו אותו עבדיו אדוני המלך מה זה שאתה מסתכל תמיד על הטבעת? ומה חקוק שמה? ענה ואמר זה ראשי תבות ג'ם ז'ה י'עבור, בכל עת שעובר עלי איזה משבר אני מסתכל על הטבעת ואני רואה אשר ג'ם ז'ה י'עבור, ובזה אני מנחם את עצמי, ולכן גם אתה תראה להשתמש עם העצה הזו שכל מה שעובר עליך ראה רק להתחזק וסוף הכבוד לבוא.

אני מאד מקווה להקדוש ברוך הוא שתכניס את הדבורים האלו בתוך לבך, כי אני כותב את זה עם דם לבבי ולא עם דיו, וזכר גם זכר את האהבה שאני אוהב אותך, ואני רוצה רק את הטוב ממך, ולכן תצית אותי לקיים את כל זה ולא תתחרט לא בעולם הזה ומכל שכן לא בעולם הבא.

רציתי לעורר אותך שגם השנה תעשה את כל הקניות שלך בהחנות שהקמתי ביבנאל "ברסלב סנטר", הן הד' מינים ויהיה לנו אתרוגים מבחרים תחת השגחת ה"בית הוראה" שלנו, ובפרט

הַרְבּ ... נ״י בְּעֵצְמוֹ יַעֲמוּד בְּפִקּוּחַ עַל זֶה, וְכֵן אֶת הַסְּכוּת וְאֶת הַנוֹי סְכוּת וְכוּ' וְכוּ', כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַזְּכוּת הַזֶּה שְׁזִכִּיתִי לְהִקִּים חֲנוּת שֶׁל דְּבָרִים שֶׁבִקְדֻשָּׁה בְּמָקוֹם כְּזֶה שְׂאָף פְּעַם לֹא הָיָה פֶּה זָכַר שֶׁל יְהוּדוּת, וּתְהִלָּה לְאֵל הַיּוֹם אֲרַבְעִים יְשׁוּבִים סָבִיב יְבֻנָּאֵל בָּאִים אֲנָשִׁים לְקִנּוּת כָּל מִינֵי תְשׁמִישֵׁי קְדֻשָּׁה, אִין לְתַאֵר וְאִין לְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַנְּחַת רוּחַ שְׁגוּרָמִים לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהוּדִים תְּמִימִים שְׁמַנְעוּ מֵהֶם אֶת הַיְהוּדוּת בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנִים, וְהֵנָּה תְהִלָּה לְאֵל הֵם שׁוֹקְדִים וּבָאִים לְהַחֲנוּת שֶׁהַקְּמָתִי בְּיְבֻנָּאֵל ״בְּרֶסֶלֶב סְנַטֵּר״, כָּל מָה שְׁיִהוּדִי צָרִיךְ בְּנִקְדָּה אַחַת, אֲשֶׁרִי מִי שְׁעוֹזֵר לִי לְפַתַּח יוֹתֵר וְיוֹתֵר אֶת הַחֲנוּת שְׁזֶה זְכוּת הַרְבִּים לְדוּרֵי דוּרוֹת, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֶת מַעֲלַת הָעֲנִין הַגְּדוֹל וְהַנוֹרָא הַזֶּה שְׁיִהוּדִי בּוֹדֵק אֶת הַמְּזוּזוֹת שְׁלוֹ וְכוּ', אוֹ קוֹנֵה מְזוּזוֹת חֲדָשִׁים וְכוּ', אוֹ תְּפִלִּין וְצִיצִית וְכוּ' וְכוּ', עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֶת גְּדֹלַת נְשׁוּמוֹת יִשְׂרָאֵל, יִזְכְּנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד לְהִיּוֹת מְמֻזְכֵי הַרְבִּים.

הַמְּאַחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

ל.

בְּעֵזֶרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ד' ז' תְּשׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה' תּשׁע״ד

שְׁלוֹם רַב אֶל הַתְּלִמִּידָה הַיְקָרָה ... תְּחִיָּה סְמִינָר ״בֵּית מִלְכָּה״

הֵנָּה אֲנַחֲנוּ עִמְדִים יוֹמִים לְפָנַי יוֹם הַכַּפּוּרִים, שְׁבוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹחֵל עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְיִדוּעַ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹחֵל רַק לְאֵלוֹ שְׁמַאֲמִינִים שְׁעִיצוּמוֹ שֶׁל יוֹם מְכַפֵּר, וְלָכֵן אֲנִי מְאֹד מְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ תְּרָאִי לְקַבֵּל עַל עֵצְמֶךָ מֵהַיּוֹם הַזֶּה לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה



שְׁלֵמָה וְלֹהֶשֶׁתְּנוֹת מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה, וּלְבַקֵּשׁ סְלִיחָה מֵהַהוֹרִים שֶׁפָּגַמְתָּ בְּכַבּוֹדֵם, וְכֵן לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה מֵהַמּוֹרָה שֶׁצִּעַרְתָּ, וְכֵן תִּרְאִי לְהַתְּפִיֵס עִם הַחֲבֵרוֹת שְׁלֹךְ, כִּי כִּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יוֹמָא פה:): עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְמָקוֹם יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר, עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֲבֵרוֹ אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר עַד שִׁירְצָה אֶת חֲבֵרוֹ.

תִּשְׁתַּדְּלִי לַעֲשׂוֹת עִכְשָׁו בְּיוֹם הַכְּפוּרִים הַזֶּה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בַּחַיִּיךְ, כִּי הַגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁתְּתַחִילִי לַחֲשֹׁב עַל הַעֲתִיד שְׁלֹךְ, שֶׁבְּקָרוֹב מְאֹד תִּצְטָרְכִי לְבָנוֹת בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן אֶת כָּבוֹד לֵאלֹהֵי יְלֹדָה קִטְנָה וְכוּ', לַעֲשׂוֹת שְׁטִיּוֹת וְכוּ', וְלִהְיוֹת עַל הַרְחֻבוֹת וְכוּ', וְלִנְבֵּל אֶת הַפֶּה חָס וְשָׁלוֹם וְכוּ', אֲלֵא הַגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁתִּקְחִי אֶת עֲצָמְךָ בְּיָדְךָ וְתַעֲבֹדִי עַל הַמַּדּוֹת שְׁלֹךְ, וְתִהְיִי בַעֲלַת חֶסֶד שֶׁזֶה מִדַּת בַּת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁמְצִינֵנוּ אֲצֵל רַבְּקָה אֲמֵנוּ שֶׁמְסַרָּה אֶת נַפְשָׁה עֲבוּר הַזּוֹלָת, וְאֵת זֶה הַתְּחִדְרָתִי בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים שִׁיְהִיו בְּעָלֵי חֶסֶד לַעֲזוֹר לְהַזּוֹלָת שֶׁזֶה הַיְפִי שְׁלֵנוּ, כִּי בְּמָקוֹם שִׁישׁ חֶסֶד, שָׁמָּה הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה, וּבְמָקוֹם שֶׁהַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה שֵׁם הַבְּרָכָה מְצוּיָה, וְלִכֵּן תִּשְׁתַּדְּלִי מְאֹד לַעֲזוֹר לְהֵאֱמָא שְׁלֹךְ, וְכֵן לַעֲזוֹר לְיִוְלָדוֹת שֶׁצְרִיכוֹת עֲזָרָה, אָשֶׁר אֵין עוֹד מְצוּיָה יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִזֹּו מְלַעֲזוֹר לְהַזּוֹלָת, וְאֵז אֶת תְּהִי חֲזָקָה וּבְרִיאָה שְׁאֵף פַּעַם לֹא תִצְטָרְכִי טוֹבוֹת מֵהַזּוֹלָת.

אֲנִי מְאֹד מְאֹד מְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ שֶׁתִּלְכִי בְּבִגְדִים צְנוּעִים וְכוּ', לֹא צְמוּדִים וְלֹא קְצָרִים וְכוּ', כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְאֹד מְקַפֵּיד עַל צְנִיעוּת בַּת יִשְׂרָאֵל, וּבְזֶה שֶׁתִּלְכִי בְּבִגְדִים צְנוּעִים תִּקְדְּשִׁי אֶת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ וְאֵת שֵׁם הַקְּהֵלָה שְׁלֵנוּ, וְתִרְאִי שֶׁבְּקָרוֹב מְאֹד מְאֹד יָבוֹא גַם הַתּוֹר שְׁלֹךְ שֶׁתִּבְנִי בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, וְתִירוּי נַחַת וְשִׂמְחָה בַּחַיִּיךְ.

אַנִי מְכַרְח לְהַגִּיד לָךְ שְׁאַנִי לֹא שׁוֹכַח אוֹתְךָ בְּתַפְלְתִי שְׁאַנִי  
מִתְפַּלֵּל עֲלֶיךָ שִׁיְהִיָּה לָךְ הַצְלָחָה גְדוֹלָה בְּחַיֶיךָ, וְאַנִי מִבְקֵשׁ אוֹתְךָ  
אִישִׁית שְׂתַתְּפֵלְלִי עָלַי שִׁיְהִיָּה לִי רְפוּאָה שְׁלֵמָה וְאַהֲיָה לָךְ אֶסִיר  
תּוֹדָה.

הַמֵּאַחַל לָךְ חַתִּימָה טוֹבָה

## לא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ד' ז' תּשְׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תשע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה אֶל ... נְרוֹ יְאִיר

לְנִכּוֹן קִבְלַתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אַנִי מְכַרְח לְהַגִּיד לָךְ שְׁרֵאתִי בְּכֹל יוֹם דְּרָךְ הַמַּעֲגָל סָגוֹר אִיךָ  
שְׁבָכָל בְּקֹר אֲמַרְתָּ סְלִיחוֹת עִם הַתְּלַמִּידִים, מִמֶּשׁ חַיִּים חֲדָשִׁים  
נִפְחַתָּ בִּי יוֹם יוֹם, וְהִיָּה לִי נַחַת גְּדוֹל מְזָה.

בְּכֹל אֲנִי מְאֹד מְאֹד שׁוֹמַח עַל זֶה שְׁאַתָּה מוֹסֵר אֶת נַפְשְׁךָ  
בְּשָׂבִיל הַתְּלַמִּידִים שִׁישְׁאָרוּ יִרְאִי הַשֵּׁם וְעוֹבְדֵי הַשֵּׁם אֲמַתִּיִּים,  
וְתֵאמִין לִי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁלַם לָךְ חֲזָרָה עִם יְלָדִים טוֹבִים,  
וְאַתָּה רוֹאֶה אֶת גְּדֹל הַחֶסֶד שְׁעוֹשֶׂה עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁזָכִיתָ  
כָּבֹד לְחַתָּן אֶת הַשְּׁלֵשׁ בָּנִים שְׁלֵמָדוֹ אֲצִלִּי, וְתַהֲלֶה לְאֵל הֵם יְלָדִים  
מְצַלְחִים מְאֹד, וּבּוֹדָאֵי בְּזָכוֹת זֶה שְׁאַתָּה עוֹסֵק בְּחֻנּוֹךְ הַיְלָדִים,  
תִּקְבַּל חֲזָרָה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ שֶׁהַיְלָדִים שְׁלָךְ יִהְיוּ יְלָדִים מְצַלְחִים  
מְאֹד, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלֵּם חֲזָרָה מְדָה כְּנֶגֶד מְדָה.

אָנִי מְכַרְח לְהַגִּיד לָךְ שְׁבֹהֲד' יָמִים בֵּין יוֹם הַכְּפוּרִים לְבֵין חַג הַסְּכוּת צְרִיכִים לָתֵת חֶפֶשׁ בְּתַלְמוּד תּוֹרָה, וּבַכְּרֵט הַשָּׁנָה שְׁלוּחֵצִים עָלֵינוּ וְכוּ', וְלָכֵן שְׂיִהְיֶה כָּכָה.

חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד בְּעִבּוּדְתָךְ עֲבוּדַת הַקֹּדֶשׁ, וְתִרְאֶה הַצְּלָחָה גְּדוּלָה בְּעִבּוּדְתָךְ, וְתַכְּף וּמִיד אַחַר חַג הַסְּכוּת אָנִי בָּא בְּעִזְרָתוֹ יִתְבָּרַךְ שָׁמוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְאִז אֶעֱשֶׂה סֵדֵר בְּתַלְמוּד תּוֹרָה, וְאָנִי חוֹזֵר וּמְדַגֵּשׁ שְׂיִלֵּד שֶׁהוּא מוֹפְרַע וּמְפָרִיעַ לְהַמְלַמֵּד בַּכֶּתֶה וְכוּ', וּמְכַל שְׁכֵן כְּשִׁמְתַנְהֵג בְּאַלִּימוּת, צְרִיכִים לְשַׁלַּח אוֹתוֹ הַבֵּיתָה בְּלִי שׁוּם רַחֲמָנוּת, וְלֹא לְהַתְּפַעֵל מִהַהוֹרִים כִּי הֵם לֹא אֲכַפֵּת לָהֶם מִיִּלְדֵיהֶם וְכוּ' אִז מַה רוֹצִים מִהַמְלַמֵּד? וְלָכֵן אֵל תִּתְּפַעֵל מֵהֶם כָּלֵל, וְיִלְדִים שִׂירָאוּ, שְׁעֵבֹר הַפְּרָעוֹת שְׁמִפְרִיעִים בַּכֶּתֶה, שׁוֹלְחִים הַבֵּיתָה בְּלִי שׁוּם רַחֲמָנוּת, וְלֹא מְחַזְרִים אוֹתָם לְכַתֵּה עַד שְׁבָאִים עִם הַהוֹרִים וְכוּ', זֶה יִרְתִּיעַ אוֹתָם מְאֹד.

חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד, כִּי גְּדוּל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, וְנִשְׁמַע וְנִתְבָּשֵׁר בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמְחוֹת תְּמִיד.

הַמְּאַחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

ל.ב.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ד' ז' תּשְׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֵל ... נֵרוּ יֵאִיר

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבָךְ.

מבאר בשלחן ערוך (אורח חיים סימן תק"ד סעיף א') חול המועד אסור בקצת מלאכות ומתיר במקצתם, הגה לפי צ"ח הענין שהיה נראה לחכמים להתיר; והנה נחלקו הראשונים אם אסורו מן התורה או מדרבנן, והאחרונים פסקו להלכה לחשב להשיטה שאומרים שהוא אסור מן התורה, ולכן אין להקל אלא בדבר האבד שיכול לאבד את פרנסתו על ידי זה, שאז אין לו ברירה והוא צריך ללכת לעבוד.

הרב הקדוש מסאטמאר זי"ע בעל "דברי יואל" פסק שאילו שצריכים לעבוד בחל המועד, שלא ישתמשו עם הכסף שמרויחים, אלא שיתנו את זה לצדקה, כדי שלא להנות משכר חול המועד, אשר יש פוסקים שאסור במלאכה בחל המועד.

ודעת לנכון כי אם יש דבר האבד כגון בניית בית הכנסת, או מקוה טהרה, או שאר צרכי צבור, אם לא יעשו את זה תכף ומיד יקומו מתנגדים עכו"ם או שאר רשעים להתלונן נגד הבניה, אזי אין חשש מלעבד גם בחל המועד.

אשרי מי שיכול למנוע את עצמו מלבנות או מלעבד בחל המועד, ואז אל רב טוב הצפון יזכה.

המאחל לך חתימה טובה

לג.

בעזרת השם יתברך, יום ד' ז' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום וברכה אל ... גרו יאיר

### לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

יְדוּעַ שָׂרְבֵנוּ ז"ל אָמַר מִי שִׂיּוּדַע מִמְּנֵי אֵינן צָרִיךְ לְהִתְעַנּוֹת  
עַל עֲוֹנוֹתָיו וְכוּ', וּמִי שִׂאֵינּוּ יוֹדַע מִמְּנֵי לֹא יוֹעִיל לוֹ הִתְעַנּוּת  
שְׂמִתְעַנֶּה עַל עֲוֹנוֹתָיו וְכוּ'.

וְהַטַּעַם לְדַבְּרֵיו הוּא פְּשוּט מְאֹד, כִּי רַבְּנוּ ז"ל מְחַדֵּיר בְּנוֹ  
אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזוּפְכַת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַד שִׁיפְתַּח פִּינוּ לְדַבֵּר אֶל  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּלְסַפֵּר לוֹ יִתְבָּרֵךְ כֹּל מַה שֶּׁעוֹבֵר עָלֵינוּ  
בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת גַּם יְחַד, שֶׁזֶה תְּלוּי בְּאֲמוּנָה, כַּמוֹכָא בְּדַבְּרֵיו  
ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן ס"ב) וּבְאֲמַת אִם הָיָה יוֹדַע הָאָדָם  
יְדִיעָה בְּלֵב שְׁלֵם, 'שְׁמַלְא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ' (יִשְׁעִיָּה ו'), וְהַקְּדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה. וְדַאי הָיָה  
מִתְפַּלֵּל בְּהַתְּלַהּבוֹת גְּדוּלָּה, וְהָיָה מְדַקְדָּק מְאֹד לְכוֹן אֶת דְּבָרָיו.  
וּבְשִׁבִיל שֶׁהָאָדָם אֵינּוּ יוֹדַע זֹאת הַיְדִיעָה בְּלֵב שְׁלֵם, בְּשִׁבִיל זֶה  
אֵינּוּ מִתְּלַהֵב כָּל כָּךְ, וְאֵינּוּ מְדַקְדָּק כָּל כָּךְ. וְכֹל אַחַד לְפִי מַעוּט  
שְׁכָלוֹ וְיְדִיעָתוֹ, כֵּן הַתְּלַהּבוֹתוֹ וְדַקְדוּקוֹ. וְהַיְדִיעָה הַיָּא מֵהִיצֵר  
הַטּוֹב שְׁבִלֵב, וְהַסְתָּרַת הַיְדִיעָה הַיָּא מֵהִיצֵר הָרַע שְׁבִלֵב. וְהַסְתָּרַת  
הַיְדִיעָה, הֵן הֵן אֶפִיקוֹרְסוֹת וְקִשְׁיוֹת, שֶׁהִיצֵר הָרַע מְקַשֶּׁה אֶת לְבוֹ  
לְפוֹל בְּרַעְיָה; וְרַבְּנוּ ז"ל מְחַדֵּיר בְּנוֹ אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזוּפְכַת בְּאֶפֶן  
כְּזֶה עַד שֶׁנִּרְגִישׁ שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא וְאֵינן בְּלַעְדוֹ נִמְצָא, וְאֵינן דְּבַר  
אַחַר רַק לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִז אָדָם כֹּכֵר לֹא צָרִיךְ לְהִתְעַנּוֹת,  
מֵאַחַר שֶׁשָּׁב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּכֹל יוֹם בְּכֹל שַׁעַת מִמָּשׁ, מַה שִׂאֵינן  
כֵּן אִם אֵינּוּ יוֹדַע יְדִיעוֹת אֵלּוּ, וְאֵינּוּ מִתְּבוּדֵד עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, אָמַר  
בְּפִרוּשׁ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן י') הִתְעַנּוּתִים זֶה כְּמוֹ  
שְׂמוּרִיק אֶת הַשֶּׁק שְׁמַלְא חוֹרִים, וְסִתָּם מִצְעָרִים אֶת עֲצָמָם בְּחִנָּם.

ולכן כל מי שמקרב אל רבנו ז"ל עם אמת, הינו שמציית אותו ומרגיל את עצמו לדבר אליו יתברך בכל יום ובכל שעה, ונדבק בו יתברך בדבקות אין סוף, ותמיד חוזר בתשובה שלמה שזה נקרא מקרב באמת אל רבנו ז"ל, הוא כבר לא צריך לעשות שום תקונים כגון תקון כרת וכדומה, כי מאחר שזכה להיות אצל ציון רבנו ז"ל באומן, ונתן פרוטה לצדקה, ואמר את העשרה מזמורי תהלים הנקראים "תקון הכללי" יש לו הבטחה ברורה מרבנו ז"ל שיתקן אותו לגמרי, ולכן כל מי שמקרב באמת אל רבנו ז"ל לא צריך להתבלבל משום בלבולים ומשום תקונים שיש היום בעולם על ידי כל מיני בעלי דמיון שנותנים תקונים שהכל הכל ורעות רוח וכו'.

העקר רק לעסק תמיד בשיחה בינו לבין קונו לדבר הרבה עם הקדוש ברוך הוא, בתמימות ובפשיטות גמור, ולהתודות תמיד על חטאותיו המרבים הנחקקים על עצמותיו, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד') שעוונותיו של אדם חקוקים על עצמותיו, כמו שכתוב (יחזקאל ל"ב) "ותהי עוונותם חקוקה על עצמותם", וזה מה שהורג את האדם, כמו שכתוב (תהלים ל"ד) "תמותת רשע רעה", ועל ידי ודוי דברים יוצא מעצמותיו החטאים שחקוקים עליהם; וכתב הרמב"ם (פרק א' מהלכות תשובה הלכה א') כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה פשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני האל ברוך הוא שנאמר (במדבר ה') "איש או אשה כי יעשו וגו' ויהתודו את חטאתם אשר עשו" זה ודוי דברים ודוי זה מצות עשה כיצד מתודין אומר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי

בְּמַעֲשֵׂי וּלְעוֹלָם אֵינִי חוֹזֵר לְדַבֵּר זֶה וְזֶהוּ עֵקְרוֹ שֶׁל וְדוּי וְכָל  
הַמְרָבָה לְהַתּוֹדוֹת וּמְאָרִיךְ בְּעֵינַי זֶה הָרִי זֶה מְשַׁבַּח; וְדַבֵּר זֶה יִסּוּד  
מוֹסָד אֲצֵל רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְתַבּוֹדֵד בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ,  
שָׂאזּוּ הוּא לֹא צָרִיךְ לְהַתְעַנּוֹת, רַק הַתְעַנִּיתִים שֶׁתִּקְנּוּ חֻכְמֵינוּ  
הַקְדוּשִׁים, הֵינּוּ הַד' צוּמוֹת, וּמִלְבָּד זֹאת הַקְפִּיד רַבְּנוּ ז"ל מְאֹד לֹא  
לְקַחֵת עַל עֲצָמוֹ שׁוּם צוּמוֹת בְּעֲצָמוֹ, וּמִכָּל שֶׁכֵּן שְׁלֹא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת  
שׁוּם תְּקוּנַי פֶּרֶת וְכַדוּמָה, אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁזֹּכֶה לְהִיּוֹת מְקַרָּב אֶל רַבְּנוּ  
ז"ל וְאִזּוֹ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַמְאֻחַל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

ל.ד.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ד' ז' תְּשׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תַּשְׁע"ד

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוֹ יְאִיר

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (חַיִּי מוֹהַר"ן סִימָן רצ"ז) הַשְּׁבֻתִים שֶׁשׁוֹבְתִים  
אֲצֵלֵי הֵם גְּדוּלִים וְטוֹבִים יוֹתֵר מְשַׁבְּעָה פְּעָמִים תְּעַנִּית מְשַׁבַּת  
לְשַׁבַּת; וְזֶה שֵׁיךְ גַּם עֲכָשׁוּ הֵן כְּשֶׁאֲדָם נִמְצָא בְּשַׁבַּת בְּאוֹמֵן, וְהֵן  
כְּשֶׁנִּמְצָא בְּקַבּוּץ שֶׁל אֲנָשֵׁי שְׁלוּמֵנוּ שֶׁמְתַקְבָּצִים יַחַד בְּשַׁבַּת  
וְלוֹמְדִים יַחַד אֶת תּוֹרָתוֹ הַקְדוּשָׁה וּמְתַחֲזָקִים אַחַד עִם הַשֵּׁנִי, שֶׁזֶּה  
מִמֶּשׁ כְּמוֹ שֶׁשׁוֹבְתִים אֲצֵל רַבְּנוּ ז"ל.

אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְתַחֲבֵר עֲצָמוֹ עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוּמֵנוּ הַיְקָרִים בְּעִירוֹ,  
וּבּוֹנִים בֵּית הַכְּנֶסֶת עַל שֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, וּמְתַקְבָּצִים יַחַד שֵׁם שֶׁזֶּה

מִמֶּשׁ כָּאֵלֹו שְׁשֻׁבְתוּ אֶצֶל רַבְּנֵי ז"ל, שְׂזָה מָאֵד מָאֵד חָשׁוּב שְׁאֲנָשִׁי  
שְׁלֹמֹנֹו יִתְפַּלְלוּ יַחַד וְיִהְיֶה בֵּינֵיהֶם אֲהָבָה אַחְוָה וְרַעוּת.

הַמֵּאַחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

ל.ה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ד' ז' תִּשְׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תַּשַׁע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נֵרוֹ יֵאִיר

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי הַלְכוֹת גְּלוּת הַלְכָה ג' אוֹת ב') עֶקֶר  
הַדַּת יִשְׂרָאֵל וְעֶקֶר הַיְהוּדוּת תְּלוּי בְּזִקְן וּפְאוֹת וּבָהֶם נִכְרַ הַיְהוּדִי,  
כִּי הוּא מְזַרַע בְּרַךְ הַשֵּׁם, מְזַרַע יִשְׂרָאֵל. וּמִי שְׁרוּחַ אַחֲרַת עֲמוֹ, חֵס  
וְשְׁלוֹם, וְרוּצָה לְכַפּוֹר, חֵס וְשְׁלוֹם, בְּאֵלֵי יִשְׂרָאֵל, תַּחֲלַת הַכַּפִּיָּרָה  
הוּא, שְׁמִשְׁלִיךְ חֵס וְשְׁלוֹם מֵעַלְיוֹ הַזִּקְן וְהַפְּאוֹת, כִּי בְּאֵמַת כָּל דַּת  
יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשׁ הוּא תְּלוּי בְּזִקְן וּפְאוֹת, כִּי כָּל דְּבָרֵי תוֹרַתְנוּ  
הַקְּדוּשָׁה וְכָל הַמִּצְוֹת כָּלֶם הֵם בְּחִינַת צְמִצּוּמִים לְהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹתוֹ  
יִתְבָּרַךְ, כִּי כָּל אוֹת וְאוֹת וְכָל תְּבָה וְתָבָה מִתּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה  
שְׁבִכְתָּב וּבַעַל פֶּה וְכָל מִצְוָה וּמִצְוָה וְכָל מְנַהֵג כְּשֶׁר שֶׁל יִשְׂרָאֵל  
עִם הַקְּדוּשׁ וְהַנְּבָחָר, כָּלֶם הֵם שְׁעוּרִין וְצִימְצוּמִין, שְׁעַל יָדָם יִזְכּוּ  
לְהַשִּׁיג הַשְׁגַּת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כָּל חַד לְפּוֹם מַה דְּמִשְׁעַר בַּלְבִּיָּה,  
כִּפִּי אֲשֶׁר יִזְכֶּה עַל יְדֵי עֲבוּדָתוֹ וְיִגִּיעָתוֹ בַּתּוֹרָה וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים  
טוֹבִים, וְיִפְרַשׁ מִמַּעֲשִׂים רָעִים. וְכָל אֵלֹו שְׁמוּרִידִים אֶת הַזִּקְן  
וְהַפְּאוֹת בְּשֵׁאֵט נֶפֶשׁ וּבִזְדוּן וּבְמַעַל, אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ, כִּי עוֹקֵר  
עֲצָמוֹ וְנַפְשׁוֹ מֵאֵלֵי יִשְׂרָאֵל וְאִין לוֹ חֶלֶק בַּתּוֹרַת מִשָּׁה, אוֹי



לְנַפְשָׁם כִּי גָמְלוּ לָהֶם רָעָה. וּבִשְׂכִיל זֶה נִתְפַּשְׁטָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ  
הַרְבִּים מְאֹד חֻכְמַת הַפִּילוֹסוֹפִיָּה וְהָאִפִּיקוֹרְסוֹת בְּמַדִּינַת אֲשַׁכְּנֹז  
וּסְבִיבוֹתֵיהֶם, שְׁפָרְקוּ מֵעֲלֵיהֶם בְּאֵלוֹ הַדּוֹרוֹת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם  
לְגַמְרֵי וְהַשְׁלִיכוּ זָקְנָם וְהַפְּאוֹת וּמְלוּבָשִׁים בְּמַלְבוּשֵׁיהֶם וְכוּ',  
וּבַאֲמַת אֵינָם עוֹבְרִים עַל חֻמְשָׁה לְאוּיִן בַּלְבָּד, כִּי כִשְׂמִשְׁחִיתִין  
פָּאָת זָקְנָם כְּאֵלוֹ עוֹבְרִים עַל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, כִּי כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה  
תְּלוּיָהּ בְּזֶה כִּי עַל יְדֵי הַתַּעַר וְהַסְּפִיךְ שְׁמַרְמִינִן עַל הַדִּיקְנָא קַדִּישָׁא  
לְהַשְׁחִיתָהּ, חַס וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי זֶה מִתְגַּבֵּר מַלְכוּת עֲמָלָק.

עַם כָּל זֹאת כְּשֶׁאָדָם חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה עַד שֶׁהָאִשָּׁה מִתְרַגְּלַת  
לְזָקֵן וְכוּ', אֲזַי יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת הַזָּקֵן, כִּי אֵין עוֹד טוֹב מִשָּׁלוֹם  
בֵּית, עַד כְּדֵי כֶּף שְׁאֲמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שְׁבַת קט"ז). לְעֲשׂוֹת  
שָׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ אֲמָרָה תּוֹרָה שְׁמִי שֶׁנִּכְתַּב בְּקִדְשָׁה יִמְחָה  
עַל הַמַּיִם; וְלֹאט לֹאט אֲשַׁתָּךְ תִּתְחִיל לְהַעֲרִיךְ מֵה זֶה זָקֵן וּפְאוֹת.

רַבְּנוּ ז"ל הַחֲזִיק מְאֹד שִׁיְהִיָּה הַזָּקֵן וְהַפְּאוֹת מְסֻדְרוֹת וְלֹא  
מְפֻזְרוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַעִידוּ שֶׁכָּכֵל פְּעַם שֶׁרַבְּנוּ ז"ל  
יֵצֵא מִבֵּיתוֹ אֲזַי הַרְטִיב אֶת אֲצַבְעוֹתָיו וְסִדֵּר אֶת הַפְּאוֹת שְׁלוֹ.

אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁנִּזְהָר לֹא לְהוֹרִיד אֶת הַזָּקֵן וְהַפְּאוֹת.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ חֲתִימָה טוֹבָה

לו.

בְּעֲזֶרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ד' ז' תּשׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שָׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ וְאִיר

לְנִכּוּן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

אֲשֶׁרֶיךָ וְאֲשֶׁרֶי חֵלְקֶךָ שְׁאַתָּה זֹכָה לְסִים עֲכָשׁוּ אֶת הַש"ס, שְׁאִין לְמַעֲלָה מְזָה, כִּי מְקַבֵּל מֵרַבְּנוּ ז"ל שְׁמִי שְׁזֹכָה לְסִים אֶת הַש"ס מְקַבֵּל עַל עֲצָמוּ צֵלָם אֱלֻקִּים.

בְּזָה שְׁאַתָּה כּוֹתֵב שְׁאַתָּה מְצִיַת אוֹתִי וְכו', תְּאֲמִין לִי שְׁזָה לֹא מִמְּנִי, זֶה שֵׁיטַת רַבְּנוּ ז"ל לְלַמֵּד עַל פִּי סֵדֵר דְּרָךְ הַלְמוּד הַזֶּה, כְּמוּבָא בְּדַבְרֵי ז"ל (שֵׁיחּוֹת הַר"ן סִימָן ע"ו) בְּעֵנִין הַלְמוּד תּוֹרָה שְׁצִרִיכִים לְלַמֵּד הַרְבֵּה מְאֹד בְּכָל יוֹם, טוֹב לְלַמֵּד בְּמַהִירוֹת וְלִבְלִי לְדַקְדָּק הַרְבֵּה בְּלְמוּדוֹ. רַק לְלַמֵּד בְּפִשְׁטוּת בְּזִרְיוֹת. וְלִבְלִי לְכַלְכֵּל דַּעְתּוֹ הַרְבֵּה בְּשַׁעַת לְמוּדוֹ מְעַנֵּין לְעֵנִין, רַק יִרְאֶה לְהִבִּין הַדְּבָר בְּפִשְׁטוּת בְּמִקּוּמוֹ. וְאִם לְפַעְמִים אֵינּוּ יְכוּל לְהִבִּין דְּבָר אֶחָד, אֵל יַעֲמוּד הַרְבֵּה שָׁם וַיִּנִּיחַ אוֹתוֹ הָעֵנִין וַיִּלְמַד יוֹתֵר לְהֵלֵן. וְעַל פִּי הַרּוּב יִדַע אַחַר כָּךְ מִמִּילָא מַה שְּׁלֹא הָיָה מִבֵּין בְּתַחֲלָה כְּשִׁילְמַד כְּסֵדֵר בְּזִרְיוֹת לְהֵלֵן יוֹתֵר.

וְאָמַר: שְׁאִין צְרִיכִין בְּלְמוּד רַק הָאֲמִירָה לְבַד, לוֹמֵר הַדְּבָרִים כְּסֵדֵר, וּמִמִּילָא יְבִין. וְלֹא יְבַלְבֵּל דַּעְתּוֹ בְּתַחֲלַת לְמוּדוֹ שִׁירְצָה לְהִבִּין תְּכַף וּמַחְמַת זֶה יִקְשֶׁה לוֹ הַרְבֵּה תְּכַף וְלֹא יְבִין כָּלֵל רַק יְכַנִּיס מַחוּ בְּהַלְמוּד וַיֹּאמֵר כְּסֵדֵר בְּזִרְיוֹת וּמִמִּילָא יְבִין. וְאִם לֹא יְבִין תְּכַף יְבִין אַחַר כָּךְ. וְאִם יִשְׁאָרוּ אֵיזָה דְּבָרִים שְׁאֵף עַל פִּי כֵן לֹא יוּכַל לְעַמֵּד עַל כּוֹנְתּוֹ, מַה בְּכַף? כִּי מַעֲלַת רַבּוּי הַלְמוּד עוֹלָה עַל הַכֵּל, וְכִמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֲבוּדָה זֶרָה י"ט) 'לְגַמֵּר וְהִדָּר לְסַבֵּר וְאֵף עַל גֵּב דְּלֹא יִדַע מַה קָאָמַר' שְׁנֵאָמַר (תְּהִלִּים קי"ט כ') "גִּרְסָה נִפְשִׁי לְתַאֲבָה", כִּי עַל יְדֵי רַבּוּי הַלְמוּד שְׁיִלְמַד בְּמַהִירוֹת וַיִּזְכָּה לְלַמֵּד הַרְבֵּה, עַל יְדֵי זֶה יִזְכָּה לְעַבּוֹר כְּמָה פְּעָמִים אֵלּוּ הַסְּפָרִים שְׁלוּמַד, לְגוּמְרָם וְלַחֲזוֹר לְהַתְּחִיל

וּלְגוֹמְרָם פֶּעַם אַחַר פֶּעַם. וְעַל יְדֵי זֶה מִמִּילָא יָבִין בְּפֶעַם הַשְּׁנִי  
וְהַשְּׁלִישִׁי כָּל מַה שְּׁלֵא הָיָה מִבֵּין בְּתַחֲלָה, כָּל מַה שְּׁאִפְשָׁר לְהִבִּין  
וְלַעֲמַד עַל דְּבָרֵיהֶם.

וְדַבֵּר רַבְּנּוּ ז"ל הַרְבֵּה מְאֹד בְּעֵנִין זֶה. וְאִי אִפְשָׁר לְבָאֵר  
דְּבָרִים אֵלּוּ בְּכַתָּב הַיֵּטִב. אָבֵל בְּאַמַּת הוּא דְרִיךְ עֲצָה טוֹבָה מְאֹד  
בְּעֵנִין הַלְמוּד. כִּי עַל יְדֵי זֶה יְכוּלִים לְזַכּוֹת לְלַמֵּד הַרְבֵּה מְאֹד לְגַמֵּר  
כְּמָה וְכְמָה סְפָרִים, וְגַם יִזְכֶּה לְהִבִּין הַדְּבָרִים יוֹתֵר, מֵאֲשֶׁר הָיָה  
לוֹמֵד בְּדִקְדוּק גָּדוֹל כִּי זֶה מִבְּלָבֵל מְאֹד מִן הַלְמוּד. וְכְמָה בְּנֵי אָדָם  
פְּסָקוּ מִלְמוּדָם לְגַמְרֵי עַל יְדֵי רַבּוּי הַדְּקִדּוּקִים שְׁלָהֶם. וּמֵאוּמָה לֹא  
נִשְׂאָר בְּיָדָם. אָבֵל כְּשִׁירְגִיל עֲצָמוּ לְלַמֵּד בְּמַהִירוֹת בְּלֵי דְקִדּוּקִים  
הַרְבֵּה, הַתּוֹרָה תִּתְקַיֵּם בְּיָדוֹ, וְיִזְכֶּה לְלַמֵּד הַרְבֵּה מְאֹד, גְּמָרָא  
וּפּוֹסְקִים כּוֹלָם, וְתַנְיָא וּמְדַרְשֵׁים וְסִפְרֵי הַזֵּהָר וְקַבְלָה וּשְׂאָר סְפָרִים  
בְּלָם. וְכִבְרַת אָמַר רַבְּנּוּ ז"ל (שִׁיחּוֹת הֵר"ן סִימָן כ"ח) שְׁטוֹב לְאָדָם  
שִׁיעֵבֵר בְּחַיָּיו בְּכָל הַסְּפָרִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה .

בְּיָדָאֵי מַה טוֹב וּמַה נְעִים כְּשִׂאָדָם מְכַנִּים אֶת עֲצָמוּ בְּלְמוּד  
הַלְכָה, כִּי בְּפִרוּשׁ גְּלָה לָנוּ רַבְּנּוּ ז"ל (שִׁיחּוֹת הֵר"ן סִימָן כ"ט) וְעַל לְמוּד  
הַפּוֹסְקִים הַזֵּהָר מְאֹד מְאֹד בְּיוֹתֵר מִכָּל הַלְמוּדִים. וְרֵאוּי לְלַמֵּד כָּל  
הָאַרְבְּעָה "שְׁלַחַן עֲרוּךְ" בְּלָם מֵרֵאשִׁים עַד סוּפָם כְּסִדֵּר, אִם יְכוּל  
לְלַמֵּד כָּל הָאַרְבְּעָה שְׁלַחַן עֲרוּךְ עִם כָּל הַפְּרוּשִׁים הַגְּדוּלִים מַה טוֹב.  
וְאִם לֹא עַל כָּל פָּנִים יְלַמֵּד כָּל הָאַרְבְּעָה "שְׁלַחַן עֲרוּךְ" הַקְּטָנִים:

וְהוּא תִקּוּן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד. כִּי עַל יְדֵי חֲטָאִים נִתְעַרַב טוֹב וְרַע,  
וְעַל יְדֵי לְמוּד פּוֹסֵק שְׂמִכְרָר הַכָּשֶׁר וְהַפְּסוּל הַמְתָּר וְהָאֶסוּר הַטְּהוֹר  
וְהַטְּמֵא עַל יְדֵי זֶה נִתְבָּרַר וְנִפְרַשׁ הַטוֹב מִן הַרַע.

וְאָמַר: שְׁכַל אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי מְחַיֵּב לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם וְיוֹם פּוֹסְקִים חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. וְאָף אִם הוּא אָנוּס וְאֵין לוֹ פְּנָאִי, יִלְמַד עַל כָּל פְּנִים אֵיזָה סְעִיף "שְׁלַחַן עֲרוּף" בְּאֵיזָה מְקוֹם שֶׁהוּא אָפִילוֹ שְׁלֹא בַּמְקוֹמוֹ שֶׁהוּא עוֹמֵד עִתָּהּ בְּשְׁלַחַן עֲרוּף. כִּי צְרִיף לְלַמֵּד אֵיזָה דִּין בְּ"שְׁלַחַן עֲרוּף" בְּכָל יוֹם וְיוֹם כָּל יְמֵי חַיָּיו. וּכְשֶׁאִינוֹ אָנוּס יִלְמַד כְּסֻדֵּר כָּל הָאֲרַבְעָה "שְׁלַחַן עֲרוּף" מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ וּכְשֶׁיִּגְמֹר וְיִסִּים הָאֲרַבְעָה "שְׁלַחַן עֲרוּף" יִחְזֹר וְיִתְחַיֵּל לְלַמֵּד מְסֻדֵּר. וְכֵן יִנְהַג כָּל יְמֵי חַיָּיו; וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם טוֹר בֵּית יוֹסֵף עִם הַבַּיִת, וְכֵן שְׁלַחַן עֲרוּף עִם הַמְּגִינִים, שְׂאִין לְמַעְלָה מִזֶּה.

וּבַעֲנֵין הַזְּכִירָה וְכוּ', אֵין עֲצָה אַחֲרַת אֱלֹא לְחַזֵּר וּלְחַזֵּר וּלְחַזֵּר וְכוּ', עַל כָּל פְּנִים אֵיךְ שֶׁהוּא צְרִיכִים לְזָכֵר שְׁבִשְׁעָה שְׂאָדָם לּוֹמֵד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּמְכַנִּים אֶת מַחַ מְחֻשְׁבָּתוֹ בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, בּוֹ בְּרַגַּע הוּא נִדְבֵק בְּאֵין סוּף בְּרוּף הוּא, כִּי הַתּוֹרָה הִיא חֻכְמָתוֹ יְתִבְרֵךְ, וּבִשְׁעָה שְׁלּוֹמֵד תּוֹרָה אֲזִי נִדְבֵק מְחֻשְׁבָּתוֹ בְּחֻכְמָתוֹ יְתִבְרֵךְ, וְאֲזִי נְכַלֵּל בְּנִצְחִיּוֹת הַתּוֹרָה, הֵינּוּ אָפִילוֹ כְּשֶׁלּוֹמֵד וְשׁוֹכַח וְכוּ', אַחֲרַיִךְ יִזְכִּירוּ לוֹ אֶת כָּל מַה שְׁלַמַּד בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאִתָּהּ צְרִיף לְדַעַת כְּשֶׁאָדָם לּוֹמֵד וּכְבָר שׁוֹכַח מַה שְׁלַמַּד וְכוּ', אֲבָל הַנְּשֻׁמָּה הוּא נִצְחִית וְהַתּוֹרָה נִצְחִית, וְזֶה יִשְׁאָר אֲצִלוֹ לְנִצְחִית, וּמוֹבָא (לְקוּטִי אֲמָרִים תִּנְיָא פֶּרֶק כ"ג) בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂאָדָם עוֹסֵק בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, הֵרִי גַם הַנֶּפֶשׁ וּלְבוּשֵׁיהָ (מְחֻשְׁבָּה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה שְׁלוֹ) הֵם מִיְחָדִים מִמֶּשׁ בְּאֵין סוּף בְּרוּף הוּא, וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי הָאָדָם שְׁמַתוֹךְ הַחֲשֵׁן וְהַלְכָלוֹךְ וְהַזְהָמָה וְהַזְּבָל שְׁלוֹ, הוּא מְכַנִּים אֶת מַחַ מְחֻשְׁבָּתוֹ וְאֶת דְּבוּרוֹ בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאָפִילוֹ שְׁמַקְדָם לֹא לְמַד, וְאַחֲרַיִךְ הוּא יִשְׁכַּח מַה שְׁלַמַּד, אֲבָל בּוֹ בְּרַגַּע שֶׁהוּא לּוֹמֵד, אֲזִי הוּא מְדַבֵּיק אֶת עֲצָמוֹ בְּאֵין סוּף בְּרוּף הוּא בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה, עַל

יְדֵי זֶה מְאִיר בּוֹ אֹרֶךְ הַיּוֹם סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאִם יִהְיֶה רְגִיל בְּזֶה, לְבִסוּף הוּא יִנְתַּק אֶת עֲצָמוֹ מִן הָרַע.

אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְצִיֵּית אֶת רַבְּנֵנוּ ז"ל וּמְתַמֵּיד בְּלִמּוּד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל פִּי דְרָכּוֹ, שְׂאֵז אֶל רַב טוֹב הַצָּפוֹן וְהַגְּנוּז יִזְכֶּה, כִּי אֵין עוֹד טוֹב מִלְמוּד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עַד כְּדֵי כֶּף שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְרוּשְׁלָמִי רֵאשִׁי הַשָּׁנָה פָּרָק ד' הַלְכָה ח') כִּיּוֹן שֶׁקְּבַלְתֶּם עֲלֵיכֶם עַל תּוֹרָה מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאֵלוֹ לֹא חֲטָאתֶם מִימֵיכֶם, אָדָם שֶׁנִּכְשַׁל עִם כָּל כֶּף הַרְבֵּה עֲבֵרוֹת חֲמוּרוֹת וְכוּ' וְכוּ', אָבֵל אִם הוּא לֹאֲקַח אֶת עֲצָמוֹ וְנִכְנַס בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲזִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹחֵל לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו, וְלִכֵּן אֲנִי שׂוֹאֵל אוֹתָךְ הֲאִם זֶה לֹא כְּדָאִי לְלַמֵּד תּוֹרָה, שֶׁבְּזֶה נִתְכַפֵּר לוֹ כָּל עֲוֹנוֹתָיו?

הַמְּאַחֵל לְךָ חֲתִימָה טוֹבָה

ל.ז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ד' ז' תְּשַׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תְּשַׁע"ד

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... נְרוֹ יֵאִיר

לְנִכּוֹן קְבַלְתִּי אֶת מַכְתָּבְךָ.

יֵשׁ קוֹנְטֵרס "יוֹם הַנְּשׂוֹאִין" שֶׁהַקּוֹנְטֵרס הַזֶּה מֵיעֵד אֶל חֲתָן אֵיךְ שְׂיָכִין אֶת עֲצָמוֹ לְיוֹם חֲפָתוֹ, וְכֵן יֵשׁ שְׂמָה מְכַתֵּב אֶרֶךְ אֵיךְ לְהַתְנַהֵג אַחַר הַחֲתָנָה, וְכְדָאִי שֶׁתְּשִׁיג לְךָ אֶת הַקּוֹנְטֵרס הַזֶּה.

אֵיךְ שֶׁהוּא עֲלִיךָ לְזָכֵר אֲשֶׁר רַבְּנֵנוּ ז"ל אָמַר (שִׁיחוֹת הַר"ן סִימָן רס"ד) שֶׁצָּרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אֶת אֲשֵׁתוֹ. כִּי אָמַר הֵלֵא הַנְּשִׁים הֵם

סוֹבְלִים צַעַר וְיִסּוּרִים גְּדוֹלִים מְאֹד מְאֹד מִלְדֵיָהֶם, צַעַר הָעֶבֶר וְהַלִּידָה וְהַגְדוּל, כְּאֲשֶׁר יְדוּעַ לְכָל עוֹצֵם מְכַאוֹכֵם וְצַעֲרֵם וְיִסּוּרֵיהֶם בְּכִמָּה אוֹפְנִים הַקְּשִׁים וּכְבֵּדִים מְאֹד מְאֹד וְכוּ' וְכוּ', עַל כֵּן רָאוּי לְרַחֵם עֲלֵיהֶם וּלְיַקְרָם וּלְכַבְּדֵם. וְכֵן אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּבֹא מְצִיעָא נט.) 'אוֹקִירוּ לְנַשְׂיֵיכֶם כִּי הֵיכִי דַתְתַּעְתְּרוּ', [תְּכַבְּדוּ וְתִיַּקְרוּ אֶת נְשׁוֹתֵיכֶם כְּדִי שְׁתַּהֲיוּ עֲשִׂירִים], וְכֵן אָמְרוּ (יְבָמוֹת סג.) 'דִּינֵנו שְׁמַגְדָּלוֹת אֶת בְּנֵינוּ וּמְצַלַת אוֹתָנוּ מִן הַחֲטָא', וְלָכֵן צְרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אוֹתָם מְאֹד מְאֹד, וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סוֹטָה יז.) אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶן, וְאָמְרוּ (יְרוּשְׁלָמִי בְּרֻכּוֹת פָּרָק ט' הַלָּכָה ח') אִי אֶפְשָׁר לְאִישׁ בְּלֹא אִשָּׁה וְאִי אֶפְשָׁר לְאִשָּׁה בְּלֹא אִישׁ וְאִי אֶפְשָׁר לְשִׁנְיָהּ בְּלֹא שְׂכִינָה, וּבְמִקּוֹם שֶׁהַשְׂכִּינָה נִמְצָאָת שָׁם הַבְּרָכָה מְצוּיָה, רַק שְׂיֵהֶיהָ בֵּינֵיהֶם שְׁלוֹם וְאֶהְבָּה גְּדוּלָּה מְאֹד, כִּי שְׁלוֹם אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁפָת י.) זֶה שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלָכֵן אִם מְכַנְיָסִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת, זֶה נִקְרָא שְׁלוֹם בַּיִת, הֵינּוּ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת.

כְּדֹאֵי מְאֹד מְאֹד לְהַזְהֵר מִבְּנֵי אָדָם שֶׁסֶתֶם מִפְּחִידִים וְכוּ', וּמִבְּלָבָלִים אֶת הַמַּחַ בְּשִׁטּוּיּוֹת וּבְחֻמְרוֹת יִתְרוֹת וְכוּ' וְכוּ', כִּי בְּפְרוּשׁ אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יוֹמָא י"ח:) אֵינּוּ דוֹמָה מִי שֵׁיִשׁ לוֹ פֶּת בְּסֻלוֹ לְמִי שֵׁאִין לוֹ פֶּת בְּסֻלוֹ; וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יוֹמָא עב:) עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים יט) "יִרְאֵת הַיּוֹי"ה טְהוֹרָה עוֹמְדַת לְעַד" אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, זֶה הַלּוֹמֵד תּוֹרָה בְּטְהָרָה מֵאִי הִיא? נוֹשֵׂא אִשָּׁה וְאַחַר כֵּךְ לּוֹמֵד תּוֹרָה; וְלָכֵן אֵל תְּבַלְבַּל אֶת עֲצָמְךָ מִשּׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעְעוֹלָם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר שְׁתַּתְּחַתֵּן וְתַבְנֶנָּה בַּיִת נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, וְתִקְבַע לְעֲצָמְךָ שְׁעוֹרִים כְּסֻדְרָן בְּלַמּוּד תּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְתוֹלִיף אֶת

בִּיתְךָ בְּאַהֲבָה אַחֲוָה וְרַעוּת, וְאַף פַּעַם שְׁלֵא יִהְיֶה בִּינֵיכֶם שׁוֹם  
וְכוֹחִים וְכוּ' וְכוּ', וְאִז תִּצְלִיחַ דְּרַכְךָ תָּמִיד.

הַמֵּאַחַל לְךָ חֲתִימָה טוֹבָה

## ל.ח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם ד' ז' תּשׁרִי בֵּין כֶּסֶף לְעֶשׂוֹר ה'תּשׁע"ד

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נְרוּ יְאִיר

לְנֶכוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

אֲשֶׁרִיכֶם שְׁזַכִּיתֶם לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה שְׁזָה מְאֹד מְאֹד  
חָשׁוּב בְּעֵינָיו יִתְבָּרֵךְ, עַד כְּדֵי כֶּךָ שְׁאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת  
ל"ד). בְּמָקוֹם שֶׁבְּעָלִי תִשׁוּבָה עֲמָדִים, שָׁם אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים  
יְכוּלִים לְעֲמוֹד.

וְהִנֵּה בְּעֵינַי יוֹם הַכַּפּוּרִים וְכוּ', כְּדָאֵי שֶׁתִּשְׁאַל שְׁאַלָּה מְרַב  
הַגּוֹן וִירָא שָׁמַיִם אֹדוֹת הַצּוּם לְאַשְׁתְּךָ שֶׁהִיא בְּהַרְיוֹן, וְקִשָּׁה לָּהּ  
מְאֹד לְצוּם וְכוּ', אָסוּר לְהוֹרוֹת הֵיטֵר לְעֲצָמוֹ אֶלֶּא בְּהוֹרָאת רַב  
גְּדוֹל וּמְמַחָה בְּדַבְּרִים אֵלוֹ.

הַבְּעֵיָה שֵׁישׁ לְכָל בְּעַל תִּשׁוּבָה מֵהַהוּרִים, זֶה בְּעֵיָה רְצִינִית,  
עַם כָּל זֹאת צְרִיכִים תָּמִיד לְזַכֵּר שֶׁכַּבוֹד אֵב וְאֵם שֵׁיךָ גַּם אֵם  
הַהוּרִים רְחוּקִים מִתּוֹרָה וּמִצְוֹת וְכוּ', כִּי אֶצְלוֹ יִתְבָּרֵךְ מְאֹד מְאֹד  
יָקָר מִצְוֹת כַּבוֹד אֵב וְאֵם, עַד כְּדֵי כֶּךָ שְׁאַמְרוּ (תַּנָּא דְּבֵי אֵלֵיהּ רַבָּה  
פְּרָשָׁה כ"ו) כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֵין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ  
הוּא מִבְּקֵשׁ מֵהָאָדָם רַק שֶׁיִּכְבֵּד אֵב וְאֵם; וְאַמְרוּ (פְּסִיקְתָּא רַבְתִּי)

חמורה שפחמורות כבד את אביך ואת אמך; ואמרו (קדושין ל:)  
ש'לשה שתפין הן באדם, הקדוש ברוך הוא, ואביו ואמו, בזמן  
שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אמר הקדוש ברוך הוא מעלה  
אני עליהם כאלו דרתי ביניהם וכבדוני; רואים מזה אם מכבדים  
אבא ואמא בזה מכבדים את הקדוש ברוך הוא.

ולכן לא כדאי לעשות עסק אם ההורים יבואו וישמרו על  
הילדים, ובפרט שאשתך לא צריכה ללכת לבית הכנסת, אלא היא  
תשכב במטה, וכך יקל לה התענית, אזי ממילא היא נמצאת בבית  
ורואה שהם לא יחללו חס ושלום את השבת והחג וכו', אבל הכל  
צריך להיות בעדינות ובדרך ארץ גדול מאד, כי סוף כל סוף הם  
ההורים וכו', ואם יראו איך שמתנהגים אתם בדרך ארץ, גם הם  
יחזרו בתשובה שלמה, כי הוציאו שם כאלו כל אלו שחזרו  
בתשובה הם פראים וכו' וכו', ולכן אשרי הזוג שחזרו בתשובה  
שלמה שעדין מכבדים את ההורים אפילו שהם כמו שהם.

הקדוש ברוך הוא יתן לכם שנה טובה ומתוקה, שנה של  
אשר ועשר ולא יחסר לכם שום דבר, ותהיו הכי מאשרים  
בחיכם.

המאחל לך חתימה טובה

לט.

בעזרת השם יתברך, יום ד' ז' תשרי בין כסא לעשור ה'תשע"ד

שלום רב אל ... תחיה

לנכון קבלתי את מכתבך.



אֶת צְרִיכָה לְדַעַת שְׁעָקָר הַיַּעוּד בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא לְהַתְעַנֵּג בְּזִיו שְׁכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרֵךְ, הַיְנוּ שְׁצָרִיכִים לְהַחְדִּיר בְּמַח מַחְשְׁבָה שְׁמֵלָא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאִיהוּ מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבַתוֹךְ כָּל עֲלָמִין, אֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלַעְדוֹ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְדָבָר גְּדוֹל דְּבָר קִטָּן לֹא נַעֲשֶׂה מֵעַצְמוֹ אֲלֵא בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, וְלִכְּן צְרִיכִים לְהִיּוֹת תְּמִיד שֵׁשׁ וְשֵׁמַח עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי אָדָם צָרִיךְ לְהַרְגִיל אֶת עַצְמוֹ לְשִׂמּוּחַ עִם כָּל הַטּוֹב שֵׁישׁ בּוֹ, וּתְהִלָּה לְאֵל יֵשׁ אֲצֵל כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל טוֹב הַרְבֵּה מְאֹד, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (בְּרֻכּוֹת נ"ז.) עַל הַפְּסוּק (שִׁיר הַשִּׁירִים ד') "כְּפֶלַח הַרְמוֹן רִקְתָּךְ" מֵאֵי רִקְתָּךְ, אֲפִילוֹ רִיקְנִין שְׁבָךְ מְלֵאִים מְצוֹת כְּרַמּוֹן.

וְלִכְּן הֵן אֶת וְהֵן בַּעֲלֵךְ תְּמַשִּׁיכוּ בַּעֲבוּדְתְּכֶם, וּפְהַ וְשָׁמָּה תַּחְדִּירוּ דְּבוּרֵי אַמוּנָה שְׁזֶה מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב לְמַעֲלָה בְּשָׂמַיִם, כִּי כִּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תְּנַחֲוּמָא נְשָׂא) בְּשַׁעָה שְׁפָרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם נְתָאוּהָ שִׁיְהָא לוֹ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים; וּבְזֶה שְׂמִכְרִים אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה מְמַלֵּאִים אֶת רְצוֹנוֹ וְתַאֲוָתוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּבִיכּוֹל, וְלִכְּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׂמַחְדִּיר אַמוּנָה בְּהַתְלַמִּידִים, וְכֵן מִי שֵׁישׁ לוֹ יַעֲסֵק עִם הַרְבִּים, אֲשֶׁרֵי וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׂמַחְדִּיר בָּהֶם אַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי אֲפִילוֹ שְׁלֹא פּוֹעֲלִים רַק בְּשַׁעָה שְׂמַדְבְּרִים עִם הַזּוֹלָת שְׂמַחְדִּיר בְּעַצְמוֹ אֲפִילוֹ לְדַקָּה אַחַת שֵׁישׁ בּוֹרָא כָּל עֲלָמִין, זֶה כְּבָר דְּבָר גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, כִּי כָּל מַחְשְׁבָה וּמַחְשְׁבָה שָׂרָק חוֹשְׁבִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ זֶה נְצַחִית.

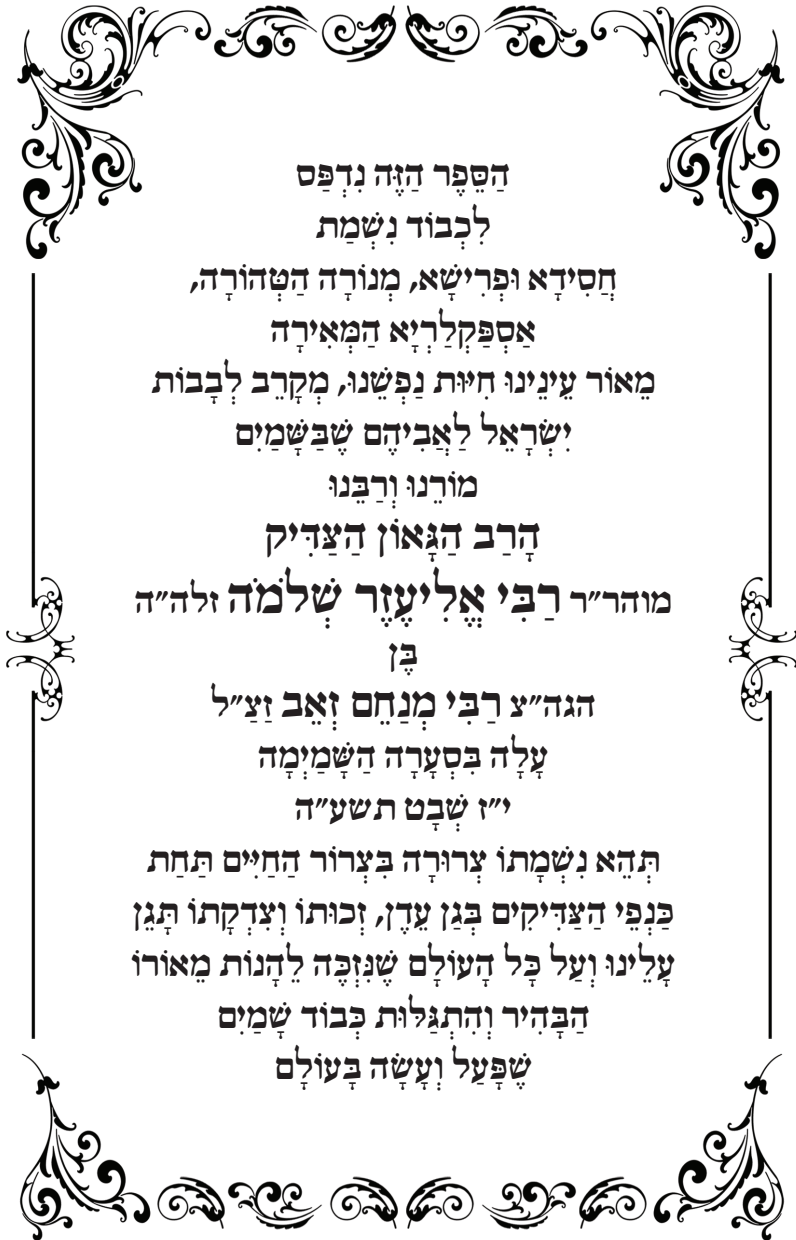
וְלִכְּן אַל תְּבַלְבְּלוּ אֶת עַצְמְכֶם בְּכַלְבוּלֵי חֲנָם, וְאֲדַרְבָּה אֶת וּבַעֲלֵךְ צְרִיכִים רַק לְשִׂמּוּחַ עַל הַזְּכוֹת שֵׁישׁ לָכֶם לְהַחְדִּיר בְּהַזּוֹלָת אַמוּנָה, וְכֵן תִּשְׁתַּדְּלוּ מְאֹד לְחַנּוּךְ אֶת הַיְלָדִים בְּדַרְכֵי הָאַמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר אֵין לְמַעֲלָה מִזֶּה, כִּי הִרְגַע שֵׁישׁ אַמוּנָה פְּשׁוּטָה,

אזי זוכים לאריכות אפים שהוא מדה היקרה של סבלנות, וכשיש לאדם סבלנות יש לו כבר את הכל, ואל ילדים צריכים המון סבלנות.

ראו למסר את נפשכם על מדת השמחה כי אין דבר יותר חשוב כמו שמחה, וכל כך קשה לאדם להגיע למדת השמחה יותר מפל העבודות הכי קשות, קל יותר לצום וכו', ולסגף את עצמו עם סגופים קשים ומרים וכו', העקר לא להיות בשמחה, ולכן על שמחה צריכים מסירות נפש גדולה, ואמרו חכמינו הקדושים (תנחומא שמיני) לפי שאין השמחה ממתנת לאדם לא כל מי ששמח היום שמח למחר ולא כל מי שמצר היום מצר למחר לפי שאין השמחה ממתנת לאדם, ואם תהיו בשמחה כל החיים שלכם ילכו כבר בצורה אחרת לגמרי, כי תזכו לישוב הדעת כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י') מה שבני אדם רחוקים מהקדוש ברוך הוא, זה מחמת חסרון ישוב הדעת, ולמה אין ישוב הדעת? כי חסר מהשמחה, ולכן תמסרו את נפשכם להיות בשמחה ואז תזכו לגדלות המוחין וכבר לא יחסר לכם שום דבר.

המאחל לך חתימה טובה

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם



הַסֵּפֶר הַזֶּה נִדְפָס  
לְכַבֹּד נִשְׁמַת  
חֲסִידָא וּפְרִישָׁא, מְנוֹרָה הַטְּהוֹרָה,  
אֲסַפְקֵלְרֵיא הַמְּאִירָה  
מֵאוֹר עֵינֵינוּ חֵיית נַפְשֵׁנוּ, מְקַרֵב לְבָבוֹת  
יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שְׁבַשְׁמִים  
מִזְרְנוּ וְרַבְּנוּ  
הַרְבַּ הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק  
מוֹהַר־רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֹמֹה זִלְהֵ"ה  
בֶּן  
הַגַּה"צ רַבִּי מְנַחֵם זֵאֵב זִצ"ל  
עָלָה בְּסַעֲרָה הַשְּׁמַיְמָה  
י"ז שְׁבַט תשע"ה  
תְּהֵא נִשְׁמַתוּ צְרוּרָה בְּצְרוּר הַחַיִּים תַּחַת  
כְּנָפֵי הַצַּדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן, זְכוּתוֹ וְצַדִּיקְתּוֹ תִּגַּן  
עֲלֵינוּ וְעַל כָּל הָעוֹלָם שְׁנִזְכֶּה לְהַנּוֹת מֵאוֹרוֹ  
הַבְּהִיר וְהַתְּגַלּוֹת כְּבוֹד שְׁמִים  
שְׁפַעַל וְעָשָׂה בְּעוֹלָם

הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפָּס  
לְעֵלְוֵי נְשִׁמֹת  
הַרְבֵּנִית הַצְּדִיקָה  
מִרְתַּיִחָנָא שְׂפָרָה עִיָּה  
בֵּת הַרְה"צ  
רַבֵּי אֲשֶׁר יִשְׁעִיָּה  
רֵאטֶּענִיבֶרֶג מִקּוֹסוֹן זְצִ"ל  
בֵּת מִרְתַּיִחָנָא עִיָּה  
אֶשֶׁת עֵטְרֵת רֵאשִׁינוּ  
כִּיִּק אֲדָמוֹיִד  
רַבֵּי אֶלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זִי"ע  
נִפְטָרָה ט"ז תְּמוּז ה'תשע"ה  
ת.נ.צ.ב.ה



סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם  
זה שמו נאה לו

# תְּקוּן הַכֹּלֵלִי

תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד לְכָל־לֵיּוֹת  
הַחַטָּאִים וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לִי־צִלָּן

\*

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפָרְנֶסָה וְלַהֲצִלָּחָה  
בְּכָל הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחֵי־חַיִּיּוֹת  
אֲשֶׁר־י מִי שִׂיא־מָרָם בְּכָל יוֹם

\*

יְסֹדוֹ, תְּקִנּוֹ, גָּלוֹ וְצָוָה לְפָרְסְמוֹ לְכָל  
יִשְׂרָאֵל, רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא,  
אוֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפּוֹן, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה,  
אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵינוּ  
רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלַב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ

\*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי  
חֲסִידֵי בְּרֶסְלַב  
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

## תקון הפללי

טוב לומר לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש, צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה, בזמרות נריע לו: כי אל גדול יי, ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי, לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

**טז** א מכתם לדוד, שמרני אל כי חסיתי בך: ב אמרת ליי אדני אתה, טובתי בל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי כל חפצי-בם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסוף נספיהם מדם, ובל אשא את שמותם על שפתי: ה יי מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי: ו חבלים נפלו-לי בנעמים, אף נחלת שפחה עלי: ז אברך את יי אשר יעצני, אף לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יי לנגדי תמיד, כי מימיני בל אמוט: ט לכן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשרי ישכן לבטח: י כי לא תעזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך, נעמות בימינך נצח:

**לב** א לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה : ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב יֵי לֹו עוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה : ג כִּי הִחְרַשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמִי, בְּשִׂאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם : ד כִּי יוֹמָם וּלְיָלָה תִּכְבַּד עָלַי יָדָךְ נְהַפְּךָ לְשָׂדֵי, בְּחִרְבְּנֵי קִיץ סֵלָה : ה חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי, אֲמַרְתִּי אוֹדָה עָלַי פֶשַׁעִי לִי, וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה : ו עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵד אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מְצוֹא רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים, אֱלֹוֹ לֹא יִגִּיעוּ : ז אֲתָה סֹתֵר לִי \* מִצָּר תִּצְרַנִּי רַנִּי פֶלֶט תְּסוּבְּכֵנִי סֵלָה : ח אֲשַׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זֹו תִלְךָ, אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי : ט אֵל תִּהְיֶה כְּסוּס כְּפָרֵד אִין הַבֵּין בְּמַתָּג וְרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוֹם, בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ : י רַבִּים מִכְּאוּבִים לְרָשָׁע וְהַבוֹטֵחַ בֵּי, חֹסֵד יְסוּבְּכֵנוּ : יא שְׂמַחוּ בֵּי וּגְיִלוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב :

**מא** א לְמַנְצַח מִזְמוֹר לְדוֹד : ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל, בְּיוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ יֵי : ג יֵי יִשְׁמְרֵהוּ וַיִּחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בְּאַרְץ, וְאֵל תִּתְּנָהוּ בְּנַפְשׁ אִיבֵיו : ד יֵי יִסְעֲדֵנוּ עַל עָרֵשׁ דְּוִי, כָּל מִשְׁכָּבוֹ הִפְכֵת בְּחֵלְיוֹ : ה אֲנִי אֲמַרְתִּי יֵי חֲנֻנִי, רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ : ו אוֹיְבֵי יִאֲמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ : ז וְאִם בָּא לְרֵאוֹת שְׂוֹא יִדְבֵר, לְבוֹ יִקְבֹּץ-אֶוֹן לֹו יִצֵּא לְחוּץ יִדְבֵר : ח יִחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שׁוֹנְאֵי, עָלַי יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי : ט דְּבַר בְּלִיעֵל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם : י גַּם אִישׁ שְׁלוּמֵי אֲשֶׁר בִּטְחַתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחָמִי, הִגְדִּיל עָלַי עֶקֶב : יא וְאַתָּה יֵי חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאֲשַׁלְּמָה לָּהֶם : יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חִפְצֵת בִּי, כִּי לֹא יָרִיעַ אִיבֵי עָלַי : יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכֵת בִּי,

וּתְצַיְבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: י"ד בְּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהֶעוֹלָם  
וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

**מב** \* לְמַנְצַח מִשְׁפִּיל לִבְנֵי קִרְח: ב כֹּאִיל תַּעֲרַג עַל אֲפִיקֵי  
מַיִם, כֵּן נִפְשֵׁי תַעֲרַג אֲלֵיךָ אֱלֹהִים: ג צְמָאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים  
לְאֵל חַי מְתֵי אָבוֹא, וְאֶרְאֶה פָנֵי אֱלֹהִים: ד הִיִּתָּה לִי דְמַעְתִּי  
לְחֵם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּאֹמֶר אֵלֵי כָל הַיּוֹם אֵיחָה אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה  
אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נִפְשֵׁי כִי אֶעֱבֹר בְּסֶף אֲדָדִם עַד בַּיִת  
אֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹגֵג: ו מֵה תִשְׁתַּוְּחַחֵי נִפְשֵׁי  
וְתַהֲמֵי עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנֹו יִשׁוּעוֹת פָּנָיו:  
ז אֱלֹהֵי עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחַח עַל כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן,  
וְחַרְמוֹנִים מִהַר מְצַעַר: ח תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ  
כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ וְגַלְיֶיךָ עָלַי עֲבְרוּ: ט יוֹמָם יִצְוָה יְיָ חֲסֵדוֹ וּבִלְיָלָה  
שִׁירָה עִמִּי, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: י אֹמְרָה לְאֵל סְלַעֵי לְמָה  
שָׁכַחְתָּנִי לְמָה קָדַר אֶלְךָ בְּלַחֲץ אוֹיֵב: י"א בְּרִצַּח בְּעֲצָמוֹתַי  
חֲרַפּוֹנֵי צוּרְרֵי, בְּאֹמֶרֶם אֵלֵי כָל הַיּוֹם אֵיחָה אֱלֹהֶיךָ: י"ב מֵה  
תִּשְׁתַּוְּחַחֵי נִפְשֵׁי וּמֵה תַהֲמֵי עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד  
אוֹדְנֹו יִשׁוּעוֹת פָּנֵי וְאֵלֶיךָ:

**נט** \* לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ  
אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הֲצִילָנִי מֵאִיִּבֵי אֱלֹהֵי מִמַּתְקוֹמֵמִי  
תִּשְׁגַּבֵּנִי: ג הֲצִילָנִי מִפְּעֻלֵי אֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דְמַיִם הוֹשִׁיעֵנִי: ד  
כִּי הִנֵּה אֲרַבּוּ לְנִפְשֵׁי יְגוּרוֹ עָלַי עֲזִים, לֹא פִשְׁעֵי וְלֹא חֲטָאתַי  
יְיָ: ה בְּלֵי עוֹן יִרְצוֹן וַיִּפְּוֹנְנוּ עוֹרָה לְקִרְאָתִי וְרָאָה: ו וְאַתָּה  
יְיָ אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקְיִצָּה לְפָקֵד כָּל הַגּוֹיִם אֵל  
תַּחַן כָּל בְּגֹדֵי אֹן סְלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעֵרֵב יִהְיוּ כַכְּלָב וַיִּסּוּבּוּ  
עִיר: ח הִנֵּה יִבְעִיעוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי מִי



שִׁמְעֶ: ט וְאַתָּה יי תִשְׁחַק לָמוּ תִלְעַג לְכָל גּוֹיִם: י עֲזוּ אֵלַיךָ  
 אֲשַׁמְרָה כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יְקֹדְמָנִי, אֱלֹהִים  
 יִרְאֵנִי בְשִׁרְרִי: יב אֵל תִּהְרַגְם פֶּן יִשְׁכַּחוּ עָמִי הַנִּיעְמוּ בַחִילֶךָ  
 וְהוֹרִידֵמוּ, מִגִּנְנוּ אֲדָנִי: יג חֲטָאת פִּימוּ דָבַר שְׁפָתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ  
 בַּגְּאוֹנָם וּמֵאֱלֹהִים וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כֹּלָה בַחֲמָה כֹּלָה וְאִינָמוּ  
 וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים מִשַּׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה: טו וַיִּשְׁבוּ  
 לְעָרֵב יִהְמוּ כִּכְּלָב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: טז הִמָּה יִנְיַעוֹן לְאָכֵל, אִם  
 לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ: יז וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְאַרְנֶן לְבַקֵּר חֲסָדֶךָ כִּי  
 הֵייתָ מִשְׁגָּב לִי וּמָנוּס בְּיוֹם צָר לִי: יח עֲזֵי אֵלַיךָ אֲזַמְרָה, כִּי  
 אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי חֲסָדֵי:

**עז** א לְמַנְצַחַת עַל יְדוּתוֹן לְאַסְף מְזֻמּוֹר: ב קוֹלִי \*\*אֵל אֱלֹהִים  
 וְאַצְעָקָה, קוֹלִי אֵל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: ג בְּיוֹם צָרְתִי אֲדָנִי  
 דִּרְשָׁתִי יָדִי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג, מֵאֲנָה הַנַּחֵם נִפְשִׁי: ד  
 אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה, אֲשִׁיחָה וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סֵלָה: ה  
 אֲחַזֵּת שְׁמֵרוֹת עֵינָי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים  
 מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַכְּרָה נְגִינְתִי בְלִילָה עִם לְבַבִּי  
 אֲשִׁיחָה, וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי: ח הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי, וְלֹא יִסִּיף  
 לְרַצוֹת עוֹד: ט הָאֶפֶס לְנִצַּח חֲסָדוֹ, גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר: י  
 הִשְׁכַּח חֲנוּת אֵל אִם קִפְץ בְּאֶף רַחֲמָיו סֵלָה: יא וְאֲמַר חֲלוּתִי  
 הִיא שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיוֹן: יב אֲזַכּוֹר מֵעַלְלִי יְהִי כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם  
 פְּלֹאֶךָ: יג וְהִגִּיתִי בְכָל פְּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: יד  
 אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ דִּרְכָךָ מִי אֵל גְּדוֹל כְּאֱלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל  
 עֲשֵׂה פְלֹא, הוֹדַעַתָּ בְּעַמִּים עֲזָךְ: טז גְּאֵלְתָּ בְּזוֹרַע עֲמָךְ בְּנֵי  
 יַעֲקֹב וַיִּוֹסֶף סֵלָה: יז רְאוּךָ מִיָּם אֱלֹהִים רְאוּךָ מִיָּם יַחִילוּ,

\*\* באמרך אל אלהים תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

אף ירגזו תהמות: <sup>יח</sup> זרמו מים עבות קול נתנו שחקים, אף חצציה יתהלכו: <sup>יט</sup> קול רעמה בגלגל האירו ברקים תבל, רגזה ותרעש הארץ: <sup>כ</sup> בים דרפה ושכילה במים רבים ועקבותיה לא נדעו: <sup>כא</sup> נחית כצאן עמה ביד משה ואהרן:

**צ** <sup>א</sup> תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה היית לנו בדר ודר: <sup>ב</sup> בטרים הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם עד עולם אתה אל: <sup>ג</sup> תשב אנוש עד דכא, ותאמר שובו בני אדם: <sup>ד</sup> כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר ואשמורה בלילה: <sup>ה</sup> זרמתם שנה יהיו, בבקר כחציר יחלה: <sup>ו</sup> בבקר יציץ וחלה, לערב ימולל ויבש: <sup>ז</sup> כי כלינו באפה, ובחמתך נבהלנו: <sup>ח</sup> שחה עונתינו לנגדה, עלמנו למאור פניך: <sup>ט</sup> כי כל ימינו פנו בעברתך, כלינו שנינו כמו ה: <sup>ה</sup> ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה ורהבם עמל ואון, כי גז חיש ונעפה: <sup>יא</sup> מי יודע עז אפה, וכיראתך עברתך: <sup>יב</sup> למנות ימינו כן הודע, ונבא לבב חכמה: <sup>יג</sup> שובה יי עד מתי, והנחם על עבדיך: <sup>יד</sup> שבענו בבקר חסדך, ונרננה ונשמחה בכל ימינו: <sup>טו</sup> שמחנו כימות עניתנו, שנות ראינו רעה: <sup>טז</sup> יראה אל עבדיך פעלה, והדרך על בניהם: <sup>יז</sup> ויהי נעם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

**קה** <sup>א</sup> הודו ליי קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו: <sup>ב</sup> שירו לו זמרו לו, שיחו בכל נפלאותיו: <sup>ג</sup> התהללו בשם קדשו, ישמח לב מבקשי יי: <sup>ד</sup> דרשו יי ועזו, בקשו פניו תמיד: <sup>ה</sup> זכרו נפלאותיו אשר עשה, מפתיו ומשפטי פיו: <sup>ו</sup> זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו: <sup>ז</sup> הוא יי אלהינו בכל

הָאָרֶץ מִשְׁפֹּטָיו : ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דָּבַר צְוֶה לְאַלֶּף דּוֹר : ט  
אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם, וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק : י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב  
לְחֵק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם : יא לֵאמֹר לְךָ אֲתָן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן,  
חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם : יב בַּהֲיוֹתָם מִתִּי מִסְפָּר, כַּמַּעֲט וְגָרִים בָּהּ : יג  
וַיִּתְּהֶלְכוּ מִגּוּי אֶל גּוּי, מִמַּמְלָכָה אֶל עַם אַחֵר : יד לֹא הֵנִיחַ  
אָדָם לְעִשְׁקָם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים : טו אֵל תִּגְעֻוּ בְּמִשְׁחִי,  
וְלִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ : טז וַיִּקְרָא רָעַב עַל הָאָרֶץ, כָּל מִטֵּה-לֶחֶם  
שָׁבַר : יז שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ, לְעֶבֶד נִמְכָּר יוֹסֵף : יח עָנוּ  
בְּכָבֵד וּרְגִלוֹ, בְּרָזַל בָּאָה נִפְשׁוֹ : יט עַד עַתָּה בֵּא דְבַרְוּ, אִמְרַת יְיָ  
צִרְפָּתָהּוּ : כ שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּוּ, מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ : כא  
שָׁמוּ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל קְנִינֹו : כב לְאַסֵּר שָׂרָיו בְּנִפְשׁוֹ,  
וּזְקִנָיו יַחֲכֶם : כג וַיְבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם :  
כד וַיִּפְרַן אֶת עַמּוֹ מֵאֵד וַיַּעֲצֵמָהּוּ מִצְרָיו : כה הִפְךָ לָכֶם לְשֵׁנָא  
עַמּוֹ, לְהַתְנַבֵּל בְּעֶבְדָיו : כו שָׁלַח מִשָּׁה עֶבְדוֹ, אֶהֱרֹן אֲשֶׁר בָּחַר  
בוֹ : כז שָׁמוּ בָּם דְּבָרֵי אֲתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם : כח שָׁלַח  
חֲשֹׁן וַיַּחֲשֶׁף, וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ : כט הִפְךָ אֶת מִימֵיהֶם לְדָם,  
וַיִּמַּת אֶת דָּגְתָם : ל שָׂרֵץ אֲרֻצָּם צִפְרָדְעִים, בַּחֲדָרֵי מְלִכֵיהֶם :  
לא אָמַר וַיְבֵא עָרַב, כְּנִים בְּכָל גְּבוּלָם : לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם  
בְּרֵד, אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם : לג וַיִּף גִּפְנָם וַתֵּאֲנַתֶּם, וַיִּשְׁבַּר עֵץ  
גְּבוּלָם : לד אָמַר וַיְבֵא אֲרָבָה, וַיִּלֶּק וַאִין מִסְפָּר : לה וַיֵּאכֵל כָּל  
עֹשֵׁב בְּאֲרָצָם, וַיֵּאכֵל פְּרִי אֲדָמָתָם : לו וַיִּף כָּל בְּכוֹר בְּאֲרָצָם,  
רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם : לז וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאִין בְּשִׁבְטָיו  
כּוֹשֵׁל : לח שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם, כִּי נִפְל פַּחְדָּם עֲלֵיהֶם :  
לט פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְפָּה, וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלָּה : מ שָׁאֵל וַיְבֵא שָׁלוֹ,  
וְלָחֶם שָׂמִים יִשְׁבִיעֶם : מא פָּתַח צוּר וַיִּזּוּבוּ מַיִם, הִלְכוּ בְּצִוִּית  
נְהַר : מב כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת אַבְרָהָם עֶבְדוֹ : מג וַיּוֹצֵא

## תקון הפללי

עמו בששון ברנה את בחיריו: מד ויתן להם ארצות גוים,  
ועמל לאמים יירשו: מה בעבור ישמרו חקיו, ותורתיו ינצרו  
הללויה:

**קלז** א על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו, בזכרנו את  
ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו פנרותינו: ג כי שם שאלונו  
שובינו דברי שיר ותוללנו שמחה, שירו לנו משיר ציון: ד  
איך נשיר את שיר יי על אדמת נכר: ה אם אשפחה ירושלם  
תשפח מיני: ו תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא  
אעלה את ירושלם על ראש שמחתי: ז זכר יי לבני אדום  
את יום ירושלם האמרים ערו ערו, עד היסוד בה: ח בת  
בכל השדודה אשרי שישלם לך, את גמולך שגמלת לנו: ט  
אשרי שיאחז ונפץ את עלליך אל הסלע:

**קנ** א הללו יה הללו אל בקדשו, הללוהו ברקיע עזו: ב  
הללוהו בגבורתיו, הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע  
שופר, הללוהו בנגבל וכנור: ד הללוהו בתוף ומחול, הללוהו  
במנים ועגב: ה הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי  
תרועה: ו כל הנשמה תהלל יה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יי שבות עמו יגל יעקב ישמח  
ישראל: ותשועת צדיקים מיי מעוזם בעת צרה: ויעזרם יי ויפלטם  
יפלטם מרשעים ויושיעם פי חסו בו:

## הספר הקדוש הזה הודפס

לזכות הרודף צדקה וחסד ראש וראשון לכל דבר

שבקדושה שלא נח ולא שקט, מאז הסתלקותו

של מורינו רועינו, עטרת ראשינו

מרוך **מוהרא"ש הקדוש** זצוק"ל

לקיים צוואתו האחרונה ולהוציא לאור את כל

"חלקי שו"ת אשר בנחל" עד המכתב האחרון.

הרה"ח **אלחנן מאזוז** נ"י ומשפ'

שיזכו לשמש את מוהרא"ש בזה ובבא,

ומתוך נחת מכל יוצאי חלציו ושפע כפול ומכופל

וכל מילי דמיטב.

אמן ואמן

תנ"ך  
עם רש"י  
חסידות  
משניות  
ברטנורא  
מדרש  
רבא  
מדרש  
תנחומא  
ליקוטי  
מוהר"ן  
ליקוטי  
תפילות  
שולחן  
ערוך

בבלי  
ירושלמי  
תוספתא  
זוהר  
טו"ר  
רמב"ם  
תיקוני  
זוהר  
משניות  
מוסר  
יומי

חדש! חדש!  
15 שנים  
למסע  
הספרים

# האוצר היומי

תכנית למוד יומית, בסדר קצר ובהיר  
לסיים שבועה עשר חלקים בתורה, פתוך שבוע שנים!

## זה הזמן להחליט איך יראו ה-7 שנים הבאות שלך!

### הצטרפו עוד היום לאלפי הלומדים

רוכשים סט מפואר, הכולל 42 כרכים מהודרים  
ומקבלים ספריה  
במתנה!  
בעלות מסובסדת ובפריסת תשלומים נוחה  
24 תש"ב בברטיס אשראי | 12 צקים | אפשרות לרכוש את הסט גם בחבורות

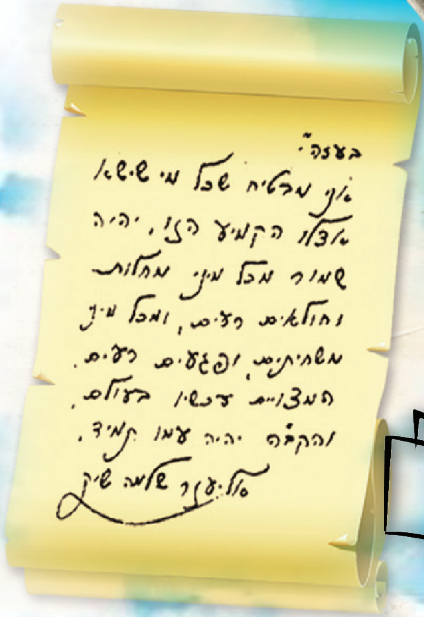


בעידודם  
ובהמתנתם של  
גדולי ישראל מכל  
החוגים והעדות

הוצאה לאור  
ניצני הקודש

מוקד הזמנות: \*5610

# הקמיע הקדוש והגדיר של הצדיק מיבנאל



**\*5610**  
הוצאה לאור  
ניצני הקודש



# ההבטחה הגדולה

**"אני מבטיח שכל מי שידפיס חלק אחד  
'אשר בנהל'**

**יראה ניסים נגלים שיעשה עימו הקב"ה.  
וכל חולה רח"ל שיקבל על עצמו להדפיס  
כרך 'אשר בנהל' - יתרפא.**

**וכל מי שצריך ישועה יקבל על עצמו להדפיס  
חלק 'אשר בנהל' - יראה ישועה."**

(מתוך אשר בנהל קל"ה, לד', רמב')

**לפרטים: 054-2287882**



## ליקוטים מספרים הקדושים בענין הלימוד אף בגרסא

### הלמוד בבלי

לגמור וחדר לסבר ואף על-גב דלא ידע מה קאמר

(סנה מ"א)

לעולם לריום איניש ואף על גב דמשמטא דלא ידע, על גב דלא ידע מאי קאמר  
(עבודה זרה י"ט א"א)

### זהר וקרוש

אית סאן דרעו באריתא וממננן בה בגמטריא דלא ידע, כל מילא ומילא  
סלקא לעלא וקורש בירד היא חזר ברוח מילא

(זהר וקרוש קרושים פ"ג ע"ב)

### מדרש תלפיות

הויצא לנו מכל זה, שיעסק אדם בכל תכחה מקרא משנה הלכות תלמוד  
קפלה משהו בראשית ומעשה מריבה וכל דבר של תורה ואף על פי  
שלא יבין, והיותו במצות אנשים מלפניה, ועל דיו זה יציל נפשו מרעה  
של גנובים, ואל יטח און לקול טורים ומורים ומורים היועצנים לאדם אל  
הפנה אל הספרים המדויקים בעלמא רבות ונשאות רק בעיון בלמוד  
ובחלוקה, כי אין ספקם כי אם לכושר קרמו ולמדו כי הם יודו במדרי  
העיון ואין עד, ובאמת הם בעלמא מכל גוונים לאדם לידש גידנם,  
ומה יענו במאמר זה אם לא עם אשר כתבתי שיארום גם בזה ויהיו לאדורים  
בירד ואף על פי שלא יבין, דעם זה ימצא רשאה למחלתו ולא ימצא עצמו  
במושה וקלמו לפני בוראו בבואו לקינו לרון

(מדרש תלפיות ע"ג ד"ו)

כל העסק בטרדה בעולם הזה ואינו מבין – מלמדים לו לעולם הבא כל  
מה שלא הבין

(ס"ב)

### שירות הר"ן

ואמר: שאין צדיקין בלמוד רק תאמרוהו לבד, לומר חכמים מסדר,  
וממילא יבין, ולא יוכלו דעו בתולדות למודו שירצה לזכור תפא, וממדת  
זה יקשה לו תיבה תפא ולא יבין מכלל, רק יבנים מזה בתלמוד ואמר  
מסדר בדידות וממילא יבין, ואם לא יבין תפא – יבין אחר-כך, ואם  
ישאר אדום דברים שאף-על-פי-כן לא יוכל לעמוד על פניו, מה בקר?  
כי מעלת רבי הלמוד שלח על הכל, וכמו שאמר רותינו ז"ל (שבת  
כ"ג): 'לגמור וחדר לסבר ואף על-גב דלא ידע מה קאמר' שאמר (תולדות  
ק"ט): 'עיסה נפשי לתאבא' וכו'.

(שירות הר"ן סימן ע"ד)

## אלפי הלומדים מתרגשים

## גדולי ישראל מהללים

כל התורה כולה!

# זה כבר

# לא הלום!



מרו שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א מקבל את האוצר  
מהמוציאים לאור, והפסידו בהתפעלות: צריך ללמוד בזה בכל יום!



# הוצאה לאור "ניצני הקודש"

הוצאה לאור "ניצני הקודש"  
ת"ד 599, בניאל 15225. טלפון- 054-2287882

הוצאה לאור "ניצני הקודש" היא חברה בע"מ, רשומה במסגרת חוק החברות, מס' ת.ד. 599, בניאל 15225. טלפון- 054-2287882

הריני שמח להיות שותף במפעלם הקדוש ולאשר בזה את השתתפותי בהוצאה לאור של ספרי מוהרא"ש ורביז"ל. עפ"י כתב הרשאה המצורף בזה, הנכם רשאים לחייב את חשבוני ב-21 בחודש בסך \_\_\_\_\_ ש"ח. תבורכו בכל מיילי דמיטב על תמיכתכם החשובה במפעלינו הקדושים. יהיה רצון שימלא ה' משאלות ליבכם לטובה בברכות וישעות בכל אשר תפנו תשכילו ותצליחו, אמן.

אשרתי מראש קצו נא למלא חלק א' סטטוס. אשרתי מראש קצו נא למלא חלק ב' סטטוס. ניתן להמציאו מסקס או ספרא"ל

קוד מסלוק	סוג חשבון	מספר חשבון בנק
בנק	סניף	
קוד מוסד (המוטב)		02057
שם המוסד (המוטב)		הוצאה לאור ניצני הקודש - אודליה בנידרי

## חלק א' - בקשה להקמת הרשאה לחיוב חשבון

לכבוד  
בנק \_\_\_\_\_  
סניף \_\_\_\_\_  
("הבנק") \_\_\_\_\_

הרשאה כללית, שאינה כוללת הגבלות.  
או -  הרשאה הכוללת לפחות אחת מההגבלות הבאות:

- תקרת סכום החיוב - \_\_\_\_\_ ש"ח.
- מועד פקיעת תוקף ההרשאה - ביום \_\_\_\_\_/\_\_\_\_\_/\_\_\_\_\_.

אם ישלחו על ידי המוטב חיובים שאינם עומדים בהגבלות שקבע הלקוח, הם יוחזרו על ידי הבנק, על כל המשמעות הכרוכות בכך.

(לשמות לבצע א' סמן אות מרהלפת המוגשת לעל, משטרה ברוחה בהרשאה כללית שאינה מלווה הגבלות)

1. אני/ו הח"מ \_\_\_\_\_ מס' זהות/ ח.פ. \_\_\_\_\_ ("הלקוחות")  
שם בעלי החשבון כמופיע בספרי הבנק \_\_\_\_\_

כתובת \_\_\_\_\_  
רחוב \_\_\_\_\_ מספר \_\_\_\_\_ ישוב \_\_\_\_\_ מיקוד \_\_\_\_\_ טלפון \_\_\_\_\_  
כתובת דוא"ל \_\_\_\_\_

מבקשים בזה להקים בחשבונו/נו הנ"ל ("החשבון") הרשאה לחיוב חשבונו/נו, בסכומים ובמועדים שימצאו לנכון מדי פעם בפעם ע"י המוטב באמצעות קוד המוסד, בכפוף למגבלות שסומנו לעיל (ככל שסומנו).

2. כמו כן יחולו ההוראות הבאות:

- א. על/ינו לקבל מהמוטב את הפרטים הנדרשים למילוי הבקשה להקמת ההרשאה לחיוב החשבון.
- ב. הרשאה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה בכתב ממני/מאתנו לבנק שתכנס לתוקף יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה לבנק, וכן ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין.
- ג. אהיה/נהיה רשאים/ם לבטל חיוב מסוים, ובלבד שהודעה על כך תימסר על ידי/נו בכתב לבנק, לא יאוחר מ-3 ימי עסקים לאחר מועד החיוב. כלל שהודעה הביטול ניתנה לאחר מועד החיוב, הזיכוי יעשה בערך יום מתן הודעת הביטול.
- ד. אהיה/נהיה רשאים/ם לדרוש מלבנק, בהודעה בכתב, לבטל חיוב, אם החיוב אינו תואם את מועד פקיעת התוקף שנקבע בהרשאה, או את הסכום שנקבע בהרשאה, אם נקבעו.
- ה. הבנק אינו אחראי בכל הנוגע לעסקה שבינו/נו לבין המוטב.
- ו. הרשאה שלא יעשה בה שימוש במשך תקופה של 24 חודשים ממועד החיוב האחרון, בטלה.
- ז. את תנעו לבקשתנו/נו, הבנק ייעל בהתאם להוראות הרשאה זו, בכפוף להוראות כל דין והסכם שבינו/נו לבין הבנק.
- ח. הבנק רשאי להוציא/נו מן הסדר המפורט בהרשאה זו, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו תוך ציון הסיבה.

3. אני/ו מסכים/ים שבקשה זו תוגש לבנק ע"י המוטב.

תאריך \_\_\_\_\_ חתימת הלקוחות \_\_\_\_\_

מס' חשבון: 054-2287882

## חלק ב' - תשלום באמצעות כרטיס אשראי

שם בעל הכרטיס: \_\_\_\_\_ מס' זהות: \_\_\_\_\_  
מספר: \_\_\_\_\_ כרטיס: \_\_\_\_\_ דוא"ל: \_\_\_\_\_  
מס' זהות (פנימי): \_\_\_\_\_

כתובת: \_\_\_\_\_ רחוב \_\_\_\_\_ מספר \_\_\_\_\_ ישוב \_\_\_\_\_ מיקוד \_\_\_\_\_ טלפון \_\_\_\_\_

סוג כרטיס:  ויזה  שראכארט/מסטרכרד  אמריקן אקספרס  דינרס  3 ספרות בלב הכרטיס: \_\_\_\_\_  
מס' כרטיס: \_\_\_\_\_ בתוקף עד: \_\_\_\_\_

1. אני הח"מ נתן בזה להוצאה לאור "ניצני הקודש" הרשאה קבועה לחייב את חשבוני הנ"ל מיד חודש באמצעות כרטיס האשראי אשר פרטיי מצויינים לעיל, בגין השתתפותי בהוצאה לאור של ספרי מוהרא"ש ורביז"ל. החיוב יבוצע על ידיכם במתן הודעת חברת האשראי.

2. כל חיוב ישעשה בהתאם להרשאה זו, וישעשע כעשה בידיעתי המלאה.

3. שבוך זה נחשב על ידי בלי לקונן במספר התשלומים ובסכומים, הואיל וניתנה לכם על ידי הרשאה להעביר למופיקת הכרטיס חיובים מעת לעת לפי שתפרטו למנופיקה.

4. הרשאתי זו ניתנת לביטול על ידי, בהודעה בכתב ממני אליכם.

5. הרשאתי זו תהיה בתוקף גם לחיוב כרטיס שיופק על ידי חברת האשראי ואשר יש מספר אחר, כחלופה לכרטיס אשר מספרו נקוב לעיל.

6. אחת מחיובי את חשבוני כאמור כל עוד לא תהיה מניעה הוקית או אחרת לעשות כן.

תאריך: \_\_\_\_\_ חתימה: \_\_\_\_\_